

DEPL 1A2

Андрей Ксенович Александров

GRVER-00251

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ

+300
NOM

812 / 193F

Αριθ. εισ.

~~47~~ 50

Δωρεά Χατζηδάνου Κρ.
Γαβριήλ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας



ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ
ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Ν. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝ

- Α') Τοὺς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ταύτης ψηφισθέντας νεωτέρους νόμους, δι' ὧν μεταρρυθμίζονται διατάξεις τῶν δικαστικῶν Νόμων, ἐπίσης δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἐκδοθέντα σχετικὰ πρὸς αὐτοὺς διατάγματα.
- Β') Τὴν ἐκτοτε ἐκδοθεῖσαν σχετικὴν πρὸς τοὺς Δικαστικοὺς Νόμους νεωτέραν νομολογίαν.

Καταρτισθὲν ὑπὸ Θεοδώρου Ν. Φλογαΐτου καὶ ἐκδοθὲν
δαπάνῃ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ, Διευθυντοῦ
τοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων.

Dea



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ
1905

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ

Ἡ μετὰ τὴν ἐν δευτέρᾳ ἐκδόσει δημοσίευσιν τῶν ἡμετέρων Δικαστικῶν Νόμων ψήφισις ὀλίγων τινῶν νεωτέρων νόμων καὶ ἐκδοσίς κανονιστικῶν τινῶν διαταγμάτων σχετικῶν πρὸς τοὺς Δικαστικοὺς Νόμους ἐπέβαλον προφανῶς τὴν ἐκδοσιν καὶ αὐτῶν. Ἡ δὲ ἐκδοσίς νεωτέρων δικαστικῶν ἀποφάσεων, κραταιουσδῶν ἢ καὶ ἐνίοτε τροποποιουσδῶν τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τῶν Δικαστικῶν Νόμων συγκεκεντρωμένην ὑπὸ τὰ οἰκεῖα ἄρθρα μετὰ καὶ παρατηρήσεων ἐμῶν νομολογίαν, καθίστα βεβαίως χρήσιμον τὴν δημοσίευσιν καὶ τῆς Νομολογίας ταύτης. Ἐνεκα τούτου ἐθεωρήθη ἀναγκαία ἡ ἐκδοσίς τοῦ παρόντος Ἐπιμέτρου τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῶν Δικαστικῶν Νόμων, ἱκανοποιούντος ἀμφοτέρας τὰς ἀνάγκας ταύτας.

Τῆς ἐκδόσεως ταύτης τοῦ Ἐπιμέτρου ἐθεώρησα πρέπον νὰ προτάξω ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν μεταρρυθμιστέων μερῶν τῶν παρ' ἡμῖν δικαστικῶν νόμων, συμπληρῶν ἢ καὶ ἀπλῶς ἐπαναλαμβάνων τὰ ἀπὸ τριακονταετίας ἀλλεπαλλήλως ὑπ' ἐμοῦ ὑποδειχθέντα.

Ἀθῆνῃσι τῇ 9 Ἰανουαρίου 1905.

Θεόδωρος Ν. Φλογαΐτης.

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΕΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

Ἡ οἰκονομικὴ ἐπιστήμη ἐδογματίσεν ἀνεκάθεν ὅτι ἡ πίστις εἶναι ἐν τῶν κυριωτάτων ἐλατηρίων τοῦ ὅλου μηχανισμοῦ τῶν συναλλαγῶν, ἀδιαλείπτως γονιμοποιούσα τὰ παραγωγικὰ ἔργα καὶ τὴν βιομηχανικὴν ἡμῶν δραστηριότητα. Διὰ τῆς πίστεως μεταβιβάζονται τῷ ὄντι τὰ κεφάλαια ἐν βραχεὶ χρονικῷ διαστήματι· τὰ ὄργανα τῆς φιλοπονίας μεταβιβάζονται ακωλύτως ἀπὸ χειρῶν ἀργῶν εἰς χεῖρας δραστηρίας καὶ ὁ παραχθεὶς πλοῦτος χρησιμεύει εἰς παραγωγὴν πλούτου μὴ ἔτι δημιουργηθέντος. Διὰ τῆς πίστεως ἡ ἐργασία συνεννοῦται τοῖς κεφαλαίοις καὶ, ὡς εὐστόχως παρετήρησεν ὁ Gauthier, «τὰ κεφάλαια καὶ ἡ ἐργασία ἐξομοιοῦνται τῇ κινήσει δυνάμει μηχανῆς. Ἀλλ' ἡ δύναμις ἡ προσεγγίζουσα τὰ δύο ταῦτα παραγωγικὰ ὄργανα καὶ χρησιμοποιοῦσα ταῦτα εἶναι ἡ πίστις». Διὰ τῆς πίστεως τὰ μὲν ἀργὰ κεφάλαια καθίστανται ἐνεργητικά, τὰ δὲ ἐμπορεύματα ἢ τὰ ἀναλώματα ἀντὶ τὰ μὲνωσιν ἀνωφελῶς ἐπισσεωρευμένα ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ἀποθήκαις παρεντίθενται εἰς χεῖρας τῶν ἀναλωτῶν, ἅρα ἡ πίστις δὲν εἶναι μόνον μεταβιβαστικὴ, ἀλλὰ καὶ ποιητικὴ πλούτου.

Ἀλλ' ὅπως ἐδραιωθῇ ὁ ἰσχυρὸς οὗτος μοχλὸς τῆς βιομηχανικῆς δραστηριότητος τῶν ἐθνῶν, ἀνάγκη νὰ ἐπικρατήσῃ μὲν ἐν γένει ἡ πρὸς τοὺς καθεστῶτας νόμους εὐλάβεια, ἰδίως ὅμως νὰ καθαρτισθῶσιν ὅσαν ἔνεστι τελειότεροι δικαστικοὶ νόμοι παρέχοντες τὴν ἐγγύησιν τῆς ταχείας καὶ αποτελεσματικῆς τῶν ἀδικημάτων καταδίωξεως καὶ τῆς ταχείας ἀποπερατώσεως τῶν ἀστικῶν διαφορῶν. Οὐδὲν ἄλλο ὑποσχάπτει πλείοτερον τὴν πίστιν ἢ τὸ ἀκαταδίωκτον ἢ βραδυκαταδίωκτον τῶν διαπραττόντων ἀδικήματα καὶ ἡ ἀδικος αὐτῶν ἡ ὑπερβολικὴ καταδίωξις ἡ ἀπρεπὴς αὐτῶν ἀθρόωσις καὶ προσέτι ἡ ἀνακρίβεια περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀστικῶν ὑποχρεώσεων. Ὅπου τελοῦνται ἀδικήματα πολλά, ἡ πίστις ὑπονομεύεται. Ἀλλ' ἐπίσης ἡ πίστις παραβιάζεται, σπουδαίως διαταρασσομένης τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας, ὅπου ἀναστέλλεται ἡ προσκόπτεται ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐννόμων ὑποχρεώσεων, ἰδίως δὲ ὅπου ἡ διαδικασία τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων καὶ αἱ παρομαρτοῦσαι αὐτῇ δυσχέρειι παρεμβάλλουσι προσκόμματα εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν πιστώσεων.

Δια τούτου ἀπὸ τῆς νεωτάτης μου ἡλικίας, μελετήσας μετ' ἐπιστασίας ἰδουζούσης τὴν ἡμετέραν δικαστικὴν νομοθεσίαν ἐν παραβολῇ καὶ πρὸς τὰς τῶν ἄλλων πεπολιτισμένων ἐθνῶν νομοθεσίας, ὑπέδειξα τὰς κατὰ τὴν κρίσιν μου ἀναγκαίας εἰς αὐτὴν μεταρρυθμίσεις ἀπὸ τριακονταετίας καὶ ἑπτάκαινα διὰ τε ἁλλεπαλλήλων πραγματείων καὶ διατριβῶν, δι' ἀγορεύσεων μου ἐν τῇ Βουλῇ, ὡς καὶ διὰ νομοσχεδίων ὑποβληθέντων εἰς τὴν Βουλὴν κατὰ τὰ ἔτη 1880, 1881 καὶ 1882. Καὶ κατωρθώθη μὲν τῷ ἔτει 1887 ἡ ψήφισις τῆς ἀπὸ τοῦ 1876 ἁλλεπαλλήλως ὑπ' ἐμοῦ ὑποστηρικθείσης καταργήσεως τῶν ἐμποροδικίων, ὡς καὶ τῆς καταργήσεως τῆς ἀσπίρας τοῦ συμβιβασμοῦ, καὶ τῷ ἔτει 1892 ἡ ψήφισις νέου περὶ δικαστηρίων κακουργιοδικίων νόμου κατὰ τὰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ ὑποδειχθέντα, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ψήφισις νόμου περὶ δικαστικῶν λειτουργῶν, στεριζομένου εἰς τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἁλλεπαλλήλως ὑποστηρικθείσαν ἀρχὴν τῆς διὰ διαγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων μνηστήρων τῆς κενῆς Πρωτοδικου θέσεως συμπληρώσεως αὐτῆς. Ἄλλ' αἱ μεταβολαὶ αὗται ἴσως καὶ εἶναι ἀνεπαρκεῖς εἰς καταδίωξιν ἀποτελεσματικὴν τῶν κολασίμων πράξεων καὶ προσηκουσαν ἀπονομὴν τῆς ἀστικῆς δικαιοσύνης.

Θεωροῦμεν ἐπομένως ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ σήμερον, ἐκδιδόντες τὸ παρόν Ἐπίτετρον, δι' ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ ἄλλων ῥιζικῶν ἐν πολλοῖς μεταρρυθμίσεων εἰς τε τὴν Πολιτικὴν ἡμῶν Δικαιοσύνην καὶ τοὺς Ποινικοὺς νόμους, ὡς ἁλλεπαλλήλως πολλάκις ὑπεδείξαμεν, ὑπὲρ ὧν ἁλλως, διατυπωθεῖσων κατὰ τὰ εἰρημένα εἰς νομοσχέδια, ἐξεδήλωσαν τηλεγραφικῶς τὸ φρόνημα αὐτῶν πρὸς τὴν Βουλὴν κατὰ τὰ ἔτη 1881 καὶ 1882 δημοτικὰ συμβούλια καὶ δικηγορικοὶ σύλλογοι.

Καὶ ἐν πρώτῳ τῇ πολιτικῇ ἡμῶν δικονομίᾳ περιέχει καὶ νῦν σωρεῖαν τύπων ὧν ἐντὸς παρέλκεται ἐπ' ἀπειρον ἡ δίκη, πολλάκις δὲ ἀπόλυται καὶ αὐτὸ τὸ πράγματι δίκαιον. Διὰ τοῦ 13 ἄρθρου αὐτῆς ὥρισεν δι' «πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων συνιστῶνται δικαστήρια εἰρηνοδικίων, πρωτοδικῶν καὶ ἐφετῶν» καὶ καθιέρωσε δύο βαθμοὺς διχδικασίας δι' ἐκάστην πολιτικὴν ἁγωγὴν. Εἰς τὴν καθιέρωσιν τῶν δύο βαθμῶν ἀδωγήσεν ἡ πεποιθήσις ὅτι τὰ Ἐφετεῖα εἶναι τελειότερα δικαστήρια, ἐξ ἐμπειροτέρων καὶ νομομαθεστέρων δικατεῶν συγκείμενα, ὁρότερον δ' ἔνεκα τούτου δύνανται νὰ διαγνώσῃσι τὰς διαφοράς. Ἄλλ' ἂν τῷ ὄντι ὡς ταῦτα τελειότερα δικαστήρια, δὲν ἦτο αἰρετώτερον νὰ κατάρτισθωσι πρωτόβαθμα δικαστήρια, ἰσάξια πρὸς τὰ νῦν Ἐφετεῖα, ἢτοι ἀπαρτιζόμενα ἐκ δικαστῶν ἰσῶν τὴν δικαστικὴν μὲρφοσιν καὶ πείραν πρὸς τοὺς νῦν Ἐφετάς. Τοῦτο ἤθελεν ἐπιφέρει μεθ' ὧν τὰς ἀρχαίας εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν δικῶν, ἤθελε περιστέλλει μεθ' ὧν τὴν στρεφούσκειαν καὶ μειώσῃ κατὰ πολὺ τὰς δικαστικὰς τῶν δικῶν δαπάνας. Ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι πολλοὶ τῶν δικονομολόγων, καὶ ἰδίως ὁ περιώνυμος Ἰουστινίου, ὑπεστήριξαν τὴν κατάργησιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐρίσεως μέσου. Ἄλλοι ἀνταγόμενοι εἰς τὴν γνώμην ταύτην, διατείνόμενοι 1) μὲν διὰ τὰ Ἐφετεῖα δὲν συνέστησαν μόνον πρὸς διόρθωσιν τῶν σφαλμάτων τῶν πρωτο-

τάθμων δικαστηρίων, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπονομὴν ἐν γένει τελειοτερὰς δι-
καισύνης, διὰ τοῦτο δὲ ἐπιτρέπεται πολλῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ διαδίκου
τῶν σφάλματων ἡ διόρθωσις, 1) δὲ ὅτι, ὅσον τέλει καὶ ἂν καταστῶσι
τὰ Πρωτοδικεῖα, δύνανται διὰ τὸ ἀτελες τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ πε-
ραιοφῇσιν σφάλματα ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν αὐτῶν, διό ὑπάρχει ἀνάγκη
δευτέρων δικαστηρίων, ὅπερ, καθοδηγούμενα ὑπὸ τοῦ ἀδικηθέντος διαδίκου,
καταδεικνύοντος τὰ εἰς αὐτὸν περιέπεσον σφάλματα τὰ Πρωτοδικεῖα, εὐ-
χερῶς δύνανται νὰ διορθώσωσι τὰς ἐλλείψεις τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεων.

Καὶ εἶναι μὲν ἥκιστα πειστικὰ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν, διότι 1) εἶναι
μὲν ἀληθές ὅτι νῦν δύναται κατ' ἐξαιρέσιν ὁ διάδικος νὰ θεραπεύσῃ καὶ
ἰδίᾳ αὐτοῦ σφάλματα διὰ τῆς ἐφέσεως ἐνίοτε· ἀλλ' ἀκριβῶς τὸ ἐπικρα-
τοῦν σύστημα εἶναι καταδόλως ἐλαττωματικόν, διότι, εἰ μὲν ὁ διάδικος
θεωρεῖται ἀνίκανος νὰ προστατεύσῃ προσηκόντως τὰ δικαίωμά του ὑπο-
ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ, διατὶ ὑποχρεοῦνται οἱ διάδικοι κατὰ τὴν πρώτην
τὸ βραδύτερον συνεδρίασιν νὰ υποβάλλωσιν ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ πάσης
τὰς προτάσεις καὶ ἐνστάσεις αὐτῶν, ἀπαγορευομένης αὐτοῖς τῆς εἰς δευ-
τέραν συνεδρίασιν διορθώσεως τῶν ἡμαρτημένων, ἂν δὲ θεωρεῖται ἱκανός,
διατὶ ἀπονέμεται αὐτῷ τὸ δικαίωμα τῆς διὰ τῆς ἐφέσεως διορθώσεως εἰ-
δους τινὲς πρωτοδικῶν ἡμαρτημάτων; 2) διότι εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι καὶ
αὐτοὶ οἱ τελειότεροι δικασταὶ δύνανται ὅστιν ὅτε νὰ ὑποπέσωσιν εἰς σφάλ-
ματα, εὐκολώτερον διαγιγνοσκόμενα ὑπὸ τῶν δευτεροβάθμιων δικαστῶν,
ἀλλ' ἀληθές ἐπίσης εἶναι ἥτις δύναται καὶ νὰ διαστρεβλώσωσιν ἐνίοτε
ὅτι ὁμοίως ἀπεφῇσαν οἱ πρωτοδικοὶ δικασταί· ἄλλως διὰ μὲν τὴν πρα-
γματοδικονομικῶν διατάξεων καὶ τὴν ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ νόμου
καθιερροῦται ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς αἰτήσεως ἀναίρετώσεως,
δύναται δὲ καὶ νὰ ὀρισθῇ ὅτι διὰ τὴν ἐγκυτάλειψιν αἰτήσεως ἀδικάστου
καὶ τὴν προφανῆ παρανόμησιν τοῦ πραγματικοῦ τῆς ὑποθέσεως ἐπιτρέπι-
ται νὰ διορθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ὑπ' αὐτοῦ πάλιν τοῦ
Πρωτοδικείου ἄνευ ἐφέσεως, ὅπερ καὶ ἐν τῇ νῦν συμβαίνει ἐπὶ λογιστικῶν
σφαλμάτων, ὅπερ διορθοῦν αὐτὰ τὸ δικαστὴν Πρωτοδικέον. Ἀλλ' οὐχ ἡ-
τον ὁμολογούμεν ὅτι θεωροῦμεν τολμῆρὰν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν καταργη-
σιν τῶν Ὑφετείων. Ἔως οὐ διὰ τοῦ χρόνου ἐπικρατήσῃ μείζων δικαστικὴ
μέρφωσις, μείζων διανοητικὴ καὶ ἡθικὴ ἀνάπτυξις. Φρονούμεν ὅμως ὅτι
προσῆκον τουλάχιστον νὰ περιορισθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως εἰς μόνους
τὰς ὀριστικὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων (συνδικαζομένων, ἐννοεῖται,
μετ' αὐτῶν καὶ τῶν προλαβόντων ἐκδοθεισῶν)· οὕτω δὲ ὅλως ἀπειρεῖσαι
μία τῶν ἀφρονωτάτων πηγῶν τῆς στρεψοδικίας, θέλει συντομευθῇ μαγά-
λως ἡ διάρκειά τῶν δικῶν, ἡ ἐξαντλοῦσα νῦν οἰκονομικῶς τοὺς πτωχοὺς
διαδίκους καὶ διατηροῦσα πολλὰς ἀργὰ σημαντικὰ κεφάλαια ἢ ἀκαλ-
λίεργα ἀποδοτὰ κτήματα, μέγα δὲ μέρος τοῦ χρόνου τῶν Ἑφετῶν,
ἀπορροφώμενον νῦν ὑπὸ ἀχρήστων δικῶν, θέλει καταναλισκεσθαι εἰς τὰς
χρησίμους δίκας, διὸ θέλουσι καταστῇ ἐνήμερα τὰ Ὑφετεῖα, ἄνευ τῆς
προσθήκης ἄλλου προσωπικοῦ.

Διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς νεωτάτης μου ἡλικίας, μελετήσας μετ' ἐπιστάσις ἰδαιοῦσης τὴν ἡμετέραν δικαστικὴν νομοθεσίαν ἐν παραβολῇ καὶ πρὸς τὰς τῶν ἄλλων πεπολιτισμένων ἐθνῶν νομοθεσίας, ὑπέδειξα τὰς κατὰ τὴν κρίσιν μου ἀναγκαίας εἰς αὐτὴν μεταρρυθμίσεις ἀπὸ τριακονταετίας καὶ ἐπέκεινα διὰ τε ἀλλεπαλλήλων πραγματειῶν καὶ διατριβῶν, δι' ἀγορευμάτων μου ἐν τῇ Βουλῇ, ὡς καὶ διὰ νομοσχεδίων ὑποβληθέντων εἰς τὴν Βουλὴν κατὰ τὰ ἔτη 1880, 1881 καὶ 1882. Καὶ κατωρθώθη μὲν τῷ ἔτει 1887 ἡ ψήφισις τῆς ἀπὸ τοῦ 1876 ἀλλεπαλλήλως ὑπ' ἐμοῦ ὑποστηριχθείσης καταργήσεως τῶν ἀμποροδικίων, ὡς καὶ τῆς καταργήσεως τῆς ἀποπέρας τοῦ συμβιβασμοῦ, καὶ τῷ ἔτει 1892 ἡ ψήφισις νέου περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν νόμου κατὰ τὰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ ὑποδειχθέντα, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ψήφισις νόμου περὶ δικαστικῶν λειτουργῶν, στριζομένου εἰς τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἀλλεπαλλήλως ὑποστηριχθεῖσαν ἀρχὴν τῆς διὰ διαγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων μνηστήρων τῆς κενῆς Πρωτοδίκου θέσεως συμπληρώσεως αὐτῆς. Ἄλλ' αἱ μεταβολαὶ αὗται ἴσαν καὶ εἶναι ἀνεπαρκεῖς εἰς καταδιώξιν αποτελεσματικὴν τῶν κολασίμων πράξεων καὶ προσήκουσαν ἀπονομὴν τῆς ἐστικῆς δικαιοσύνης.

Θεωροῦμεν ἐπομένως ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ σήμερον, ἐκδίδοντες τὸ παρὸν Ἐπίστηρον, ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ ἄλλων ριζικῶν ἐν πολλοῖς μεταρρυθμίσεων εἰς τε τὴν Πολιτικὴν ἡμῶν Δικονομίαν καὶ τοὺς Ποινικοὺς νόμους, ὡς ἀλλεπαλλήλως πολλάκις ὑπεδείκνυμεν, ὑπὲρ ὧν ἄλλως, διατυπωθεισῶν κατὰ τὰ εἰρημένα εἰς νομοσχέδια, ἐξεδηλωσαν τηλεγραφικῶς τὸ φρόνημα αὐτῶν πρὸς τὴν Βουλὴν κατὰ τὰ ἔτη 1881 καὶ 1882 δημοτικά συμβούλια καὶ ἐκκλησιαστικοὶ σύλλογοι.

Καὶ ἐν πρώτοις ἡ πολιτικὴ ἡμῶν δικονομία περιέχει καὶ νῦν σωρείαν τύπων, ὧν ἐντὸς παρέλκεται ἐπ' ἀπειρον ἡ δίκη, πολλάκις δὲ ἀπώλλεται καὶ αὐτὴ τὸ πρᾶγματι δίκαιον. Διὰ τοῦ 13 ἄρθρου αὐτῆς ὤρισεν ὅτι «πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων συνίστανται δικαστήρια εἰρηνοδικῶν, πρωταδικῶν καὶ ἐφετῶν» καὶ καθιέρωσε δύο βαθμοὺς διαδικασίας δι' ἐκαστὴν πολιτικὴν ᾠγήν. Εἰς τὴν καθιέρωσιν τῶν δύο βαθμῶν ὠδήγησεν ἡ πεποίθησις ὅτι τὰ Ἐφετεῖα εἶναι τελειότερα δικαστήρια, εἰς ἐμπερισταρῶν καὶ νομομαθεστέρων δικαστῶν συγκείμενα, ὁρότερον δ' ἐνίκῃ τοῦτου δυνάμει νὰ διαγινώσκωσι τὰς διαφοράς. Ἀλλ' ἂν τῷ ὄντι ὡς ταῦτα τελειότερα δικαστήρια, δὲν ἦτα αἰρετώτερον νὰ κατάρτισθωσι πρωτοβάθμια δικαστήρια, ἰσάξια πρὸς τὰ νῦν Ἐφετεῖα, ἢτοι ἀπαρτιζόμενα ἐκ δικαστῶν ἴσων τῇ δικαστικῇ μόρφωσιν καὶ πεῖραν πρὸς τοὺς νῦν Ἐφετάς. Τοῦτο ἤθελεν ἐπιφέρει πολλῶν μείζονα ταχύτητα εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν δικῶν, ἤθελε περιστείλει μεγάλως τὴν στερφοδικίαν καὶ μειώσῃ κατὰ πολὺ τὰς δικαστικὰς τῶν διαδίκων δαπάνας. Ἐντεῦθεν ἐρμώμενοι πολλοὶ τῶν δικονομολόγων, καὶ ἰδίως ὁ περιώνυμος Μονακὴν, ὑποστήριξαν τὴν κατάργησιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου. Ἄλλοι ἀντετάχθησαν εἰς τὴν γνώμην ταύτην, διατινόμενοι 1) μὲν ὅτι τὰ Ἐφετεῖα δὲν συνέστησαν μόνον πρὸς διόρθωσιν τῶν σφαλμάτων τῶν πρωτο-

εὐθὺς δικαστηρίων, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπονομὴν ἐν γένει τελειοτέρας δι-
καισύνης, διὰ τοῦτο δὲ ἐπιτρέπεται πολλάκις καὶ αὐτοῦ τοῦ διαδίκου
τῶν πραγμάτων ὁ διόρθωσις, 2) δὲ ὅτι, ὅσον τέλει καὶ ἂν καταστῶσι
τὰ Πρωτοδικεῖα, δύνανται διὰ τὸ ἀτελες τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ πα-
ραισφρήσωσι σφάλματα ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν αὐτῶν, διὸ ὑπάρχει ἀνάγκη
δευτέρων δικαστηρίων, ἅπερ, καθοδηγούμενα ὑπὸ τοῦ ἀδικηθέντος διαδί-
κου, καταδεικνύοντες τὰ εἰς ἃ περιέπεσον σφάλματα τὰ Πρωτοδικεῖα, εὐ-
χερῶς δύνανται νὰ διορθώσωσι τὰς ἐλλείψεις τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεων.

Καὶ εἶναι μὲν ἥκιστα πειστικὰ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν, διότι 1) εἶναι
μὲν ἀληθές ὅτι νῦν δύνανται κατ' ἐξαιρέσιν ὁ διάδικος νὰ θεραπεύσῃ καὶ
ἰδία αὐτοῦ σφάλματα διὰ τῆς ἐφέσεως ἐνίοτε· ἀλλ' ἀκριβὲς τὸ ἐπικρα-
τοῦν σύστημα εἶναι καταδότης ἐλαττωματικόν, διότι, εἰ μὲν ὁ διάδικος
θεωρεῖται ἀνίκανος νὰ προστατεύσῃ προσήκοντες τὰ δικαίωματα αὐτοῦ
ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ, διατὶ ὑποχρεοῦνται οἱ διάδικοι κατὰ τὴν πρώτην
τὸ βραδύτερον συνεδρίασιν νὰ υποβάλλωσιν ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ πάσας
τὰς προτάσεις καὶ ἐνστάσεις αὐτῶν, ἀπαγορευσάμενος αὐτοῖς τῆς εἰς δευ-
τέραν συνεδρίασιν διορθώσεως τῶν ἡμαρτημένων, ἂν δὲ θεωρεῖται ἱκανός,
διατὶ ἀπονέμεται αὐτῷ τὸ δικαίωμα τῆς διὰ τῆς ἐφέσεως διορθώσεως εἰ-
δους τινὸς πρωτοδικῶν ἡμαρτημάτων; 2) διότι εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι καὶ
αὐτοὶ οἱ τελειότεροι δικασταὶ δύνανται ἔσθιν ὅτε νὰ ὑποπέσωσιν εἰς σφάλ-
ματα, εὐκολώτερον διαγινωσκόμενα ὑπὸ τῶν δευτεροβάθμιων δικαστῶν,
ἀλλ' ἀληθές ἐπίσης εἶναι ὅτι δύνανται καὶ νὰ διαστρεβλώσωσιν ἐνίοτε
ὅτι ὁρθῶς ἀπεφάνηεντο οἱ πρωτοδικοὶ δικασταί· ἄλλως διὰ μὲν τὴν παρα-
βίασιν δικονομικῶν διατάξεων καὶ τὴν ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ νόμου
καθιερούται ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς αἰτήσεως ἵναирέσεως,
δύνανται δὲ καὶ νὰ ὀρισθῇ ὅτι διὰ τὴν ἐγκυτάλειψιν αἰτήσεως ἀδικήσαντος
καὶ τὴν προφανῇ παρανόμῃν τοῦ πραγματικοῦ τῆς υποθέσεως ἐπιτρέπει-
ται νὰ διορθώῃ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ὑπ' αὐτοῦ πάλιν τοῦ
Πρωτοδικείου ἄνευ ἐφέσεως, ὅπερ καὶ ἐν τῷ νῦν συμβαίνει ἐπὶ λογιστικῶν
σφαλμάτων, ἅπερ διορθοῖ αὐτὸ τὸ δικαστὴν Πρωτοδικεῖον. Ἀλλ' οὐχ ἡ-
τον ἡμιλογουμένον ὅτι θεωροῦμεν τολμηρὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν κατάρρη-
σιν τῶν Ἐφεσίων, ἕως οὗ διὰ τοῦ χρόνου ἐπικρατήσῃ μείζων δικαστικὴ
μόρφωσις, μείζων διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξις. Φρανοῦμεν ὅμως ὅτι
προσῆκον τουλάχιστον νὰ περιορισθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως εἰς μόνους
τὰς ὀριστικὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων (συνδικαζομένων, ἐννοεῖται),
μετ' αὐτῶν καὶ τῶν προλαβόντων ἐκδοθεισῶν)· οὗτω δὲ ὅλεις σπειρεύσει
μία τῶν ἀφρονεωτάτων πηγῶν τῆς στρεψοδικίας, θέλει συντομευθῇ μεγά-
λως ἡ διάρκειά τῶν δικῶν, ἡ ἐκνελοῦσα νῦν οἰκονομικῶς τοῦς πτωχοὺς
διαδίκους καὶ διατηροῦσα πολλάκις ἀργὰ σημαντικὰ κεφάλαια ἢ ἀκαλ-
λίεργα σπουδαῖα κτήματα, μέγα δὲ μέρος τοῦ χρόνου τῶν Ἐφεσίων,
ἀπορροφώμενον νῦν ὑπὸ ἀχρήστων δικῶν, ὅλεις καταναλισκεσθαι εἰς τὰς
χρησίμους δίκας, διὸ θέλουσι καταστῇ ἐνήμερα τὰ Ἐφετεῖα, ἄνευ τῆς
προσθήκης ἄλλου προσωπικοῦ.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 91, συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἄρθ. 76 εἰς. 3, ἡ Πολιτικὴ ἡμῶν Δικονομία τροποποιούσα κατὰ τοῦτο τὸ Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον, περιορίζει τὴν πρὸς δικαστικὴν ἀντιπροσώπευσιν τοῦ διαδίκου ἱκανότητα εἰς μόνους τοὺς στενοὺς συγγενεῖς, ὁμοδίκους ἢ δικηγόρους. Τὴν διάταξιν ταύτην τῆς Πολ. Δικον., τείνουσαν νὰ προλάβῃ τὰ ἐπιβλαβῆ πολλὰς ἐπακολουθήματα τῆς ἀνεπιτυχοῦς ἐκλογῆς πληρεξουσίου, ἐδηλώσαμεν καὶ ἄλλοτε ὅτι ἐπιδοκίμαζομεν παντελῶς· ἀλλ' ἐν ταύτῃ ὑπεστηρίζαμεν ὅτι πρέπει δι' ἐπίτηδες ἄρθρου νὰ διασαφηνῶσι τὰ μὴ ἐπιτρεπόμενα εἰς ἑτέρον πληρεξουσιακά ἔργα, περιοριζόμενα εἰς μόνην τὴν ἐπὶ δικαστηρίου παράστασιν ἀντὶ τοῦ κυρίου διαδίκου, νὰ ἐπιτραπῇ ἐπομένως εἰς πάντα πολίτην νὰ ὑπογράψῃ ἀντὶ ἄλλου δικόγραφο. Ὡς ἡρμήνευσε νῦν ἡ νομολογία τὸ ἄρθρον ταῦτο τῆς Δικονομίας μετὰ τῶν σχετικῶν ἄρθρων, οὐ μόνον ἀπαγορεύεται ἡ εἰς τὸ δικαστήριον παράστασις τοῦ μὴ συγγενοῦς, ὁμοδίκου ἢ δικηγόρου· ἀλλ' οὔτε ἡ ὑπογραφὴ δικηγόρων ἢ ἀγωγῶν ὑπὸ ἄλλου ἐπιτρέπεται· τοῦτο δὲ ἐπιφέρει ζημίαν μενίστην, καὶ πολλὰς κατὰστροφετικὰς, εἰς τοὺς μὴ κατοικοῦντας ἐν τῇ ἐστὶν τοῦ Πρωτοδικείου ἀγραμμάτους διαδίκους, ἔχοντας ἀνάγκην τῆς εἰς δικηγόρον προσφυγῆς, σπερουμενοὺς δὲ πολλὰς τοῦ ἀναγκαίου χρόνου.

Διὰ τῶν ἄρθρων 201—207 τῆς Πολ. Δικον. ὁρίζονται τὰ περὶ ἀκυρότητος· κατ' αὐτὰ ὅσας ἡ ἀκυρότης διατάσσεται ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ ἡ παραλειφθεῖσα διατύπωσις ἀφορᾷ εἰς οὐσιώδεις μέραις τῆς πράξεως, ὁ διάδικος, εἰς οὗ τὰ συμφέροντα πρᾶσκρουσι ἡ ἀκυρότης, δικαιοῦται, προτείνων ἐνστάσαν ἀκυρότητος, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐνεργηθείσης πράξεως, ἥτις ἔκτοτε θεωρεῖται ὡς οὐδέποτε ὑπάρξασα. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ παραδρομῶν τῶν διαδίκων, τῶν δικηγόρων καὶ τῶν ἄλλων δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἢ καὶ ἐξ ἀμαθείας ἐνίοτε αὐτῶν συμβαίνει συγγὰ ἀκυρότητες, ἐξ ὧν ἐπέρχεται· πολλὰς ἀδικώτατα σπουδαίας ζημίας εἰς αὐτοὺς, νομίμως πρέπον νὰ δηλώσω καὶ αὖθις ὅτι, πολλὰς ἀπὸ τριάκοντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ἐδήλωσα ἱκανοποιημένως ὅτι ἀκυρότης ἐπέρχεται μόνον ἐκ τῆς παραδίδοσης δικονομικῆς διατάξεως, ὡς αἱς ὁ ἐπὶ προφανῶς ἐξ αὐτῆς ἡ κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ ἄδικον τῶν δικαιωμάτων καὶ συμφερόντων αὐτοῦ ζημίαν ἢ πρτείνων τὴν ἀκυρότητα διάδικος· κατὰ τὰς περιστάσεις δὲ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ μόνον ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως εἰς τὴν προτείνουσαν τὴν ἀκυρότητα διάδικον. Ἐδικῶς δὲ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὁρισθῇ τοῦτο, προκειμένου περὶ τῆς ἀκυρότητος ἐπιδόσεως. Νῦν πολλὰς εἰς ἀν ἐκονοποιήθη λίαν ἐμπροσθεῖς τὸ δικόγραφον, ἐξ οὗ ἡ δίκη, ὅθεν δὲν ὑπῆσθη βλάβην τινὰ ἐκ τῆς ἐκτροπῆς ἐπιδόσεως, προτείνει πρὸς ἀπλὴν παρελκυσιν τῆς δίκης ἢ, τὸ χειρόν, καὶ πρὸς ἄδικον κατ' οὐσίαν ζημίαν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ὅτι εἶναι ἄδικος ἢ ἐνεργηθεῖσα κοινοποίησις, διότι, μὴ ἐξῶν συγγενεῖς ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπέδωκεν εἰς ἄλλον τινὰ σύνδικον αὐτοῦ ὁ κλητὴρ, δὲν ἀναστρεφεί δὲ ρητῶς ἐν τῇ ἐπιδότησίῳ τὴν ἐλλείψιν συγγενῶν καὶ ὑψηλῶν, ἢ διότι, τοῖς ἀπολλύσας τὸ δικόγραφον, δὲν προσέλαβε τοὺς ἐγγυτέρους ἀλλὰ τοὺς ἀπο-

τέρους γείτονας. Ἐάν ἕνεκα τῆς παρηνόμου κοινοποιήσεως τοῦ ἐγγράφου δὲν ἐλάμβανε γνώσιν αὐτοῦ ὁ διάδικος, ἐντεῦθεν δὲ προήρχετο ζημία τῶν συμφερόντων αὐτοῦ, οὐδὲν βεβήτως δικαιότερον ἢ νὰ ἀκουσθῇ ἡ ἀκύριος ἐνεργηθεῖσα ἐπίδοσις, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπίδοσεως ἐπατεύχθη, διότι περιήλθεν εἰς γνώσιν αὐτοῦ τὸ πρὸς ἐπίδοσιν ἐγγράφον, διὰ τοῦτο δὲ καὶ παρίσταται ἐν τῷ δικαστηρίῳ, τίς ἡ χρεὶς τῆς ἀκυρώσεως τοῦ ἐπιδοτηρίου;

Διὰ τῶν ἀρθρῶν 479—484 ἡ Πολιτικὴ ἡμῶν Δικονομία καθιερῶσιν τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐγκαταλειπομένων ἐπὶ τινα χρόνον δικῶν καὶ κανονίζει τὰ κατ' αὐτὴν ὥρμηθῃ εἰς τοῦτο ὁ νομοθέτης ἐκ τῆς ἐλλόγου ἐπιθυμίας αὐτοῦ νὰ μὴ προκαλῶνται καὶ παραινῶνται δίκαι ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἀπλῆς πίεσεως τῶν ἀντιδίκων. Ἀλλ' ἥκιστα ἐπιτυγχάνεται ὁ σκοπὸς οὗτος διὰ τῶν συνοδευουσῶν τὸν θεσμόν τῆς ἀνατροπῆς ἄλλων διατάξεων. Τὸ μακρὸν τοῦ πρὸς ἀνατροπὴν τῶν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Πρωτοδικείου δικῶν χρονικοῦ διαστήματος καὶ ἡ ἀνάγκη ἰδιαιτέρας δικῆς, ὅπως ἐπὶ τῇ ἡ ἀνατροπῇ, ματαιῶσιν παντελῶς σχεδὸν τὸν πόθον τῆς ταχείας τῶν δικῶν περατώσεως. Τὸ ἐλλείπει δὲ προσέτι τῶν περὶ ἀνατροπῆς διατάξεων ἐνέειρει πλείεστα ὅσα ζητήματα, ἄλλως ὑπὸ ἄλλων λυόμενα, καὶ προκαλεῖ οὐ μικρὸν ἀριθμὸν προσθέτων δικῶν. Ὅθεν ἡ πρέπει νὰ καθιερωθῇ καὶ ἐν ταῖς τοῦ Πρωτοδικείου δίκαις ἡ σύντομος καὶ ἄνευ εἰδικῆς δίκης ἀνατροπὴ τῶν εἰρηνοδικιακῶν δικῶν, νὰ λυθῶσι δὲ νομοθετικῶς τὰ λοιπὰ ζητήματα τοῦ διαιρέτου ἢ ἀδιαιρέτου, τοῦ ἀνατρεπτοῦ ἢ μὴ ἀνατρεπτοῦ τῆς ἐρήμην διαδικασίας κτλ. ἢ νὰ ἐξοβιλισθῇ παντελῶς ὁ θεσμὸς τῆς ἀνατροπῆς, ὅστις ἐλλείπει καὶ ἐκ τῶν Γερμανικῶν δικονομικῶν νομοθεσιῶν.

Διὰ τῶν ἀρθρῶν 489—520 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διαγράφεται ἡ παρά τοις Εἰρηνοδικείοις διαδικασία. Ἀνέκαθεν ὑποστήριξα τὸ πρῶτον τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἀξιωματος τῶν εἰρηνοδικῶν, ὡς ἀνάγκη νὰ ἐξισωθῇ κατὰ τὸν βαθμὸν, τὸν μισθὸν καὶ τὰ προσόντα πρὸς τὰ τοῦ πρωτοδίκου. Ἀλλὰ τοῦτου κατορθουμένου προσήκον καὶ νὰ ἐκταθῇ κατὰ τὰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ ὑποστηριζόμενα ἡ δικαιοδοσίαι αὐτῶν, ἀνατιθεμένων εἰς τὸν Εἰρηνοδικὴν πασῶν τῶν μὴ υπερβαίνουσῶν τὴν ἀξίαν τῶν χιλίων δραχμῶν προσωπικῶν ἀγωγῶν καὶ τῶν ἀγωγῶν περὶ κατοχῆς.

Περὶ τοῦ ἀρθροῦ 580, διαλαμβάνοντος περὶ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν διαδίκων, πολλάκις ἐδήλωσα ὅτι μακρὰ πεῖρα καταβληθεὶς τὴν ἀνάγκην τοῦ νομοθετικοῦ ὅρισμοῦ εὐπορὸν προτάσεων, ὅς οὐ νομοθετήθη ἀπὸ πολλοῦ ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ πρότασις προϋποτίθῃ φυσικῶς τὴν συνδρομὴν τῶν στοιχείων συλλογισμοῦ ἐντελούς, συγκεκλιμένη ἐκ μείζονος προτάσεως, τῆς νομικῆς δηλονότι διατάξεως, εἰς τὴν στηριζόμενος ὁ διάδικος προβάλλει εἰς τὸ δικαστήριον τὴν ἐν τέλει τῆς προτάσεως σημειουμένην αἴτησιν αὐτοῦ, ἐλάσσονος προτάσεως, τοῦ ἱστορικοῦ δηλονότι τῆς ὑποθέσεως, ἐξ οὗ δηλοῦται εἰς τὸ δικαστήριον ὅτι συμβαίνει οὗτοι τὰ προκαλοῦντα τὴν ἐπίρρογὴν τῆς νομικῆς διατάξεως γεγονότα καὶ συμπεράσματα, δηλονότι τοῦ αἰτητικοῦ, δι' οὗ ὁ διάδικος αἰτεῖται τὴν εἰς τὴν προκείμενην περίπτωσιν

κατὰ συλλογιστικὸν λόγον ἐφαρμογὴν τῆς νομικῆς διατάξεως. Μακρὴ ἔμως δικαστικὴ πείρα ἐμαρτύρησεν ὅτι οἱ πλείστοι τῶν δικηγόρων ἀντὶ τῆς διατυπώσεως τὰς προτάσεις αὐτῶν κατὰ τὸν ἀνωτέρω φυσικὸν συλλογιστικὸν τρόπον, ἐκτιθέντες κατὰ πρῶτον μὲν τὰ δόντα ἀφορμὴν εἰς γενεσὶν τῆς διαφορᾶς καὶ αὐτὴν τὴν διαφορὰν (τὸ ἱστορικόν), εἶτα δὲ τοὺς νόμους εἰς αὐτὴν στηρίζουσι τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν, δηλοῦντες δὲ ἐκάστοτε τὴν στάσιν τῆς ὑποθέσεως, συμφέρουσι ταῦτα πάντα ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῶν, ἀρχόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐπειδὴ καὶ καταλήγοντες εἰς τὸ διὰ ταῦτα οὕτω δὲ περὶ λαгоῦσι τὸν δικαστὴν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς καταδραστηρίσεως ἰκανοῦ χρόνου διὰ τὴν ἀπλὴν κατανόησιν τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν συλλογὴν τῶν πραγματικῶν τῆς δίκης καὶ τῶν νομικῶν ζητημάτων. Ἐνεκα δὲ τούτου ἡ τοσοῦτο συμβάλλουσα εἰς τὴν πρόδον τῶν συναλλαγῶν καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ πολίτου ταχεῖα τῶν ἀποφάσεων ἔλθοις καὶ, εἰ δυνατόν, αὐθυμερὸν ἀπαγγελία αὐτῶν καθίσταται ἀνεφικτός, ὅσον ἄλλως καὶ ἂν ὑποτεθῶσιν οἱ δικασταὶ φιλόπονοι καὶ ἡσυχμῆνοι. Ἐπιμένω φροῦν ὅτι ἡ καθιέρωσις ὁρισμένου τύπου προτάσεων, οἷος ὁ ἐν Γαλλίᾳ καθιερωθεὶς τύπος τῶν *qualités*, δύναται καταδύλως νὰ περιορίσῃ τὴν ἔξιν τῆς τῶν πάντων συμφύσεως ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῶν.

Νομοθετοῦσα διὰ τῶν ἄρθρων 640—694 ἡ Πολιτικὴ Δικονομία τὰ κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διοδικασίαν, περιλαμβάνει εἰς αὐτὴν καὶ τὰς συνθέτους δίκας περὶ χωρισμοῦ κτημάτων, περὶ διαζυγίου καὶ περὶ ἐκτάσεως ὑπαρχόντων συγκειμένας ἐκ δύο τμημάτων τῆς τε ἐπ' ἀναφορᾷ καὶ τῆς κατ' ἀντιδικίαν διαδικασίας. Ἀλλὰ προδήλως ἡ ὑπαγωγή τῶν δικῶν τούτων εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας εἶναι μὲν παντάπασιν ἄτοπος ἐπιστημονικῶς, διότι κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ ἀπλῇ προτάσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, δικάζονται κατ' αὐτὸν τὸν δαιτμόν τοῦ 640 ἄρθρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας αἰτήσεις μὴ περιέχουσαι στοιχεῖα ἀγωγῆς, δηλονότι δικαστικῆς ἀνορθώσεως δικαιώματος ὑπὸ βήτου προσώπου προσβληθέντος, αἱ δὲ περὶ χωρισμοῦ κτημάτων, διαζυγίου κτλ. δίκαι περιέχουσι προφανῶς στοιχεῖα ἀγωγῆς καὶ ἀπειθῶνται καθ' ὁρισμένον προσώπων, ἡ ἐκ δύο δὲ τμημάτων συνκρότησις τῆς διαδικασίας, ἥτοι ἐκ τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ καὶ τῆς κατ' ἀντιδικίαν εἶναι πρακτικῶς ζημιωδεστάτη, ὡς συνεπάγουσα πλείστας βραδύτητας καὶ ζημίας. Διὰ τοῦτο πολλάκις ἄλλοτε ἐδηλώσαμεν καὶ θεωροῦμεν προσήκον νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι ἀνάγκη νὰ ἀπλοποιηθῶσιν αἱ δίκαι αὗται καταργουμένης μὲν τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας, διατηρουμένης δὲ μόνης τῆς κατ' ἀντιδικίαν. Διατὶ νὰ μὴ κινή ἡ σύζυγος, ἥς τὴν προῖκα ἐμβάλλει εἰς κίνδυνον ἡ ἐλάττωσις τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός, ἀπ' εὐθείας ἀγωγὴν κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς (δημοσιευομένην καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος πρὸς γνωστοποίησιν τοῦ ζητουμένου χωρισμοῦ εἰς τοὺς δανειστάς τοῦ ἀνδρός), ἀλλὰ νὰ ἐξαναγκάζηται νὰ ὑποβῇ προηγουμένως εἰς τὸ δικαστήριον ἀναφορῶν, μετὰ ταῦτα δὲ, ἐὰν αὕτη κριθῇ βέβαιος, νὰ δημοσιεῖται αὕτη, καὶ ἐνταῦθα τοῦτο μὴν νὰ εἰσέλθῃ τὴν

περί γωμισμοῦ κτημάτων ἀγωγὴν ; Διατί ὁ ἐπιζητῶν τὴν λύσιν τοῦ γάμου σύζυγος νὰ μὴ εἰσάγῃ ἀμέσως εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον τὴν περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν, ἀλλὰ νὰ υποβάλλῃ αἴτησιν περὶ ἐκτελέσεως παντῶν περιττῶν προπαρασκευαστικῶν πράξεων καὶ μετὰ ταῦτα νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν ; Διατί ὁ ὀφειλέτης, ὁ ἐξαιτούμενος τὴν πρὸς τοὺς δανειστής ἐγκυτάλειψιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, νὰ εἰσάγῃ τὸ πρῶτον ἀναφορὰν, νὰ κλητεύῃ δ' εἰς τοὺς δανειστής Ἐκ τῆς ἰσχυροῦσης παντὶν συνθήτου δικασίας τῶν δικῶν τούτων οὐδὲν μὲν ὄφελος προέρχεται, μόνον δὲ βραδύτης μερίστη εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτῶν ἐπέρχεται, δαπάναι ὑπερβάλλουσαι τελοῦνται καί, τὸ γέριστον, διὰ τὸ πολυπλοκὸν καὶ μακροχρόνιον τῶν δικῶν καὶ τὴν πολλὰκις ἀνασυρμένην ἀνάγκην νὰ ληφθῶσι πρόσκαιρά τινα μέτρα, γεννῶνται συχνάκις ἔσται δίκαι καὶ ζητήματα οὐκ ὀπτανίως φύονται εἰς καταδρόχυσιν τῆς περιουσίας καὶ τοῦ χρόνου τῶν διαδίκων.

Ἄλλ' ὥς πολλὰκις εἶπομεν, ἡ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως διαδικασία χρῆζει ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην δικονομικὴν διάταξιν ἀπλοποιήσεως καὶ βελτιώσεως. Καὶ ἐν πρῶ-οις δίκαιον εἶναι νὰ ὁρισθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ῥητῶς ὅτι ἡ ἐπιταγή, ἀποτελούσα αὐτοτελῆ ὁχλήσιν πρὸς τὸν ὀφειλέτην, στηριζομένη δ' εἰς ἐκτελεστικὴν δικαιογράφον, διακόπτει τὴν παραγραφὴν κατὰ τὰ ἐν Γαλλίᾳ (Γαλλ. Κωδ. ἀρ. 2244) καὶ ἐν Ἰταλίᾳ (Ἰταλ. Κωδ. ἀρ. 2125), ἀπὸ πολλοῦ παραδεγμένα. Ἐκτὸς τούτου ἀναγκαῖον, καθ' ὅ πολ-
λάκις ἐδήλωσα, νὰ ὑποκλεισθῇ ῥητῶς τὸ ἑνδικὸν τῆς ἀνακοπῆς μέσον κατὰ τῶν ἐκδιδομένων ἐν τῇ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίᾳ ἐρήμην ἀποφάσεων κατὰ τὸ ὅρθον παράδειγμα τῆς Ἰταλικῆς Δικονομίας (ἀρ. 574). Πρέπον ἐπίσης νὰ μεταρρυθμισθῇ κατὰ τὰ ἐν Γενεύῃ δυνάμει τοῦ ἀρ. 5 τοῦ νόμου τῆς 24 Μαρτίου 1852 τὸ ἀρθρον 886 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ κατάσχεσις γίνεται διὰ κλητῆρος ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων. Ἡ διατύπωσις αὕτη, ἐνῷ οὐδεμίαν παρέχει ἐγγύησιν περὶ τῆς προσηκού-
σης ἐνεργείας τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, δυνάμενου νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀέργων τὰ αὐτὰ πρόσωπα ὡς μάρτυρας, εὐχερῶς πειθόμενα νὰ ὑπογράφωσιν ἐχθίσαις κατασχέσεων, καθ' ὅς οὐδαμῶς παρῆστησαν, αὐξάνει ἐπὶ ματαίῳ τὰς δαπάνας τῆς κατασχέσεως. Ἀναγκαιότατον ἐπί-
σης νὰ ἐκταθῇ καὶ ἐπὶ κατασχέσεως κινήτων ἡ ἀρχὴ ὅτι τὴν δικατογὴν τῶν κατασχεθέντων διατηρεῖ ὁ ὀφειλέτης, διότι, ἐνῷ οὐδεὶς ὀφειλέταις λόγος νὰ θεωρηθῇ ἐπὶ κινήτων ἀνάξιος πίστεως ὁ ὀφειλέτης, ἐνῷ κατέ-
χων οὗτος καὶ τὰ κινήτὰ οὐκ ἧλθον ὡς κύριος ἀλλ' ὡς θεματοφύλαξ, ὑπόκειται ἐν περιπτώσει καταχρήσεως οὐ μόνον εἰς προσωπικὴν κράτη-
σιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ποινικὴν καταδίωξιν, διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἀρχῆς ταύτης καθίσταται ἐν ταύτῳ περιττὸς ὁ διορισμὸς τρίτου τινὸς ὡς φυλά-
κος, δικαιουμένου εἰς ἀμοιβήν, ἀποτρίπεται δ' ἐν ταύτῳ ὁ κίνδυνος βλά-
βης τῶν κατασχεθέντων ἐκ τῆς μετακομίσεως αὐτῶν. Ἐννοεῖται ὅτι δύ-
νεται νὰ ἐπιυλαθῇ κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Code Vaudois τῆς Ἑλβε-
τίας εἰς τὸν εἰρηνοδόκον ἡ ἐξουσία νὰ ἀποφασίσῃ τὴν παράδοσιν αὐτῶν

εις τρίτον πρὸς φύλαξιν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐὰν συντρέχωσι πρὸς τοῦτο ἐξαιρετικοὶ λόγοι. Ὁρθὸν ἐπίσης νὰ ὀφειλεθῇ ἡ τοιχοκύλλησις τοῦ προγράμματος εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου οὐ μόνον ὡς παντελῶς περιττὴ, ἀποὺ τὸ πρόγραμμα κοινοποιεῖται αὐτῷ δι' ἐπιδόσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς δυναμένη νὰ ζημιώσῃ καίριως τὴν πίστιν τοῦ ὀφειλέτου ἀνευ ἀνάγκης κατὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ Berrial Saint Prix παρατήρησιν. Ὁρθὸν ἐπίσης κατὰ τὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι παραδεδογμένα (Ἑλλ. Πολ. Δικον. ἀρθ. 849) νὰ νομοθετηθῇ ὅτι μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα τοῦ ὀφειλέτου ἀνακοπὴ κατὰ τῶν προγενεστέρων αὐτοῦ πράξεων τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως. Ἐπίσης πρέπον νὰ ἀπαγορευθῇ κατὰ τὸν ἀναπλειστηριασμὸν εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν τὸ πλειοδοτεῖν συμφωνῶς καὶ πρὸς τὸ ἀρθ. 817 τῆς Γερμανικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Ἐπίσης νὰ καθιερωθῇ ὅτι πᾶς δανιστής, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐμπροσθέντων κατατεθειμένων παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῃ ἐγγράφων τῆς ἐκτελέσεως δύναται νὰ ἐπισπύσῃ τὸν πλειστηριασμὸν ἐν ἀδρανεῖα τοῦ πρώτου κατασχόντος ἢ ἄλλως δύναται νὰ ἐνεργήσῃ οὗτος νέαν κατάσχεσιν, τῆς πρώτης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λογιζομένης αὐτοδικαίως ἀκύρου. Ἐπίσης ἀπαραίτητον εἶναι κατὰ τὰ καὶ ἄλλοτε ὑπ' ἐμοῦ δηλωθέντα νὰ νομοθετηθῇ ὅτι ἡ πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἀπευθυνομένη ἐπιταγή, ὡς προσωπικῶς ἐνεχόμενον εἰς ἀπώτισιν τοῦ χρέους, ἀνάγκη νὰ κοινοποιῇται δι' ἐπιδόσεως καὶ πρὸς τὸν τρίτον διακατόχον τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, εἰς ὃ ὅλοι στερᾷ τυχόν ἢ ἐκτέλεσις, δύναται τοῦ πνευματικοῦ δικαιοῦματος τῆς ὑποθήκης, συμφῶς καὶ πρὸς τὰ νανομοθετημένα ἐν Γενεύῃ (Πολ. Δικ. ἀρθ. 519), ἵνα ὁ τοῦτος προκληθῇ οὕτως εἰς ῥύθμισιν τῶν ἰδίων συμφερόντων κατὰ τὸ ἀρθ. 38 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, δικαιούμενος νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ κτῆμα τοῦ βάρους τοῦτου διὰ καταβολῆς τοῦ χρέους ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιδοτέᾳ εἰς ἀμφοτέρους ἐπιταγῇ προσήκον νὰ ἐνδεικνύονται τὰ κτῆματα, ἐφ' ὧν γενήσεται ἡ ἐκτέλεσις, διὰ μνείας τῆς θέσεως, τοῦ εἴδους, τῶν ὁρίων καὶ τῆς ὡς ἔγγιστα ἐκτάσεως αὐτῶν. Κατόδηλος καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ καταργηθῇ κατὰ τὰ ἐν Βελγίῳ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντα τὸ σύστημα τῆς ἐπὶ τόπου συντάξεως λεπτομεροῦς ἐκθέσεως κατισχύσεως τῶν ἀκινήτων, ὡς ἐπιβαρύνον ἀσκόπως τὸν τε δανιστὴν καὶ τὸν ὀφειλέτην, ἐνῷ ἀρστὴν ἡ μεταγραφὴ τῆς ἐπιταγῆς, περιγραφούσης τὰ πλειστηριασθέντα ἀκίνητα, ἰσοδυναμοῦσα πρὸς κατάσχεσιν. Ἐπίσης περιττὴ ἡ τοῦ προγράμματος τοιχοκύλλησις, ὡς προκαλοῦσα ἐπὶ ματαίῳ θόπῳ καὶ πᾶσι καὶ ἀκυρωτικὰς ἐνστάσεις, ἐνῷ καθίσταται γνωστὸν αὐτὸ διὰ τῆς διὰ τὸ πύπου δημοσιεύσεως αὐτοῦ. Ἀναγκαῖον εἶπερ τι καὶ ἄλλο νὰ καθιερωθῇ ὅτι ὅμα τῇ ἐπιδοθεῖ ἀντιγράφῳ τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως εἰς τὸν ὀφειλέτην ὑπογράφεται οὗτος νὰ καταλίπῃ τὴν διακατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος, ἀποβαλλόμενος ἄλλως βιαίως ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἐκ τῆς διακατοχῆς, ὡς καὶ πᾶς ἄλλος διατελὼν ἐν τῷ κτήματι ἐξ ὁνόματος αὐτοῦ ἢ ὡς μετὰ τὴν κατάσχεσιν δικαιοδόχος αὐτοῦ.

Ἐν τῇ Ποινικῇ ἡμῶν Δικονομίᾳ ὡσαύτως περιλαμβάνονται οὐκ ὀλίγα

διατάξεις χορήγους μεταρρυθμίσεως. Καί πρῶτον χορηγεῖται διὰ τῶν ἄρθρων 6, 85, 302 κτλ. τῆς Ποιν. Διοικητικῆς εἰς τὸν παθόντα τὸ δικαίωμα τῆς παραστάσεως αὐτοῦ ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος, προστατευμένης οὕτως εἰς τὴν Εἰσαγγελικὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου καταδρομὴν τῆς καταδρομῆς τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, δυναμένου νὰ ἐπιβαρύνῃ σπουδαίως τὴν τύχην τοῦ κατηγορουμένου διὰ τε τῆς ἐπιτηδεύσεως ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων καὶ διὰ τῆς προσαγωγῆς προσθέτων ἐπιχειρημάτων εἰς ἐπίτασιν τῆς κατηγορίας. Ἀλλ' ὥς καὶ ἄλλοτε ἐπανελημμένως παρατηρήσαμεν, ἡ πρόσθετος αὕτη καταδρομὴ ἀντίκειται εἰς τὸ ὁρθόν, οὐ μόνον διότι, συστάσεως τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς διευθύνσεως τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν παθόν καὶ ἐκδικήσεων, οὐδεμίαν ἀνάγκη νὰ παρέχεται καὶ εἰς τὸν παθόντα δικαίωμα ἄγον εὐθὺς εἰς ἀνάπτυξιν τῆς κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐμπειρίας καὶ φιλεκδικίας· ἀλλὰ καὶ διότι μονομερῶς παρέχεται τὸ δικαίωμα ταῦτο εἰς μόνον τὸν ὑποστάντα χρηματικὴν ζημίαν, μικρὰν ἢ μεγάλην, ἐκ τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν μὴ ὑποστάντα ταιαύτην· ἀλλὰ τοῦτα καταδῆλως εἶναι ἄτοπον, διότι πολλάκις φρικώδη ἀδικήματα δὲν ἐπιφέρουσι, προφανῶς τοῦλάχιστον, χρηματικὴν ζημίαν εἰς τοὺς μνηστὰς καὶ ὅμως εἶναι ταῦτα οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀξιοποίνα, ὅθεν οὐχὶ ὀλιγώτερον ἔδει νὰ ἐνδιαφίρῃται ὁ νόμος εἰς τὴν προσταθεύσαν ἀνάπτυξιν τῆς κατηγορίας καὶ εἰς τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων. Ἀλλως δὲ οὐδόλως παρέχει τὴν ἐγγύησιν ὁρθῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἐπενεχθείσης τῷ παθόντι ζημίας ἢ τοσοῦτον κατασπευσμένη τοῦ πολιτικοῦ μέρους τῆς ὑποθέσεως ἐκδικασίς. Διὰ τοῦτο ἐπανελημμένως ὑπεστηρίξαμεν ὅτι προσήκον νὰ καταργηθῇ τὸ δικαίωμα τῆς παραστάσεως τοῦ χρηματικῶς ζημιωθέντος ἐκ κολασίμου πράξεως ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἢ ἄλλως νὰ χορηγηθῇ μὲν εἰς πάντα μνηστὴν τὸ δικαίωμα τοῦ παρίσταναι ἐπὶ δικαστηρίου ὡς κατήγορος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ ἐγείρειν ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου πολιτικὴν ἀγωγὴν. Ἀλλως τοῦλάχιστον κατάργητέον τὸ ἤδη καθιερωμένον ἐν τῇ Ποιν. ἡμῶν Διοικητικῇ ἀνεκκλήσει τῶν ἀστικῶν ἀποφάσεων τῶν Ποινικῶν δικαστηρίων. Ἐνῶ καὶ διὰ τὰς ἀμικροτάτας ἀστικὰς δίκας εἰσὶ καθιερωμένοι ὑπὸ τῆς Ἡελ. ἡμῶν Διοικητικῆς δύο βαθμοὶ δικαιοδοσίας, ἐπιτρέπεται μάλιστα παντάπασιν ἀτόπως ἐπὶ ἐνισχύσει τῆς στρεψοδικίας ἔρεσις κατὰ πάσης σχεδὸν προδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ καθιερώσεως τοῦ ἐναντίου εἰς ἓν μόνον εἶδος ὑποθέσεων, ἐκείνων μάλιστα, αἵτινες δέονται μεζονος προσοχῆς καὶ μελέτης διὰ τὸ δυσχερές πολλάκις τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἐπενεχθείσης ζημίας καὶ διὰ τὴν ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀδικήμα ἐγερθείσης ἀποστροφῆς αὐστηρότητα τῶν ποινικῶν δικαστῶν, ἀντίκειται παντελῶς εἰς τὸ πρῆπον.

Καθιεροῦται δεῦτερον ὑπὸ τῆς Ποινικῆς ἡμῶν Διοικητικῆς καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἡμῶν ποινικοῦ νόμου ἐξαιρετικὴ δικαιοδοσία διὰ τοὺς στρατιωτικούς καὶ ναυτικούς. Ἐπανελημμένως διεμαρτυρήθημεν κατὰ τῆς δικαιοδοσίας ταύτης, ἥτις οὐ μόνον ἀντίκειται παντελῶς εἰς τὸ γράμμα

καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, ἀναβιβάζοντας τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν εἰς τρίτην δύναμιν τοῦ κράτους ἀνεξάρτητον ἀπὸ τῶν λοιπῶν δύο καὶ ἰσάροον πρὸς αὐτάς, ἀλλὰ καὶ ἀπέβη κατ'αυστηρικὴν εἰς τὰ συμφέροντα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης διὰ τὴν παράλογον πολ-
λάκις ἐνχοροποιήσιν ἀθώων κατηγορουμένων. καταδικωκουμένων πατριαστι-
κῶς ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν συνιθεσάτα συμβαίνουσαν
σκανδαλώδη ἀθώωσιν κατηγορουμένων ἐκτραχηλισθέντων εἰς σπουδαῖα
ἀδικήματα κατὰ πολιτῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπικρατεῖ καὶ αὕτη μέχρι
τοῦδε.

Ἐπικρατεῖ ἐπίσης μέχρι νῦν παρ' ἡμῶν ἐν τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ κατὰ
τὰ ἐν τῇ Ἑπαιρωτικῇ Εὐρώπῃ κρατοῦντα ἡ μυστικότης τῆς ἀνακρίσεως,
ἀποτρόπαιον λείψανον. ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, τῆς ἐξεταστικῆς διαδικα-
σίας τοῦ μεσοκίνου. Ἡ ἔξις, ὅφ' ἥς τὸν ζυγὸν κόπτει καὶ ὁ μᾶλλον πε-
φωτισμένος ἄνθρωπος συνφικέσθαι ἡμᾶς οὕτως πρὸς τὸν ἀπαίσιον τοῦτον θε-
σμόν, ὥστε δὲν διεγείρεται ἐν ἡμῶν ἡ φρίκη, ἣν ὥρσειε νὰ ἐμπνέῃ ἡ
προσωπικὴ ἐλευθερία, ἡ τιμὴ, ἡ ζωὴ πολλάκις τοῦ ἀνθρώπου διατελεῖ
ὑπὸ τὸν θεσμόν τοῦτον οὐχὶ σπανίως τὸ παίγνιον κακοήθους κομματικῆς
ἢ κερδοσκοπικῆς σκευωρίας, ἥτις ὑφαίνεται ἐν παντελεῖ αὐτοῦ ἀγνοία,
μὴ δυνάμενος ἐνεκα τοῦτου νὰ διαλύσῃ διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας τὸν
ἀθέμιτον τῆς κατ' αὐτοῦ ἐνεργείας ἱσθόν, ἔτι δὲ συνηθέστερον τυγχάνει
τὸ θῦμα τῆς ἀπειρίας, τῆς ἀμαθείας ἢ τοῦ πατριασμοῦ ἀνακριτικοῦ τινος
λειτουργοῦ. Διατείνονται τινες ὅτι ἡ μυστικότης τῶν ἀνακρίσεων εἶναι
πολλῷ συντελεστικωτέρα εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀδικημάτων· διαψεύδει
θῶμας αὐτοὺς αὐθεντικὴ καὶ πρόχειρος ἀπόδειξις, τὸ παράδειγμα τῆς Ἀγ-
γλίας καὶ τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, ὅπου, καθὰ ἀκριδὲς στατιστικὴ
ἐμφαίνει, ἀνακαλύπτονται τὰ ἀνομήματα οὐχὶ ὀλιγώτερον ἐπιτυχῶς καὶ
κολάζονται οὐχὶ ὀλιγώτεροι ἔνοχοι ἐκ τῶν καταγγελλομένων. Διὰ τοῦτο
καὶ πάντες σχεδὸν οἱ ἐπισημύματα τοῦ Γάλλων συγγραφέων ἐκτρύχθη-
σαν ὑπὲρ τῆς φανεράς ἀνακρίσεως· εἰς δ' αὐτῶν, ὁ διάσημος Frédel-Pa-
radol, εἰς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἐπιφέρει καὶ τὰ ἐξῆς μεσὰ οὐχ ἥττον καλ-
λόντης ἢ ἀληθείας λόγια: « Ἡ παῖτρα καὶ ἡ λογικὴ μαρτυροῦσι καταδῆ-
λως ὅτι ἡ δημοσία τάξις ἀσφαλιζέται μᾶλλον, τὸ ἀδικήμα κολάζεται
ἀσφαλέστερον καὶ ὁ νόμος τηρεῖται εὐλαθέστερον ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐν
αἷς πολιτείαις δι' ἀσφαλιστικῶν τῆς ἀθωότητος διατάξεων γλυκαίνεται,
καὶ ἐξευμενίζεται ἡ διαχείριστις τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ἢ ἐν αἷς αὐτῇ
ἀπαιτητικῇ καὶ ἐπιτακτικῇ, φαίνεται ἥττον ἐκπληροῦσα τὸ καθήκον ἢ
θηρεύουσα ἱκανοποιήσιν ἐκδικήσεως». Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι διὰ
τῆς φανεράς ἀνακρίσεως δύναται νὰ περιορισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνακαλυ-
πτομένων ἀξιοποιῶν πράξεων, ἀναμφίβολον ὅτι τὸ ἐκ τῆς δημοσιότητος
αὐτῆς προκύπτον κέρδος τῆς μείζονος ἀσφαλείας τῆς ἀθωότητος εἶναι
πολλῷ ὑπέρτερον τοῦ διὰ τῆς ἀνακαλύψεως καὶ τιμωρίας ἐνίων ἐπὶ ἀδι-
κημάτων διαφευγόντων τὴν τιμωρίαν. Οὐδεὶς προτίθεται ν' ἀμφισβητήσῃ
ὅτι ὑπαὶν κοινωνικὸν συμφέρον ἐπιτάσσει τὴν τιμωρίαν πάντων τῶν

διαπραττομένων ἀδικημάτων, ὡς ἐκανοποιούσαν τὸ παραδεθὲν δίκαιον, αὐτοῖς ἀποτρέπονται, δὲ προσέτι ἐν μέρει τοῦλάχιστον τὴν διαπραξίν αὐτῶν ἀδικημάτων, ἀλλ' οὐδεὶς δύναται καὶ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι πλεονεχίζοντες τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν, διεγείρουσα τὸν φόβον καὶ τὸν τρόμον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν φιλησυχῶν πολιτῶν, ἀποτελεῖ δὲ καὶ καθ' αὐτὴν τερατώδης καὶ κούργημα, ἢ τυχόν καταδίκη ὁψύου. Ἄν δὲ καὶ ὑπὸ τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς φανεράς ἀνακρίσεως κινδυνεύῃ ἐνίοτε ἡ ἀθώότης, διότι ὁ δικαστής, μὴ ὦν αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς τῆς καταγγελλομένης πράξεως, προσφεύγει κατ' ἀνάγκην εἰς ἀνάκρισιν, ἥς τῇ συνδρομῇ διὰ μέσου παραπετάσματος, ὅπερ ἰσχυρῶς πολλάκις τὰ βυπαρώτατα τῶν παθῶν καὶ συμφορῶντων, ὀφείλει νὰ ἴδῃ πᾶν ὅ, τι συνέβη, ὅπερ ἐν τοῦτοις συγκυρίαις δὲν κατέλιπεν ἔχρη τῇ ἐν τῇ μνήμῃ ἄλλων, ποθοῦντων ἴσως ἔνεκα πολλῶν καὶ ποικίλων αἰτίων νὰ πλανήσῃ τὴν δικαιοσύνην, πόσον ἐπικινδυνότερα εἶναι ἡ λαοβασία ἀνάκρισις, καθ' ἣν ἐπιτηδεύει πεπλασμένα ψευδῆ ἐκλαμβάνονται ὡς ἀληθεῖαι ὑπὸ προκατειλημμένου ἅκ τῆς ἐξέως ἀνακριτοῦ, καταβάλλοντος ἐκ συστήματος πάσας τὰς προσπάθειάς αὐτοῦ εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἀδικήματος, καθ' ἣν ἐνίοτε, τὸ φοβερώτερον, ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι κούροι ἢ ἐμπαθεῖς ἐξογκοῦσιν ἢ παραμορφοῦσι τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις ἐξ ἰδιοτροπίας ἢ υπερβολικῆς φυγοπονίας. Ἀνάγκη ἐπιτακτικῇ ὑπάρχει βεβαίως νὰ καταδικῶνται τὰ ἀδικήματα αὐστηρῶς καὶ ταχέως, ἀλλ' ἐν ταύτῃ πρέπει ἀπαραίτητως νὰ προφυλάσσεται ἡ ἀθώότης ἀπὸ παντὸς κινδύνου καὶ πίσεως πείσεως, πρὸς τοῦτο δὲ χρὴ νὰ συναρμοσθῇ ἡ καταδίωξις πρὸς τὰς ἀναγκαίας ἐκείνας ἐγγυήσεις καὶ διατυπώσεις, ὧν ἄνευ δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, ἡ δὲ πρωτίστη τῶν ἐγγυήσεων εἶναι ἡ τῆς δημοσιότητος τῆς ἀνακρίσεως. — Ἀλλὰ καὶ ἂν θεωρηταί ἀπαραίτητος ἀναγκαία ἡ διατήρησις τῆς μυστικότητος τῆς ἀνακρίσεως ἐκ τοῦ φόβου μὴ ἡ δημοσία ἀνάκρισις παρεμποδίσῃ ἐνίοτε τὴν ἀνεκάλυψιν ἀξιοποιῶν πρᾶξεων μέχρι τῆς συνανθρωπείας διλῆς τῆς ὕλης, ἥτις ἀπαιτεῖται ἵνα ἀποφασισθῇ ἂν δύναται νὰ γίνῃ εἰσαγωγὴ εἰς δίκην, εἰς ὃ ἀποβλέπει ἡ προδικασία (Ποιν. Δικ. ἀρθ. 69), τηρητέα ἡ μυστικότης αὕτη τὸ πολὺ μέχρι τῆς ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐξετάσεως τῶν μαρτυρίων καὶ τῆς ἀπολογίας τοῦ κατηγορουμένου, οὗλ' δὲ καὶ μέχρι τῆς κλήσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἢ τῆς ἐκδόσεως βουλεύματος. Ὅταν συλληθῇ διὰ τῆς ἀνακρίσεως ἡ ἀναγκαία ὕλη, καταδῆλως ἄτοπον εἶναι νὰ ἀποκρύπτονται εἰς τὴν κατηγορούμενον τὰ κατατεθέντα, ἐξ οὗ νὰ βραδυνοῦνται μόνον τὸ πέραν τῆς κατηγορίας δύναται νὰ προέλθῃ ἢ νὰ νοθευθῇ ἡ ἀλήθεια ἐπὶ βλαβῇ τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' οὐδὲν οὐδέποτε νὰ ὀφείλῃθ' ὅτι δύναται ἡ δικαιοσύνη.

Διὰ τοῦ νόμου ΒΩΖ' τῆς 11 Φεβρουαρίου 1901 ἐτραποικιόθησαν ἐν μέρει τὰ ἀρθρὰ 207, 208, 236, 261, 262 καὶ 432 τῆς Ποινικῆς ἡμῶν Δικονομίας, ὑπὲρ ὧν τῆς μεταβολῆς συστηματικῶς ἐπάλασσε ἀπὸ τριακονταετίας. Κατωρθώθη κυρίως διὰ τοῦ νόμου τούτου 1) νὰ περιορισθῇ ἡ προφυλάξις ἐπὶ πλημμελήματι μόνον ὅσας ἐτιμωρήθῃ ἤδη ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ ἄλλῃ πράξει διὰ πεινῆς ἀνωτέρας τῆς φυλακίσσεως ἐνὸς

μηνός ἢ ἐπὶ ἀγυρτεία ἢ διατελεῖ ὑποπτος ἐνδὲς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 133, 236, 239, 241, 244, 245, 373, 388, 398, 404, 405, 407, 410, 412 καὶ 421 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου διαλαμβανόμενων πλημμελημάτων μόνον καθ' ὅσον ὑπάρχει φρόδος ἐντεῦθεν μετ' ἄλλων συναιτιῶν ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀληθείας, ὡρισμένως αἰτιολογούμενος ἐν τῷ ἐντάλλματι, 2) νὰ ἀπαγαρευθῇ ἡ προσωρινὴ ἀπόλυσις μόνον ἐπὶ κακούργηματων ἢ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες, τυχόντες πρότερον προσωρινῆς ἀπολύσεως, ἐτιμωρήθησαν ἐκ νέου ἐπὶ πλημμελήματι. Καὶ εἶναι μὲν βεβῶως εὐφρόσυνον ὅτι περιορίσθησαν πολὺ αἱ περιπτώσεις τοῦ περιορισμοῦ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας· ἀλλ' οὐχ ἦταν δὲν εἶναι ἐπαρκές τὸ γενόμενον. Εἶναι μεγάλῃ ἐτι ἡ πρὸς πολλοὺς τῶν κατηγορουμένων ἀδίκημα τῆς Πολιτείας. Ὅταν τις προσφέρῃ χρηματικὴν ἢ κτηματικὴν ἀποζημίωσιν, ἐπαρκὴ θεωρουμένην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, οὐδεὶς λόγος νὰ ὑφίσταται τὰς ἀληθδόνας τῆς προφυλακίσεως ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ὑπονοίᾳ ἐνοχῆς, ὅπως δὴ ποτε δ' οὐδὲν ὁμεικτὸν εἶναι νὰ παρατείνηται ἀπριόριστως ἡ προφυλάκις. Διὰ τοῦτο ἐπιμένομεν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1872 ἀλλεπαλλήλως ὑποστηριχθεῖσαν ὑπ' ἡμῶν πρότασιν, καθ' ἣν πᾶς μὲν προφυλακίζομενος ἐπὶ κακούργηματι δικαιούται νὰ ζητῇ τὴν ἀποφυλάκισιν αὐτοῦ δι' ἐγγυήσεως, ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐπὶ τῇ βάσει προσδιορισθητομένου ῥητῶς ἀνωτίτου τινος καὶ κατωτάτου ὅρου διὰ βουλεύματος, καθ' οὗ ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ εἰς μόνον τὸν κατηγορούμενον, οὐδέποτε δ' ἡ προφυλάκις παρατείνεται πέρα τῶν τριῶν μηνῶν ἀνευ δικαστικοῦ βουλεύματος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν βουλεύματος οὐδέποτε παρατείνεται ἐπέκεινα τῶν ἐξ μηνῶν. Εὐνόητον ὅμως ὅτι πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐξ ἀμελείας ἢ ἰδιοτελείας τῶν ἐπὶ τῆς ποινικῆς καταδιώξεως δημοσίων λειτουργῶν ἐξεπίτηδες παρατάσεως τῆς ἀνακρίσεως πρὸς ἐπέλευσιν τῆς ἀποφυλακίσεως κατηγορουμένου τινος· ἀνάγκη νὰ ὀριθῇ προθεσμία ῥητῇ, ἐν ἣ ὁ ἀνακριτὴς κατ' ἀνάγκην ὅρον ἀρείλει νὰ περαιοῖ τὴν ἀνακρίσιν, ἐπίσης δὲ προθεσμία, ἐν ἣ ὀρεῖται ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ ὑποβάλῃ τὴν πρότασιν αὐτοῦ εἰς τὸ Συμβούλιον καὶ προθεσμία, καθ' ἣν τὸ Συμβούλιον ἀρείλει νὰ ἐκδώσῃ τὸ βούλευμα, νὰ ασφαλισθῇ δὲ ἡ ὑπογράφωσις αὐτῶν δι' αὐστηρῶν ποινῶν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 253 τῆς Ποιν. Δικον. ὀρίζεται ὅτι, μὴ ὑπαρχουσῶν ἐνδείξεων εἰς ὑποστήριξιν κατηγορίας, παύεται προσωρινῶς ἡ περαιτέρω καταδίωξις. Καὶ πολλάκις ἄλλοτε παρατηρήσαμεν ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἤκιστα συνῶδαι πρὸς τὴν διέπουσαν τὰς ἐλευθέρως νομοθεσίας ἀρχὴν ὅτι ὁ μὴ ἀποδεδειγμένως ἐνοχος ἀπαραίτητον νὰ ἀβυσσῆται, ἀποτελεῖ δ' ἀληθὺς σκάνδαλον τὸ νὰ τυγχάνῃ ἐπὶ μακρὸν μετέωρος ἡ τύχη τοῦ πολίτου καὶ διατελῇ ἀδικιολογητὴς πολλάκις ὑπὸ τὸ στίγμα τοῦ ὑπόπτου ἐνοχῆς. Ἀλλ' ἐτι μάλλον ἀναγκαῖον νὰ ἀπονεμηθῇ τούτῳ δικαίωμα κατὰ τὸν κατηγορούμενον ῥητῶς τὸ εἰς τὸν Εἰσαγγελεᾶ παρεχόμενον δικαίωμα ἐπαναλήψεως τῆς ἀνακρίσεως διὰ τῆς ὑποβολῆς νέων ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποδείξεων.

Διὰ τοῦ 279 ἄρθρου αὐτῆς ἡ Ποινικὴ Δικονομία ὑποχρεοῦ τὸν Εἰσαγγελέα νὰ βασανίσῃ ἐπιμελῶς τὴν ἐγγχειρισθεῖσαν ἢ σταλείσαν αὐτῇ ὑπὸ τινος πολιτοῦ ἐγκλησιν καί, ἂν μὲν θεωρήσῃ αὐτὴν στηριζομένην εἰς τοὺς νόμους, ᾗτοι ἂν τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα γεγονότα ἀποτελεῶσιν αξιόπαινον πράξιν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, νὰ διατάσῃ τὴν ἐναρεῖν τῆς καταδίωξεως, ἂν δὲ τούναντίον νὰ ἀπορρίπτῃ αὐτὴν διὰ βουλεύματος, κοινοποιουμένου ἀνυπερθέτως εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα. Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι κακιστέα α') μὲν ὅτι ἐξαρτᾷ τὴν προσήκουσαν εἰσαγγελικὴν ἐνέργειαν ἀπὸ μόνης τῆς καλῆς θελήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως, ὡς μηδαμῶς ἐρίψουσα ῥητὸν χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ παραπεμπτέα ἢ καταγγελία εἰς ἀνακριτικὸν τινα ὑπάλληλον, περιοριζομένη δὲ μόνον εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ κοινοποιῇ τὸ ἀπορρίπτων αὐτὴν βούλευμα εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα ἀνυπερθέτως. Ἐνεκα δὲ τούτου πλεῖσται καταγγελίαι, καὶ ἰδίως αἱ κατὰ πολιτευτῶν ἰσχυρῶν ἢ τῶν ὑπὸ τούτων ὑποστηριζομένων πολιτῶν, ἀπτονται ἐν τοῖς εἰσαγγελικοῖς ἀρχείοις ἢ βραδύτατα ἐνεργοῦνται, καθίσταται δ' οὕτως ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη ἔρμαιον τῆς πολιτικῆς ἰσχύος, συγχρότατα μάλιστα ὑφουμένης καὶ προαγομένης διὰ τοῦ ἀδικήματος. β') δὲ ὅτι δὲν παρέχεται τῇ ἐγκαλοῦντι ἐνδίκον μέσων κατὰ τοῦ περὶ τοῦ μὴ τιμωρητοῦ τῆς πράξεως βουλεύματος τοῦ Εἰσαγγελέως. Ὅθεν ἀνάγκη, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπανειλημμένως ἐδηλώσαμεν, α') μὲν νὰ ῥηθῇ ρητῶς τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ὁ Εἰσαγγελεὺς ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ, παρεχόμενον εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα, ἂν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀμελήσῃ, τοῦ δικαιώματος νὰ ἀπαιτῇ διὰ πολιτικῆς ἀγωγῆς παρ' αὐτοῦ, συνοπτικῶς δικασμένης, ἀποζημιώσεις γιλιῶν κατ' ἐλάχιστον ὅρον δραχμῶν, β') δὲ νὰ ῥηθῇ ἔτι καὶ ὁσάκις κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἡ καταγγελλομένη πράξις δὲν εἶναι ἀξιόπαινος ὀφείλει νὰ προκαλῇ περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου συμβουλίου, ἐπιτροπομένης εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα καὶ τῆς εἰς τὰ ἀνωτέρω δικαστήρια προσφυγῆς.

ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 330 καὶ ἐπομένων κανονίζεται ἡ παρὰ τοῖς πταισματοδικείοις διαδικασία, ὑποβάλλονται δ' εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πταισματοδικῶν μόνον τὰ πταίσματα. Ἐπιναλαμβάνομεν καὶ αὖτις ὅ,τι καὶ ἄλλοτε ἐπανειλημμένως ὑπεστηρίζαμεν ὅτι συντελεστικὸν τὰ μάλιστα εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης εἶναι νὰ εὐρυνθῇ ὁ κύκλος τῆς ἐναργείας τῶν πταισματοδικείων, ὑποβαλλομένων εἰς αὐτὰ καὶ τῶν ἐλαφρῶν πλημμελημάτων, ὅποια αἱ ἐξυbrisεῖς, τὰ ἐλαφρὰ ἀπορμελήετα τραύματα καὶ αἱ αὐτοβιαιαί, οὐ μόνον διότι καταδίκης ἢ ταχύτερα τῶν ἀδικημάτων τούτων ἐκδίκασις συμβάλλεται μεγάλως εἰς τὴν ἀποτελεσματικωτέραν καταπολέμησιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διότι παντάσῃς ἀδίκον εἶναι νὰ ἐξαναστάζωνται χάριν ἐλαφρῶν πλημμελημάτων οἱ δυστυχεῖς γειωροὶ εἰς μετέβασιν εἰς τὴν πολλὰκις πολὺ ἀπέχουσαν ἔδραν τοῦ πλημμελειοδικείου, ἐξ ἧς σπουδαίως ζημιοῦνται.

Ἐπίσης ἀναγκαῖον νὰ μεταρρυθμισθῶσιν ἢ συμπληρωθῶσι πολλὰ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ ἡμῶν νόμου. Καὶ ἐν πρώτοις τὸ ἐπ' ἡμῶν ἐσωτερ-

σας μὲν ἀείποτε ἀεθλιστῆσαν τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ὡς ἥκιστα ἀνταποκρινομένην εἰς τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς ποινῆς. Ἀλλὰ συνομολογοῦντες τὸ δυσχερές, καὶ δὴ καὶ ἀποπον ἴσως, τῆς διὰ μίαν καταργήσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, νομίζομεν ὅτι ἐπιτυγχάνεται κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ἢ κατάρχησις αὐτῆς, χωρὶς οὐδ' αὐτοὶ οἱ θικασῶται αὐτῆς νὰ ἀντισταθῶσιν, ἐὰν ἐπιτραπῇ τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐνόρκων, ὅσκις κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον ἐπιβάλλεται θανατικὴ ποινὴ, νὰ ἀποφαίνηται προσθέτως διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτοῦ ὅτι ἐπιβάλλεται ἀντὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἡ ποινὴ τῶν ἰσοβίων δεσμῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ὁ Ποινικὸς ἡμῶν Νόμος εἶναι μεταρρυθμιστέος κατὰ τὰ πολλὰκις ὑπ' ἐμοῦ ὑποδειχθέντα. Ἰδίως χορῆζει μεταβολῆς ἐπὶ τῷ ἔλαττον ἢ ἐπιβαλλομένῃ ποινῇ εἰς τὰ ἐν ταῖς ἀρθροῖς 127, 216, 307 ἀρθ. 3 καὶ 4, 321, 322, 331 ἀναγραφόμενα ἀδικήματα. Κατ' ἀρχὴν ἀναμφισβήτητον τοῦ ποινικοῦ δικαίου μόνον ὁσάκις, ἕκτος τοῦ ἡθικοῦ κακοῦ τῆς ἐγκληματικῆς διανοίας, ὑπάρχει καὶ ἐπαισθητὸν ὕλικόν κακὸν καὶ θετικὴ εἰς τὴν ἀτομικὴν ἢ κοινωνικὴν ἀσφάλειαν προσβολή, νομιμοποιεῖται ἡ ἐνέργεια τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης κατ' ἐξαιρέσειν δὲ ἐν τούτοις ἐν τισὶ περιπτώσειν ὑπεβλήθησαν εἰς τιμωρίαν ὑπὸ τῶν θετικῶν ποινικῶν νομοθεσιῶν καὶ προπαρασκευαστικαί τιναε πράξεις μεγάλων τιμῶν ἀδικημάτων διὰ τὸν δυνάμενον ἐγτεῦθεν νὰ προέλθῃ κίνδυνος ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται μόνον νὰ ἔχῃ γρίαν τινα δικαιοσύνης ἡ ποινὴ, ὅσκις εἶναι ἄγαν μετρία ἥτοι πολλῶ κατωτέρα τῆς εἰς αὐτὸ τὸ ἔδίκημα ἐπιβαλλομένης. Ἀλλ' ὁ ποινικὸς ἡμῶν νόμος διὰ τοῦ ἀρθρ. 127 ἐπιβάλλει αὐτὴν τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου εἰς τὴν ἀνευ προσταγῆς τῆς κυβερνήσεως συλλογὴν ἢ ἀπογραφὴν στρατευμάτων ἢ στρατιωτῶν ἢ τὴν πρὸς τούτῳ ἀπόπειράν, τὴν ἀνευ δικαιοῦματος ἢ νομίμου λόγου ἀνέληψιν οἰκασθήποτε ἀρ/ηγίας κατὰ ξηράν ἢ κατὰ θάλασσαν κτλ., εἰ καὶ οὐδεμίαν κυρίως εἰπεῖν θετικὴν προσβολὴν εἰς τὴν ἀτομικὴν ἢ κοινωνικὴν ἀσφάλειαν ἢ ἐπαισθητὸν ὕλικόν κακὸν ἐπιφέρει αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν. Ἢ ποινὴ τοῦ θανάτου ἢ ἡ τῶν ἰσοβίων δεσμῶν εἶναι καταδῆλως ὑπερβολικωτάτη, προκαμένου περὶ πράξεις, ἥτις ἡδύνατο μὲν νὰ προκαλέσῃ τὴν διατάραξιν τῆς καθεστῶσης πολιτικῆς τάξεως, ἀλλ' οὐδὲν ἐν ταῖς αὐταῖς εἰς ἄτομον ἢ τὴν κοινωνίαν ἐπηγάγε. — Τὸ ὑπερβολικὸν τῆς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένης ποινῆς καταδηλοῦσιν αἱ μέχρι νῦν ἐπερχόμεναι σχεδὸν αἰτίποτε ἀθωώσεις τῶν ἐπὶ ψευδορκίᾳ κατηγορουμένων, ἔστω καὶ ἀποδεδειγμένως ἐνόχων. — Ἐπίσης ἀδικωτάτη καταδῆλως εἶναι ἡ κατ' ἐλάχιστον ἔρον ἐπιβολὴ δις τοῦς φυλακίσεως εἰς τὸν ἐπενεγκόντα διὰ τραύματος τρικκονθήμερον νόσον ἢ ἡ κατ' ἐλάχιστον ἔρον εἰς ἐξήμερον φυλάκισιν καταδίκη τοῦ διὰ τραυματισμοῦ ἐπενεγκόντος τριήμερον μόνον νόσον, ἐχόντων ἄλλως τὸ δικαίωμα τῶν παθόντων νὰ αἰτήσασιν χρηματικὰς ἀποζημιώσεις διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀργίας στέρησιν τὸν ἐιωθόντων κερδῶν καὶ τὰς ἱατρικὰς δαπάνας. — Ἐπίσης ὑπερβολικαὶ τυγχάνουσιν αἱ κατὰ τῆς ἀρπαγῆς ποιναὶ τῶν ἰσοβίων καὶ προσκαίρων δεσμῶν, ὅσκις δὲν ἔπαυθ

τινα βλάβην ἢ ὕβρις τοῦ ἀρπαγάντος, δύναται δὲ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ—Ὡσαύτως ὑπερεωγκωμέναί αἱ εἰς τοὺς παρὰ νόμους κατακρατήσαντες ἐπιβαλλόμεναι ποιναί, ὅθεν κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ μέχρι τοῦδε ἀτιμωρησία τῶν περιπεσόντων εἰς τὸ ἀδίκημα τοῦτο—Ἄτοπος ἐπίσης ἡ εἰς τὸν ἀπάγοντα ἐπιβαλλομένη ποινή, ἰδίως δὲ ἡ εἰς τὸν μὴ ἐπιτυχόντα τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἐπιβαλλομένη κατ' ἐλάχιστον ὅρον ποινὴ διετούς φυλακίσεως· εἰς τοῦτο δ' ἀποδοτέα καὶ αἱ συχναὶ τῶν εἰς τὸ ἀδίκημα τοῦτο ἐκτραπέντων ἀβουσίαις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιόδικων. — Ὡσαύτως ἡ τοῦ ἄρθρου 274 τοῦ Ποιν. Νόμου δι' εἰρκτῆς τιμωρία τοῦ ἀβλαβῶς ἀσελγήσαντος κατὰ ἀνῆθου, εἶναι ὑπερβολικῶς μεγάλη.

Παντελῶς καταργητέα τυγχάνει ἡ διὰ τοῦ 312 ἄρθρου υποβολὴ εἰς τιμωρίαν καὶ τῶν οὐδεμίαν ἐν συμπλοκῇ ἐπενεγκόντων πληγὴν εἰς τὸν θανατωθέντα ἢ τραυματισθέντα. Τότε μόνον ἐπιτρέπεται ἡ τιμωρία τῶν μὴ πληγωσάντων ἐν συμπλοκῇ, εἴαν μετίστῃον αὐτῆς ἐκ συστάσεως· ἄλλὰ μὴ αὐτῆς διαλαμβάνει τὸ 57 ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπίσης εἶναι ἀδικωτάτη ἡ ἐπιβολὴ εἰρκτῆς εἰς τὴν κλοπὴν, διότι ἐκλάπη πρᾶγμα ἀφιερωμένον εἰς τὴν θείαν λατρείαν ἢ συνεβῆ κατὰ τὴν κλοπὴν ῥήσις, ἔστω καὶ ἂν τὸ κλαπὲν ἔχῃ ἀξίαν μόνον δέκα ἢ εἴκοσι δραχμῶν. Ἀδικωτάτη δ' ἐπίσης ἡ ἐπιβολὴ προσκαιρῶν δεσμῶν, διότι διεπράχθη κλοπὴ εἴκοσι καὶ μιᾶς δραχμῶν ὑπὸ κλέπτου, δις πρότερον ἐπὶ μικροκλοπικῇ κατηγορηθέντος καὶ καταδικασθέντος.

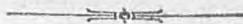
Τοῦ ἄρθρου 405 οὐδέποτε σχεδὸν ἐφαρμοσθέντος, ὡς αἰτίαι ἀφουμμένων τῶν ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπία κατηγορουμένων, κατάδηλον ὅτι ἀναγκαῖον νὰ μετριασθῇ ἡ ποινὴ, χαρακτηριζομένης τῆς δολίᾳ χρεωκοπίας ὡς πλημμελήματος, ὅτε ὅμως ἡ τῆς ἀπλῆς χρεωκοπίας πράξις τιμωρητέα κατὰ τὸ ἥμισυ.

Διὰ τῶν ἀρθ. 456—460 ρυθμίζων τὰ περὶ δωροδοκίας ὁ Ποιν. ἡμῶν Νόμος ὑποβάλλει· εἰς τὴν ποινὴν τῆς δωροδοκίας τοὺς τε προστενεγκόντας καὶ τοὺς δεξαμένους δῶρα. Τὸ ἐφ' ἡμῖν ἐδηλώσαμεν ἄλλεπᾶλλῃως ὅτι τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν εἰς τοὺς δωροδοκοῦντας θεωροῦμεν 1) μὲν ἀδικον, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἀτυχεῖς ἰδιῶται ἀναγκάζονται νὰ δωροδοκῶσι, ὑφιστάμενοι μάλιστα οὗτοι ζημίαν χρηματικὴν ἀκούσιως, φοβούμενοι μὴ ἀποδοθῇ ἀδίκως τὰ δίκαιον εἰς τοὺς ἔχοντες ἀντίθετον συμφέρον καὶ ἂν ἐυθείας ἢ ἐμμέσως προκαλοῦμενοι ὑπὸ τοῦ λαμβάνοντος τὰ δῶρα δημοφίλου λειτουργοῦ, 2) δὲ βλαπτειωσάτην εἰς τὴν δημοσίαν ἡθικὴν καὶ ὑποβαλπεικὴν τῶν δωροδοκούντων, διότι, μὴ τυλμῶντος τοῦ δωροδοκίου ἕνεκα τῆς ἐξ ἴσου εἰς αὐτὸν ἐπιβαλλομένης ποινῆς, νὰ καταγγεῖλῃ τὴν δωροδοκίαν, ἔχοντας μάλιστα συμφέρον εἰς τὴν ἀπόκρυψιν αὐτῆς, μενουσιν ἀκαταδίωκτοι οἱ δωροδοκούμενοι ὑπάλληλοι· εἰς αἰτίας δὲ τούτου ἐξογκοῦται ὁσημέραι τὰ ἐπαίσχυντον κακὸν τῆς δωροδοκίας καὶ εὐάριθμοι ἴσως εἶναι τανῦν οἱ διοικητικοί, οἰκονομικοὶ καὶ πρυγενικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ μὴ παρεκδιδόντες εἰς καταχρήσεις.

Διὰ τοῦ 558 ἄρθρου ὁ Ποινικὸς ἡμῶν Νόμος τιμωρεῖ διὰ προστίμου

κ'.

τὴν συνοδευομένην ὑπὸ ἀθεμίτων σχέσεων συγκατοίκησιν ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Ἡ διάταξις αὕτη, ἥτις ἀνοίγει τὴν θύραν τῶν οἰκιῶν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος καὶ προκαλεῖ δημοσίαν συζήτησιν περὶ τῶν οἰκιακῶν ἀποκρύφων, ἄνευ πολλάκις μάλιστα βασίμου τινὸς λόγου περὶ τοῦ βεβαίου τοῦ ἀθεμίτου τῆς συνοικίσεως, οὐδαμοῦ ἀλλαγῶς διατηρουμένη, ὑφίσταται μόνον ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ποινικῷ Νόμῳ.



ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περιλαμβάνον τὰς εἰς τοὺς Δικαστικοὺς Νόμους ἐπελθούσας νομοθετικὰς μεταβολὰς καὶ συμπληρώσεις μετὰ τὴν δευτέραν αὐτῶν ἐκδόσιν, ἥτοι τὰς εἰς τὴν Πολιτικὴν μὲν Δικονομίαν καὶ Ὁργανισμόν τῶν Δικαστηρίων καὶ τοὺς συναφεῖς νόμους ἐπελθούσας νομοθετικὰς μεταβολὰς ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1894, εἰς τὴν Ποινικὴν δὲ Δικονομίαν καὶ τὸν Ποινικὸν νόμον μετὰ τὸ ἔτος 1897, εἰς δὲ τὸν περὶ ὑποθηκῶν νόμον μετὰ τὸ ἔτος 1898.

Α'.

Αἱ εἰς τὸν Ὁργανισμόν τῶν Δικαστηρίων, τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν καὶ τοὺς συναφεῖς νόμους ἐπελθούσαι νομοθετικαὶ μεταβολαὶ εἶναι αἱ διὰ τῶν ἐξῆς Νόμων :

Ν. ΒΣΣ' τῆς 22 Δεκεμβρίου 1894. Περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἄρθρων 145 καὶ 146 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 145 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας προστίθενται τὰ ἐπόμενα ἐδάφια :

«10. Ἐπὶ ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ ἑπλιτῶν ἐκπληρούντων ἀστυνομικὰ καθήκοντα καὶ ἀστυφυλάκων, εἰς τὸν προϊστάμενον τῆς ἀστυνομικῆς περιφερείας. Ἐπὶ τῶν προϊσταμένων τῆς ἀστυνομικῆς περιφερείας καὶ ἐπὶ τῶν διατελούντων ἐπ' αἰδείᾳ ἑπλιτῶν, ἐκπληρούντων ἀστυνομικὰ καθήκοντα, καὶ ἀστυφυλάκων ἐφαρμόζεται ὁ ἐν τοῖς ἄρθροις 143 καὶ 146 § 1 γενικὸς κανὼν».

«11. Ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν φάρων καὶ φανῶν καὶ σηματοφόρων τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ νόμου ΑΥΠΒ' περὶ συστάσεως ταμείου φάρων, πρὸς τὸν λιμενάρχην τῆς περιφερείας, ἐν ᾗ καίτοι ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀσκούσι τὰ καθήκοντά των, τηρουμένων τῶν νομίμων προεσμιδῶν τῆς ἀποστάσεως καὶ διὰ τὴν μεταξὺ τοῦ λιμεναρχείου καὶ τοῦ πρὸς ἐν ᾗ ἐπίδοσις ἀποστασιν».

2. Ὁ ἀριθμὸς 2 τοῦ ἄρθρου 146 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐπομένου :

«2. Ἐν τῇ περιπτώσει τῶν ἄρθρων 144 καὶ 145 ἀριθ. 2, 8, 9, 10 καὶ 11, νὰ ὑπογράφηται ὁ Εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἀνω ἀναφερομένους στρατιωτικοὺς διοικητὰς καὶ πλοιάρχους καὶ τοὺς τοποτηρητὰς αὐτῶν, τοὺς προϊσταμένους τῆς ἀστυνομίας καὶ τοὺς λιμενάρχας, καὶ νὰ πέμπηται εἰς αὐτοὺς τὸ ἐπιδοθὲν ἔγγραφο».

N. „ΒΥΘΕ’ τῆς 14 Δεκεμβρίου 1900 περί διορισμοῦ παρέδρων τοῦ εἰρηνοδικείου Πειραιῶς.

Ἐν τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Πειραιῶς διορίζοντα: ἕκ τῶν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθῇ ναῖς Πρωτοδικαῖς δικηγόρων, τῶν κατοικοῦντων ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ εἰρηνοδικείου τούτου, δύο πάρεδροι, ὁ μὲν πρῶτος, ὁ δὲ δεύτερος, οἵτινες κατὰ τὴν τάξιν ταύτην ἀναπληροῦσι τὴν εἰρηνοδικὴν, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον. — Οἱ Πάρεδροι οὗτοι διορίζονται καὶ παύονται κατὰ πρότασιν τοῦ ἀρμοδίου παρὰ Πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως.

N. „ΒΥΘΒ’ τῆς 13 Ἰουλίου 1903 περί προσθήκης δύο ἑτεῖ παραγράφων μετὰ τὴν δευτέραν παράγραφον τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ *‘ΒῆΗ’* νόμου τοῦ 1892 περί προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων.

Ἄρθρον μόνον.

Μετὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ *‘ΒῆΗ’* νόμου τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1892 προστίθενται αἱ ἀκόλουθοι δύο παράγραφοι:

Ἐν περιπτώσει, καθ’ ἣν πλείονες τῶν εὐδοκιμήσαντων ἔλαβον τὴν αὐτὸν βοήθον, δὲν συμπληροῦνται δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν διοριστέων κατὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ Ὑπουργοῦ ἐμπίσθων Παρέδρων διὰ τῶν λαβόντων διαφόρους βαθμούς, οἱ ἐκ τῶν ἐν ἰσοβαθμίᾳ εὐρισκομένων διοριστέοι ὀρίζονται διὰ κλήρου. Ἡ κλήρωσις ἐνεργεῖται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ δημοσίαν συνεδρίαν μετὰ τὸ πέρας τοῦ διαγωνισμοῦ, τιθεμένων ἐν κληρωτίδι τῶν ὀνομάτων τῶν ἐν ἰσοβαθμίᾳ εὐρισκομένων καὶ ἐξαγομένων παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν κλήρων, ὅσοι εἶναι οἱ διοριστέοι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ διὰ τῆς προκηρύξεως τοῦ Ὑπουργοῦ ὀρισθέντος ἀριθμοῦ.

Ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τοὺς εὐδοκιμήσαντας κατὰ τὸν διαγωνισμὸν τὸν προκηρυχθέντα διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαρτίου 1903 πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης πρὸς πλήρωσιν ἐκτὼ κενῶν θέσεων ἐμπίσθων παρέδρων.

N. „ΒΦΝΓ’ τῆς 22 Μαΐου 1899. Περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 1076 καὶ 1077 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

1. Τὸ ἐν ἄρθρῳ 1076 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τελευταῖον ἑδάφιον περὶ ἐκτιμήσεως τῶν ἀπαλλοτριωτέων πραγμάτων διὰ πραγματογνώμονας καταργεῖται.

2. Εἰς τὸ ἄρθρον 1077 τῆς αὐτῆς δικονομίας προστίθεται ἡ ἐπομένη διάταξις: «Δύναται ὅμως τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τὴν ἀνεπιειστηρικισμόν ἀπαλλοτριώσιν, καθ’ ὃν τρόπον ἤθελεν ὀρίσει ὡς συμφερότερον εἰς τὴν κληρονομίαν».

3. Ὁ παρὼν Νόμος ἰσχύει ἀπὸ τῆς καταχωρίσεως αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

N. ΒΛΗ' τῆς 8 Ἰουλ. 1899 Περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν.

1. Ἀγωγαὶ περὶ ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ μισθωθέντος κτήματος, ἀστικοῦ ἢ ἀγροτικοῦ, δύνανται νὰ εἰσπράττῃσι εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 634—637 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἂν τὸ συμπεριληφθέν μισθωματὶ ᾖ ἀνώτερον τῶν 30 δραμῶν κατὰ μῆνα, ἢ εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, ἂν τὸ μισθωματὶ ᾖ μέχρι τῶν 30 δραχ. κατὰ μῆνα, εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις· α') ἔνεκεν καθυστέρησεως τοῦ μισθώματος· β') ἔνεκεν λήξεως τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως, καὶ γ') κατὰ πάσαν ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως, ἐγγράφως ἀποδεικνυμένης, συνεφωνήθη ἡ κατὰ τὴν ἐριζομένην ὑπὸ τοῦ Νόμου τούτου διαδικασίαν ἔξωσις. — Ἀρμόδιος εἶναι ὁ πρόεδρος ἢ ὁ εἰρηνοδίκης τοῦ Πρωτοδικείου ἢ τοῦ Εἰρηνοδικείου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν κεῖται τὸ μισθωμένον κτῆμα· ἀποφαίνεται δὲ καὶ ὁ εἰρηνοδίκης κατὰ τὴν ὑποθέσιν διὰ τὸν Πρόεδρον διαδικασίαν τῶν ἁρθρῶν 634—637 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὰ δὲ τέλη κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν καυνοῖζονται κατὰ τὰ ἰσχύοντα παρὰ τοῖς Εἰρηνοδικείοις. Ὁ πρόεδρος ἢ ὁ εἰρηνοδίκης ὀφείλει παρακρῆμα νὰ ὀρίσῃ χρόνον καὶ τόπον πρὸς συζήτησιν τῆς ἀναφορᾶς, ἥς ἀντίγραφον μετὰ τῆς πράξεως, γραφομένης ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀναφορᾶς, κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἐναγόμενον. Ὁ πρόεδρος ἢ ὁ εἰρηνοδίκης δὲν δύναται νὰ δώσῃ προθεσμίαν πρὸς ἐμράνισιν μείζονα τῶν τριῶν ἡμερῶν, οὐδὲ δύναται νὰ παρατείνῃ ταύτην, λόγῳ ἀποστάσεως, πλεον τῶν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀναφορᾶς.

2. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου ἐκτελεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 639 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἂν ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν ἐτάχθῃ ἄλλη προθεσμία, ἥτις οὐδέποτε δύναται νὰ ᾖ μείζον τῶν 30 ἡμερῶν. Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται καὶ κατὰ τῶν ὑπομισθωτῶν καὶ κατὰ παντός ἑλκοντος τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐκ τοῦ μισθωτοῦ, ἢ διατελούντος ἐν τῷ κτήματι ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἀπαγορεύεται δὲ πᾶσα ἀναστολὴ τῆς ἐκτέλεσεως τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἐκδιδομένων ἀποφάσεων. — Ἀνακοπὴ ἢ ἔφεσις ἐπιτρέπεται μόνον καθ' ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἥς ὅμως ἡ ἐκτέλεσις δὲν ἀναστέλλεται. — Ἡ κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἔφεσις δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ εἰρηνοδίκου, ὀφείλοντος νὰ προβῇ εἰς τὴν περαιτέρω τῆς υποθέσεως ἐκδίκασιν. — Ἡ ἀνακοπὴ ἐπιτρέπεται ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως. Ἡ ἔφεσις δὲ κατὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της, ἥτις προθεσμία, προκειμένου περὶ ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἄρχεται ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. Αἱ προθεσμίαι αὗται παρεκτείνονται κατὰ τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου Β'ΣΚΕ' τοῦ 1894. — Ἡ ἔφεσις δικάζεται, ὡς προτετιμημένη, ἀνεὺ πράξεως τοῦ Προέδρου, εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν μετὰ παρελεύσειν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς.

3. Δι' κατά τὸν νόμον τοῦτον ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ἀποτελοῦσι προσωρινὸν μέτρον καὶ οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, ἣτις εἰσάγεται, ἐπιμελεία τινὸς τῶν διαδίκων, εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν, κατὰ τὰ ἄρθρα 618 καὶ ἐπόμεν. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

4. Ὁ νόμος Υ'ΑΖ' τῆς 9 Ἰουνίου 1871 καταργεῖται.

N. ΒΧΟΕ' τῆς 12 Φεβρουαρίου 1900. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἰδίου. 7 τοῦ ἁρθρου 885 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

1. Τὰ ἐδάφια 7 τοῦ ἁρθρου 885 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς: «7. Ἐπὶ γεωργῶν, δύο ἀροτριῶντα κτήνη, ἐν μεταγωγῇ, προσέτι δὲ τὰ ἀναγκαιούντα πρὸς καλλιέργειαν εργαλεία μέχρι ἀξίας τριακυσίων δραχμῶν, ἅπαντα κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὀφειλέτου, καὶ ἡ πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς καλλιέργειας μέχρι τῆς προσεχοῦς συγκομιδῆς ἀπαιτούμενη σπορά, ἣτις δὲν δύναται νὰ ὑπερβαῖν τὰ τριάκοντα κοιλὰ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὀφειλέτου ὀριζομένου τοῦ εἴδους αὐτῆς, καὶ μία δάμαλις, ἡ ἐξ πρόβατα, ἡ τέσσαρες αἰγες, ἡ δύο ὄνοι κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὀφειλέτου».

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

N. ΒΧΟς' τῆς 9 Μαρτίου 1900. Περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν περὶ προσωπικῆς κρατήσεως διατάξεων.

1. Τὸ ἄρθρον 732 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς: «Ἐν πάσῃ περὶ ἐμπορικῆς διαφορᾶς ἐκδιδομένη ἀπόφασί ἀπαγγέλλεται, αἰτῆσαι τοῦ ἐνάγοντος, προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ ἡττηθέντος ἐμπόρου ἔνεκα μόνον τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου. — Τὴν ἀμφισβητηθεῖσαν ἐμπαιρικὴν ἰδιότητα τοῦ ἐναγομένου ὀφείλει ὁ ἐπιδίκων τὴν κράτησιν αὐτοῦ ν' ἀποδείξῃ, μὴ καλυπόμενου ἐντεῦθεν τοῦ δικαστηρίου, ὅπως ἀποφασίσῃ καὶ ὁριστικῶς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς».

2. Τὸ ἄρθρον 738 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς: «Ἐνεκὲν ἀναρμοδιότητος τῶν Πρωτοδικῶν συγχωρεῖται πάντοτε ἔφεσις, καὶ ἂν ἡ ἀπόφασις ἦ ὡς ἐν ὀνομασθῇ ἀνέκλητος. Κατὰ πάσης δ' ἀποφάσεως ὁρώσης προσωπικὴν κράτησιν ἐπιτρέπεται ἔφεσις πάντοτε δι' αὐτὴν εἰς μόνον τὸν ὀφειλέτην».

3. Ἀντὶ τοῦ ἁρθρου 1003 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὀρίζονται τὰ ἐπόμενα: «Κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις 1) κατ' ἀνηλικίων, ἐκτὸς ἐπὶ ἐμπόρων καὶ δι' ἐμπορικὰ αὐτῶν χρεή· 2) κατ' ἀπηγορευμένων· 3) κατὰ γυναικῶν· 4) κατ' ἀνιδόντων· 5) κατὰ τοῦ συμπληρώσαντος τὸ 65 ἔτος τῆς ἡλικίας του· 6) κατὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ὀφειλέτου· 7) κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων διὰ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἐκπροσωπουμένων· 8) κατὰ τῶν καταδικα-

ζομένων εις τὰ δικαστικά ἔξοδα ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων διὰ τὰ ἔξοδα ταῦτα».

4. Τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἄρθρου 1011 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς : «Τὰ πρὸς διατροφήν κατὰ νόμον διδόμενα εἶναι δραχμαὶ εἴκοσι κατὰ μῆνα».

5. Τὸ ἐδάφ. 7 τοῦ ἄρθρου 1020 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς : «Ἐάν ἡ φυλάκισις διήρκασεν ἐν ἔτος, καὶ διὰ τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν τὸ δικαστήριον, ἐκτιμῶν τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις, ἐν αἷς καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀπαιτήσεως, δὲν ὥρισεν ἄλλην συντομωτέραν προθεσμίαν φυλακίσεως, ἣτις ὅμως δὲν δύναται νὰ ᾖ βραχυτέρα τῶν ἐξ μηνῶν, ἂν τὸ κεφάλαιον τῆς ἀπαιτήσεως ὑπερβαίνει τὰς 1000 δραχμάς, οὐδὲ τῶν τριῶν μηνῶν, ἂν τὸ κεφάλαιον ᾖ ἡναι ἑλαττον».

6. Τὸ ἄρθρον 1013 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως : «Πέρα τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὁρισθείσης προθεσμίας δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ἡ κράτησις τοῦ φυλακισθέντος κατ' αἴτησιν τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου πιστωτοῦ, δυνάμει ἀποράσεων ἀπαγγελλουσῶν κράτησιν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, προγενεστέρων δὲ τῆς φυλακίσεως, ἐκτὸς ἐάν ἐν αὐταῖς ὠρίσθῃ διὰ τὴν προσωπικὴν κράτησιν μικρότερα διάρκεια, ἐν ᾗ ὅμως συμψιφίζεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ χρόνος τῆς γενομένης κράτησεως».

7. Τὸ ἄρθρον 1024 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς : «Ἐάν ὁ προσωποκρατηθεὶς ἀπολυθῇ ἐνεκα μὴ καταθέσεως τῶν πρὸς διατροφήν, οὐδέποτε δύναται νὰ προσωποκρατηθῇ ἑστέῃς διὰ τὸ αὐτὸ γράτος».

8. Τὸ ἄρθρον 1048 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως : «Εἰς τὴν ἀναφορὰν ἐπισυνάπτεται κατὰ τὸ ἄρθρον 1028 καὶ τὸ πρωτότυπον ἢ ἀντίγραφον τοῦ ἀποδεικτικοῦ ἐγγράφου ἢ τῆς βεβαιώσεως τῆς ἀπαιτήσεως ἢ τῆς ἀδείας τοῦ προέδρου. Ἐντὺς δὲ τριῶν ἡμερῶν, ἂφ' ἧς ἐξετελέσθῃ ἡ συντηρητικὴ κράτησις τοῦ ὀφειλέτου, ἐπιδίδεται αὐτῷ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἐκτελέσεως, ἡ ἀγωγή περὶ κύρους τῆς τε ἀπαιτήσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως».

Τὸ ἄρθρον 1008 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς : «Ἐάν ὁ ὀφειλέτης συλλαμβανόμενος φέρῃ ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ κράτησεως, εἴτε ὡς συντηρητικῆς, εἴτε ὡς ἀναγκαστικῆς μέτρου, προσάγεται ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν τοῦ μέρους τῆς ἐκτελέσεως, ὅστις παραχρῆμα παραπέμπει τὰς ἀντιρρήσεις εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ συγκαλούμενον δικαστήριον. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 1006—1007 καὶ 1009—1023 ὁρισμένα».

10. Ὁ παρὼν Νόμος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ προσωπικῆς κράτησεως ἐπιβληθείσης διὰ προγενεστέρας ἀποράσεως πᾶσα δὲ διάταξις ἀντικειμένη εἰς αὐτὸν καταργεῖται, ἐκτὸς τῶν ἐν ἰσχύϊ κεχορηγημένων δι' εἰδικῶν νόμων εἰς τὰς Τραπεζὰς προνομίων περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως καὶ διὰ προσωπικῆς κράτησεως τῶν ὀφειλετῶν αὐτῶν.

11. Ὁ παρὼν Νόμος ἰσχύει ἀπὸ τῆς κατ'αρχήν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

N. Β'ΚΖ' τῆς 10 Μαΐου 1903 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 585 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἄρθρον μοναδικόν. Τὸ ἄρθρον 585 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς: «Ἡ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ παράλειψις πάσης ἀπαντήσεως θεωρεῖται ὡς κατάφασις, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ γενικὴ ἄρνησις τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου».

N. ΒΦΑΠ' τῆς 19 Μαΐου 1898 περὶ παραστάσεως ἐπὶ δικαστηρίων τῶν δημόρων καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων καὶ ναῶν.

Ἄρθρον μόνον

Ἐν οἷς δήμοις δὲν ὑπάρχουσιν ἐκλεγμένα δημοτικά συμβούλια ἢ τὰ ὑπάρχοντα, ἀπαξ κληθέντα, δὲν ἐγένετο δυνατόν νὰ συνέλθωσιν ἐν νομίμῳ ἀπαρτίᾳ δι' οἰονδήποτε λόγον, ἐπίκειται δ' ἕνεκα τούτου κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς, ὃ δῆμαρχος δικαιούται καὶ ὀφείλει καὶ ἀνευ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ τῇ προηγουμένη πάντας ἐγκρίσει τοῦ προϋσταμένου Νομάρχου, νὰ ἐγείρῃ πᾶσαν, ἐμπράγματον ἢ προσωπικὴν ἀγωγὴν, νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἀντικρούῃ πᾶσαν τοιαύτην ἀγωγὴν ἐγχειρομένην παρὰ τοῦ δήμου ἢ κατ' αὐτοῦ, νὰ ποιῇται χρῆσιν παντός ἐνδίκου μέσου κατὰ τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ τοιούτων ἀγωγῶν ἐπιζημιῶν τῷ δήμῳ ἀποφάσεων, νὰ ἐπιχειρῇ οἰονδήποτε ἄλλην ἐννομον πρᾶξιν πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης τυχόν ἀπειλουμένης παραγραφῆς ἢ ἀπωλείας τῶν δικαιωμάτων τοῦ δήμου, νὰ λαμβάνῃ πάντα ἐν γενεὶ τὰ προφυλακτικά, συντηρητικά καὶ ἀσφαλιστικά μέτρα πρὸς συντήρησιν, ἀσφάλισιν καὶ προστασίαν τῶν δικαιωμάτων καὶ συμφερόντων τοῦ δήμου καὶ νὰ διορίξῃ τὸν κατὰ τὸ ἀρθ. 50 § 19 τοῦ περὶ δήμων νόμου πληρεξούσιον πρὸς παράστασιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων παντός βαθμοῦ καὶ πάσης δικαιοδοσίας ἢ καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς, ὑπογερούμενος ἐν τῇ πρώτῃ ἀμέσῳ γενομένη συνεδρίᾳ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου νὰ ὑποβάλλῃ τὰς πράξεις του ταύτας εἰς τὴν ἐπικύρωσιν αὐτοῦ. — Ἀνταπεθεῖς κατὰ τῶν βεβαιώσεων τοῦ Δημάρχου καὶ Νομάρχου περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς συγκροτήσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ περὶ τῆς ὑπαρξεως τοῦ κινδύνου δὲν ἐπιτρέπεται. — Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου ἐφαρμίζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ δήμῳ ἀγαθοεργῶν καταστημάτων καὶ τῶν ναῶν, ἡ δὲ ἐγκρίσις τοῦ Νομάρχου ζητεῖται μετ' ἀπόφασιν τοῦ ἀδελφάτου ἢ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου.

Β'.

Αἱ εἰς τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν, τὸν Ποινικὸν Νόμον καὶ τοὺς συναφεῖς Νόμους ἐπελθεῖν μεταβολαί εἶναι αἱ διὰ τῶν ἑξῆς Νόμων:

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

N. ΒΧΖ' τῆς 8 Ἰουλίου 1899. Περὶ τοῦτος τοῦ Νόμου ΒΥς' (περὶ τροποποιήσεως τοῦ ΣΑ νόμου περὶ ζωοκλοπῆς) ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν δικῶν.

Ἄρθρον μόνον.

Ἄρθρον ΒΥς' τῆς 9 Ἀπριλίου 1896 περὶ τροποποιήσεως τοῦ ΣΑ' τῆς 24 Ἀπριλίου 1867 νόμου περὶ ζωοκλοπῆς ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν ἐν οἰκὴν δικαστηρίῳ τοῦ Κράτους δικῶν.

N. ΒΥΝΕ' τῆς 8 Ἀπριλίου 1900. Περὶ προσθήκης διατάξεων εἰς τοὺς νόμους περὶ ζωοκλοπίας καὶ ζωοκτονίας.

1. Ὅσακις ὁ Εἰσαγγελεὺς προτιμήσῃ τὴν δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰσαγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου τῶν ἐπὶ ζωοκλοπία ἢ ζωοκτονία κατηγορουμένων, πρᾶττει τοῦτο ἐντὸς δεκαπέντε τῶν βραδύτερον ἡμερῶν, ἂν ἢς περιελθῇ εἰς αὐτὸν ἡ μήνυσις. — Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 156 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας προεισαγωγικαὶ ἀνακρίσεις παρατοῦνται ἐντὸς μηνός, πλὴν ἂν δοθῇ ἔγγραφος ἡτιολογημένη παράτασις παρὰ τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικαίας Εἰσαγγελέως. — Οἱ ἀνακριταὶ ὀφείλουσι νὰ παρατίωσωσι τὰς ἀνακρίσεις ἐντὸς δύο τῶν πολλῶν μηνῶν, πλὴν ἂν τὸ Συμβούλιον παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν ταύτην. Οἱ Εἰσαγγελεῖς ὑποβάλλουσι τὰς πρὸς τὸ Συμβούλιον προτάσεις ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἐκδοσὶν ἀμετακλήτου βουλευμάτων ὀφείλουσι νὰ εἰσαγάγωσι τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου, οἱ μὲν Εἰσαγγελεῖς τῶν Πλημμελειοδικαίων ἐντὸς τῆς ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ τοῦ παρόντος ἁρθροῦ προθεσμίας, οἱ δὲ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεῖς εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην σύνοδον.

2. Ὁ κατὰ τοὺς περὶ ζωοκλοπίας καὶ ζωοκτονίας νόμους τῆς 9 Ἰουλίου 1848 καὶ ΣΑ' τῆς 28 Ἀπριλίου 1867 καταδικασθεὶς ἐπὶ κλοπῇ ἢ θανάτωσι ζῶων βοσκόντων, αὐλιζομένων ἢ ἐλαυνομένων (ἄρθρον 376 ἐδ. 2 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου) ὑποβάλλεται αὐτοδικαίως ἐν ὑποτροπῇ εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 34 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ἀπὸ τριῶν μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν. — Ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις ἀργεῖται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως τῆς ποινῆς. — Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 35 τοῦ Ποιν. Νόμου ὀριζόμενοι εἰς τὸν καταδικασθέντα τόπον διατριβῆς ἐκλέγονται πάντοτε ἔξω τῆς ἐπαρχίας, ἐν ᾗ αὐτὸς κατοικεῖ καὶ ἐν ᾗ διεπράχθη τὸ ἀδικήμα. — Ἄν ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει παρελείφθῃ ὁρισμὸς χρόνου διαρκείας τῆς ἐπιτήρησεως, ἐφαρμόζεται ὁ ἐλάχιστος ὅρος. Μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν τὸ ἐκδόν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν δικαστήριον ἐπὶ αἰτήσῃ τοῦ καταδικασθέντος, ἢ ἐπὶ προτάσει τοῦ Εἰσαγγελέως, δύναται, ἐκτιμῶν τὰς περιστάσεις, νὰ διατάξῃ τὸν περιορισμὸν ἢ τὴν κατάργησιν τοῦ υπολοίπου τῆς ἐπιτήρησεως. Ἐπὶ καταδίκης εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ γ' παραγράφῳ ἀνωτέρω ὀριζόμενα καὶ ὅταν τὸν ὑπὸ τοῦ ἁρθροῦ 33 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου χρόνον. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἐπιτρέπεται εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν, ἐπὶ αἰτήσῃ τοῦ καταδικασθέντος, ἢ ἐπὶ προτάσει τοῦ παρ' αὐτοῦ Εἰσαγγελέως, νὰ περιορίσῃ ἢ καταργήσῃ τὸν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

N. ΒΩΖ' τῆς 11 Φεβρουαρίου 1901. Περι τροποποιήσεως διατάξεων τινῶν τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

1. Τὰ ἄρθρα 207, 208, 236, 261, 262 ἐδ. α' καὶ 432 ἐδ. α' τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀντικαθίστανται οὕτω.

«207. Οἱ μονίμως κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Βασιλείου καὶ ἔχοντες ἱκανὰ ἀκίνητα τμήματα ἢ μετερχόμενοι βιομηχανίαν φυλακίζονται, διαρκούσης τῆς προδικασίας, μόνον ἐπὶ κακούργηματι, ἐπὶ δὲ πλημμελήμασι δύνανται νὰ φυλακισθῶσιν εἰς μίαν τὰς ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ 208 ὁρισμέναις περιπτώσεσι.»—208. «Ἐπὶ πλημμελήματι δύνανται νὰ διαταγῇ προφυλάξεις: 1) Κατ' ἀνθρώπων οἵτινες ἐτιμωρήθησαν ἤδη ἀπαξ διὰ ποινῆς ἀνωτέρας τῆς φυλακίσεως ἐνός μηνός· 2) κατὰ τῶν τιμωρηθέντων ἤδη ἐπὶ ἀγυρτεία· 3) κατ' ἁλλοδαπῶν· 4) κατὰ τῶν ὑπόπτων ἐνὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 133, 236, 239, 241, 244, 245, 373, 388, 398, 404, 405, 407, 410, 412 καὶ 421 τοῦ Ποινικοῦ νόμου ἀναφερομένων πλημμελημάτων, μόνον καθ' ὅσον ὑπάρχει φόβος ἐντεύξεως μετ' ἄλλων συναιτιῶν ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀληθείας, ὁρισμένως αἰτιολογούμενος ἐν τῷ ἐντάλματι.»—236. «Ἡ προσωρινὴ ἀπόλυσις δὲν συγχωρεῖται—1) ἐπὶ κακούργηματων—2) ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες τυχόντες πρότερον προσωρινῆς ἀπόλυσεως ἐτιμωρήθησαν ἐκ νέου ἐπὶ πλημμελήματι.»—261. «Ἀν διὰ τοῦ βουλεύματος διατάγῃ ἡ ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου, διαμένει οὗτος εἰς τὴν φυλακὴν, διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ἐκτὸς ἂν ἢ ἐν τῷ βουλεύματι διάταξις, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γένηται κατηγορία, τυγχάνη οὖσα ἐν πᾶσι σύμφωνος τῇ προτάσει τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅτε ὁ κατηγορούμενος ἀπολύεται προσωρινῶς.»—262. ἐδ. α'. «Ἡ ἀνακοπὴ ἔχει δυνάμιν ἀναστελλοῦσαν, πλην τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ περιπτώσεως, καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ Συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετών.»—432. Ἔδ. α'.—Ἐκτεθέντων τῶν ζητημάτων εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἀποχωρεῖ ὁ κατηγορούμενος ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, δὲν δύνανται δὲ πλέον τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ν' ἀποφασίσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης δι' ἀκυρότητα γενομένην κατὰ τὴν συνεδρίαν ἢ διὰ κρίσεως ἀποδείξεις.»

2. Ἐὰν ὑπάρχῃ ἡδὴ διατεταγμένη σύλληψις ἢ προφυλάξις ἐπὶ πλημμελήματι παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, διατάσσεται ἡ ἀποφυλάξις ἢ κατάργησις τῆς ἰσχύος τῶν περὶ σύλληψεως διατάξεων διὰ βουλεύματος τοῦ ἀρμοδίου Συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν.

N. Β' Π' τῆς 13 Ἰουλίου 1903 περὶ τοῦ κατὰ τὸ 4ον ἄρθ. τοῦ νόμου τῆς 23 Μαρτίου 1839 περὶ ἐνοικιάσεως τῶν ἐχθροπορειῶν ἀδικήματος τῆς λαθραλιείας.

«Λεθρον μόνον.

Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 23 Μαρτίου 1839 νόμου περὶ ἐνοικιάσεως τῶν ἐχθροπορειῶν κλπ. τοῦ Κράτους ἀδίκημα τῆς λαθραλιείας ἀλλεώσεως ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πλημμελειοδικῶν, εἰσαγόμενον

δι' ἀπ' αὐθείας κλήσεως, τιμωρούμενον δὲ κατ' ἐγκλήσιν τοῦ ἐνοικιαστοῦ με φυλάκισιν ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος μέχρι τεσσάρων καὶ με πρόστιμον ἀπὸ δραχμῶν ἑκατὸν μέχρι διακοσίων, ἐν ὑπότροπῇ δὲ με φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρις ἑξ καὶ με πρόστιμον δραχμῶν πεντακοσίων μέχρι χιλίων.

Διατ. τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1904 περὶ ἐφαρμογῆς ἐν μέρει τῶν διατάξεων τοῦ περὶ σωφροιστικῶν φυλακῶν Διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρ. 1886 καὶ ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς Ἀθηνῶν¹.

Ἐπιτρέπομεν τὴν ἐν μέρει ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ περὶ σωφροιστικῶν φυλακῶν Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1886 καὶ ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς Ἀθηνῶν.

¹ Τὸ Διάταγμα τοῦτο ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ βῆτι τοῦ Διατ. τῆς 23 Αὐγ. 1885 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΑΣΝΖ', περιεχομένων πάντων ἐν Β' Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων σελ. 30 ὑποσ. καὶ σελ. 370.

Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι τῶν εἰς τὸν νόμον ΨΠΒ' τῆς 22 Ἰανουαρίου 1880 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς εἰσαγωγῆς παντὸς εἶδους φυτῶν, δένδρων, πύλλων κατ. στηριζομένων καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ τῶν Δικαστικῶν Νόμων περιλαμβανομένων Διαταγμάτων ἐπῆλθεν ἀκύρωσις διὰ τοῦ Διατ. τῆς 22 Δεκεμβρίου 1897, ἀπαγορευόντος τὴν εἰσαγωγὴν φυτῶν οἰαζόμενα ἀμπελου κατ. ἐξ οἰασθῆποτε χωράς, ἐπιτρέψαντος δὲ τὴν εἰσαγωγὴν μόνον ἐξ Ὀλλανδίας, Βελγίου, Δανίας καὶ Σουηδίας καὶ Νορβηγίας ὡς μὴ φυλλοξηριωσῶν χωρῶν γλωρῶν φυμάτων, κονδύλων, σαρκωδῶν ριζῶν, βολβῶν καὶ μυκήτων.

Σημειωτέον ἐπίσης, ὅτι τοῦ περὶ Ἐφηβίου Ἀδέρῳ νόμου ΒΥΚΒ' τῆ 16 Ἀπριλίου 1896 (περιλαμβανομένου ἐν Δευτέρῳ Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων 2ας ἐκδ. σελ. 376 ὑποσ.) ἐτροποποιήθη τὸ ἄρθ. 8 διὰ τοῦ μεταρρυθροῦ νόμου ΒΥΚΒ' τῆς 5 Ἀπριλίου 1900 ἔχοντος ὡς ἑξῆς:

Τὸ ἄρθ. 8 τοῦ νόμου ΒΥΚΒ' τροποποιεῖται ὡς ἐπὶταί: «Τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἐν τῷ Ἐφεβίῳ κατὰδικῶν εἰσπραττόμενα χρήματα ἀνήκουσι κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὸ Κράτος καὶ τούτων τὸ ἕτερον ἥμισυ εἰς τὸν κατὰδικον.—Τὸ εἰς τὸ Κράτος ἀνήκον ποσὸν κατατίθεται εἰς τινὰ τῶν ἐν Ἀθῆναις Τραπεζῶν εἰς πρώτην ἀναῆτην καὶ χρησιμεύει εἰς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τοῦ Ἐφεβίου ὀριζομένην ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τούτου.—Διὰ Β. Δ. κανονίζεται ὁ τρόπος τῆς ἀναλήψεως τῆς διευκρίσεως τῶν χρημάτων.—Ἐπίσης τὸ εἰς τὸν κατὰδικον ἀνήκον ποσὸν κατατίθεται ἅμα συμπληρωθῇ κατ' ἀνώτατον ὅρον τὸ ποσὸν εἰκοσι δραχμῶν εἰς τινὰ τῶν ἐν Ἀθῆναις Τραπεζῶν εἰς πρώτην ἀναῆτην, ὧμασι δὲ ἕκαστον κατὰδικον. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὸν κατὰδικον μετὰ τὴν ἀπόσπιν τῆς ποινῆς, δύνανται ὅμως καὶ πρὸ τούτου νὰ δοθῇ μέχρι τοῦ 1/2 εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ κατ' αἴτησιν τοῦ καὶ μετὰ ἔγκρισιν τῆς Ἐφορείας τῶν φυλακῶν.

Γ.

Αἱ εἰς τὸν περί Ὑποθηκῶν νόμον προσβῆκαι καὶ συμπληρώσεις ἐγένοντο διὰ τῶν ἐξῆς νόμων :

Ν. ΒΧΑ' τῆς 30 Ἰουνίου 1899. Περί ἐγγραφῆς ἐκ νέου καὶ μεταγραφῆς τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων καὶ μεταγραφῶν εἰς τὰ ἀπολεσθέντα ἢ ἐν μέρει καταστροφέντα βιβλία τῶν ὑποθ. καὶ μεταγραφῶν δήμεων ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Φθιώτιδι.

1 Ὅσοι ἔχουν ἐγγεγραμμένας ὑποθήκας ἢ προσημειώσεις εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τῶν δήμεων Φερῶν, Βοΐθης, Τιτανίου, Φύλλου, Κισρίου, Ταμασίου, Φαρσάλων, Φιδρίου, Σκοτούσης, Φαλκρουν, Ὀλύμπου, Εὐρυμενῶν, Γόννων, Δαρίσης, Φακίου, Ἀρμενίου, Συκουρίου, Παραληθαίων, Καρδίτσας, Καλλιφωνίων καὶ Σιγάνων, τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχεισι καθόλου οἱ τόμοι ἢ κατεστράφησαν τὰ φύλλα, ἐφ' ὧν ἴσαν ἐγγεγραμμένοι, δύνανται νὰ ἐγγράψωσιν αὐτάς ἐκ νέου (ἐάν δὲν ἐνέγραψαν ἤδη αὐτάς) ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου εἰς τοὺς νέους τόμους τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν τῶν δήμεων τούτων.

2. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον θέλων νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἢ προσημείωσιν ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συντασσομένας περιλήψεις τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ περί ἐκτελέσεως τοῦ περί ὑποθηκῶν νόμου Β. διατάγματος βεβαίωσιν τοῦ ἀρμοδίου ὑποθηκοφύλλου, ἢ νὰ καταθέσῃ παρ' αὐτῷ περὶ τῆς ἐγγραφῆς πιστοποιητικὸν ἢ ἀντίγραφον τῆς ἐγγραφῆς ἢ τῆς ἐκδόσεως, ἐκδοθέν πρὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὰ βιβλία ταῦτα κατεστράφησαν, καὶ ἀποδεικνύον εἰς ποῖον τόμον καὶ φύλλον καὶ ὑπὸ ποῖον ἀριθμὸν αὐξοντα καὶ χρονολογίαν ἤτο ἐγγεγραμμένη ἡ ὑποθήκη ἢ προσημείωσις.

3. Αἱ ἐντὸς τῆς ἀνω προθεσμίας ἐγγραφησόμεναι ἐκ νέου ὑποθήκαι καὶ προσημειώσεις, καθὼς καὶ αἱ ἐκ νέου πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου ἐγγραφείσαι, διατηροῦσι τὴν τάξιν καὶ τὰ δικαιώματα προτεραιότητος, ὡς καὶ πάντα τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια εἶχον κεκτημένα διὰ τῆς εἰς τὰ καταστροφέντα βιβλία ἐγγραφῆς, ὡς καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα ταπεινὰ ἐκ τῆς τοιαύτης ἐν τοῖς καταστροφείοις βιβλίοις ἐγγραφῆς.

4 Ὅσοι ἀξιοῦσιν ὅτι εἶχον ὑποθήκας ἢ προσημειώσεις ἐγγεγραμμένας εἰς τὰ ἀπολεσθέντα ἢ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καταστροφέντα βιβλία, γινώσκοντες καὶ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος νόμου ἀπόδειξιν τῆς ἐγγραφῆς, ὀφείλουσι νὰ προκαλέσωσιν ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὅπερ λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς παρ' αὐτῶν προσαγομένους ἀποδείξεις, ἐγγράφους ἢ καὶ μαρτυρίας, περὶ τῆς ὑπὸ ῥεως τῆς ὑποθήκης ἢ τῆς προσημειώσεως, θέλει ἐπιτρέψῃ ἢ μὴ τὴν ἐκ νέου ἐγγραφὴν. Εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 640 καὶ ἐπομένους τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας δριζύμενα, προσκαλούμενων τῶν τυχόν ἐγγεγραμμένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐνυποθηκίων ἢ ἐχόντων προσημείωσιν πιστωτῶν.

Ἡ πρὸς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον αἰτήσις πρέπει νὰ γίνῃ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου. Δυνάμει δὲ τῆς προση-
κόντως κοινοποιηθείσης αἰτήσεως πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου
ἐπιτρέπεται ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας ἡ προσωρινὴ ἐγγραφή τῆς υπο-
θήκης ἢ τῆς προσημειώσεως, ἥτις, ἐὰν διὰ τελεσιδικίου αποφάσεως ἐπι-
τραπῇ ἡ ἐγγραφή, τρέπεται εἰς ἐριστικὴν, συνεπαγομένη τὰ ἐν ἄρθρῳ 3
ἀποτελέσματα. Διὰ τὴν τροπὴν ταύτην χορηγεῖται 30 ἡμερῶν προθεσμία
ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τελεσιδικίου αποφάσεως. Παρελθούσης δὲ ταύτης, ἡ
ἀπορριφθεῖσας τῆς αἰτήσεως τελεσιδικίως, ἡ προσωρινὴ ἐγγραφή ἐξαλείφεται.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν τασσομένων διὰ τὴν νέαν ἐγγραφὴν προθε-
σμιῶν, πᾶσα ἐγγραφή υποθήκης ἢ προσημειώσεως λογίζεται ὡς γενομένη
κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑποθηκοφύλακα παραδόσεως τῶν
περιλήψεων, καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει, ἂν τυχόν, τοῦ ἐγγεγραμμένης εἰς
τοὺς καταστραφέντας τόμους.

6. Τὰς νέας ἐγγραφὰς καὶ προσημειώσεις καὶ τὴν περὶ τούτου διαδικα-
σίαν, περὶ ὧν ὁ παρὼν νόμος διαλαμβάνει, δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι καὶ
τὰ ἐν ἄρθρῳ 61 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου μνημονευόμενα πρόσωπα.

7. Αἱ μεταγεγραμμένοι πράξεις εἰς τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν τῶν
ἀνωτέρω δήμεν, ὧν εἰς τὸν αἰ τὰ εὐλόγα, ἐν οἷς ἔσαν μεταγεγραμμένοι,
καταστράφησαν, θέλουσι μεταγραφῇ ἐκ νέου, ἂν δὲν μετεγράψαν πρό
τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου, εἰς τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν
τοῦ αὐτοῦ δήμου, ἐὰν μετὰ τῆς πρὸς μεταγραφὴν πράξεως προσαρθῇ θε-
βαίωσις ἢ πιστοποιητικὸν τοῦ ἀρμοδίου ὑποθηκοφύλακος ἢ ἀπόσπασμα
ἐκ τοῦ εὐρετηρίου τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὁ
τόμος, ὁ αὐξων ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τῆς προηγουμένης μεταγραφῆς.
Ὅσοι δὲ δὲν ἔγουναι τὰ ἀποδεικτικὰ ταῦτα, θέλουσι προκαλέσει κατὰ τὴν ἐν
ἄρθρῳ 4 διαδικασίαν, καθ' ἣν δύναται νὰ κληθῇ ἡ ἐμφανισθῇ πρὸς ἔμνη-
σιν, ἀπότασιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἐρίψουσιν, ἐπὶ τῇ βῆσιν
τῶν προσαρτησμένων ἀποδείξεων, τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν εἶχε προη-
γουμένως μεταγραφῇ εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία, καὶ ἐπιτρέψουσιν τὴν
ἐκ νέου μεταγραφὴν. Διὰ τὴν ἐκ νέου μεταγραφὴν καὶ τὴν κατὰ τὰ ἀνω
αἰτήσιν πρὸς τὸ δικαστήριον χορηγεῖται προθεσμία τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς
δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου τούτου, διὰ δὲ τὴν συνεπεῖα ἀποφάσεως κατὰ τὰ
ἄνω μεταγραφὴν χορηγεῖται προθεσμία ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας
τῆς διατάξεως τῆς ἐγγραφῆς ἀποφάσεως.

8. Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐντὸς τῶν τασσομένων προθεσμιῶν γενό-
μεναι μεταγραφαί, καθὼς καὶ αἱ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος γεγόμε-
ναι, ἐὰν περὶ τούτων ὑπάρχῃ ἐπίσημος βεβαίωσις περὶ τοῦ χρόνου τοῦ τό-
μου καὶ τοῦ αὐξοντος ἀριθμοῦ τῆς προηγουμένης μεταγραφῆς, λογίζονται
ὡς μεταγραφόμεναι κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἶχον καταχωρισθῇ εἰς τὰ
καταστραφέντα βιβλία. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἄνω προθεσμιῶν πᾶσα
μεταγραφὴ λογίζεται ὡς γενομένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν ἀρμό-
διον φύλακα παραδόσεως τοῦ μεταγραφέντου τίτλου, καὶ οὐδὲν δικαίωμα

ἔχει, καὶ ἂν τυχὸν ἦτο μεταγεγραμμένη εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία.

N. ΒΧΟΔ' τῆς 12 Φεβρουαρίου 1900. Περὶ τῆς ἐκ νέου ἐγγραφῆς τῶν κατασχέσεων ἀκινητῶν εἰς τὰ ὑποθηκοφυλακεία, ὧν τὰ βιβλία ἐγγραφῆς ἀπωλέσθησαν ἢ κατεστράφησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς κατοχῆς τῆς Θεσσαλίας ὑπὸ τῶν Τούρκων.

1. Πᾶς δανειστής, τῇ ἐπισπεύσει τοῦ ὑποίου ἐγένετο κατάσχεσις ἀκινήτου πρὶ τῆς 11 Ἀπριλίου 1897, κεκμένου εἰς τὴν περιφέρειαν ὑποθηκοφυλακείας, ὑπαγομένου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Πρωτοδικείων Λαρίσης, Καρδίτης καὶ Τρικάλων, οὗ τὰ βιβλία ἐγγραφῆς τῶν κατασχέσεων ἀπωλέσθησαν ἢ κατεστράφησαν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ὀφείλει νὰ δηλοποιήσῃ ἐκ νέου τὴν κατάσχεσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑποθηκοφύλακα ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου· καὶ ἐὰν μὲν προσανάγῃ τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς προηγουμένης κατὰ τὸ ἄρθρον 960 τῆς Παλ. Δικονομικῆς δημοσιεύσεως τῆς κατασχέσεως εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑποθηκοφύλακα, ἡ νέα ἐγγραφή γίνεται ὑπὸ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀρχικῆς δηλώσεως, θεωρεῖται δὲ, ὡς νὰ ἐγένετο εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον κατὰ τὴν ἡμέραν, ἣν φέρει τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς δηλοποιήσεως· ἄλλως, ἐν ἐλλείψει τοιούτου ἀποδεικτικοῦ προγενεστέρως δηλοποιήσεως, ἡ ἐγγραφή εἰς τὸ βιβλίον τῶν κατασχέσεων θεωρεῖται γενομένη καὶ ἔχει ἀποτελέσματα ἀπὸ τῆς χρονολογικῆς τῆς νέας συνεπίσθ. τοῦ παρόντος νόμου γενομένης δηλοποιήσεως.

2. Αἱ μὴ ἐγγραφεῖσαι συμφωνίαι μὴ τὴν διάταξιν τοῦ προηγουμένου ἁρθροῦ κατασχέσεις ἐντὸς τῆς δι' αὐτοῦ ταπσομένης προθεσμίας θεωροῦνται ὡς μηδέποτε δηλωθεῖσαι εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑποθηκοφύλακα· ἐὰν δὲ δηλωθῶσι μετὰ τὴν προθεσμίαν, ἡ δῆλωσις ἰσχύει μόνον ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς.

N. ΒΥΝΣ' τῆς 8 Ἀπριλίου 1900. Περὶ ἐγγραφῆς ἐκ νέου καὶ μεταγραφῆς τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων καὶ μεταγραφῶν εἰς τὰ καταστραφέντα βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν τοῦ δήμου Ἀετοῦ τοῦ νομοῦ Τριφυλίας.

1. Ὅσοι ἔχουσιν ἐγγεγραμμένας ὑποθήκας ἢ προσημειώσεις εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου Ἀετοῦ δύνανται νὰ ἐγγράψωσιν αὐτάς ἐκ νέου ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου εἰς τὸ νέον βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου τούτου.

2. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον θέλων νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἢ προσημείωσιν ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτο συνταχθσομένης περιλήψεις τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου Β. Διατάγματος περίληψιν, ἢ πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος περὶ τῆς ἐγγραφῆς, ἢ ἀντίγραφον τῆς ἐγγραφῆς, ἢ τῆς σχετικῆς ἐκδόσεως, ἐκδοθὲν πρὶ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ βιβλίον τοῦτο κατεστράφη, καὶ ἀποδεικτικὸν εἰς ποῖον τόμον καὶ φύλλον καὶ ὑπὸ ποῖον

αύξοντα ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἤτο ἐγγεγραμμένη ἢ υποθήκη ἢ προσημείωσις

3. Αἱ ἐντὸς τῆς ἄνω προθεσμίας ἐγγραφησόμεναι ἐκ νέου υποθήκαι καὶ προσημειώσεις διατηροῦσι τὴν τάξιν καὶ τὰ δικαιώματα τῆς προτεραιότητος, ὡς καὶ πάντα τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια εἶχον κεκτημένα διὰ τῆς εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον ἐγγραφῆς, ὡς καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τοιαύτης ἐν τῷ καταστραφέντι βιβλίῳ ἐγγραφῆς.

4. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἀνωτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 1 ὁριζομένης προθεσμίας διὰ τὴν νέαν ἐγγραφὴν πᾶσα ἐγγραφὴ υποθήκης ἢ προσημείωσης λογίζεται ὡς γενομένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν υποθηκοφύλακα τοῦ ἀνωτέρω δήμου παραδόσεως τῶν περιλήψεων, καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει, ἂν τυχὸν ἦτο ἐγγεγραμμένη εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον.

5. Τὰς νέας ἐγγραφὰς καὶ προσημειώσεις, περὶ ὧν ὁ νόμος οὗτος διαλαμβάνει, δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι καὶ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 61 τοῦ περὶ υποθηκῶν νόμου διαλαμβανόμενα πόδωπα.

6. Αἱ μεταγεγραμμέναι πράξεις εἰς τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν τοῦ ἀνωτέρω δήμου θέλουσι μεταγραφῇ ἐκ νέου εἰς τὸ νέον βιβλίον μεταγραφῶν τοῦ αὐτοῦ δήμου, εἰς μετὰ τῆς πρὸς μεταγραφὴν πράξεως παραχθῇ βεβαίωσις ἢ πιστοποιητικὸν τοῦ τόμου τῶν μεταγραφῶν ἢ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ εὐρετηρίου τοῦ βιβλίου τῶν μεταγραφῶν, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὁ τόμος, ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς αὐτοῦ καὶ ἡ χρονολογία τῆς προηγουμένης μεταγραφῆς. Ὅσοι δὲ δὲν ἔχουσι τὰ ἀποδεικτικά ταῦτα μέσα θέλουσι προκαλέσει ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου Πρωτοδικείου, ὁρίζουσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προηγουμένων ἐγγράφων ἢ μαρτυρικῶν ἀποδείξεων τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν εἶχε προηγουμένως μεταγραφῇ εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον καὶ ἐπιτρέπουσαν τὴν ἐκ νέου μεταγραφὴν. Εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην, καθ' ἣν δύναται νὰ κληθῇ ἢ νὰ ἐμφανισθῇ πᾶς ἔχων συμφέρον, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ἄρθρῳ 640 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὁριζόμενα.

7. Διὰ τὴν ἐκ νέου μεταγραφὴν καὶ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω αἰτήσιν πρὸς τὸ Δικαστήριον χορηγεῖται προθεσμία τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου τούτου. Διὰ δὲ τὴν συνεπείᾳ ἀποφάσεως κατὰ τὰ ἄνω μεταγραφὴν χορηγεῖται προθεσμία ἐνδὲς μηνός ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς διατάξεως τὴν ἐγγραφὴν ἀποφάσεως.

8. Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐντὸς τῶν τασσομένων προθεσμιῶν γενομένης μεταγραφαὶ λογίζονται ὡς μεταγραφεῖσαι κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἶχον καταχωρισθῇ εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἀνωτέρων προθεσμιῶν πᾶσα μεταγραφὴ λογίζεται ὡς γενομένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν ἀρμοδίον φύλακα παραδόσεως τοῦ μεταγραφπέδου τίτλου, καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει, καὶ ἂν τυχὸν ἦτο μεταγεγραμμένη εἰς τὸ καταστραφέν βιβλίον.

Ν. Β'ΕΘ' τῆς 4 'Ιουλίου 1903 περὶ τῆς ἐκ νέου ἐγγραφῆς ὑποθηκῶν, μεταγραφῶν κλπ. ἐν τοῖς καταστραφεῖσι βιβλίοις τῶν ὑποθηκοφυλακείων δῆμων τινῶν τῆς Θεσσαλίας καὶ τῶν δῆμων Φαλάρων καὶ Σαμαίων.

1. Οἱ νόμοι ΒΧΑ' τῆς 30 'Ιουνίου 1899 καὶ ΒΧΟΔ' τῆς 12 Φεβρουαρίου 1900 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν διὰ Β. Διατάγματος ὁρισθησομένων δῆμων τῆς Θεσσαλίας, ὥσων τὰ βιβλία καταστράφησαν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ περὶ ὧν δὲν διαλαμβάνουσιν οἱ νόμοι οὗτοι.

2. Ὁ νόμος ΒΧΟΔ' τῆς 12 Φεβρουαρίου 1900 ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν βιβλίων κατασχέσεων τοῦ δήμου Φαλάρων.

3. Οἱ νόμοι Β'ΥΝ' τῆς 8 'Απριλίου 1908 καὶ ΒΧΟΔ' τῆς 12 Φεβρουαρίου 1900 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς 3 πρὸς τὴν 4 Φεβρουαρίου 1902 καταστραφέντων βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν, μεταγραφῶν καὶ κατασχέσεων τοῦ δήμου Σαμαίων.

4. Αἱ ἐν τοῖς νόμοις ΒΧΑ', ΒΧΟΔ' καὶ Β'ΥΝΣ' ἀναγεγραμμένα σχετικά προθεσμία ἄρχονται διὰ μὲν τοὺς δήμους τῆς Θεσσαλίας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ πρὸντος νόμου Β. Διατάγματος, διὰ δὲ τοὺς δήμους Φαλάρων καὶ Σαμαίων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.

5. Αἱ ἐκ νέου ἐγγραφὰ τῶν εἰς τὰ εἰδικῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου Σαμαίων ἐγγεγραμμένων κατὰ τὸν νόμον ΡΝΒ' τῆς 8 'Ιανουαρίου 1860 γενικῶν ὑποθηκῶν ἐνεργηθήσονται κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ ΡΝΒ' νόμου.

Σημειωτέον ὅτι τὰ κατὰ τοὺς ἐν τρίτῳ τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων (σελ. 385 καὶ ἐπ. ὑποσ.) περιχομένους νόμους ΩΚΒ' καὶ ΒΤ'ΥΗ' χορηγούμενα εἰς Τραπεζὰς πλεονεκτήματα σχετικῶς πρὸς τὴν σύστασιν καὶ διαδικασίαν ἐκποιήσεως ἐνεχύρων ἀπενεμήθησαν διὰ μεταγενεστέρων Διαταγμάτων καὶ εἰς ἄλλους, οἷον διὰ Διατ. τῆς 29 Αὐγούστου 1901 καὶ εἰς τὸν ἐν Πάτρεις ἔμπορον Π. Α. Βουρλούμην.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περιλαμβάνον τὴν ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῶν Δικαστικῶν
Νόμων σχετικὴν πρὸς αὐτοὺς νεωτέραν νομολογίαν τοῦ
Ἀρείου Πάγου, ἐν τισὶ δὲ καὶ τῶν Ἐφετερίων,
μετὰ καὶ δημοσιώσεων ἐρμηνευτικῶν.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Περιλαμβάνον τὴν σχετικὴν πρὸς τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν
νομολογίαν.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 2

Ν. Τοῦ ἄρθρου 2 τῆς Πολ. Δικ. οὐδεμίαν παιομένην ἐξαίρουν ὡς πρὸς
τὰς ἐγειρομένας ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀγωγὰς κατὰ τῶν ἐν ἄρθρ. 1 τοῦ Διατ.
τῆς 12 Μαΐου 1835 ἀναφερομένων νομικῶν προσώπων, ἔπεται ὅτι καὶ
κατὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ δημοσίου κατὰ Μονῆς πρέπει νὰ προηγηθῇ αἴτησις
θεραπείας πρὸς τὴν διοικητικὴν ἀρχήν. Α. Π. 329 τοῦ 1894, 381 τοῦ
1895. — Ἡ αἴτησις θεραπείας δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν ἀναστὰς
λεταὶ δὲ μόνον ἡ παραγραφὴ ἐπὶ ἐξ ἑβδομάδας, ἐπ' ὅσον δηλαδὴ κωλύε-
ται ὁ αἰτῶν νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ. Α. Π. 286 τοῦ 1895. (Ὁμοίως
αἰτῶν ἀπορ. Α. Π. 176 τοῦ 1867, 260 τοῦ 1870, 189 τοῦ 1871
κτλ. μνημονεύμεναι ἐν Α'. Τόμῳ σελ. 189)

Πολ. Δικ. ἄρθ. 3

Ν. Τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 'BOE' τῆς 5 Αὐγ. 1892 ὁρίζοντος ὅτι,
διαρκούσης τῆς πενταετοῦς ἰσχύος τοῦ ὀριστικοῦ φορολογικοῦ καταλόγου
τῶν οἰκοδομῶν, ἐπιτρέπεται προσφυγὴ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομι-
κῶν πρὸς ἐπιστροφὴν καταβληθέντος φόρου οἰκοδομῶν ὑπὸ τῶν ἐγγεγραμ-
μένων δι' οἰκοδομὴν ἄλλοτριζς κυριότητος, ἔπεται ὅτι ἡ εἰδικὴ αὕτη πε-
ρίπτωσις τῶν ἐγγεγραμμένων καὶ καταβαλόντων φόρον δι' ἄλλου οἰκο-
δομὴν ὑπάγεται εἰς τὴν διοικητικὴν ταύτην δικαιοδοσίαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ἡ περίπτωσις τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων καὶ καταβαλόντων δι' οἰονδήποτε
ἄλλον φόρον δι' ἄλλοτριαν οἰκοδομὴν καὶ ἐξαιτουμένων τὴν ἐπιστροφὴν
τῶν ἀχρεωστήτως τυχόν καταβληθέντων, ὑπαγομένων εἰς τὰ τακτικὰ δι-
καστήρια. Α. Π. 116 καὶ 117 τοῦ 1899 (τῆς 'Ὁλομελείας'). Ὁμοίως
περὶ ἐπιστροφῆς ἁμέσου φόρου, ὃν τὸ Δημόσιον εἰσέπραξε παρανόμως,
ἐπιβαλὼν διπλὴν φορολογίαν, ἀρμόδια εἶναι τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ὡς
μὴ καθιερώσαντος νόμου τινὸς εἰδικοῦ διοικητικὴν δικαιοδοσίαν περὶ τοῦ-
του. Α. Π. 134 τοῦ 1894 ('Ὁλομελείας'). Ὑπόκειται ὅμως εἰς τὴν διοι-
κητικὴν δικαιοδοσίαν δυνάμει τοῦ ἄρθ. 17 τοῦ νόμου ΧΠΣ' τῆς 27 Ἰου-
νίου 1878 ἡ αἴτησις περὶ ἐπιστροφῆς φόρου ἐπιτηδεύματος μὴ ὑποκειμέ-

νου εἰς φόρον. Α. Π. 132 τοῦ 1895 (Ὁλομελείας).—Τῶν νόμων (Διατ. τῆς 3 Ἀπρ. 1835 ἄρθρ. 13 καὶ Διατ. 7 Ἀπρ. 1836 ἄρθ. 1) ἀναθιέντων τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῶν πόλεων καὶ τῆς χορηγήσεως ἀδείας οἰκοδομῆς εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχήν, ἔπεται ὅτι πᾶσα ἐπέμβασις τῶν τακτικῶν δικαστηρίων εἰς τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἀπαγορεύεται, μόνον δὲ ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀποζημιώσεως, πηγαίουσης ἐκ τῆς παρὰ τὸν νόμον ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν πρὸς αὐτὴν διατάξεων τῶν εἰρημένων νόμων, τὰ δικαστήρια ἔχουσι τὴν ἀρμοδιότητα νὰ ἀποφαίνωνται περὶ αὐτῆς δυνάμει τοῦ 1 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας Α. Π. 93 τοῦ 1897 (Ὁλομελείας). — Ἐκ τοῦ ἄρθ. 25 τοῦ Διατ. 12 Νοεμβρίου 1835 προκύπτει ὅτι ἢ εἰς τὰ δικαστήρια προσφυγὴ ἐπιτρέπεται μόνον ὡς πρὸς τὸν ὀρισμὸν τῆς κατὰ μέτρον ἀξίας τῶν ρυμοτομουμένων γηπέδων καὶ εἰς τοῦτο καὶ μόνον περιορίζεται ἡ δικαιοδοσία αὐτῶν, εἰς τοὺς πραγματογνώμονας δὲ καὶ ἐν ἀμφιβολίᾳ αὐτῶν εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα, ἥτοι τὸν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ἐπιτετραμμένον μηχανικόν, ἀνετέθη ἡ ἐξουσία τοῦ ὀρίξειν τὸ ποσὸν τῶν ἀποζημιωτέων μέτρων. Α. Π. 1 τοῦ 1900 (Ὁλομελείας).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 12

Ν. Τῆς ὁθωωτικῆς ἀποφάσεως μὴ ἀποτελούσης δεδικασμένον διὰ τὸν πολιτικὸν δικαστὴν κατὰ τὸ ἄρθ. 12 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἔπεται ὅτι οὗτος δύναται νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσαγομένην ἀγωγὴν περὶ ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, μὴ δεσμευόμενος ὑπὸ τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν καὶ κηρυχθείσης ἐγγάμου γυναικὸς ἀθώας τῆς πράξεως τῆς μοιχείας διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, χωρεῖ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως, στηριζομένη εἰς τὸν λόγον τῆς μοιχείας. Α. Π. 380 τοῦ 1895. Ἀλλὰ κατ' ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίου 80 τοῦ 1895, τῆς μοιχείας οὗσης προκαταρκτικοῦ ζητήματος τῆς περὶ διαζυγίου δίκης, τὸ τῆς διαζεύξεως ἐπιλαβόμενον πολιτικὸν δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἐκ νέου αὐτό, τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἀποτελούσης δεδικασμένον ἐν τῇ περὶ διαζυγίου πολιτικῇ δίκῃ. Ἐπίσης κατ' ἀπόφασιν Ἐφ. Ἀθηνῶν 1598 τοῦ 1893 τὸ πολιτικὸν δικαστήριον δεσμεύεται ὑπὸ τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ὅθεν δὲν χωρεῖ κατὰ τῆς ἀθωωθείσης ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως στηριζομένη εἰς τὸν λόγον τῆς μοιχείας. Κατὰ τὰς ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου 5 τοῦ 1896 καὶ 39 τοῦ 1897 ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὸ πραγματικὸν γεγονός τῆς διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος διὰ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ὅπερ καλεῖται νὰ ἀποφάνηται περὶ ἀγωγῆς, βάσιν ἐχούσης αὐτὸ τοῦτο τὸ πραγματικὸν γεγονός.

Πολ. Δικον. ἄρθ. 15

Ν. Ἐκτελούντων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν Σμύρνῃ προξενικῶν δικαστηρίων δύναμει τοῦ ἄρθ. 141 τοῦ ΧΝΣ νόμου

(ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου Α'ΦΟΕ') τὰς ἐν ἄρθ. 15 αἰτήσεις καὶ παραγγελίας τῶν ἐν Ἑλλάδι δικαστηρίων, ἐπεταὶ ὅτι εἶναι νόμιμος ἡ αἰτήσεις ὅπως τὸ ἐν Ἑλλάδι δικαστήριον διορίσῃ εἰσηγητὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῶν κατοικούντων ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν προσκετεθέντων προξενικῶν δικαστηρίων τὰ δικαστήρια ταῦτα ἀντὶ τῶν προξένων μὴ ἔχόντων τοιαύτην δικαιοδοσίαν μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν προξενικῶν δικαστηρίων καὶ ἀντικαταστατέοι οἱ ὡς εἰσηγηταὶ διορισθέντες πρόξενοι διὰ τῶν προξενικῶν δικαστηρίων. Α. Π. 29 τοῦ 1897.

Πολ. Δικον. ἄρθ. 20.

Ν. Ἀγωγή περὶ πλησμονῆς ὕδατος, ἐπιδιώκουσα τὴν ἀποκατάστασιν τῆς μεταβληθείσης ροῆς χειμάρρου καὶ παρεπομένως ἀποξημίωσιν, εἶναι μὲν προσωπική, ἀλλ' ἐκ τῶν παντὶ διακατόχῳ ἀρμοζουσῶν, κινεῖται τοῦτεστι κατὰ τοῦ ἐκάστοτε κυρίου τοῦ ἀκινήτου, ἐν ᾧ ἐγένετο τὸ πρὸς μεταβολὴν ἔργον (Ν. 4 § 2 καὶ 3 Ν. 5, 6 καὶ 7, Ν. 12 Πανδ. 39. 3). ὅθεν ὡς τοιαύτη κινεῖται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν κεῖται τὸ ἀκίνητον. Ἀποφ. Ἐφ. Πατρῶν 101 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 26.

Ν. Ἐξαίρουμένων τῆς ἐλληνικῆς τακτικῆς δικαιοδοσίας τῶν ἀπολαύοντων τῆς ἐτεροδικίας δυνάμει τοῦ ἄρθρου 26, ὑπαγομένων ὅμως κατὰ γινικὴν ἀρχὴν καὶ πάντων τῶν ἀπολαύοντων τῆς ἐτεροδικίας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων, ἐὰν ἀποδεχθῶσιν ἐν ἡ χώρᾳ τυγαῖνοι οὐν ὑπηρετοῦντες συναλλαγματικὴν ἔνεκεν τῆς ἰδιαζούσης φύσεως αὐτῆς, ἐπεταὶ ὅτι ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐλληνικὴν δικαιοδοσίαν οἱ γραμματεῖς τῶν ἐνταῦθα πρεσβειῶν, ἀποδεχόμενοι συναλλαγματικὴν. Δὲν δύναται ὅμως, καὶ καθ' ὅς περιπτώσεις ὑπόκεινται εἰς τὰ ἐγχώρια δικαστήρια οἱ ἀπολαύοντες τῆς ἐτεροδικίας, νὰ διατάξωσι ταῦτα κατ' αὐτῶν προσωπικὴν κράτησιν. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 406 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 29.

Ν. Αἱ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος διατάξεις τοῦ νόμου, γενικαὶ οὔσαι, εἰσὶν ἐφαρμοστέαι εἰς πάντα τὰ εἴδη τῶν δικαστηρίων, ὧν ἡ ἀρμοδιότης ὑπάγεται εἰς τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἄρα καὶ εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, διότι καὶ αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ διὰ τοῦ Ἐ' ψηφίσματος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ 1843 ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 133 τοῦ 1897, 157 τοῦ 1898. (Συμπῶνως ἀπεφάνηται καὶ Α. Π. 274 τοῦ 62, μνημονευομένη ἐν Α' Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων τελ. 78).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 36.

Ν. Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐξαίρεσεως δικαστοῦ ἡ ἐπιχείρησις ὑπὸ τοῦ ζητοῦντος τὴν ἐξαίρεσιν διαδίκου κατὰ τοῦ δικαστοῦ δικαστικῶν πράξεων ἐνεκα προσωπικῆς ἀντιδικίας, ἀντιδικίας ἐν ἄλλῃ ὑποθέσει, διότι αἱ τοιαῦ-

ται πράξεις, δηλοῦσαι ἀπλῶς τὴν διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ ἀντιποίησιν ἀμφισβητουμένων δικαιωμάτων, δὲν ἐπιφέρουσιν ἀναγκαιῶς καὶ ἐπὶ αὐτῶν αἰρῶσαν τὴν ἀπαιτουμένην ἀμεροληψίαν τοῦ δικαστοῦ. Α. Π. 256 τοῦ 1894 (Δύσταμαθα πρὸς τὴν γνώμην τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, καθ' ἣς καὶ ἄλλοτε πολλάκις διεμαρτυρήθημεν. ἴδε καὶ ἡμέτερα Στοιχεῖα Πολιτικῆς Δικονομίας μετὰ Τυπικοῦ § 48).

Πολ. Δικ. ἀρθ. 56.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 56 συνάγεται 1) ὅτι ὁ νομοθέτης κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ κοινοῦ δικαίου καθιέρωσε τὴν ἀρχὴν ὅτι ἐν ταῖς τοῦ ἀρθ. 56 περιπτώσεσιν εὐθύνονται ἐπὶ ταῖς πράξεσιν αὐτῶν μόνα τὰ δικαστικά πρόσωπα, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ δημόσιον, 2) ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα εὐθύνονται ἐπὶ τῇ ἐκ τοῦ δόλου ἢ τῆς μεγάλης ραθυμίας αὐτῶν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθυκόντων αὐτῶν προσγενομένη τινὶ ζημίᾳ, ἀδιαφόρως ἂν χωρὶς εἰς αὐτὰ ποινικὴ ἢ μόνον πειθαρχικὴ καταδίωξις καὶ ἂν ἐπὶ πλῶν ἢ οὐ τιμωρία. Α. Π. 34 καὶ 368 τοῦ 1896, ἀπὸρ. Ἐρ. Ἀθηνῶν 1696 τοῦ 1894. Σημειώσιον ὅτι κατὰ τὴν ἀπόφασιν 680 τοῦ 1896 Ἐρ. Ἀθηνῶν οἱ προξενικοὶ ὑπάλληλοι θεωροῦνται προσωπικῶς ὑπόλογοι καὶ ὑπεύθυνοι δι' ὅλην τὴν προξενικὴν διαχείρισιν δυνάμει τῶν διατάξεων τῶν Ὁδηγιῶν τῶν Διαταγῶν 1 Ἰανουαρίου 1834 καὶ 30 Ἰανουαρίου 1835 (μὴ καταργηθεισῶν ὑπὸ τῶν νεωτέρων προξενικῶν νόμων), ἐκ τούτου δὲ προκύπτει, ὅτι πᾶσα ἐπὶ τῶν παρακαταβληκῶν ἐνέργεια τῶν προξενικῶν ἀρχῶν ἀνάγεται οὐχὶ εἰς τὴν δικαστικὴν αὐτῶν ὑπηρεσίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ταμιακὴν, ἣν τελοῦσιν ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως, ὅθεν αἱ κατὰ τὴν ἄσκησιν αὐτῆς πράξεις αὐτῶν, αἱ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀνατεθειμένης αὐταῖς ὑπηρεσίας ἐνεργησέως καὶ ἐπενεγκοῦσαι βλάβην ἐκ καταχρήσεως ἢ καταλογιστέας ἀμελείας, βρύνουσι τὸ Δημόσιον, δυνάμει τῶν περὶ προστήσεως ἀρχῶν τοῦ δικαίου.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 67.

Ν. Ὁ ὀφειλὴς ἔχει προδήλως ἔννομον συμφέρον εἰς τὴν πρότασιν περὶ εἰκονικότητος τῆς ἐκχωρήσεως, ἐγκείμενον εἰς τὸ μὴ δικάζεσθαι πρὸς πρόσωπον μηδὲν ἔχον συμφέρον ἄμεσον εἰς τὴν δίκην, οἷός ἐστιν ὁ εἰκονικὸς ἐκδοχεύς. Α. Π. 34 τοῦ 1897. Ἐπίσης κατάδηλον συμφέρον ἔχει ὁ ἐναγόμενος νὰ δικασθῇ πρὸς τὸν ἀληθῆ δικαιοῦχον τῆς ἀπευθυνομένης ὑπ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεως, δικαιούται ἄρα νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστάσιν ὅτι ὁ ἐφεσβλητὸς ἐνάγων, εἰκονικὸς ὢν ἐκδοχεύς τῆς ἀπαιτήσεως, εἰς ἣν ἐστηρίχθη ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, δὲν ἐδύνάτο νὰ παρασταθῇ ὡς ἐνάγων ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ κατὰ τὸ ἀρθ. 67 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι ὁ εἰκονικὸς ἐκδοχεύς, μὴ ὢν δικαιοῦχος τῆς ἐπιδιωκόμενης ἀπαιτήσεως, δὲν ἔχει δικαίωμα ἀγωγῆς ὑπὸ ταιαύτην ιδιότητα. Α. Π. 495 τοῦ 1898. — Ὁ εἰκονικὸς ἐκδοχεύς ἐκχωρηθείσης αὐτῷ ἀπαιτήσεως δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς μὴ προτείνων ἢ ὑπερασπίζων ἄμεσον ἰδιωτικὸν συμφέρον, διότι ἡ εἰκονικὴ

γενομένη πρὸς αὐτὸν ἐκχώρησις οὐδεμίαν κατὰ τοὺς Ῥωμ. νόμους ἔχει ἰσχύν. Α. Π. 299 τοῦ 1902. Τοῦ ἄρθ. 67 ὁρίζοντος ὅτι μόνον ὁ πρῶτος ἢ ὑπερασπίζων ἄμειναν αὐτοῦ συμφέρον δικαιούται νὰ παρασταθῇ ὡς ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος εἰς πολιτικὴν δίκην, τῶν δὲ Ῥωμαϊκῶν διατάξεων (N. 55 Πανδ. 18. 1 καὶ N. 54 Πανδ. 44. 7) ὅτι ἡ εἰκονικὴ πρᾶξις οὐδὲν ἔχει μεταξὺ τῶν πραττόντων ἀποτελέσμα, ἔπεται ὅτι ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ προσβάλλῃ ὡς εἰκονικὴν τὴν ἐκχώρησιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀξιώσεως ἄνευ τῆς ἐπικλήσεως ἰδιαιτέρου τινὸς συμφέροντος, ἀποῦ ἐν μόνῳ τῷ δικαιώματι αὐτοῦ ὅπως δικάζεται μετὰ τοῦ ἀληθῶς ἔχοντος τὴν ἀξίωσιν εὐρηγται τὸ συμφέρον τοῦ ὀφειλέτου. Α. Π. 416 καὶ 469 τοῦ 1903.

Πολ. Δικον. ἄρθ. 68.

N. Τοῦ νόμου ὁρίζοντος ὅτι, εὐθὺς ὡς ὁ ἐκδοχέως ἀπαιτήσεως κοινοποίησιν τῷ ὀφειλέτῃ τὴν ἐκχώρησιν, ὁ ἐκχωρητὴς δὲν δικαιούται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπάτισιν τοῦ ὀφειλομένου (N. 3 Κωδ. 8. 42), ἀλλὰ μόνος ὁ ἐκδοχέως, εἰς ὃν ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ αὐτό, ἔπεται ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν δικαιούται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ὀφειλέτην νὰ πληρώσῃ τὸ ποσὸν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐκχωρητὴν μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως γνωστοποίησιν τοῦ ἐκχωρητηρίου συμβολαίου εἰς τὸν ὀφειλέτην. Α. Π. 187 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 69.

N. Κατὰ τὸ ἄρθ. 69 δικαίωμα προσεπικλήσεως καὶ ὑποχρεώσεως παρεμβάσεως ὑπάρχει καὶ ὅταν ὁ προσεπικαλούμενος ἦναι ἀκαιροπρόχος τοῦ προσεπικαλούντος. Ὅθεν δικαιούται οὗτος νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν δίκην πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προσεπικλήσεως καὶ ἐὰν δὲν ᾖναι ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει ἥττης, τοῦ ἄρθ. 69 μὴ ἀπαγορεύοντος τὴν παρέμβασιν τοῦ προσεπικαλούμενου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ. Α. Π. 439 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 74.

N. Κατ' ἀρχὴν ἀναμφισβήτητον τοῦ ἀλληλεθνοῦς δικαίου, ἐπείγοντος ἀναντιρρήτως θεσιν νόμου τοῦ Κράτους, ὁ πρεσβευτὴς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀντιπροσωπεύει ἐν γένει τὸ Κράτος, ὃ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πρεσβευτικὴν ἐξουσίαν. Διὸ τὸ ἐλληνικὸν δικαστήριον δὲν δικαιούται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν πρεσβευτὴν ξένης χώρας νὰ νομιμοποιήσῃ δι' ἀποδείξεως τὴν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων παράστασιν αὐτοῦ ὡς ἀντιπροσώπου τῆς κυβερνήσεως τῆς ξένης χώρας. Α. Π. 14 τοῦ 1896 ('Ὁλομελείας). — Ἐν δίκῃ περὶ προσωρινῶν μέτρων δύναται νὰ παρασταθῇ τὸ ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον Μονῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων διὰ τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς καὶ ἄνευ ἀδείας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ὅτε προκατεμένου περὶ ταχίστης ἀπατροπῆς ἐπικειμένου κινδύνου. Α. Π. 298 τοῦ 1903. — Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθου 4 τοῦ Διατ. τῆς 12 Μαΐου ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθ. 74, καθ' ἣν τὰ σω-

ματα καὶ καθιδρύματα ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς ἐγκρίσεως τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς. ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι αὕτη ἀπαιτεῖται οὐχὶ κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς, ὅτε ἡ τοιαύτη ἐγκρισὶς ἰσχυροποιεῖ ἐκείνην κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου 1 § 14, 10 (43. 16), 12 § 4 (46. 3) Πανδ., καθ' ἣν αὕτη ἐπιγενομένη ἔσκειν ἐντολῇ. Α. Π. 438 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. 75.

Ν. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 75 τῆς Πολ. Δικον. καὶ τῶν ἄρθ. 50, 119 § 14 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου καὶ 4 καὶ 5 τοῦ Διατ. τῆς 22 Μαΐου 1835, καθ' ἃ οἱ δῆμοι δὲν δύνανται νὰ ἐπιχειρῶσι δίκας ἀνευ ἀδείας τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἐγκρίσεως τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἀποβλέπουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ συμφέρον τοῦ δήμου, ὅθεν ἡ μὴ τήρησις αὐτῶν δὲν δύναται νὰ προβληθῇ κατὰ τοῦ Δήμου. Α. Π. 116 τοῦ 1903 (τῆς Ὀλομελείας). — Κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρ. 1 τοῦ Διατ. 12 Μαρτίου 1835) ἀντιπροσωπεύει τὸ δημόσιον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὁ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν κατ' ἐξαιρέσιν δὲ μόνον οἱ ταμίαι ὅπου ὁ νόμος βητικῶς ἐπιτρέπει αὐτὸ (Ν. ΥἸΣ' ἄρθ. 49)· ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὰς τὰς περιπτώσεις δὲν στερεῖται ὁ Ὑπουργὸς τοῦ δικαιώματος νὰ παρίστανται τὸ Δημόσιον. Α. Π. 173 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 89.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 89, 90, 231, 232, 233, 158, 160 καὶ 202 τῆς Πολ. Δικονομίας συνάγεται ὅτι ἡ ἐν τῇ δίκῃ παρέμβασις τρίτου προσώπου ὡς ἀξιοῦντος ἴδια δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς δύναται νὰ ἀσκηθῇ μόνον διὰ δικογράφου παρεμβάσεως ἀπειθυνομένου καὶ κοινοποιουμένου πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς ἐν τῇ ὑφισταμένῃ δίκῃ διζδίκους, ἡ δὲ μὴ τήρησις τῆς διατυπώσεως ταύτης ὡς ἀναγομένης εἰς τὴν προδικασίαν τῆς παρεμβάσεως καὶ τὴν τάξιν τῆς διαδικασίας προτείνεται ἐν πάσῃ τῆς δίκης στάσει καὶ ἐξετάζεται ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 532 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 97.

Ν. Μηδὲνως ἀναγραφομένης ἐν τῷ ἄρθ. 97 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ κανονίζει τὴν ἔκτασιν τῆς εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τινος τῶν πραγματοποιημένων ὡς χρηζούσης εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, ἔπεται ὅτι ὁ περιβεβλημένος τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἄρθ. 95 πληρεξουσίου δύναται ἐγκύρως νὰ παραιτῇται τὸ μέσον τῶν πραγματοποιημένων εἴτε καὶ ἐνα πραγματοποιημένα, ὡς τῆς παραιτήσεως ταύτης ἐγκειμένης ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς γενικῆς περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης ἐντολῆς. Α. Π. 576 τοῦ 1894. — Δοθείσης ὑπὸ τινος εἰς δικηγόρον γενικῶς πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ παράστασιν ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα δικαστηρίων πληρεξουσιότητος, ἔπεται ὅτι δι' αὐτῆς ἐνεκρίθη ἡ πράξις αὐτοῦ περὶ τῆς κοινοποιήσεως τῆς

ἀγωγῆς (Ν. 12 § 4 Πανθ. 46. 3; Α. Π. 16 τοῦ 1896. — Μὴ περιλαμβανομένης ἐν τῷ ἄρθρ. 97 τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 928 δηλώσεως τοῦ τρίτου περὶ τῶν κατασχεθέντων εἰς χεῖράς του χρημάτων ἢ πραγμάτων, δύναται νὰ γίνη αὕτη ὑπὸ τοῦ ἔχοντος γενικὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 95 καὶ 96 πληρεξουσιότητα. Α. Π. 225 τοῦ 1903. — Εἰδικὴ πληρεξουσιότης ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 97 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρον 487 § 3 ὡς ὅτις πρόκειται νὰ παραιτηθῇ τις τῆς ὅλης δίκης, οὐχὶ δὲ ὡς ὅτις ἢ παραιτήσῃ ἀφορᾷ εἰς ὠρισμένας διαδικαστικὰς πράξεις, ὅτε ἀρκεῖ ἡ γενικὴ πληρεξουσιότης κατὰ τὸ ἄρθρ. 95. Α. Π. 437 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 118.

Ν. Τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως οὐδὲν ἄλλο οὐσης ἢ συμβάσεως συναπτομένης μεταξὺ τῶν διαφερομένων διὰ τῶν διαιτητῶν, δύναται οὗτοι νὰ ἐπιδιώκωσι τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς οὐ μόνον ἐν τῷ τόπῳ τῆς συστάσεως αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῆς χώρας· περὶ τοιαύτης τινὸς ὅμως ἐκτελέσεως προκειμένου ἐν Ἑλλάδι, μόνον τὸ γεγονός ὅτι ὁ τίτλος οὗτος κατηρτίσθη τυχὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δὲν ἀρκεῖ ὅπως ὑπαγάγῃ αὐτὸν ὑπὸ τὰς διατάξεις καὶ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθ. 858 τῆς Πολ. Δικ., ὅτε οὕτε ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως ὄντος τούτου, οὕτε ἐγγράφου δημοσίας ἀλλοδαπῆς ἀρχῆς. Α. Π. 404 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 133.

Ν. Τῆς ὑπογραφῆς τῶν πραττόντων προσώπων ἀποτελοῦσης οὐσιώδους ἀπαιτούμενον πάσης δικαστικῆς ἐκθέσεως, ἔπεται ὅτι τὸ δικαστήριον, τὸ δεξιόμενον ὅτι ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ὁρκίσεως τῶν πραγματογνωμόνων δὲν εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἡ ὑπογραφή τῶν πραγματογνωμόνων, παραβιάζει τὸ ἄρθρ. 133. Α. Π. 122 τοῦ 1895. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθ. 133 πρὸς τὰ περὶ νομίμου καταργήσεως ἢ ἀποπεράτωσεως τῆς δίκης καὶ συμβιβασμοῦ ἄρθρα 475 καὶ ἐπ. συνάγεται ὅτι ἡ διὰ συμβιβασμοῦ κατάργησις δίκης τελεῖται διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἢ δι' ἐκθέσεως δικαστικῆς, ἥς ἐν ἐκ τῶν οὐσιωδῶν προσόντων εἶναι καὶ ἡ ὑπογραφή τῶν παρόντων διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων ἢ ἡ μνεῖα τῆς περὶ τὴν ὑπογραφὴν ἀνυψέως ἢ ἀδυναμίας αὐτῶν, ὧν ἄνευ ἄκυρος ἡ ἐκθεσις. Α. Π. 252 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 136.

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθ. 136 καὶ 533 τῆς Πολ. Δικον· ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ σημείωσις τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων ὠρίσθη δι' ἄλλους τε λόγους καὶ πρὸς ὁδηγίαν αὐτῶν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν δικογράφων, ὅθεν μεταβαλλομένης ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης κατοικίας τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, αἱ πρὸς αὐτὸν ἐπιδόσεις δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνωνται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν, ἀν μὴ γνωστοποιήσῃ οὗτος βῆταις καὶ ὠρισμένως πᾶς ἀντιδίκῳ αὐτοῦ τὴν τοιαύτην μεταβολήν. Α. Π. 65 τοῦ 1900.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 138.

Ν. Τοῦ ἄρθ. 152 ἀνακηρύττοντος τὰς εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδόσεις ὅπου τοῦτο διατάσσεται, ὡς ἐπιδόσεις γενομένης εἰς αὐτὸν τὸν διάδικον τῶν δὲ ἄρθ. 128 καὶ 143 ὁρίζοντων ὅτι ὁ διάδικος ἔχει δικαίωμα νὰ κοινοποιῇ τὴν δικόγραφον αὐτοῦ εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ ἢ τὸν ἀντίκλητον τοῦτον, ἔπεται ὅτι αἱ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετών ἐπιδόσεις τῶν ἐφέσεων τοῦ διαδίκου δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἄκυροι ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, τῆς διακριθείσης ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀντιδίκου αὐτοῦ ἐχούσης ἀντίκλητον ἐν Ἀθήναις δι' ἑλοῦς τοὺς βαθμούς, ἦν ὑπαγρευτική ὅθεν ἡ εἰς αὐτὸν ἐπίδοσις, διότι ἐδύνατο νὰ ἐπιδώσῃ κατὰ τὸ ἄρθρ. 152 εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ἀντιπροσωπεύοντα ἐπίσης τὸν διάδικον κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ νόμου. Α. Π. 135 τοῦ 1895 (Ὁλομελείας).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 140.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 140, ἀναφέροντος ῥητῶς τί καὶ τί πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ περὶ τῆς ἐπιδόσεως ἀποδεικτικόν, προκύπτει καταδήλως ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἐν αὐτῷ ἡ μνηεὶς ὅτι ἀνεγνώσθῃ καὶ ἐβεβαιώσθῃ εἰς τὸν προσληφθέντα γείτονα. Α. Π. 262 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 141.

Ν. Τὸ γεγονός τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ προσώπου, εἰς ὃ πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις, δὲν εἶναι ἐκ τῶν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κλητῆρος ὑποπιπτόντων. Ὅθεν ὡς πρὸς τοῦτο τὸ ἐπιδοτήριον δὲν παρέχει πλήρη ἀπόδειξιν, ἀποκλείουσιν πάνταν ἀναπόδειξιν καὶ μόνον διὰ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολῆς δυναμένην νὰ προσβληθῇ. Α. Π. 340 τοῦ 1894. (Ὅμοιοι πολλοὶ προηγούμενοι ἀποφάσεις μνημονευόμεναι ἐν Α' τόμῳ Δικ. Νόμων).

Πολ. Δικ. 142.

Ν. Εἰς τὸν προτείναντα ἔνστασιν ἀκυρότητος τῆς γενομένης εἰς αὐτὸν ἐπιδόσεως τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν κατὰκει τότε ἐν Καλάμας, ἀλλ' ἐν Σπάρτῃ, ἐπιβάλλεται ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀποδείξει τὴν ἔνστασιν ταύτην. Α. Π. 376 τοῦ 1896. — Προβαλόντος τοῦ ἐναγομένου ἔνστασιν ἀπαρδεύτου τῆς ἀγωγῆς, στηριζομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι ἡ ἐπίδοσις αὐτῆς ἐστὶν ἄκυρος, ἅτε μὴ ἐπιδεδείχθῃ εἰς τὴν ἐκ τοῦ κατοικίαν, ἀλλ' εἰς ἑτέραν, προκειμένου δὲ περὶ γεγονότος μὴ ὑποπιπτοντος εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐπιδόντος κλητῆρος, ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ πλήρη ἀπόδειξιν τὸ περὶ τούτου συνταχθέν ἐπιδοτήριον, ἀνάγκη νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις, ἐπιτρεπομένου καὶ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων, μὴ οὐσίας ἐφικτῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἐπιβαλλομένου τοῦ βάρους αὐτῆς εἰς τὸν προτείναντα τὴν ἀκυρωτικὴν ἔνστασιν ἐναγόμενον. Α. Π. 373 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. άρθ. 143.

Ν Τοῦ νόμου ὁρίζοντος ὅτι ὑπαρχόντων γειτόνων καλοῦνται οὗτοι νὰ υπογράψωσι τὸ ἐπιδοτήριον εἰς βεβαίωσιν τῆς θυροκαλλήσεως τοῦ δικογράφου, ἀναγκαῖον νὰ διαταχθῇ περὶ τούτου ἀπόδειξις, ὑποχρεομένου τοῦ ἐναγομένου εἰς ἀπόδειξιν διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων. Α. Π. 145 τοῦ 1899. — Διὰ τοιχοκαλλήσεως ἐνεργουμένης τῆς κοινοποιήσεως τοῦ δικογράφου, ἐσάκις δὲν ὑπάρχει τις ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν ἐν τῷ ἀρθ. 143 ἀναφερομένων, ἐν οἷς καὶ ὁ συνοίκος, ἐπεταί, ὅτι ἡ διὰ τοιχοκαλλήσεως ἐπίδοσις ὑπάρχοντος τυχὸν συνοίκου εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 394 τοῦ 1896. — Ἐκ τοῦ συ δ. τῶν ἀρθρῶν 143 καὶ 146 τῆς Πολ. Δικ. συνάγεται ὅτι μεταβαίνων ὁ δικαστικὸς κλητὴρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διαδίκου, ὅπως κοινοποιήσῃ αὐτῷ δικόγρατον, καὶ μὴ εὐρίσκων αὐτὸν παρόντα, δὲν ὑποχρεῖται νὰ ἀποταθῇ κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς ὑπηρέτας, ἀλλὰ δύναται νὰ ἀποταθῇ εἰς οἰονδήποτε ἐκ τούτων ἀδιακρίτως, εἴαν δὲ οὗτος δὲν θέλῃ ἢ δὲν δύναται νὰ υπογράψῃ τὸ δικόγρατον, τοιχοκαλλᾷ. Α. Π. 141 τοῦ 1897. — Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ μόνον νὰ ᾖ γείτων ὁ προσληφθεὶς ὡς μάρτυς εἰς τὴν τοιχοκαλλήσιν, δὲν ἀπαιτεῖ δὲ νὰ ᾖ ἡ ἐγγύτατος πάντων τῶν γειτόνων. Α. Π. 73 τοῦ 1898. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 140, 143 καὶ 146 συνάγεται, ὅτι νομίμως ὁ κλητὴρ προσλαμβάνει ἀπλῶν μάρτυρα, ἂν δὲν εὕρισκῃ ἐγγράμματον γείτονα. Α. Π. 220 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. άρθ. 144.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθ. 144 πρὸς τὸ ἀρθ. 146 προκύπτει ὅτι, ἂν ὁ πλοίαρχος ᾖ ἀπὸν ἐκ τοῦ πλοίου, υπογράφει δι' αὐτὸν ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ πέμπεται εἰς τὸν πλοίαρχον τὸ ἐπιδεθὲν ἐγγραφον, ὅθεν ἡ πρὸς τοὺς πλοίαρχον καὶ ἰδιοκτήτην τοῦ πλοίου διατρίβοντας ἢ κατοικοῦντας ἐν τῷ πλοίῳ γενομένη ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς διὰ τοιχοκαλλήσεως ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ διὰ τὸ εἶναι ἀπόντα τὸν πλοίαρχον εἶναι ἄκυρος. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 560 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. άρθ. 145.

Ν. Ὑπαγομένων καὶ τῶν κεκηρυγμένων ἀσώτων εἰς τοὺς μὴ δυναμένους νὰ πράξωσιν αὐτεξουσίως, ὡς διατελούντων κατὰ μὲν τὴν Πολιτικὴν ἡμῶν Δικονομίαν (ἀρθ. 671) ὑπὸ κηδεμόνα, κατὰ δὲ τὸν νόμον περὶ ἐπιτροπείας ὑπὸ ἀντιλήπτορα, οὐ ἀναγκαῖα ἡ συνοίνεσις πρὸς δικαστικὴν παράστασιν, ἐπεταί ὅτι, ὅπως ἔχη νόμιμα ἐπακολουθήματα ἢ πρὸς ἀσώτων ἐπίδοσις, ἀνάγκη αὕτη νὰ γίνηται οὐ μόνον εἰς τὸν ἀσῶτον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντιλήπτορα αὐτοῦ. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 1810 τοῦ 1898. — Τὸ δικόγρατον κοινοποιεῖται τῷ Εἰσαγγελεῖ μόνον ὁπότεν κατὰ τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως ὁ διάδικος ᾖ ἀγνώστου διαμονῆς. Α. Π. 171 τοῦ 1898. Γίνεται δὲ ἡ ἐπίδοσις εἰς τὸν παρ' ἐκείνῳ τῷ δικαστηρίῳ Εἰ-

σαγγελία, παρ' ᾧ ἡ δίκη εἶναι ἐκκρεμής, δημοσιεύεται δὲ καὶ δι' ἐνὸς πλειόνων δημοσίων φύλλων. "Ὅθεν πρέπει νὰ προσάγῃται εἰς τὸ δικαστήριον καὶ τὸ δημόσιον φύλλον, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύῃ. Α. Π. 133 τοῦ 1891 (Ὁλομελείας).— Ἀμφισβητοῦντος τυχὸν τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἐστὶ τῆς ἀγνώστου διαμονῆς ἀναγκαῖον νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο ὁ ἐνδιαφερόμενος διὰ δικος, γράμμενος καὶ τῷ μέσῳ τῶν μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως. Α. Π. 258 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 147.

Ν. Μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου τὰ χωρίζοντα τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἕρια, ἀνάγκη νὰ θεωρηθῇ ἑτεῖ κατὰ τοῦτο λαμβάνεται ὑπ' ὄψεϊ ἡ κοινὴ ἐκδοχή. "Ὅθεν ἡ κατὰ τὴν 27 Ἰουνίου 1896 καὶ κατὰ τὴν 7 ὥραν καὶ 17 λεπτά τῆς ἡμέρας ἐκείνης γενομένη ἐπίδοσις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γενομένη ἐν καιρῷ νυκτός, ἀρα ὁ ἥλιος δὲν εἶπεν εἰσέτι δύοσι κατὰ τὴν ῥηθεϊσαν ὥραν τῆς ἐπιδόσεως, διότι ὁ ἥλιος κατὰ τὸ ἀστρονομικὸν ἡμερολόγιον δύοσι ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν 7 ὥραν καὶ 17/60 αὐτῆς. Α. Π. 337 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 148.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἀρθροῦ 148, καὶ ὅ ἡ καὶ αὐτὸς ὁ ἀντίκλητος ἀνάγκη νὰ κατοικῇ ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ δικάζεται ἡ δίκη πρὸς τὸ ἀρθ. 150, ὅπερ ὀρίζει διάφορα ἐπακολουθήματα τῆς παραβιάσεως τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 148, καὶ πρὸς τὸ ἀρθ. 138 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων, ὃ ἀπαγορεύει ῥητῶς εἰς τὸν δικηγόρον νὰ συνηγορῇ παρ' ἄλλου δικαστηρίου, εἰκότως δύναται νὰ συναχθῇ, ὅτι ἡ πρὸς τὸν γενικὸν πληρεξούσιον (καὶ ἂν φέρῃ καὶ τοῦ ἀντικλήτου τὴν ιδιότητα) ἐπίδοσις ἰσχύει μόνον διὰ τὰς πράξεις, ὧν κατὰ τὴν ἐνέργειαν δικαιοῦται οὗτος νὰ παρασθῇ ἀντὶ τοῦ διαδίκου ἢ νὰ ἐνεργῇ ἀντ' αὐτοῦ. Κατάδηλον ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς κοινοποιήσεως, συνιστάμενος εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ ὁ διάδικος διὰ τοῦ πρὸς ὃν γίνεται αὕτη πληρεξουσίου δικηγόρου γνώσιν τῶν ἐπιχειρημάτων πράξεων, ἡκιστα πληροῦται, ἐὰν ἡ μὲν δίκη διεξάγεται π. χ. ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐνῷ ἡ ἐπίδοσις ἐνεργεῖται ἐν Πελοποννήσῳ ἢ ἀλλοῦ. Καὶ εἶναι μὲν ἀλήθες ὅτι τὸ ἀρθ. 138 καθιεροῦ τὴν ἀπαγόρευσιν ἐπὶ ἀπειλῇ μόνον πειθαρχικῆς καταδικώσεως, ἐκ τούτου ὅμως οὐδαμῶς δύναται νὰ συναχθῇ καὶ τὸ κῆρος τῆς ἐνερghείσεως πράξεως ἐν γένει, τὸ μὲν διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ ἀρθ. 135 προκύπτει ὅτι τῶν πράξεων τοῦ δικηγόρου τὸ κῆρος ἥρτηται ἐκ τῆς ἐντὸς τοῦ διαγεγραμμένου ὑπὸ τοῦ νόμου κύκλου ἐνεργείας αὐτοῦ, τὸ δὲ διότι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ εἶναι τοσαύτον ἐπιτακτικῇ, ὥστε εἰκότως δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἡ παραβίασις αὐτῆς ἐπάγεται καὶ τῆς ποικύτης ἐνεργείας τὴν ἀκυρότητα. Ἀπόφ. Ἐφ. Λαρίσης 27 τοῦ 1899.— Νομίμως γίνεται ἡ κοινοποίησις τῆς δηλώσεως περὶ ἀποδοχῆς ὅρκου εἰς τὸν δικηγόρον, τὸν διωρισμένον πληρεξούσιον πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης, διότι αὗτος ὡς τοιοῦτος ἔχει ἐκ τοῦ νό-

μου καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου. Α. Π. 451 τοῦ 1902 — Τὴν διάτα-
ξιν τοῦ ἄρθ. 145 § 8 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἡ ἐπίδοσις τῶν κατὰ
στρατιωτικῶν ἀπευθυνομένων δικογράφων ἀνεῖν διακρίσεως τοῦ σώματος,
εἰς ὃ ἀνήκουσι, δεόν νά γίνηται εἰς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ τό-
που τῆς ἐφεδρείας, ἀφορώσαν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ οὐχὶ ἀπλῶς εἰς
εὐκολίαν τοῦ κλητευομένου καθιερωθεῖσαν, καὶ τούτου ἕνεκα οὐσιώδη εἰ-
σαν καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τηρητέαν, δύναται νά ἐπικαλεσθῇ καὶ ὁ
ἀξιωματικός, πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο προσωπικῶς ἀντὶ νά γίνη διὰ
τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας. Α. Π. 70 τοῦ
1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 152.

Ν. Τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 152 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθ. 138 καὶ 143) ὁρί-
ζοντος ὅτι αἱ εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα ἐπιδόσεις, ὅπου τοῦτο διατάσσεται, εἰσὶν
ἐπιδόσεις εἰς αὐτὸν τὸν διαδίκον, ἀλλὰ δικαιούται ὁ κοινοποιῶν νά ἐπι-
δίδῃ τὰ δικόγραφα αὐτοῦ εἴτε εἰς τὸν ἀντίδικον εἴτε εἰς τοῦτον τὸν ἀντι-
κλήτον, ἔπεται ὅτι εἶναι οὐχ ἥττον ἔγκυρος ἡ εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα τῶν ἐν
Ἀθῆναις Ἐφετῶν ἐπιδόσις τῶν ἐφίσεων τοῦ διαδίκου ἢ ἡ εἰς τὸν ἐν Ἀθῆ-
ναις ἀντίκλητον δι' ὅλους τοὺς βαθμοὺς. Α. Π. 135 τοῦ 1895 ('Ολομε-
λείας).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 156.

Ν. Τοῦ ἁρθρου 69 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου ὁρίζοντος ὅτι παραγράφεται
πρὸς ὄφελος τοῦ Κράτους πᾶν χρῆος δημόσιον, ἐὰν δὲν ἐπληρώθῃ εντός
πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως, προφανὲς ἔχει συμφέρον ὁ ἀντί-
δικος τοῦ δημοσίου νά διακόψῃ διὰ τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς τὴν ἀπειλοῦ-
σαν τὴν ἀπαιτήσιν αὐτοῦ παραγραφῇ, εἰ καὶ στηρίζεται αὕτη εἰς τελε-
αδίκον ἀπόφασιν, διότι, τῆς χρήσεως καταναγκαστικῶν μέσων κατὰ τοῦ
Δημοσίου οὐσῆς ἀνεφίκτου, ἀδυνατεῖ ἄλλως νά διακόψῃ τὴν παραγραφῇ.
Α. Π. 182 τοῦ 1894. — Τοὺς μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς συλλεχθέν-
τας ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καρποὺς τῶν ἐπιδόκων οἰκιῶν δικαιούται ὁ ἐνά-
γων νά ἀπαιτήσῃ, ὑποχρεούμενος νά ἀποδώσῃ τὰς πρὸς ἀνέγερσιν τῶν οἰ-
κιῶν ἐπωφελεῖς δαπάνας, δικαιούται νά ἀντιτάξῃ εἰς συμφηφισμὸν τὴν
περὶ τῶν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς συλλεχθέντων καρπῶν ἀπαιτήσιν,
ὅσαςκι χωρεῖ συμφηφισμός. Καὶ ὁρεῖλονται μὲν αἱ ἀποδοταὶ δαπάναι
ἐντόκως ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὑπεβλήθη ἀνταγωνικῶς ἡ περὶ αὐτῶν
ἀπαιτήσις, ἀλλ' ἐπερχομένης διὰ τοῦ συμφηφισμοῦ τῆς ἀπαιτήσεως ταύ-
της πρὸς τὴν περὶ καρπῶν ἀνταπαιτήσιν τοῦ ἐνάγοντος τῆς ἀποσβέσεως
ἀμφοτέρων καὶ ἀνατρεχούσης ταύτης εἰς τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνηντήθη-
σαν αἱ ἀπαιτήσεις ὡς πρὸς τὸ ποσόν, καθ' ὃ συμπίπτουσιν, ἔπεται κατ'
ἀνάγκην ὅτι μόνον ἐπὶ τοῦ τυγόν πλεονάζοντος ποσοῦ τῶν δαπανῶν ὁρεῖ-
λονται τόκοι. Α. Π. 427 τοῦ 1875, 263 τοῦ 1899. — Ὁ ὑποστάς βλά-
θην ἐξ ἀλλοκρίας πράξεως εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ δικαιούται μὲν πάν-

τως νά ἐξανγκάσῃ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ τὸν ἐπανεγκάοντα αὐτὴν εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῶν πραγμάτων ἐν τῇ προτέρᾳ καταστάσει καὶ τὴν ἐπ' αὐτῇ νόρῳσιν πάσης ἐξ αὐτῆς ζημίας. ἀλλ' οὐδαμῶς ὑπὸ τοῦ νόμου κωλύεται καὶ νά ἐπ.σκευάσῃ αὐτὸς οὗτος τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ πρὸ τοῦ πέραςτος τῆς ἐκ τῆς ἐρηθείας βλάβης δίκης, τοῦ ἄρθ. 156 § 2 μὴ ἐφαρμοζομένου εἰς προσωπικὰς ἀγωγὰς, οὐδὲ δύνανται ποσῶς νά ἐπηρεασθῶσιν ἐκ τούτου τὰ ἐκ τῆς ἐπ' ἐξήμιου ἁλλοτρίως πράξεως δικαιώματα αὐτοῦ κατὰ τοῦ ὑπαίτιου αὐτῆς (Πολ. Δικ. 257, 882). Α. Π. 302 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 158.

Ν. Ὁ ὑποβληθεὶς διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος ἰσχυρισμὸς ὅτι τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου αἰτηθὲν ὑπ' αὐτοῦ ποσὸν ἀξιοῖ οὗτος, ὡς συμφωνήσας μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ χορηγήσας ἐπὶ μισθώματι ὑπηρεσίαν ἔκτακτον, οὐχὶ δὲ ὡς μισθὸν δημοσίου ὑπαλλήλου, μεταβάλλει τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, ἥτις ἀφορᾷ εἰς διορισμὸν δημοσίου καὶ μισθὸν δημοσίου ὑπαλλήλου. Ὅθεν δὲν ἀποτελεῖ οὗτος ἀπλὴν βελτίωσιν τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 423 τοῦ 1896. — Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθ. 158, 160, 533 καὶ ἐπ., αἵτινες, ἀναγόμεναι εἰς τὴν προδικασίαν, εἰσὶ δημοσίας τάξεως, προκύπτει καταδήλως ὅτι ἡ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ὁρισθεῖσα διατίμησις τοῦ χρυσοῦ νομίσματος εἰς δραχμάς, ὧν τὴν ἐπιδίκασιν ἤτήσατο ὁ ἐνάγων, ὡς ἀποτελούσα τὸ κύριον αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, οὔτε διὰ τῶν προτάσεων, οὔτε διὰ μεταγενεστέρων δικογράφων δύναται νά μεταβληθῇ. Α. Π. 550 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 160.

Ν. Δύνανται μὲν αἱ ἀνατρεπτικαὶ ἐνστάσεις, οἷα ἐστὶν ἡ τῆς ἀπαιτήσεως ἐξοφλήσεως, νά προταθῶσι καὶ μετὰ τὴν πρώτην τῆς ἀγωγῆς συζήτησιν, ὡς αἱ δύνανται νά γίνωσιν ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ νά προβληθῶσιν εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης κατὰ ἐρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ἀλλ' οὔτε ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ νόμῳ οὔτε ἐν τῇ Πολ. Δικ. ὑπάρχει διάταξις ἐπιτρέπουσα νά προτείνηται ἡ τῆς καταβολῆς ἐνστάσις κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης ἢ νά ἐξετάζηται ἐξ ἐπαγγέλματος. Ὅθεν ἀπαράδεκτος ἡ ἐνστάσις ἐξοφλήσεως ἢ μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν. Α. Π. 413 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 160.

Ν. Συμβάσης τῆς ἐξουδένσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφεσίων ἄνευ ἰσχυρισμοῦ καὶ ἀντιστάσεως, περατέμνεται νομίμως ἡ περὶ αὐτῆς ἐκθεσις εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελέα καὶ νομίμως δικάζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως. Α. Π. 29 τοῦ 1900.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 173.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 173 (καθ' ὃ περὶ τῆς ἀποφάσεως συντάσσεται ἔγγρα-

πον) συνδυαζομένου πρὸς τὸ 152 (καθ' ὃ ἐπαίτεται πάντως ἡ ἀπόφασις νὰ περιέχῃ τὰ ἐν τῷ ἀρθ. 152 § 2 προσόντα) καὶ πρὸς τὸ ἀρθ. 839 (καθ' ὃ πᾶσα ἀναιρετικὴ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου γράφεται εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως) προκύπτει ὅτι ἡ μὴ γραφεῖσα ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 310 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 174.

Ν. Οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου καθιεροῖ τὴν διττὴν ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν ὑπογραφήν τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως ὑπὸ τὸ ἐγένετο καὶ ὑπὸ τὸ ἐδημοσιεύθη, ὅταν ἦναι διάφορος ὁ χρόνος τῆς κρίσεως καὶ δημοσιεύσεως. Ὅθεν εἶναι ἔγκυρος ἡ ἀπόφασις καὶ διὰ τῆς ἀπαξ ὑπογραφῆς αὐτῆς. Α. Π. 36 τοῦ 1897. — Ἡ μὴ ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ πρακτικοῦ συνεδριάσεως ὑπογραφή τοῦ γραμματέως δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, οὔτε προσβάλλει τὸ κύρος τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὅταν αὕτη φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς τῶν ἀρμοδίων προσώπων. Α. Π. 420 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 180.

Ν. Ὅριστικὴ εἶναι πᾶσα ἀπόφασις ἀποφαινομένη τελειωτικῶς περὶ τοῦ δικαίου τῆς ἀγωγῆς, δεχόμενη ἢ ἀπορρίπτουσα αὐτὸ ἐν γένει ἢ ἐν μέρει κατὰ ποσότητα ἢ ποιότητα, ἀρὰ καὶ ἡ δεχ. μὲν τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν καὶ ὑποχρεοῦσα τὸν ἐναγόμενον εἰς τοῦτο, καίπερ μὴ κρίνεται τὸ ποσὸν τῆς ζημίας. Α. Π. 174 τοῦ 1895. (Συνάδουσι πλεῖσται ἀποφάσεις μνημονευόμεναι ἐν Α' Τόμῳ Δικ. Νόμων ὑπὸ τὸ ἀρθ. 180). Τοῦναντίον δὲν εἶναι ὁριστικὴ ἀπόφασις ἡ ἀποφαινομένη μόνον ἐπὶ ζητημάτων παρεπομένων, ἀναφαινομένων κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 34 τοῦ 1894. Δὲν εἶναι κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ ἀπόφασις ἡ κηρύσσουσα τὸν ἐναγόμενον ἐκπτώτον τῆς λογοδοσίας τῆς διαταγθείσης πρὸς ἐξέυρεσιν τῶν καρπῶν καὶ ὑποχρεώσασα τὸν ἐνάγοντα νὰ ἀποδείξῃ τὰ εἰσπραχθέντα εἰσοδήματα τῶν περὶ ὧν ἡ ἀγωγή ἀκινήτων. Α. Π. 310 τοῦ 1895. — Τοῦ νόμου ἐρρίζοντας ἀνευ τινὸς διακρίσεως ὅτι τὰ δικαστήρια δύνανται νὰ ἀνακαλῶσι τὰς ἐκδοθείσας ὑπ' αὐτῶν παρεπιπτούσας καὶ προδικαστικὰς ἀποφάσεις μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, εἴτε ὅταν ἐπανέρχεται ἐνώπιον αὐτῶν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως, εἴτε ὅταν κατ' ἄλλον τινὰ νόμιμον τρόπον ἐπιλαμβάνονται αὐτῆς, ἐπαταῖ ὅτι καὶ ὁσάκις εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν αἴτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας ἢ ἄλλη τις τοιαύτη ἀναγομένη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγθείσης ἀποδείξεως, δικαιοῦνται τὰ δικαστήρια οἰκοθεν ἢ καὶ ἐξ ὑπομνήσεως τῶν διαδίκων νὰ ἀναθεωρῶσι τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀποφασισθέντα καί, ἐὰν πεισθῶσιν ὅτι αἱ διατάξεις τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως εἶναι πλημμελεῖς, νὰ ἀνακαλῶσιν αὐτάς καθ' ὅλου ἢ ἐν μέρει. Α. Π. 339 τοῦ 1896. (Συνάδουσι πλεῖσται ἀποφάσεις μνημονευόμεναι ἐν Α' Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων). — Ἡ ὅρκον ἐπιβάλλουσα ἀπόφασις καὶ τᾶς τοιαύτας δι' ὁριστικῶν διατάξεων τὰ ἐπακολουθήματα αὐτοῦ καθίσταται

δριστική μετά τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου καὶ δὲν δύναται ἐπομένως νὰ ἀνακληθῇ, πλὴν ἐάν τὸ δικαστήριον, γενομένων ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὁρκωδοσίας, ἐπιτρέψῃ δι' ἀποφάσεως νὰ βοηθῇ ὁ ὅρκος ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἰσχύωσι τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἀντιρρήσεων. Α. Π. 259 τοῦ 1898, 22 τοῦ 1900. Ἀλλ' ἀπλῆ κοιναποίησις ἀντιρρήσεων κατὰ ὅρκου, ἐπιβληθέντος δι' ἀποφάσεως, δὲν κωλύει τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου καὶ τὴν ἐπερχομένην μετ' αὐτὸν ὁριστικότητα τῶν ὑπάρχουσῶν διατάξεων τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 222 τοῦ 1898. — Κατ' αὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ἐπιτρέπεται τοῖς διαδίκαις νὰ ζητῶσι δι' ἐνδίκων μέσων οἷωνδήποτε παρὰ τοῦ ἐκδόντος δικαστηρίου τὴν ἀνάκλησιν τῶν ἐαυτοῦ ἀποφάσεων. Καὶ δύνανται μὲν τὰ δικαστήρια οἰκοθεῖν ἢ καὶ τῇ ὑποδείξει τῶν διαδίκων νὰ προβῶσιν εἰς ἐκτίμησιν τῶν διαφορῶν ζητημάτων καὶ ἀνάκλησιν ἐπὶ τῶν ἐκδοθεισῶν πρότερον ἀποφάσεων των, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ εἰσάγηται πρὸς νέαν συζήτησιν νομίμως ἐλόκληρος ἡ ὑπόθεσις ἐφ' ὅσον διατελεῖ ἐπὶ ἐκκρεμῆς, ὅποτε καὶ μόνον δικαιούται νὰ ἐπιλάβηται αὐτῆς τὸ δικαστήριον, οὐχὶ δὲ καὶ δι' ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς δόσεως ὅρκου δικαστικοῦ πρὸς συμπλήρωσιν ἡτῶν ἀποδείξεων μετ' ἀποτελεσμάτων ἐπιβληθέντος, ὅποτε ἡ ἀπόφασις εἶναι ὁριστική, μὴ ἐπιτρεπομένης πλέον νέας νομίμης τρόπῃ ἐπερχομένης συζητήσεως. Α. Π. 219 τοῦ 1903.

Πολ. Διξ. ἄρθ. 181.

Ν. Τὸ ἄρθρον 181, ἐπιτρέπον κατ' ἐξαιρέσιν ἔφασιν κατὰ τῶν παρεμπιπτούτων περὶ ὑποδείξεως ἀποφάσεων, εἰς αὐδέναν ὑποβάλλει περιορισμὸν τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην· ἄρα συγχωρεῖται κατ' αὐτῶν ἔφασιν διὰ τὰς περὶ ὑποδείξεως καὶ τὰς λοιπὰς αὐτῶν διατάξεις. Α. Π. 287 τοῦ 1890.

Πολ. Δικον. ἄρθ. 194.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 194 τῆς Πολ. Δικον., καθ' ἣν ὁ μὴν λογιζέται ἀνὰ ἡμέρας τριάκοντα, ἀφορῶσα εἰς προθεσμίας τεταγμένας πρὸς ἐνέργειαν δικαστικῶν πράξεων, δὲν χωρεῖ ἐπὶ προθεσμιῶν τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου. Α. Π. 361 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 195.

Ν. Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 195 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΕΚΕ' τῆς 11 Φεβρ. 1894, αὐξησις τῶν νομίμων προθεσμιῶν γίνεσθαι μόνον κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ῥητῶς ὀρισμένους περιπτώσεις· ὅθεν μὴ ὀριζομένου ἐν αὐτῷ ὅτι ἡ δεκαήμερος προθεσμία τοῦ 871 ἄρθ. διὰ τὴν ἐκκλήσιν τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ ἐρίδων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐπεκτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως, ἔπεται ὅτι αὕτη δὲν ἐπεκτείνεται. Α. Π. 253 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 209.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθ. 209 ἐδ. 2 καὶ 218 τῆς Πολ. Δικ. συνάγεται ὅτι ἡ

ἀνακοπή κατὰ τῆς πράξεως τοῦ Προέδρου τῆς κηρυττούσης ἐκτελεστὸν τὸν πίνακα τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων εἰσάγεται οὐχὶ εἰς τὸ ἔνθεκα τοῦ ποσοῦ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἀλλ' εἰς ὃ ἀνήκει ἡ κηρύξασα ἐκτελεστὸν τὸν πίνακα δικαστικῇ Ἀρχῇ. Α. Π. 15 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 235.

Ν. Κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 235 ὁ μὴ συνεργήσας ἢ μὴ προσκληθεὶς εἰς πράξιν βλάπτουσαν αὐτὸν ἢ περιάγουσαν εἰς κίνδυνον τὰ νόμιμα αὐτοῦ συμφέροντα δύναται νὰ προβῇ εἰς ἀνακοπὴν κατ' αὐτῆς. Ἀρα καὶ ἡ πράξις τοῦ Προέδρου, δι' ἧς κηρύττονται εἰσπράξιμα τὰ δικαιώματα τῶν δικηγόρων κατὰ τὰ ἀρθ. 241 καὶ 242 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν. Καὶ ὁρίζει μὲν τὸ ἀρθ. 241 τοῦ Ὁργ. ὅτι εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρμόδιου Προέδρου κηρυχθέντων εἰσπραξιμῶν δικαιωμάτων καὶ τελῶν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ παρευθὺς ὁ χρεώστης, ἢ ἔννοια ὅμως αὐτοῦ εἶναι ὅτι δὲν παρέχεται εἰς τὸν ὀφειλέτην προθεσμία πρὸς πληρωμὴν, οἷα κατὰ κανόνα χορηγεῖται ἐπὶ παντὸς ἄλλου ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι δὲν χωρεῖ ἀνακοπή. Α. Π. 421 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 238.

Ν. Ἡ ἀνακοπὴ τρίτου κατ' ἀποφάσεως μήπω ἐκτελεσθείσης προσήκον νὰ ἀπευθύνηται οὐ μόνον κατὰ τῶν νικούντων δι' αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἐν αὐτῇ διαδίκων, ὅσας τις ἔχουσι καὶ οὗτοι ἴδιον ἐν τῇ δίκῃ ἔννομον συμφέρον. Ὅθεν ἂν δὲν ἀπευθύνηται καὶ κατὰ τῶν διαδίκων τούτων δικαιούται νὰ προβάλῃ τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀπαρადέκτου ἐξ ἰδίου δικαιώματος ὁ καθ' οὗ ἡ τριτανακοπὴ, ὡς ἀναγομένην εἰς τὴν προδικασίαν καὶ ἀφορώσαν εἰς τὸ κῦρος τῆς ἐγειρομένης κατ' αὐτοῦ δίκης. Α. Π. 425 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 241.

Ν. Ἡ τριτανακοπὴ, ἐπιτροπομένη καὶ κατὰ μόνου τοῦ νικήσαντος ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ ἀποφάσει διαδίκου, δύναται νὰ περιέχῃ ὡς αἰτήμα τὴν καταδίκην τοῦ καθ' οὗ αὕτη ἀπευθύνεται εἰς τὴν πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα ἀπόδοσιν παντὸς διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰσπραχθέντος ὑπὸ τοῦ πρώτου ποσοῦ μεθ' ὅλων τῶν παρεπομένων, εἰς ἃ ἐδικαιούτο ὁ ἀνακόπτων ἐναντὶ τοῦ ὀφειλέτου πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, ἧς ἡ τελεία κατὰ τὸ μέτρον τοῦτο ἐξαφάνισις ἀποτελεῖ τὸ ἔννομα συμφέρον τοῦ ἀνακόπτοντος. Α. Π. 123 τοῦ 1901.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 244.

Ν. Ἐξ οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως προκύπτει, ὅτι ἡ τοῦ συζύγου ἀρνησις εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς περὶ διατροφῆς τοῦ συζύγου ὑποχρεώσεως αὐτοῦ ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἐγειρομένης κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ ἀγωγῆς περὶ διατροφῆς. Ὅθεν οὐδεμίᾳ ἀνάγκῃ νὰ ἀποδείξῃ

ἡ σύζυγος ἀρνησιν τοῦ ἀνδρός εἰς διατροφήν αὐτῆς, ὅπως ἐγείρῃ ἔγκυρον κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν. Α. Π. 353 τοῦ 1896. — Ὅσακις ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ διαδίκου πείθεται ὁ δικαστής ὅτι ἀποδεικνύεται τὸ ἀμφισβητούμενον γεγονός, οὐδεμίαν ἔχει ἀνάγκην νὰ διατάξῃ ἄλλας ἀποδείξεις. Α. Π. 171 τοῦ 1897, 144 καὶ 145 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 245.

Ν. Ἐάν ὁ ἀντίδικος ὁμολογήσῃ δικαστικῶς τὴν ὑπαρξίν ἁλλοδαποῦ νόμου περιλαμβανόντος ὠρισμένην διάταξιν, οὐδεμίαν ἀνάγκην νὰ διαταχθῶσι περὶ αὐτοῦ ἀποδείξεις, διότι ὁ ἁλλοδαπὸς νόμος ὡς πραγματικὸν γεγονός δύναται ν' ἀποδειχθῇ καὶ δι' ὁμολογίας. Α. Π. 243 τοῦ 1896. — Ἀλλὰ διὰ τοῦτο τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπέρξεως ἁλλοδαποῦ νόμου δὲν δύναται νὰ ἀρυσθῇ ὁ δικαστής ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ νόμου τούτου ἐν σχετικῇ συλλογῇ, ἀλλ' ὀφείλει νὰ πρᾶξῃ διὰ τῶν διαδίκων, διατάσσων τὰς προσφερούσας ἀποδείξεις. Α. Π. 260 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 247.

Ν. Προκειμένου περὶ γνώσεως γεγονότος τινός, ἀντλουμένης ἐξ ἄλλης δίκης, πρέπει τὸ οὕτω γνωσκόμενον νὰ ἀποτελῇ ἀλήθειαν κατὰ πάντων, ὡς λ. χ. ὅταν ἐν ἄλλῃ δίκῃ ἐκηρύχθῃ τις εἰς κατὰστασιν ἀπαγορεύσεως ἢ ἐτέθῃ ὑπὸ ἐπιτροπείαν. Ἄρα δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ στηριχθῇ εἰς πεποθῆναι, ἢ ἐν ἄλλῃ δίκῃ π. χ. περὶ ἀποδείξεως τινος ἐσχημάτισε. Α. Π. 186 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 248.

Ν. Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπεβλήθῃ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ἐνάγοντα εἶναι ἀπορρίπτειος, ὡς ἄνευ συμφέροντος ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος προτεινόμενος, ἀρῶν ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως μόνος ὁ βαρυνθεὶς δι' αὐτῆς ἐναγόμενος ζημιούται, οὐχὶ δὲ ὁ ἐνάγων. Α. Π. 21 τοῦ 1898. — Τῆς ἀγωγῆς ἐρεῖσθ' ὁμῆς εἰς συμφωνίαν μισθώσεως ὑπηρεσίας ἐπὶ μισθῷ ὠρισμένῳ, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ τὰξῃ θέμα ἀποδείξεως ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τῆς ἀγωγῆς. Ὅθεν, ἂν ἀντὶ τούτου ὑποχρεώσῃ τὸν ἐνάγοντα νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρέτησεν ἐπὶ δικαίᾳ ἀποζημιώσει, ἢ ἀπόφκαίς εἶναι ἀναιρετέα. Α. Π. 201 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 252.

Ν. Τῶν ἐγγράφων κατατασσόμενων ἐν γένει μεταξύ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἔπεται ὅτι καὶ ἐν δίκαις περὶ νομῆς δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν ὡς μέσων ἀποδεικτικῶν. Α. Π. 235 τοῦ 1894. Ὅθεν, ἂν ὁ διὰδίκος πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι εἶχε τὴν τελευταίαν ἀνεπίληπτον κατοχὴν ἐπὶ τῶν κτημάτων, περὶ ὧν ἡ ἔρις, ἐπεκαλέσατο καὶ ἔγγραφα, τὸ δικαστήριον ὀφείλει πρὸς μόρριυσιν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ νὰ λάβῃ καὶ ταῦτα

ὅπ' ὄψει καὶ ἐξετάσῃ ἐν ἀπετέλουν τεκμήρια περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του.
Α. Π. 140 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 261.

Ν. Ἡ κλήτευσις τῶν διαδίκων, ἣν διατάσσει τὸ ἄρθ. 261, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ γνωστοποίησις τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων ἵνα παραστήσι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν οἱ διάδικοι. (Θέσιν ἀφοῦ παρέστη βεβαίως ὁ διάδικος εἰς τὴν ὁρίσιν καὶ ἀντικατάστασιν τῶν πραγματογνωμόνων, ἐπληρώθη δὲ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου διὰ τῆς ἐθελουσίας παραστάσεως τοῦ διαδίκου, οὐδεὶς λόγος ἀκυρότητος διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς κλητεύσεως αὐτοῦ. Α. Π. 305 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 264.

Ν. Τοῦ νόμου ὀρίζοντος ὅτι δικαστικὴ ὁμολογία εἶναι ἡ πρὸς τὸ ἄρμόδιον δικαστήριον διὰ τῶν διαμειβομένων διαδικαστικῶν ἐγγράφων γενομένη, μόνη δὲ ἡ τοιαύτη ὁμολογία ὡς παράγουσα νόμιμον τεκμήριον ἀνεπίδεκτος ἐστὶν ἀνταποδείξεως ἔπεται ὅτι πᾶσα ἄλλη, λογιζομένη ἐξωδίκος, ὑπόκειται εἰς ἀνταπόδειξιν. Α. Π. 431 τοῦ 1891.—Τὸ ἄρθ. 264 νοεῖ προδήλως ὅτι ἀδιαιρέτος ἐστὶν ἡ ὁμολογία, βεβαίως περιέχεται ἐν αὐτῇ ἰσχυρισμὸς ἀποτελῶν εἴτε ἄρνητιν γεγονότων ἀνηκόντων εἰς τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, εἴτε ἔνστασιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς μόνον χρησιμεύουσαν καὶ ἐπομένως μὴ προστατευομένην δι' ἀγωγῆς διαιρετῇ ἄρα ἐστὶν ἡ ὁμολογία, ὅταν ὁ ἐν αὐτῇ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἀντιτασσόμενος ἰσχυρισμὸς ᾖ αὐτοτελής καὶ τὰ ἀπαρτίζοντα τοῦτον γεγονότα ἀποτελῶσι δικαίωμα δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις ἰδίας ἀγωγῆς. Α. Π. 32 τοῦ 1896.—Οὐδεμία δύναται νὰ θεωρηθῇ πηγάζουσα ὁμολογία δι' ἔλλειψιν προθέσεως πρὸς τοῦτο ἐκ τοῦ ἐσφαλμένου ἀριθμητικοῦ τῶν πήξεων τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ὑπολογισμοῦ. Α. Π. 322 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 274.

Ν. Δεδικασμένον ἀποτελοῦσι μόνον αἱ ὀριστικαὶ καὶ τελεσιδίκαι ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας, αἱ δὲ ἀναιρετικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Ἀκυρωτικοῦ Τυμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὴ ἀποφαινόμεναι ἐπὶ τῆς οὐσίας, ἀλλὰ λύουσαι μόνον νομικὰ ζήτηματα, οὔτε ὑποχρεωτικὰ διὰ τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας εἰσὶν, οὔτε δεδικασμένον ἀποτελοῦσι. Α. Π. 92 τοῦ 1899.—Ἀγωγή ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν προσβολὴν δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος διὰ μεταγενεστέρων προδιδασμῶν ἄλλων ἀξιώματικῶν νεωτέρων αὐτοῦ κατὰ βαθμὴν οὐδαμῶς εἶναι ἀπορριπτέα λόγῳ τελεσιδικίας, διότι εἶχεν ἀπορριφθῇ ὡς παραγεγραμμένη προηγουμένη τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος ἀγωγή, στηριζομένη εἰς τὴν παραβίασιν δικαιώματος αὐτοῦ ἐνεκα προγενεστέρων προδιδασμῶν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὴν ἄλλων ἀξιώματικῶν ἐπίσης νεωτέρων κατὰ βαθμὴν τοῦ ἐνάγοντος, διότι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου τελεσιδικία, ὅτε ὑπαρχόντων διαφορῶν ἰσχυρισμῶν. Α.

Π. 93 τοῦ 1899. — Τὸ δεδικασμένον ἰσχύει καὶ κατὰ τῶν εἰδικῶν δια-
 δόχων, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων, ὡς προκύπτει ἐκ
 τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθ. 274 πρὸς τοὺς Ῥωμ. Νόμους (N. 9 § 12, N.
 11 § 3. 8. 9. 10, N. 28 Πανδ. (44. 2) καὶ N. 15 (Κωδ. 63. 42). Α. Π.
 225 τοῦ 1896. — Κατ' ἄρθ. 274 τῆς Πολ. Δικ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τοὺς
 N. 3, 7 § 4, 12, 13 καὶ 14 Πανδ. (44. 2) ὅπου τὸ νομικὸν γεγονός, ὃ
 χρησιμεύει ὡς βάσις τοῦ ἀξιουμένου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος δικαιώματος ἢ
 διαφορῶν ἐν ἑκατέρᾳ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγερθεῖσιν ἀγωγῶν, δὲν ὑπάρχει ταύ-
 τότης τῆς διαφορᾶς, ὅθεν ἢ ἐπὶ τῆς πρώτης ἀγωγῆς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις
 δὲν δύναται νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς δευτέρας, ὡς ἔχουσα
 δῆθεν ἰσχύν δεδικασμένου. Ἄρα ἡ ἀπόφασις ἢ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν
 τοῦ ἐνυποθῆκου ὀφειλέτου περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, στηριζο-
 μένην εἰς τὴν εὐθύνην, ἣν οὗτος φέρει λόγῳ ἐκνικήσεως τοῦ ἐπιδίκου
 κτήματος, ὅπου μεταδιδόσας πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἀνέλαβε νὰ παρα-
 δώσῃ ἐλεύθερον προηγουμένων βαρῶν, δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς
 τὴν ἀγωγὴν τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἣν
 οὗτος ἐγείρει ὡς ὀφειλέτης, προσωπικῶς ἐνεχόμενος εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ
 χρέους, δι' ὃ κατεσχέθη καὶ ἐξεπλειστηριάσθη τὸ ἐπιδίκον κτῆμα καὶ ὡς
 τοιοῦτος ἔχων ἔννομον συμφέρον νὰ πωληθῇ ταῦτα κατὰ τὰς νομίμους
 διατυπώσεις, ἵνα ληφθῇ δι' ἐγκύρου πλειστηριαμοῦ τὸ προσήκον τίμημα,
 εἰς οὗ τὴν ἀπότισιν εὐθύνεται προσωπικῶς, καὶ ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώ-
 σεως ταύτης, διότι περὶ τοῦ νομίμου λόγου οὐδαμῶς εἴδικασεν ἡ πρώτη
 ἀπόφασις. Α. Π. 77 καὶ 141 τοῦ 1890.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 276.

N. Ὅσακις ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἐπιτρέπονται κατὰ
 τὸν νόμον καὶ τὰ δικαστικὰ τεκμήρια. Ὅθεν ὁ δικαστὴς ὀφείλει ἐν τοι-
 αύτῃ περιπτώσει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμᾷ τὰ ὑποβαλλόμενα αὐτῷ
 τοιαῦτα τεκμήρια. Α. Π. 285 τοῦ 1894, 82 τοῦ 1897, 29 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 286

N. Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐγκαίρως διεξαχθεῖσα πραγματογνωμοσύνη ἐπὶ
 μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐγγείρισις αὐτῆς εἰς τὸν εἰσηγητὴν ἢ ἡ κατάθεσις
 παρὰ τῷ γραφεῖῳ τοῦ δικαστηρίου ἐγένετο μετὰ τὴν πάροδον τῆς κατὰ
 παράτασιν ταχθείσης διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης προ-
 θεσμίας, διότι διὰ τὴν κατάθεσιν ἢ ἐγγείρισιν αὐτῶν οὐδεμίᾳ εἴλῃ ταχθῇ
 ἀνατρεπτικὴ προθεσμία ὑπὸ τῆς διατάξεως αὐτῇ ἢ τῆς παρατεινάσεως
 τὴν προθεσμίαν μεταγενεστέρως ἀποφάσεως. Α. Π. 254 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 291.

N. Διατασσομένης κατὰ τὸν νόμον πραγματογνωμοσύνης ὑσάκις μόνον
 ἢ διάγνωσις τοῦ πραγματικοῦ τῆς διαφορᾶς ἐξαχθῆται ἐκ γνώσεων ἰδιαίτε-
 ρας ἐμπειρίας, τέχνης ἢ ἐπιστήμης, ἐπεται ὅτι ὅταν το δικαστήριον τῆς

οὐσίας ὑπολαμβάνη ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοιαύτης, δικαιούται νὰ μὴ δια-
τάξη πραγματοποιησύνην. Α. Π. 187 τοῦ 1895, 342 τοῦ 1896, 432
τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 304.

Ν. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθ. 304 ἐδ. 2 περιλαμβάνεται οὐ μόνον ἡ φυ-
σικὴ ἀδυναμία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἡθικὴ ἀδυναμία εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἐγγρά-
φου, ἣν παράγει ἐνίοτε ἰδιαίχουσα παρὰ τῷ ἀποδεικνύοντι ψυχολογικὴ κα-
τάστασις, μὴ ἐπιτρέπουσα ἐξ ἀδρότητας, σεβασμοῦ, φόβου, συγγενείας ἢ
ἄλλων δεσμῶν τὴν λήψιν ἐγγράφου παρὰ τοῦ μετ' αὐτοῦ συναλλαξαμένου.
Α. Π. 434 τοῦ 1902. (Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθιεροῦται νομολο-
γία ἀντίθετος μὲν πρὸς τὴν διὰ τῶν πολλῶν ἀλλεπαλλήλων ἀποφάσεων
τοῦ Ἀρείου Πάγου 191 καὶ 192 τοῦ 1856, 204 τοῦ 1877, 7, 159 καὶ
160 τοῦ 1854, συνάδουσα δὲ πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως 310 τοῦ 1853
τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίας. Ἴδε πᾶσαν τὴν νομολογίαν ταύτην ἐν δευτέρῳ
ἐκδόσει πρώτου τόμου Δικαστικῶν Νόμων σελ. 416).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 305.

Ν. Τοῦ ἄρθ. 305 συγχωροῦντος ἐμμέλτηρον ἀπόδειξιν, ὁσάκις ἐγγρά-
φον ἀποδεικτικῶς συντεταγμένον καλίστησι πιθανόν τὸ ἀποδεικτέον γεγ-
νός, τῶν δὲ ἄρθρων 409 καὶ 410 ὁρίζονται ὅτι, ἵνα ἔχῃ κύρος ἰδιωτικὸν ἐγ-
γραφον, περιέχον ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεις, ἀνάγκη τῆς συντάξεως ἰσαριθμῶν
πρωτοτύπων ὅσοι καὶ οἱ ἔχοντες ἰδιαίτερον συμφέρον, εἰς δὲ τὰς διατυπώσεις
ταύτας ὑπαγομένων καὶ τῶν ἀντεγγράφων ἢ ἀντεπιστολῶν, ὅταν περιέ-
χωσιν ἀναιρέσεις ἢ τροποποιήσεις κυρίως ἀμφιμεροῦς συμβάσεως, ἔπεται
ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν δικαιούται, ἀποδεχόμενον ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ
ἐναγομένου προκύπτουσαν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως τῆς εἰς αὐτὸν ἐκτιμήσεως
τοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας ἀμφιμεροῦς συμβολαίου, νὰ ἐπιτρέψῃ ἐμμέλτη-
ρον ἀπόδειξιν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ περιεχομένου τῶν ἐπιστολῶν. Α. Π.
217 τοῦ 1895. (Διαφωνεῖ μειονοψηφία ἰσχυριζομένη ὅτι ἐπιτρέπονται
μάρτυρες, ὁσάκις ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις περιέχονται οὐχὶ συμφωνίαι
ἀντικείμεναι εἰς τὸ συμβόλαιον, ἀλλ' ἀπλῶς ὁμολογίαι ἢ δηλώσεις τοῦ
γράφαντος αὐτὰς ἐναγομένου ὑπὲρ τοῦ πρὸς ἂν αὐταὶ ἀποστέλλονται ἐνέ-
χοντος καὶ οὐδεμίαν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἢ ἐκείνου πρὸς
τοῦτον, τοῦ συμφέροντος ὄντος μονομεροῦς). — Διὰ τὴν ὑπαρξιν ἀρχῆς ἐγ-
γράφου ἀποδείξεως ἀπαιτοῦνται δύο τινά, ἥτοι πρῶτον ὁ ἀποδεικτικὸς
τοῦ ἐγγράφου τύπος καὶ δεύτερον ἡ περὶ τοῦ ἐπικαλουμένου ἰσχυρισμοῦ
προκύπτουσα ἐξ αὐτοῦ πιθανότης, ἥς ἡ ἐν συγκεκριμέναις περιπτώσεσιν
ὑπαρξὲς ἀρίθμ. ὑπὸ τοῦ νόμου ἐντελῶς εἰς τὴν δικαστικὴν τοῦ δικαστοῦ
ἐξουσίαν. Ἐντεῦθεν ἔπεται ἐνθεν μὲν ὅτι, ὅπως ἐκίτραπῇ ἡ διὰ μαρτύ-
ρων ἀπόδειξις, δὲν ἀπαιτεῖται ἀπολύτως ἐγγραφον ἐκδοθὲν ὑπ' ἐκείνου,
καθ' οὗ ἀντιτάσσεται τὸ ἀποδεικτέον γεγονός, ἀλλ' ἀπλῶς ἐγγραφον, κατ'
ἀποδεικτικὸν συντεταγμένον τύπον, ἀδιάφορος τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ προσώ-

που, ένθεν δὲ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀποδείκνυντος κατοχὴ τοῦ τοιούτου ἔγγρά-
φου δὲν ἀναγράφεται ὡς ἀναγκασία πρὸς παραδοχὴν τῆς διὰ μαρτύρων ἀπο-
δείξεως προϋπὸθεσις. Ἀπόρ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 3227 τοῦ 1895.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 306.

Ν. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καταθέσεις
μαρτύρων ἐν ἄλλῃ δίκῃ ἐξετασθέντων καὶ νὰ θεωρήσῃ αὐτάς ὡς δικαστικὰ
τεκμήρια χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις διατάσσουσα τὴν μαρτυρικὴν ἀπό-
δείξιν, Α. Π. 45 τοῦ 1900.— Ἰνα ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἀποδείξεις διὰ δικαστι-
κοῦ τεκμηρίου, πρέπει νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις διατάσσουσα μαρτυρικὴν ἀπό-
δείξιν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἄρθ. 276, καθ' ὃ τὰ τεκμήρια ἐπιτρέπονται
ὅπου καὶ οἱ μάρτυρες, συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἄρθ. 306, καθ' ὃ δὲν χω-
ρεῖ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἂν μὴ προηγηθῇ ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως, Α. Π.
182 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 307.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθ. 307 καὶ 247 τῆς Πολ. Δικον. προκύπτει ὅτι ἀπαι-
τεῖται κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ ἐντὸς τῆς ταχθείσης διο-
ρίας ἡμέραν νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ αποπε-
ρατωθῇ κατ' ἀνάγκην, διότι ἡ διάρκεια τῆς διεξαγωγῆς τῆς μαρτυρικῆς
ἀποδείξεως ἐξαρτᾶται ἐκ διαφόρων περιστάσεων, οἷον ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν
μαρτύρων, τῆς σπουδαιότητος τῆς μαρτυρίας αὐτῶν κτλ. Ὅθεν οὐδαμῶς
κωλύεται ὁ διεξάγων τὰς ἀποδείξεις δικαστὴς νὰ ἐξετάσῃ βραδύτερον καὶ
πέρα τῆς ταχθείσης διορίας τοὺς ὑπολειπομένους τῶν μαρτύρων, οὓς δὲν
ἐδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἄριζον ἐπὶ τούτῳ ἄλλῃν ἡμέραν,
οὐδόλως ἀναγκαιοῦντος πρὸς τοῦτο νὰ παραταθῇ ἡ ταχθεῖσα ὑπὸ δι-
καστηρίου προθεσμία. Α. Π. 9 τοῦ 1898 (Ὁμοίως ἀπεφάνησαν αἱ ἀπο-
φάσεις Α. Π. 274 τοῦ 1856, 242 τοῦ 1859, 157 τοῦ 1871, 234 τοῦ
1873 μνημονευόμεναι ἐν Α' Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων σελ. 419).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 310.

Ν. Ἡ ἐν ἄρθ. 310 ὁριζομένη πρὸς κλήτευσιν τῶν διαδίκων προθεσμία
ἐπεκτείνεται βεβαίως, ὅποτεν οἱ κλητευτοὶ δι᾿ ἀδικοῦ δὲν κατοικῶσιν ἐν
τῷ τόπῳ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως τοῦ νόμου δια-
τάξει καθορίζεται ὅτι, προκειμένου περὶ μαρτυρικῆς ἐξετάσεως ἐν τῇ ἄλ-
λοδαπῇ, προστίθεται καὶ ἡ τρίμηνος εἰς τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἐπεκ-
τεινομένην μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἕνεκα τῆς σιωπῆς τοῦ νόμου κατ'
ἀναλογίαν τῆς πραγματικῆς ἀποστάσεως, ὅπως καταστῇ ἐφικτὸν τοῖς δια-
δίκοις νὰ παραστώσι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν καὶ ὑποβάλλωσι τὰς δεούσας
προτάσεις ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ. Α. Π. 64 τοῦ 1897.— Ἡ προθεσμία πρὸς
ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως τρέχει κατ' ἐξαιρέσιν τῆς ἐν
ἄρθ. 193 § 2 τῆς Πολ. Δικ. καθιερουμένης γενικῆς ἀρχῆς καὶ κατὰ τοῦ
κοινοποιοῦντος τὴν τάξασαν αὐτὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν ἢ πρακτικὴν,

ἀλλὰ μόνον καὶ ὅσον ἀποκλείεται καὶ οὗτος νὰ προτείνῃ νέους μάρτυρας μετὰ τὴν ἀπαξ ἀρξαμένην εξέτασιν, καὶ ἂν οὐδεμία ἐγένετο εἰς αὐτὸν κοινοποιήσις. Α. Π. 64 τοῦ 1897. — Ἡ γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων καὶ ἡ κλήτευσίς πρὸς ἐμφάνισιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ Εἰσαγγητοῦ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως δύναται νὰ γίνῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ δικηγόρου, ἅτε μὴ ἀπαγορευομένης ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ἐνώσεως τῶν δύο τούτων δικηγόρων. Α. Π. 217 τοῦ 1899. — Τοῦ ἄρθ. 254 ὁρίζοντος ὅτι κοινὰ μέσα ἀποδείξεως καθίστανται οἱ μάρτυρες ἀφοῦ εξέτασθῶσιν, ἐπεὶ δὲ ὁ γνωστοποιήσας ὠρισμένον μάρτυρα διάδικος δύναται νὰ παραιτηθῇ αὐτὸν πρὸ τῆς εξέτάσεως αὐτοῦ καὶ δὲν παρέχεται ἐκ τῆς γνωστοποιήσεως ταύτης δικαίωμα εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ παραιτηθέντος ὅπως εξέτασῃ αὐτὸν ἄνευ ἰδίας καὶ ἐκ μέρους γνωστοποιήσεως τοῦτου. Α. Π. 22 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 311.

Ν. Τοῦ ἄρθρου 311 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁρίζοντος ὅτι ὁ εἰς εξέτασιν μαρτύρων καλούμενος διάδικος ἔχει ἐκτὸς τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων καὶ τὴν τῆς ἀποστάσεως προθεμίαν, ἐν δὲν κατοικῇ ἐν τῷ τόπῳ τῆς εξέτάσεως, ἐπεὶ δὲ, προσκληθέντος τοῦ Δημοσίου, δηλονότι τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος αὐτὸ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγητοῦ Εἰρηνοδίκου Ἑρμουπόλεως γενησομένην εξέτασιν τῶν μαρτύρων, προσήκον νὰ χρηγηθῇ αὐτῷ καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως προθεμία, ἅτε καλούμενος νὰ ἐμφανισθῇ εἰς ἕτερον ἢ τὸν τῆς ἑδρας αὐτοῦ τόπον. Α. Π. 159 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 324.

Ν. Κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἀποβάλλονται τῆς μαρτυρίας ἐπὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου· μόνον δὲ ἐν οὗτοι (ὡς καὶ πᾶς ἄλλος) προσδοκῶσιν ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης ἢ τῆς μαρτυρίας αὐτῶν ἄμεσον ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἐξαιρουμένην κατὰ τὸ ἄρθ. 324 ἄρθ. 2 Πολ. Δικ. Α. Π. 391 τοῦ 1896. — Διὰ τῆς ἐν ἄρθ. 324 ἐδ. 9 τῆς Πολ. Δικ. ἀναγραφόμενης ἰδιαζούσης ἐξαρτήσεως ὡς λόγου ἐξαιρέσεως νοεῖται σχέσις ὑποτελείας τοῦ μάρτυρος πρὸς τὸν διάδικον, ἀλλὰ προφανῶς τοιαύτην σχέσιν δὲν ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ μάρτυς εἶναι συμπολίτης τοῦ διαδίκου καὶ πληρεξούσιος δικηγόρος αὐτοῦ ἐν ὠρισμέναις δίκαις. Α. Π. 230 τοῦ 1903. — Ὁ ἐν τῷ ἄρθρῳ 394 § 4 ὁριζόμενος λόγος ἐξαιρέσεως τῶν δικηγόρων δύναται νὰ προταθῇ μόνον ὑπὸ τοῦ διαδίκου, ὑπὲρ οὗ καθιερώθη, ὅ ἐστι τοῦ διαδίκου, ὅστις ἔχει συμφέρον νὰ μὴ ἀνακοινωθῶσιν ὅσα εἰς τὸν μάρτυρα ὡς νομικὸν αὐτοῦ σύμβουλον ἐνεπίστευσε. Ἀπορ. Ἐφ. Ἄθ. 1138 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 351.

Ν. Οὐδενός νομικοῦ ὁρισμοῦ ἀπαγορεύοντος ἐν ἀστικῇ δίκῃ τὴν ἐπα-

γωγὴν ὅρκου περὶ πράγματος, οὗ ἡ ἀπόδειξις δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ποινικὴν κατὰ τοῦ ὑμῶντος καταδίωξιν, τούναντιον δὲ τοῦ μὲν ἀστικῶς δικαίου (Ν. 3 § 1 Ν. 13 § 2 Πανδ. 2. 2) ῥητῶς ἐπιτρέποντος τὸν τοιοῦτον ὅρκον, τῆς δὲ Πολιτικῆς Δικονομίας ἐξ ἑνὸς μὲν καθορίζουσας ἐν ἄρθρ. 349 τὸν ὅρκον ὡς εἶδος συμβιβασμοῦ καὶ ἐπιτρεπούσης ἐν ἄρθρῳ 107 τὸν συμβιβασμὸν περὶ ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων προερχομένων ἐκ καλασίμων πράξεων, ἐξ ἄλλου δὲ ῥητῶς ἐπιτασσούσης ἐν ἄρθρ. 1071 § 9 τὴν ἐπιβολὴν ὅρκου περὶ γεγονότος, οὗ ἡ ἔμολογία ἐδύνατο νὰ συνεπάγῃ ποινικὴν καταδίωξιν, ἔπεται ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου καὶ περὶ γεγονότος δυναμένου νὰ χαρακτηρησθῇ ἐγκληματικῶς. Α. Π. 60 τοῦ 1897. (Σύμφωνα ἀπεφάντο καὶ ἡ Α. Π. 189 τοῦ 1868. Τούναντιον ἀπεφάναντο ἀντιθέτως ἀρχαιότεραι ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου 141 τοῦ 1850, 278 τοῦ 1859, ἃς ἐπεδοκιμάσαμεν καὶ ἡμεῖς ἐν Α' Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων σελ. 447). — Ἐπιτρεπομένης ἐπαγωγῆς ὅρκου καὶ κατὰ τοῦ περιεχομένου τῶν δημασίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, ἔπεται ὅτι ἐπιτρέπεται τοιαύτη καὶ περὶ τῆς ἀμφισβητουμένης μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐννοίας αὐτῶν. Α. Π. 190 τοῦ 1898. — Ὅριζοντος τοῦ νόμου ὅτι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης δύναται ὁ διάδικος νὰ ἐπάγῃ εἰς τὸν ἀντιδίκον αὐτοῦ ὅρκον, ἔπεται ὅτι δύναται νὰ ἐπαγάγῃ ὅρκον περὶ τῶν ἀποτελούντων τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἰσχυρισμῶν καὶ ὅταν τὸ δικαστήριον καλῆται νὰ ἀποφάνηται περὶ αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας. Α. Π. 96 τοῦ 1898. — Ἀπαιτουμένης κατὰ τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ ΕΗ' νόμου τοῦ 1847 πρὸς ἀποδείξιν πληρωμῆς δημοτικῶν ἐσδων ὑποχρεωτικῶς τῆς συντάξεως εἰσποτύπου ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰσπρακτορος, ἔπεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ὅρκος πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς. Α. Π. 277 τοῦ 1896 (Ὁλομελείας). — Τῆς πληρεξουσίουτος εἰς νομικὸν σύμβουλον πρὸς ἀντιπροσώπους τοῦ Δημοσίου ἀποδεικνυομένης δι' ἐγγράφου ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ συμβούλου, ἔπεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ τοῦ γεγονότος (καθ' ἑαυτὸ) τῆς παροχῆς τῆς πληρεξουσίουτος ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου, διότι, ὅταν ὁ νόμος ὀρίξῃ εἰδικὴν τράπαν ἀποδείξεως γεγονότος τινός, ἀποκλείεται καὶ αὐτὴ ἡ δι' ὅρκου ἀπόδειξις αὐτοῦ. Α. Π. 431 τοῦ 1896. — Δυναμένου τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 197 τῆς Πολ. Δικ. νὰ παρατείνῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ταχθεῖσαν προθεσμίαν ἐνεκεν ἀπεχρῶντων λόγων τῇ αἰτήσει τῶν διαδίκων εἰσαγομένη πρὸ τῆς λήξεως αὐτῆς, ἐπιτρεπομένης δὲ τῆς ἐπαγωγῆς ὅρκου κατὰ τὸ ἄρθρ. 351 περὶ παντός πράγματος, ἄρα καὶ περὶ τοῦ λόγου τῆς ἀδυναμίας περὶ τὴν τήρησιν τῆς προθεσμίας, ἔπεται, ὅτι νομίμως ἐπάγεται ὅρκος πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐν τῇ περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς δόσιν τοῦ διὰ δικαστικῆς ἀπαφάσεως ἐπιβληθέντος τῷ ἀντιδίκῳ ἀπαλλακτικοῦ ὅρκου αἰτήσεσι τοῦ ἐπ' αὐτὸν ἐγερθεῖσι πρὸ τῆς λήξεως αὐτῆς ἀναφερομένου κωλύματος. Α. Π. 404 τοῦ 1902. — Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρου 351 ὅτι ὁ ἑπ' αὐτὸς ὅρκος εἶναι δεκτὸς κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, προτιμᾶται δ' αὐτὸς τοῦ δικαστικοῦ ὡς μὴ δυναμένου νὰ ἀντεπαχθῇ, στάσει δὲ τῆς δίκης

ὑπάρχει κατὰ πᾶν σημεῖον τῆς διαδικασίας ἄχρις ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς διαφορᾶς, ἔπεται ὅτι εἶναι δεκτὸς καὶ ὅταν προσέρχεται ὁ διάδικος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς δόσιν τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῷ δικαστικοῦ ὅρκου καὶ μόνον μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου ἀποκλείεται διὰ τὸ ἐντεῦθεν παραγόμενον τεκμήριον ὑστέρᾳ ἐπαγωγῇ ὅρκου. Α. Π. 26 τοῦ 1903, 279 τοῦ 1903.

Πολ. Δικον. ἄρθ. 352.

Ν. Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρου 352 ὅτι ὁ ἀφῆσας νὰ παρέλθῃ ἀπρακτος ἢ πρὸς δῆλωσιν περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου ταχθεῖσα προθεσμία θεωρεῖται ὁμολογήσας τὸ γεγονός, περὶ οὗ ἐπεβλήθη ὁ ὅρκος, ἔπεται ὅτι ἡ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας δῆλωσις εἶναι ἄκυρος, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ πρόωρος δῆλωσις. Α. Π. 177 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 357.

Ν. Ἐκ τῆς δόσεως τοῦ δικαστικοῦ ὅρκου παράγεται νόμιμον τεκμήριον, ἀποκλείον πᾶσαν ἀνταπόδειξιν, ὥστε ὁ ἐπιβαλὼν τὸν ὅρκον δικαστῆς δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ ὡς ἀληθὲς τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὁ διὰ τοῦ δοθέντος δικαστικοῦ ὅρκου ἀπεδείχθη. Α. Π. 225 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 362

Ν. Τοῦ ἄρθρου 139 ὀρίζοντος ὅτι, ὅταν ἡ ἐμφάνισις διαδίκου ᾖναι οὐσιωδῶς ἀναγκαία πρὸς ἀκρόασιν αὐτοῦ, καλεῖται αὐτοπροσώπως, ἔπεται ὅτι πρέπει νὰ κοινοποιῇται εἰς αὐτὸν τὸν διάδικον προσωπικῶς ἢ ἐπιβαλὼσα τὸν ὅρκον ἀπόφασις, ὡς τῆς ὁρκοδοσίας γενομένης κατὰ τὸ ἄρθ. 362 αὐτοπροσώπως. Α. Π. 45 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 374.

Ν. Ἡ πρὸς δῆλωσιν περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὅρκου προθεσμία ἐστὶ προθεσμία ἀφορώσα εἰς τὴν ἀπόδειξιν· ὅθεν ἀναστέλλεται καὶ αὕτη κατὰ τὰς δικαστικὰς διακοπὰς. Α. Π. 133 τοῦ 1899. — Τῆς ταττοῦσης τὸ θέμα τοῦ ὅρκου καὶ ὀριζούσης τὴν προθεσμίαν πρὸς δῆλωσιν περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀντεπαγωγῆς αὐτοῦ οὗσης ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ προθεσμία πρὸς δῆλωσιν εἶναι προθεσμία ἀναγομένη εἰς τὴν ἀπόδειξιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀναστέλλεται κατὰ τὰς διακοπὰς συναδᾷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ νόμου τῆς 5 Ἰουλίου 1851. Α. Π. 240 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 376.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 376, ὑποχρεοῦντος τοὺς παρόντας ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ διαδίκους εἰς ταχίστην δῆλωσιν, ἀντεπαγωγὴν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου, προκύπτει ὅτι ἡ δῆλωσις τοῦ διαδίκου ἢ διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ κατὰ τὴν συζήτησιν γενομένη ἔτι δέχεται τὸν ἐπαχθέντα αὐτῷ ὅρκον εἶναι νόμιμος. Α. Π. 67 τοῦ 1900.

Πολ. Δικ. άρθ. 377.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθρων 261 καὶ 377 συνάγεται ὅτι, ὁπότεν ὁ ἀντίδικος τοῦ ὀφείλοντος, νὰ διεξαγάγῃ τὴν ἀποδείξιν ἢ τὴν δώσῃ τὸν ὅρκον ἐξ ἰδίας διαδικαστικῆς πράξεως ἔχῃ γνῶσιν τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως ἢ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου πληροῦται καὶ δὲν ἀπαιτεῖται κλήτευσίς αὐτοῦ, ἅτε δυναμένου νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως ἢ τὴν ὁρκοδοσίαν. Α. Π. 177 τοῦ 1894. — Ὅρισθέντος διὰ τῆς ἀποφάσεως ὅτι θέλει δεχθῇ τὸν ὅρκον τοῦ διαδίκου ὁ Εἰρηνοδίκης τῆς κατοικίας αὐτοῦ, ὑπάρχει ἐν τῷ ὀρισμῷ τούτῳ συνεπτυγμένη αἰτιολογία περὶ τῆς μακρὰν τῆς ἐδρας τοῦ δικαστηρίου διαμονῆς αὐτοῦ, ἅτε κατὰ τὸ ἄρθρ. 377 ἐπιτρέπεται εἰς ἄλλο δικαστήριον νὰ λάβῃ τὸν ὅρκον. Α. Π. 154 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. άρθ. 390.

Ν. Ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι αἱ ἔγγραφοι αὐτοῦ προτάσεις, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπώλοντο ἐκ τύχης, ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ τὴν τυχρὰν ἀπώλειαν ὥς καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Α. Π. 135 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. άρθ. 399.

Ν. Δημόσια θεωροῦνται ἐκεῖνα μόνον τὰ μὴ καθ' ἑαυτὰ δημόσια ἔγγραφα, ἅπερ, ἀρχαῖα ὄντα καὶ ὑποστηριζόμενα δι' ἄλλων βοθημάτων, φυλάσσονται ἐν δημοσίοις ἀρχείοις. Ὅθεν δὲν θεωροῦνται δημόσια τὰ πιστοποιητικὰ ἰδιωτῶν, ἅπερ οὐδέποτε εἶχον κατατεθῇ πρὸς φύλαξιν εἰς δημόσια ἀρχεῖα, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ὑποστηρίζονται καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐγγράφων. Α. Π. 82 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. άρθ. 409.

Ν. Τοῦ ἄρθρου 409 ὀρίζοντος ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τῶν ὑποχρεομένων διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ὅπως ἔχῃ τοῦτο κῦρος, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι κατὰ κανόνα ὁ νόμος ἐξαρτᾷ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ὡς μέσου ἀποδείξεως ἐκ μόνης τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὑπογράφου, οὐδαμῶς λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ἂν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐκδότου ἢ δι' ἄλλης χειρὸς ἐγράφη τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου καὶ ἂν ἡ γραφή τούτου προηγήθῃ κατὰ χρόνον τῆς ὑπογραφῆς ἢ ἐπὶ ἡλθεν ἔπειτα, τοῦ δὲ ἄρθ. 438 ὅτι ὁ ἀναγνωρίσας τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν τῶν ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένων, πλὴν ἂν ἰσχυρισθῇ καὶ ἀποδείξῃ νόθευσιν ἢ ἀπάτην, ἔπεται ὅτι δὲν δικαιούται ὁ ὑπογράφας ἰδιωτικὸν ἔγγραφον νὰ προσβάλλῃ τὸ κῦρος αὐτοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι μετὰ τὴν ὑπογραφὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐγράφη τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου. Α. Π. 334 τοῦ 1904.

Πολ. Δικον. ἄρθ. 410.

Ν. Δέν εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὸ κῦρος τοῦ εἰς διπλοῦν συντεταγμένου ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου νὰ μνημονεύηται ἐν αὐτῷ καὶ ὅτι ἀνεγνώσθη καὶ ἐδεδιαιώθη καὶ ὅτι ἔλαβεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν, μηδὲν ἁπαιτοῦντος τοῦτο τοῦ νόμου. Α. Π. 126 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 425.

Ν. Μὴ ἀρκούντων καὶ αὐτῶν τῶν ἀντιπεφωνημένων ἀντιγράφων εἰς σύστασιν ἐντελεῦς ἀποδείξεως, εἰμὴ ἂν δεχθῶσι ταῦτα οἱ διάδικοι ὡς ἔχοντα ἰσχύον ἀποδείξεως, τῶν δὲ ἄρθρων 86 καὶ 92—95 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν νόμου ὁρίζοντων ὅτι ὁ ὑποθηκοφύλαξ παρέχει τῷ αἰτοῦντι ἀπλοῦν ἀποδεικτικὸν περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ἐπὶ ὠρισμένου κτήματος ἢ περιλήψιν τῶν βαρυνουσῶν αὐτὸ ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων, ἀλλ' ὀφείλει οὐχ ἥττον νὰ δώσῃ τῷ αἰτοῦντι καὶ ἀντίγραφον πιστὸν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, περιέχον πληῆρες καὶ ὁλοσχερὲς τοῦ σχετικοῦ αὐτῶν μέρους ἀντίγραφον, τῶν ἐγγεγραμμένων δηλονότι ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων, μεθ' ὧν τῶν ἐπ' αὐτῶν σημειώσεων καὶ αὐτῶν προσέτι τῶν γενομένων ἐξαλείψεων, ἂν καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ζητήσῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος, προδήλως δὲ τῶν διατάξεων τούτων ἀποβλεπουσῶν εἰς τὸ νὰ ἐμφαίνωνται ἐν τῷ ἀντιγράφῳ, ὡς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, πᾶσαι ἐν μένει αἱ περιεχόμεναι ἐν τοῖς βιβλίοις πράξεις ἄνευ οὐδεμιᾶς παραλείψεως καὶ παρέχουσι πληρεστέραν τοῦ ἀποδεικτικοῦ ἢ τῆς περιλήψεως ἀπόδειξιν τὰ ἀντίγραφα ταῦτα, ἐπειταὶ ὅτι τὸ δικαστήριον ἐγερθείσης τυχὸν ἀμφισβητήσεως ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν παραγωγήν τοῦ πρωτοτύπου βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν ἢ ὁλοσχεροῦς καὶ πιστοῦ ἐξ αὐτῶν ἀντιγράφου. Α. Π. 108 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 429.

Ν. Ἡ ἐπίδοσις ἐγγράφου, ἀφορῶντος εἰς τὸ πρόσωπον ἢ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀποδεικνύοντος, ἂ διακατέχει ὁ ἀντίδικος, ἀνάγκη νὰ αἰτηθῇ δι' ἰδιαιτέρου δικογράφου ἀγωγῆς ἢ τοῦλάχιστον δι' αἰτήσεως περιεχούσης πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, κοινοποιουμένης εἰς τὸν ἀντίδικον διὰ τινος τῶν ἐν ἄρθ. 555 τῆς Πολ. Δικ. διαγραφομένων τρόπων. Α. Π. 82 τοῦ 1897. (Ἴδε καὶ ἄρθ. 433).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 430.

Ν. Ὑπόχρεως εἰς ἐπίδειξιν ἐγγράφων εἶναι πᾶς διακάτοχος τοιούτων, εἴτε καὶ αὐτὸς ὁ ἀντίδικος τοῦ ἀποδεικνύοντος, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὰ ἐγγράφα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ πρόσωπον ἢ τὰ δικαιώματα ἢ τὰς υποθέσεις τοῦ ἀποδεικνύοντος μόνον ἢ αὐτοῦ καὶ ἄλλου τινὸς ἐν ταῦτῳ. Α. Π. 384 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 433.

Ν. Ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ ἄρθρου 433 πρὸς τὸ 555 § 3 καὶ 429 προκύπτει, ὅτι ἡ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων αἵτησις μόνον ὁσάκις ἀπευθύνεται κατὰ τρίτου διακατόχου ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ δι' ἐπιδόσεως δικαγοράου, ἐνῶν, ὅταν ἀπευθύνῃται κατὰ τοῦ ἑτέρου διαδίκου, πρέπει νὰ περιέχῃ πάντα τὰ τῆς ἀγωγῆς προσόντα, ἥτοι νόμιμον λόγον, ἱστορικὴν αἰτίαν καὶ αἵτησιν, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνόγκη νὰ γίνῃ δι' ἐπιδόσεως δικαγοράου, ἀλλ' ἄρκει νὰ κοινοποιηθῇ αὐτῷ διὰ κταθέσεως τῶν ἐγγράφων προτάσεων κατὰ τὸν ἐν ἄρθ. 555 § 3 τρόπον. Ἡ λύσις αὕτη συνάγεται ἰδίως ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων διαδικασίᾳ δὲν ῥαίζεται εἰδικὴ περίπτωσις κοινοποιήσεως ὑπὸ τοῦ διαδίκου πρὸς τὸν ἕτερον διάδικον, ἐνῶν ἀπ' ἐναντίας τὸ ἄρθρον 433 μόνον διὰ τὸν τρίτον δικατοχον ἀπαιτεῖται κλήσιν, ἥτις δυνάμει τοῦ ἄρθ. 138 χρήζει ἐπιδόσεως. Α. Π. 433 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 455.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθ. 454 καὶ 455 τῆς Πολ. Δικ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθ. 463 § 4 καὶ 10 καὶ πρὸς ἄρθ. 8 καὶ 317 τῆς Ποιν. Δικ. συνάγεται ὅτι, ὅπως ἡ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολὴ ἐγγράφου ἀποτελέσῃ προδικαστικὸν ζήτημα ἐπιφέρει τὴν ἀναβολὴν τῆς πολιτικῆς ὑποθέσεως μέχρι πέρας τῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἀδυναμίαν τοῦ διαδίκου νὰ ἐνεργήσῃ ὡς πρὸς τὴν ἀστικὴν, ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς νὰ ἐκδοθῇ περὶ τούτου ἀπόφασις τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, διατάσσουσα τὴν ἀναβολὴν τῆς ἀστικῆς δίκης, ἔκτοτε δὲ μόνον ἐπέρχεται ἀδυναμία πρὸς ἐνέργειαν τῶν διαδικίων ἐπὶ τῆς ἀστικῆς δίκης καὶ ἐπομένως καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς ἀναστέλλεται. Α. Π. 251 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 463.

Ν. Διὰ τῆς ἐπιβαλλούσης ὅρκον ἀποφάσεως, καὶ ὁσάκις ἐτι ῥρίζονται τὰ ἐπακολουθήματα αὐτοῦ, δὲν ἀποπερατοῦται ὁριστικῶς ἡ δίκη πρὸ τῆς ὁρκωμοσίας. Ὅθεν, ἐάν προηγουμένως τελευτήσῃ τις τῶν διαδικίων καὶ δηλοποιηθῇ ὁ θάνατος αὐτοῦ, ἐπέρχεται βία τῆς δίκης διακοπὴ καὶ πρὸ τῆς νομίμου ἐπαναλήψεως αὐτῆς δὲν δύναται νὰ διεξαχθῇ ἐγκύρως ἡ διαταχθεῖσα ὁρκωτικὴ ἀπόδειξις. Α. Π. 98 τοῦ 1896. — Ἐκ τῶν ἄρθρων 463 καὶ 567 τῆς Πολ. Δικ. σαφῶς συνάγεται ὅτι, μὴ ἐπερχομένης βιάς διακοπῆς πρὸ τῆς δηλοποιήσεως τοῦ θανάτου τοῦ διαδίκου, ὁ ἀντίδικος δύναται ἐγκύρως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην, οὐδόλως διακοπεῖσαν, ὅθεν οὗτος δὲν δύναται πρὸ τῆς εἰς αὐτὸν γνωστοποιήσεως τοῦ θανάτου νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπαναλήψιν, διότι ἡ περὶ ταύτης αἵτησις προϋποτίθῃ πάντοτε δίκην διακοπεῖσαν βιαίως· καὶ ναὶ μὲν ῥρίζει τὸ ἄρθ. 471 ὅτι δικαιούται ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων, προσκαλῶν τὸν κληρονόμον τοῦ θανόντος νὰ βιάσῃ αὐτὸν εἰς ἐπαναλήψιν καὶ ἐξακολουθήσιν τῆς συζητήσεως, ἡ διάταξις ὅμως αὕτη προϋποτίθῃσι βεβλῶις ἐπελθοῦσαν βιαιὴν διακοπὴν, ἥτοι δηλοποίη-

σιν τοῦ θανάτου. Α. Π. 381 τοῦ 1890. — Ἡ βία τῆς δίκης διακοπὴ ἀφορᾷ εἰς μόνον τὸν διάδικον, ἐξ οὗ προῆλθε τὸ διακόπτον τὴν διαδικασίαν κώλυμα, οἱ δὲ δυνάμει αὐτοῦ ὡς μὴ ἔχοντες συμφέρον δὲν δύναται ἐκ δικαιώματος τρίτου νὰ προτείνωσι τὸ γεγονός τῆς τοιαύτης διακοπῆς καὶ νὰ ἐπικαλέσωνται τὸ ἄκυρον τῆς ἐπικολουθησάσης διαδικασίας πρὸ τῆς νομίμου ἐπαναλήψεως τῆς δίκης. Α. Π. 235 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. 464.

Ν. Καὶ ἐπὶ ἐλλείψεως πληρεξουσιότητος ἀπαιτεῖται ἀγωγή περὶ ἀποδοκιμάσεως, ῥητῶς τῆς Πολ. Δικον. ἀπαιτούσης ἀποδοκιμασίαν, οὐ μόνον ἐπὶ ὑπερβάσεως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐλλείψεως πληρεξουσιότητος. Α. Π. 365 τοῦ 1896. (Λυτῆρον δὲ ὁ Ἀρειος Πάγος ἐμμένει εἰς γνώμην, ἥς τὸ σφαλερὸν κατεδείχμεν ἐν σελίδι 502 πρώτου Τόμου Δικαστικῶν Νόμων δευτέρας ἐκδόσεως). — Ἐνεκα τοῦ δι' ἀρθ. 92 τῆς Πολ. Δικ. τεκμηρίου περὶ νομιμοποιήσεως τῶν πράξεων τοῦ πληρεξουσίου διαγράφει μὲν ἡ Πολιτικὴ Δικονομία εἰδικὴν διαδικασίαν, καθ' ἣν ὀφείλει νὰ γίνηται ἡ ἀποδοκιμασία τῶν πράξεων αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ὑπὲρ οὗ αὐταὶ ἐπεχειρήθησαν, μὴ ἐπιτρέπουσα τὴν δι' ἄλλου τρόπου προσβολὴν καὶ ἀμφισβήτησιν αὐτῶν, ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται, διέπουσαι τὴν ἐν ταῖς δίκαις ἀντιπροσωπείαν καὶ κανονίζουσαι τὰς μεταξὺ τοῦ ἐντολέως καὶ τοῦ δικαστικοῦ πληρεξουσίου σχέσεις, οὐδαμῶς μετέβαλε τὰς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου περὶ εὐθύνης ἐνεκα ἀδικοπραξίας ἀρχῆς καὶ ἐπομένως οὐδαμῶς προκύπτει ἐξ αὐτῶν, δτι ὁ τρόπος ὃ ἐνεκα τῆς πράξεως τοῦ πυρασταθέντος ὡς πληρεξουσίου κρίνων ἑαυτὸν ζημιωθέντα, παρακωλύεται λόγω τῶν διατάξεων τούτων νὰ ἐνεργῇ ἀμέσως τὴν προσήκουσαν κατὰ τοῦ ἐπιχειρήσαντος τὴν ἀδικον πρᾶξιν πληρεξουσίου ἀγωγήν. Α. Π. 25 τοῦ 1894. — Τὰς ἀποδοκιμαστέας πράξεις δικηγόρου ἐνεργήσαντος αὐτὸς ὡς πληρεξουσίου δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ ὁ διάδικος, ὃν οὗτος ἀντιπροσώπευσεν, ἢ νὰ προσβάλῃ ὡς ἄκυρους διὰ τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς, ἐν περιπτώσει δ' ἀναγνωρίσεως θεωροῦνται αἱ πράξεις ὡς κεκυρωμέναι καὶ ἀγωγή περὶ ἀποδοκιμάσεως δὲν εἶναι δεκτὴ. Α. Π. 106 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. 467.

Ν. Τὸ δικαστήριον, προκειμένης παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης, προβαίνει εἰς τὴν συζήτησιν τῆς κυρίως ὑποθέσεως μόνον ὅποτεν ἀμφότερα τὰ διὰ δίκαια μέρη εμφανισθῶσι καὶ συναινέσωσιν εἰς τὴν ἐπαναλήψιν, ἄλλως ἐν περιπτώσει ἐρημοδικίας τοῦ ἑτέρου τῶν μερῶν μόνον ἡ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης αἴτησις ἐξετάζεται καὶ, ταύτης δεκτῆς γενομένης, κηρύσσεται ἐρήμην τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἢ καὶ τοῦ αἰτούντος, ἂν ἐρημοδικῇ ὁ αἰτών, συναινεῖ δὲ εἰς τὴν ἐπαναλήψιν ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ἐπανειλημμένη ἡ δίκη καὶ διατάσσεται ἡ ἐξεκκολληθῆσι αὕτης, ἥς ὅμως πάντως προσήκει νὰ προηγηθῇ κοινοποίησις τῆς περὶ ἐπαναλήψεως ἀποφάσεως, διότι πρὸς αὐτῆς ἐξακολουθεῖ οὕσα ἡ δίκη

διαίως διακεκομμένη καὶ πᾶσα δικαστικὴ πράξις, ἐπιχειρηθεῖσα μετὰ βιαιάν διακοπὴν τῆς δίκης, εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 194 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 476.

Ν. Ἐθεσπίσθη μὲν διὰ τοῦ δόγματος τοῦ Ἀδριανοῦ ἡ παραπομπὴ εἰς τὴν νομὴν τῶν σωματικῶν τῆς κληρονομίας πραγμάτων ὑπὲρ τοῦ γεγραμμένου κληρονόμου ἐν διαθήκῃ ἐκ πρώτης φωνῆς ἐγκύριον καὶ ἐξωτερικῶς ἀμέμπτον· ἀλλ' ἡ τοιαύτη παραπομπὴ ἀργεῖ ἐντελῶς ἢ χορηγηθεῖσα ἀποβαίνει ἀπρακτος (sine re), εἰς ἀπέναντι τοῦ κατὰ πλάσμα θεωρουμένου τούτου κ' κληρονόμου ἀναγνωρισθῇ ἕτερος ὡς πράγματι τοιοῦτος, εἰς ὃν ἀνήκει ὀριστικῶς ἢ τῶν κληρονομιάων διακατοχὴ. (Ν. 3 Κωδ. 6. 32). Ἐν τοιαύτῃ ἄρα περιπτώσει ἀποσβέννυται καὶ ματαιοῦται τὸ ὑπὸ τοῦ δόγματος ἀπονεμόμενον βοήθημα τῆς προσκαίρου νομῆς, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι ἡ τυχὼν ὀφισταμένη περὶ τούτου δίκη καταργεῖται διὰ τῆς ἐπελθοῦσας ἀποσβέσεως τοῦ τῆς ἀγωγῆς δικαίωματος (Πολ. Δικ. ἄρθ. 476 § 2). Α. Π. 231 τοῦ 1895.— Ἀληθῶς μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 83 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν νόμου ὅταν ληφθῇ προσημείωσις ἐπὶ τῇ βάσει ἀγωγῆς ἢ πρωτοδίκου ἀποφάσεως, εἰς μὲν διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀπορρίβθῃ ἡ ἀγωγή, ἐπέρχεται ἡ ἐξάλειψις τῆς προσημείωσεως, εἰς δὲ ἐπιδικασθῇ δικαιοῦται ὁ ὑπὲρ αὐτῆς ἐξεδότη νὰ τρέψῃ αὐτὴν εἰς ὑποθήκην ἐντεῖς τριάκοντα ἡμερῶν, εἰς ὅμως ἡ ἀπαίτησις, περὶ ἧς εἶχεν ἐγερθῇ ἡ ἀγωγή, δὲν ἐπεδικασθῇ δι' ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὀφειλέτου ὡς ἰσχυρὰ διὰ δικαστικοῦ συμβιβασμοῦ νομίμως καταρτισθέντος καὶ ἐδόθῃ ῥητῶς δι' αὐτοῦ τὸ δικαίωμα ἵνα ἡ ληφθεῖσα προσημείωσις μετατραπῇ εἰς ὑποθήκην πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀναγνωρισθείσης απαιτήσεως, ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ μετατραπεῖσα εἰς ὑποθήκην ἔχει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ὅσα καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως μετατραπεῖσα, διότι ὁ δικαστικὸς συμβιβασμὸς, εἰς καταρτισθῇ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ἐπιφέρει ὡς καὶ ἡ τελεσιδικὸς ἀπόφασις τὴν νόμιμον τῆς συμβιβασθείσης ἐκκρεμοῦ δίκης ἀποπεράτωσιν. Α. Π. 42 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 477.

Ν. Ἀμα τοῦ ἐκδοχέως ἀπαιτήσεως κοινοποιήσαντος τῷ ὀφειλέτῃ τὴν ἐκχώρησιν, ἐκλείπει πᾶς δεσμός μετὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ, ἡ δὲ τῆς ἀπαιτήσεως διάθεσις μετὰ πάντων τῶν συμφυῶν δικαιωμάτων καὶ δὴ τοῦ συμβιβασμοῦ ἀνήκει εἰς μόνον τὸν ἐκδοχέα, εἰς ὃν ὁ ὀφειλέτης καθίσταται ὑπόχρεως (Ν. 3 Κωδ. 8. 42). Τοῦτου τεθέντος καὶ τοῦ ἄρθ. 477 τῆς Πολ. Δικ. ἀπαιτοῦντος πρὸς ὑπάρξιν ἐγκύρου συμβιβασμοῦ, οὐ δύναμι καταργεῖται ἡ δίκη, ἵνα οἱ διάδικοι ἔχωσι κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀστικῷ νόμῳ ὀρισμένα τὸ πρὸς συμβιβασμὸν δικαίωμα, ἔπεται ὅτι, ἐν ἀμοιβαίῳ οἱ διάδικοι τοῦ πρὸς συμβιβασμὸν δικαίωματος, δὲν ἰσχύει ἡ διὰ συμβιβασμοῦ κατάργησις ἐκκρεμοῦ δίκης, ἀποξενωθέντος τοῦ ἀρχικοῦ δικαιοῦχου

ἀπὸ τῆς πρώτης γνωστοποιήσεως τῆς πρώτης ἐκχωρήσεως τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης. Α. Π. 9 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 479.

N. Ἀποσθεννυμένης πάσης δίκης δι' ἀνατροπῆς, ἐὰν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξηκολούθησεν ὁρίσταιμένης δι' πασινώντως δίκης ἅμα τῇ κοινοποιήσει τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτῆς ἐγγράφου, δι' οὗ συνάπτεται ὁ μεταδὼν τῶν διαδίκων δικαστικὸς ἀγὼν (Πολ. Δικ. ἄρθ. 156, 157, 543 καὶ 545), τοῦ δὲ δικαστηρίου, εἰς ὃ ἀπευθύνεται τὸ εἰσαγωγικόν τῆς δίκης ἐγγράφον, λαμβάνοντος ἐξουσίαν νὰ δικάσῃ, ἐγγραφομένης δὲ τῆς δίκης ἐν τοῖς πινακίοις κατὰ τὰς περὶ τοῦτου δικονομικὰς διατάξεις (Πολ. Δικ. ἄρθ. 566, 570, 769, 824 καὶ 823), ἀπαιτουμένου δὲ πρὸς ἐγγραφήν νὰ ὀρίσταιται ἡ δίκη, ἀρξαιμένη πρὸ τῆς ἐγγραφῆς, ἔπεται ὅτι ὁ πρὸς ἀνατροπὴν χρόνος ἀρχεται οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς τῆς υποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον, ἀλλ' ἀπὸ γεγονότος προγενεστέρου, ἥτοι τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἐγγράφων, ἃ χρησιμεύουσιν εἰς τὴν κἀταρξιν τῆς δίκης. Α. Π. 268, 373 καὶ 440 τοῦ 1896. — Ἐκ τῶν ἄρθ. 479 καὶ 481 προκύπτει ὅτι ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς ἀρχεται, ὡς οἱ διάδικοι ἐδύναντο νὰ ἐνεργήσωσιν ἐξακολουθητικὰς τῆς δίκης πράξεις καὶ ἡμέλῃσαν. Ὅθεν δὲν ἀρχεται ὁπότε ἦν νομικῶς ἀδύνατον εἰς τοὺς διαδίκους νὰ ἐνεργήσωσι τοιαύτας πράξεις. Ὅθεν ἐπιδεδειχθῆς τῆς αποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου, δι' ἧς διετάχθησαν ἐγγράφῳ ἀποδείξει εἰς βάρος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μετὰ παρέλευσιν 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, οὗ ἔνεκα ὁ ἑταεὸς τῶν διαδίκων, κωλύμενος ὑπὸ τῆς παρὰ τοῦ δικαστηρίου ταχθείσης προθεσμίας πρὸς ἐμφάνισιν, οὐδεμίαν νόμιμον πρᾶξιν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς δίκης, ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς μόνον ἀπὸ τῆς ἐκποσῆς τῆς προθεσμίας ταύτης θεωρητέον ὅτι ἀρχεται καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς αποφάσεως. Α. Π. 90 τοῦ 1896, 479 τοῦ 1898. — Εἰς ἀνατροπὴν καταδῆλως ὑπόκειται καὶ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ, ἥτις ἔνεκα τοῦτου ἔχει ἰδίαν ὑπαρξιν ἀνεξάρτητον τῆς κυρίας δίκης. Α. Π. 379 τοῦ 1895. — Τῆς εἰσαγωγῆς τῆς υποθέσεως ἐνεργουμένης διὰ τῆς ἐν τῷ οἰκίῳ πινακίῳ ἐγγραφῆς, ἥτις οὕτω κατ' ἀνάγκην εἶναι πρᾶξις παρεπομένη τῇ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν ἐκδίκασιν κλητεῦσαι τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι ἡ πρὸ τῆς νομίμου κλητεῦσεως τοῦ ἀντιδίκου ἐγγραφῇ τῆς υποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον ὡς μὴ ἔγκυρος δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. Ἀρ. Παγ. 285 τοῦ 1903. — Ἡ τέμνουσα τὴν διαφορὰν ἐρήμην ἀπόφασις δύναται, γενομένης ἀνακοπῆς, νὰ ἀνακληθῇ, ἅρα δὲν δύναται κατ' ἀρχίαν νὰ ἐξομωθῇ πρὸς τὰς ὁριστικὰς καὶ ἀμετακλήτως περατούσας τὴν δίκην αποφάσεις, διότι ἐλλείπει ἐξ αὐτῆς τὸ ἕτερον οὐσιώδες τῆς ὁριστικότητος στοιχεῖον, τὸ ἀμετακλήτον. Ὅθεν ἡ ἀνακοπὴ, ἐξουδετερῶσα μόνον τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν διὰ τῆς ματαιώσεως τῆς ἀτελείσεως αὐτῆς μέχρι νεωτέρας αποφάσεως καὶ ἐπαναφέρουσα τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα διὰ τῆς νέας τῆς υποθέσεως συζητήσεως (Πολ. Δικ. ἄρθ. 507), δὲν ἀνοίγει νέαν δίκην ἀλλὰ

πυνταυτίζεται μετ' αὐτῆς, συναποπερατουμένου τοῦ συνόλου τῆς δίκης ταύτης διὰ τινος τῶν ἐν ἄρθ. 478 Πολ. Δικ. διαγραφομένων τρόπων, ἐν οἷς καὶ ἡ ἀνακοπή. Τὸ νὰ ζητῆται ἡ ἀνατροπὴ μόνης τῆς ἀνακοπῆς, ὅπως μείνη τελεσιδίκος ἡ ἀνακοπεῖσα ἐξήμην ἀπόφασις, ἀντιστρατεύεται ἀναφανδὸν καὶ εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 483 καθιερούμενον κανόνα τῆς ἀνατροπῆς τῆς ὅλης δίκης μετὰ πάντων τῶν ἐπακολουθημάτων αὐτῆς. Α. Π. 154 τοῦ 1896, 150 τοῦ 1899. (*Ἰδε καὶ τὰς ἐν Α' Τόμῳ Δικ. Νόμων δευτέρως ἐκδόσεως σελ. 511 512 μνημονευομένας ἀποφάσεις. Ἡ νεωτάτη ἐν γένει νομολογία τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων ἀποδέχεται τὴν ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν 154 τοῦ 1896 καὶ 150 τοῦ 1899 γνώμην, ἣν καὶ ἡμεῖς ὑπεστηρίζαμεν ἀείποτε ὡς τὴν μόνην ὀρθήν).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 480.

Ν. Ἡ τριετής πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἐπεκτείνεται ἐπὶ εἰςέτ' μῆνας, ὅταν ἀπαιτῆται ἐπανάληψις τῆς δίκης ἢ διορισμὸς νέου ἀντικλήτου, διακόπτεται δὲ βιαίως ἡ δίκη ἐν περιπτώσει μεταβολῆς, ἐπελθούσης εἰς τὸν διάδικον, μόνον ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἐπενεγκόντος τὴν τοιαύτην μεταβολὴν γεγονότος καὶ χρήζει τότε ἐπαναλήψεως, ἵνα νόμιμῶς συνεχισθῇ (Πολ. Δικ. ἄρθ. 463 § 3 καὶ 468). Ἄνευ τοιαύτης γνωστοποιήσεως ἡ δίκη ἐξακολουθεῖ μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν διαδίκων καὶ, ὅπως δὲν δύναται ὁ εἰς οὗ τὸ πρόσωπον ἐπῆλθεν ἡ μεταβολή, ἣν δὲν ἐγνωστοποίησε τῷ ἀντιδίκῳ του, νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν νομιμότητα διαδικαστικῆς τινος ἐκείνου πράξεως, ἐπελθούσης μετὰ τὴν μεταβολήν, ὁμοίως δὲν δικαιούται οὗτος εἰς ἀγωγήν τοῦ ἀντιδίκου του, ἐπιδιώκουσαν τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐξήμηνον παρέκτασιν, διὰ μόνον τὸ γεγονὸς, τὸ ἐπενεγκόν τὴν μεταβολήν, ἐν ὅσῳ δὲν κατέστησε καὶ τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ γνωστὸν τὸ γεγονὸς τοῦτο. Α. Π. 181 τοῦ 1894, 140 τοῦ 1895, 440 τοῦ 1896. — Ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον μετὰ τὴν διαταχθεῖσαν πραγματογνωμοσύνην καὶ χωρὶς οὗτε νὰ ἐνεργηθῇ αὕτη ποσὶς, οὗτε νὰ προηγηθῇ κλήτευσις πρὸς ἐμφάνισιν, εἶνε ἄκυρος καὶ ὡς τοιαύτη δὲν διακόπτει τὸν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον, διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 566—572 καὶ 480 καὶ 481, ὅπως ὑποθέσεις τις συζητηθεῖσα ἐγγραφεῖ ἐκ νέου εἰς τὸ πινάκιον, πρέπει νὰ προηγηθῇ κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον κλήτευσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ἄλλως ὁ γραμματεὺς διαγράφει τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τοῦ πινακίου τοιαύτη δὲ κλήτευσις δὲν ἀπαιτεῖται μόνον ὁσάκις ἡ διαταχθεῖσα πραγματογνωμοσύνη ἐνηργήθη ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, διότι ἡ παρὰ τῷ γραμματεῖ κατάθεσις τῆς γνωμοδότησεως θεωρεῖται ὡς κλήτευσις (Πολ. Δικ. ἄρθ. 299). Α. Π. 195 τοῦ 1896. — Ἡ τῆς ὑπάνδρου ἀνηλικίου γυναίκος, διατελούσης ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ συζύγου τῆς, ἐνηλικιότητος συνεισφέρει εἰς τὴν πρὸς παράστασιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἱκανότητα αὐτῆς μεταβολήν, ἥς ἐνεκα παρεμπιπτούσης ἀκουσίας διακοπῆς χρειάζεται ἐπαναλήψεως. Α. Π. 140 τοῦ 1895. Ἡ δὲ ἐξήμηνος ἐπέκτα-

σις τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας παρέχεται καὶ ἄνευ τῆς γνωστοποιήσεως τοῦ τὴν διακοπὴν ἐπενεγκόντος γεγονότος, ὅτε τοῦ ἄρθ. 480 λεγόντος ἀπλῶς ὅτι παρατείνεται ἡ προθεσμία ὅταν ὑπάρχῃ περίπτωσις ἐπαναλήψεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν γνωστοποιηθῇ τὴν διακοπὴν ἐπενεγκὼν γενοῦν, οὐ πρὸ τῆς γνωστοποιήσεως ὃ ἀντίδικος τοῦ εἰς ὃν ἐγένετο μεταβολή, δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην. Α. Π. 140 τοῦ 1895.— Ὅριζοντες τοῦ νόμου ὅτι πᾶσα ἔγκυρος πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς δίκης πράξις διακόπτει τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ πρὸς τὸν εἰσηγητὴν αἰτήσεις περὶ προσδιορισμοῦ ἡμέρας πρὸς διεξαγωγὴν τῶν διαταγθεῖσων ἀποδείξεων. Α. Π. 386 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 481.

Ν. Εἰς τὸν γενικὸν καὶ εἰδικὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐναγομένου, ὡς ἔχοντες ἀναγκαιῶς καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα, δύναται ἐγκύρως νὰ κοινοποιηθῇ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἐπίδικος παρεμπύπτουσα ἀγωγή, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 481 καὶ 143 τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. 373 τοῦ 1896.— Ἡ μεταξὺ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ δικηγόρου διαμοιβὴ ἐγγράφων πρὸς εὐρεσιν μαρτύρων δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν ὡς πράξις μονομεροῦς. Α. Π. 35 τοῦ 1895.— Διακόπτει τὸναντίον τὴν ἀνατροπὴν ὡς πράξις ἔγκυρος καὶ τὴν πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς δίκης πρόθεσιν τοῦ ἐπιχειρήσαντος αὐτὴν διαδίκου σαφῶς ἐμφαίνουσα ὃ διορισμὸς εἰδικοῦ πληρεξουσίου διὰ τὴν δίκην, ἥς ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ. Α. Π. 385 τοῦ 1896, 90 τοῦ 1903, 70 τοῦ 1904. (Τὸ ἐσφαλμένον τῆς γνώμης ταύτης κατέδειξα ἐν τῷ Α' Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων δευτέρας ἐκδόσεως σελ. 514).— Ἡ δίκη περὶ ἐπαναλήψεως εἶναι ἀπλῶς παρεμπύπτουσα τῆς κυρίας δίκης καὶ σκοπεῖ ἀκριβῶς τὴν ἐξακολουθήσιν αὐτῆς διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ διακρίνοντος δεσμοῦ, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχικῶς κυρίου διαδίκου, μετὰ τῶν ὑπεισερχομένων εἰς τὴν θέσιν τοῦ διαδόχου αὐτοῦ καὶ κατ' ἐκκολουθίαν δὲν εἶναι διάφορος τῆς κυρίας, ὡς μὴ ἀποτελοῦσα καθ' ἑαυτὴν ἴδιον βαθμὸν δικαιοδοσίας. Ὅθεν διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ ζητηθῇ νὰ συνανατραπῇ ἡ κυρία δίκη μετὰ τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἐπαναλήψεως. Α. Π. 163 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 482.

Ν. Τοῦ δικονομικοῦ ἡμῶν νόμου (ἄρθ. 570 καὶ ἐπ.) συμφώνως καὶ πρὸς τὸν Ὅργ. τῶν Δικαστηρίων (ἄρθ. 266) ὁρίζοντες ὅτι εἰς τὸ γραφεῖον παντὸς πολυμελοῦς δικαστηρίου ἔρμόνιον ὑπάρχει πινακίον πρὸς ἐγγραφὴν πασῶν τῶν υποθέσεων, ἔπεται ὅτι ἡ εἰς οἰονδήποτε ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῶν δικαστηρίων ὁρισθέντων τυχόν πινακίων ἐγγραφῇ υποθέσεως τις ἀποτελεῖ πράξιν ἔγκυρον καὶ νόμιμον διακόπτουσαν κατὰ τὸ ἄρθρον 482 τῆς Πολ. Δικον. τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν, εἴτε τοιαῦται συνήθως ὑπόθεσις ἐνεγράφη εἰς τὸ κατὰ τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τοῦ Ἐφετερίου πινακίον τῶν συνοπτικῶν υποθέσεων, εἴτε τῶν ἁπλῶν. Α. Π.

183 τοῦ 1902.—Προκειμένου περὶ δίκης εἰρηνοδικικῆς, εἰσαγγείσης κατ' ἔφεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπου ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν ἀνέπειψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὡς Ἐφετείου καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, διότι ἔκτοτε ἀρχεται τὸ δικαίωμα τῶν διαδίκων νὰ ἐπισπεύσῃσι τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως οὐδόλως δ' ἀπαιτεῖται ἡ κοινοποίησις ὅπως ἐνεργηθῶσιν ἐγκυροὶ πράξεις πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, Α. Π. 196 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 483.

Ν. Ὅριζοντες τοῦ νόμου γενικῶς ὅτι ἐπιτραπείσης τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης καθίσταται τελεσιδίκος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἐπεται ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης περιλαμβάνει πᾶσαν τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου διαδικασίαν καὶ πάσας τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσας ἀποφάσεις, ὡφισταμένης πάντοτε τῆς ἐφέσεως ἄχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον κατὰ τὴν ἐναντίαν ἐκδογὴν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπέρχηται τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ῥητῶς σκοπούμενον ἀποτέλεσμα τῆς ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης, τὸ νὰ μὲν ἡδηλονότι τελεσιδίκος ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις. Α. Π. 195 τοῦ 1896. — Ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 483, ὅπου, παραπέμπον καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 157, ὁρίζει ὅτι διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἀποσθένονται ἡ ὅλη δίκη μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς καὶ οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν θέσιν ἣσαν καὶ πρὸ τῆς δίκης, σαφῶς προκύπτει ὅτι διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως αἰρεται ἐφεξῆς (ἥτοι ἀπὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀνατροπῆς) τὸ ἐπιβλῶν ἀνασταλτικὸν τῆς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφέσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι αἰρομένου τούτου ἐξ ὑπαρχῆς κυροῦνται αἱ ἐπιχειρηθεῖσαι μετὰ τὴν αἴτησιν τῆς ἐφέσεως παρὰ τὸ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα ἄκυροι διαδικαστικαὶ πράξεις πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως. Α. Π. 25 τοῦ 1903. — Τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἁρθροῦ 483 ὁρίζει ὅτι διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης, μὴ ἐπεκτεινομένης εἰς τὴν πρωτόδικον διαδικασίαν, καθίσταται τελεσιδίκος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἐφαρμόζεται εἰς τὰς θετικὰς τελεσιδικίας ἀποφάσεις, ἥτοι τὰς ὁριστικὰς, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς προδικαστικὰς περὶ ἀποδείξεως, αἵτινες καὶ μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς κατ' αὐτὰν ἐφέσεως δὲν ἀποβάλλουσι τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν ὡς προδικαστικῶν καὶ ὡς τοιαῦτα δύνανται καὶ νὰ ἀνκληθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος αὐτάς δικαστοῦ, νὰ μεταβιβασθῶσι δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐφέτου ἐκκαλοῦμεναι σὺν τῇ ὁριστικῇ. Α. Π. 25 τοῦ 1903. — Ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 483 συνάγεται ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνατροπῆς ἀφορῶσιν εἰς ἅπαντας τοὺς διαδίκους τῆς ἀνατροπείσης δίκης, ἀλλ' ὅπως ἐπέλθωσι ταῦτα, ἀνάγκη ἢ μὲν ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς νὰ ἐγερθῇ ὑπὸ πάντων τῶν ἐν ὁμοδικίᾳ ἐναγόντων (ἐξαναγκαζομένων τῶν μὴ βουλομένων μετασχεῖν καὶ διὰ προστατικῆς αἰτίας) καὶ νὰ ἀπευθυνθῇ κατὰ πάντων τῶν ἐν ἀντιδικίᾳ ὁμοδίκων. Α. Π. 235 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. άρθ. 485.

N. Ἡ μετ' ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν ἔστω καὶ ἀνευ ἐπιφυλάξεως γενομένη καταβολὴ δὲν ἐμφαίνει ἀποδογὴν τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως, διότι γίνεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκτελέσεως. Α. Π. 89 τοῦ 1898. (Συνεδουσι καὶ αἱ ἐν σελ. 518 Α' Τόμου τῶν Δικαστικῶν Νόμων δευτέρας ἐκδόσεως σημειοῦμεναι Α. Π. ἀποφ. 3 τοῦ 1847, 37 τοῦ 1849, 65 τοῦ 1850, 180 τοῦ 1853, 35 τοῦ 1856, 123 τοῦ 1870, 36 τοῦ 1880, 342 τοῦ 1883).

Πολ. Δικ. άρθ. 487.

N. Κατὰ τὸ άρθ. 487 ἐδ. 2 ἡ παραίτησις ἀγωγῆς τινας, ἐνστάσεως ἡ διαδικαστικῆς πράξεως δέον νὰ δηλωθῇ ἐγγράφως, τὸ δὲ τῆς παραιτήσεως ἐγγράφον νὰ ὑπογραφῇ ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ πληρεξουσίου καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντικλήτον αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἡ παραίτησις μόνον ῥητῶς δύναται νὰ ἐκφρασθῇ κατὰ τὸν εἰρημένον τύπον, οὐχὶ δὲ καὶ σιωπηρῶς. Α. Π. 65 τοῦ 1903. — Ἡ δῆλωσις παραιτήσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς οὐδὲν ἔχει νόμιμον κύρος, ἐὰν ἐν τῇ δηλώσει ταύτῃ ἐλλείπη καὶ ἡ δῆλωσις ὅτι προσφέρεται ὁ δηλῶν εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν γενομένων ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του θάπανων. Α. Π. 55 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. άρθ. 490.

N. Ἐκ τῶν άρθρ. 490 ἀρθ. 6, 618 καὶ 626 Πολ. Δικ. καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου καὶ τῆς προσωρινότητος τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου συνάγεται σαφῶς ὅτι ἐπὶ πάσης περὶ προσωρινῶν μέτρων αἰτήσεως, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἀπαιτεῖται πάντως ἡ ὑπαρξίς ἐπικειμένου κινδύνου. Ἦτοι ἐπὶ τῶν τοιούτων δικῶν ὀφείλει ὁ ἐνάγων νὰ βεβαιώσῃ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ κρίνῃ, ἂν αἱ ἀναφερόμεναι ὡς προσβάλλουσαι τὴν τελευταίαν ἀνεπίληπτον κατοχὴν πράξεις τοῦ ἐναγομένου γενῶσιν εὐλογον φόβον συγχρούσεων καὶ βιαιοπραγιῶν μεταξὺ τῶν διαδίκων. Α. Π. 87 τοῦ 1895. — Ἡ αἰτήσις τοῦ ἐφesiβλήτου ἢ ἀντικειμένου ἔχουσα τὴν κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος λήψιν προσωρινῶν μέτρων πρὸς πρόληψιν ἐπικειμένων συγχρούσεων, στηριζομένη εἰς τὴν ἀξιουμένην ὑπὸ τοῦ ἐφesiβλήτου οἰονομὴν τῆς δουλείας, φωτὸς καὶ παραθύρων, ἥς ἔνεκα ἐπικείται εἰς τὴν ἐκκαλοῦντα ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ μὴ μεταβάλλῃ τὴν ὑπάρχουσαν κατάστασιν διὰ καινοτομιῶν, πρέπει νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰρηνοδίκην ὡς μόνον ἔχοντα ἐξουσίαν νὰ ἀποφνίζηται περὶ τῶν αἰτουμένων προσωρινῶν μέτρων καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ εἰς τὸν Πρωτοδικεῖον ὁλόκληρον, ὅπερ, μὴ διατελούσης ἐκκρεμοῦς δίκης περὶ οἰονομῆς τῆς ἀξιουμένης ὑπὸ τῆς ἐφesiβλήτου δουλείας, ἀλλὰ περὶ ἀμφισθητήσεως τοῦ δικαιώματος αὐτῆς, δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἀποφασίσῃ

παρεμπιπτόντως. Α. Π. 197 τοῦ 1895.—'Ἀρμυδίας ἐστὶν ὁ Εἰρηνοδίκης πρὸς λῆψιν προσωρινῶν μέτρων ἐπὶ διαταράξεως νομῆς' κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἰσχυρισμὸς διαδίκου ὅτι ἔχει θετικὴν δουλείαν ἐμβολῆς δοκῶν, ἀρῶν εἰς τὸ δικαίωμα τῆς δουλείας ταύτης καὶ οὐχὶ εἰς τὴν οἰονεὶ νομὴν αὐτῶν, διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ. Α. Π. 228 τοῦ 1898.—Τὴν διὰ τῶν προσωρινῶν μέτρων προσωρινὴν ρύθμισιν τῆς διανοικῆ κυρίου νομῆς δικαιούται νὰ ἐπιδιώξῃ πᾶς νομεύς, εἴτε διατετράχθῃ ἀπλῶς ἐν τῇ νομῇ αὐτοῦ, εἴτε ἐξεβλήθῃ βιαίως ἐξ αὐτῆς ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 490 § 6 τῆς Πολ. Δικ. ὁ Εἰρηνοδίκης ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ διατάσῃ προσωρινὰ μέτρα εἰς παντὸς εἶδους περὶ διακατοχῆς ἔριδας, ἄρα καὶ ἀποβολῆς τῆς νομῆς, ἐπικειμένου κινδύνου συγκρούσεων μεταξὺ τῶν διαδίκων. Α. Π. 331 τοῦ 1895.—Δὲν ἀποτελεῖ διενέξιν περὶ νομῆς ἡ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Διατ. τῆς 3 Ἀπριλίου 1836 ἀνέγερσις πλειόνων τῶν δύο ὁρῶν. Ὅθεν ἡ εἰς τοιαύτην παράβασιν ἐρειδομένη τυχὼν ἀγωγή περὶ προσωρινῶν μέτρων τυγχάνει ἀπαρρίπτεα. Α. Π. 30 τοῦ 1896.—Ἐπιζητουμένης διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ἐνεκα ζημίας προσηνθείσης εἰς τὸ λιβάδιον τοῦ ἐνάγοντος διὰ βοσκῆς τῶν ποιμνίων τοῦ ἐναγομένου, ἀρμόδιον τυγχάνει τὸ Εἰρηνοδικεῖον νὰ δικάσῃ τὴν τοιαύτην ἀγωγὴν. Α. Π. 234 τοῦ 1899.—Ἀπολύτως ὄντως ἀναρμοδίου τοῦ Εἰρηνοδικείου νὰ ἀποφαίνεται περὶ κυριότητος ἀκινήτου κατὰ τὸ ἄρθρον 490, τὸ κατ' ἐφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀναφύεντος παρεμπιπτόντως ζητήματος περὶ τῆς κυριότητος τοῦ ἀγροῦ, ἐξ οὗ συνῆλξε τὸν ἐλαιόκαρπον δὲ ἐναγόμενος, ὥφειλε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς οὐσίας, ἕως οὗ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἀπορήνῃται περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Α. Π. 216 τοῦ 1902. (Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθιεροῦται ἐσφαλμένη ἀρχὴ ἀντίθετος πρὸς τὴν ὑπὸ προτέρων ἀποφάσεων καθιερωθεῖσαν ὁρθὴν ἀρχὴν ὅτι τὸ δικαστήριον δικαιούται λογῶ συναφείας νὰ ἐπιλάβῃται τῶν ἀναφύεντων παρεμπιπτόντων ἐνώπιον αὐτοῦ δικαστικῶν ζητημάτων, περιοριζόμενον ὅμως εἰς ἀπλὴν μόνον εξέτασιν, ἐφ' ὅσον τὸ πόρισμα αὐτῆς χρησιμεύει εἰς τὴν λύσιν τῆς ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον αὐτοῦ κυρίας δίκης).—Τοῦ ἄρθρου 999 ὁρίζοντος ὅτι μόνον εἰ μάρτυρες καὶ πραγματογνώμονες ἐξετάζονται ἐπὶ ἀκροατηρίου, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἀκολουθεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 244 καὶ ἐπομένως καθιερωμένη διαδικασία, καθ' ἣν ἐκδίδεται ἀπόφασις ὁρίζουσα τὰ μέσα καὶ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως, τοῦ δὲ ἄρθρου 490 ὁρίζοντος ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης, δικάζων περὶ διαφορᾶς, ἐναγομένης εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος, ἐὰν ὁ ἐνάγων στηρίξῃ τὴν ἐαυτοῦ ἀγωγὴν εἰς νομὴν, ὁφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθ. 499, ἔπεται ὅτι εἶναι ἀναρρέτεα ἀπόφασις, καθ' ἣν δύναται ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ μορφώσῃ δικαστικὴν πεποιθῆσιν καὶ ἐκ τῶν ἐνότων χωρὶς νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν. Α. Π. 204 τοῦ 1904

Πολ. Δικ. ἄρθ. 515.

N. Τὸ περὶ ἐφέσεως ἀποφάσεων τῶν εἰρηνοδικῶν ἄρθ. 515 § 2 τῆς Πολ.

Δικ. ῥητῶς παραπέμπει εἰς τὸ ἄρθ. 181 τῆς Πολ. Δικ., καὶ ὅτι αἱ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις δύνανται καὶ μόναι νὰ ἐκκληθῶσι πρὸ τῆς ὁριστικῆς, ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι ἔρεσις κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων ἐπιτρέπεται καὶ πρὸ τῆς ὁριστικῆς. Α. Π. 209 τοῦ 1899. (Ὁ Ἀρειος Πάγος ἐμμένει εἰς τὴν σφαλερὰν γνώμην, τὴν ἀνέκαθεν ἐπρίσβευσε. Τὴν γνώμην ταύτην ἐκακίσαμεν ἐν Ἀ' τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων δευτέρας ἐκδόσεως σελ. 543).=

Πολ. Δικον. ἄρθ. 530.

Ν. Εἰς εὔρεσιν τοῦ κατὰ ποσὸν ἐφεσίμου ἢ ἀνεκκλητοῦ ὑπολογίζονται ἅπαντα τὰ κεφάλαια τῆς ἀγωγῆς τὰ ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας πηγάζοντα (Ν. 11 Βασιλ. 7 3). ἄρα προκειμένου περὶ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς κατασχέσεων τῶν βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας ὀρίζει ἡ ἀξία αὐτῶν, ὡς προσδιώρισεν ὁ ἀνακόπτης, καὶ ἐν ἀμφισβητήσῃ διατάσσεται ἀπόδειξις, ἀλλὰ συνυπολογίζεται καὶ τὸ δι' ἀποζημίωσιν αἰτούμενον ποσόν, τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς πράξεως τῆς κατασχέσεως πηγάζον, καὶ ὅσον τὸ τε δικαίωμα πρὸς ἀκύρωσιν αὐτῆς καὶ τὸ τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς παρεμποδίσσεως τοῦ ἀνακόπτορος πρὸς κερδοσκοπικὴν πώλησιν τῶν κατασχεθέντων, μὴ δυναμένων ἀπαλλοτριωθῆναι, ἐν ὅσῳ ὑφίσταται κατάσχεσις, ἐγεννήθη ἐκ τῆς πράξεως τῆς κατασχέσεως τοῦ δανειστοῦ. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίου 384 τοῦ 1899.—Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ ἀρνητικὴ δουλεία ἀγωγῇ, βῆσιν ἔχουσα τὴν ἀπεριόριστον τοῦ ἐνάγοντος κυριότητα ἐπὶ ὠρισμένου κτήματος καὶ ἐπιδιώκουσα τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀξιοῦμενης δουλείας ἢ ἄλλου τινὸς τὴν ἰδιοκτησίαν ἐπηρεάζοντος περιστατικοῦ, εἰσάγει κυρίως πρὸς δικαστικὴν ἔρευναν καὶ διαγνώσιν δικαίωμα τοῦ ἐναγομένου, ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται ὅτι διὰ τὸν κανονισμόν τοῦ ἐκκλητοῦ τῆς διαφορᾶς ἐπὶ τὰ ὅσα ὅφει ἡ οἰκονομικὴ ἀξία τῆς δουλείας ἐν σχέσει πρὸς τὸ δουλεύοντον κτῆμα καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς εἰσδῆμα, διότι κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 530 § 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας προκειμένης ἀγωγῆς περὶ ἀκινήτου πράγματος λαμβάνεται ὑπ' ὅψιν τὸ ἐτήσιον εἰσδῆμα τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐμπραγμάτου δικαίωματος ἀκινήτου, ἀλλ' ἐὰν τὸ ἀκίνητον τοῦτο οὐδὲν ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ φέρῃ καὶ αὐτὸ εἰσδῆμα, ὅθεν ἀνεπίδεκτος ἐξακριβώσεως καὶ χρηματικοῦ προσδιορισμοῦ τυγχάνει ἡ πρόσδος τοῦ ἀκινήτου, ἐφαρμοστέος ὁ γενικὸς κανὼν τοῦ ἐφεσίμου τῶν ἀποφάσεων κατὰ τὸ ἄρθ. 13 τῆς Πολ. Δικ. Ἀποφ. Ἐφ. Πατρῶν 86 τοῦ 1899.—Τοῦ ἐν τῷ ἄρθ. 535 ἀναγραφόμενου δικαίωματος τοῦ ἐνάγοντος τοῦ νὰ ἐγείρῃ ἐν ὀρισμέναις περιπτώσεσι μίαν ἐν ταυτῇ ἀγωγὴν κατὰ πολλῶν ἐναγομένων ἢ νὰ ἐνώσῃ πολλὰς ἀπαιτήσεις εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν καθιερωθέντος πρὸς ταχεῖαν καὶ ἐλιγοδάπανον ἐκδίκασιν τῶν πολλῶν διαφορῶν, διατελουσῶν ἐξ αὐτῶν καὶ μετὰ τὴν κοινὴν αὐτῶν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ ἀρκούντων, δυναμένων κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ νὰ χωρισθῶσι (Πολ. Δικ. ἄρθ. 368), ἔπεται ὅτι οὐδεμίαν ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας ἢ κοινὴ αὐ-

τῶν συνεκδικάσις, ἀλλὰ τὸ ἐκκλητὸν ἢ μὴ τῆς ἐπὶ τοιούτων δικῶν ἀποφάσεως κρίνεται κατὰ τὸ εἰς ἕκαστον τῶν πολλῶν ἐνταγομένων ἀναλογουμένους ἢ τὸ ποσὸν ἐκάστης τῶν πολλῶν ἀπαιτήσεων ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτήσεως. Α. Π. 109 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 533.

Ν. Στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς, τῆς ἐρειδομένης εἰς προσωπικὴν ἀπαίτησιν ὑπὸ ἀνακλητικὴν αἵρεσιν, εἶναι μὲν καὶ ἡ ἔξοδος τῆς αἰρέσεως πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὠρισμένως ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐπὶ τὴν ἔξοδος ταύτης, διότι ὁ ἀκριβὴς τούτου προσδιορισμὸς οὐδεμίαν ἔχει ῥοπὴν ὡς πρὸς τὸ ἀπαιτητὸν τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένου δικαίου, αὐτὸς ἐνεκεν ἐξετάζεται ἂν ἡρτηται ἢ ἐξῆλθεν ἡ αἵρεσις. Α. Π. 178 τοῦ 1898.— Ἀληθῶς μὲν κατὰ τὸ ἀρθρον 533 τὸ ἔγγραφο τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτεῖται νὰ περιέχῃ καὶ τὸ δικαίωμα, ὃ ἔχει ὁ ἐνάγων εἰς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ τὰ ἀποτελοῦντα τὴν νόμιμον τοῦ δικαϊώματος τούτου προϋπὸθεσιν περιστατικὰ ὡς ὅτις ὅμως πρόκειται περὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ἐγχειρομένης ὑπὸ τοῦ κληρονόμου, εἰς ὃν διὰ τῆς καθολικῆς διαδοχῆς μεταβιβάζονται κατὰ τὸν νόμον πάντα τὰ δικαίωματα τοῦ κληρονομούμενου, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ ὅτι ὁ ἐνάγων ὡς κληρονόμος τοῦ κυρίου ἐκτήσατο τὸ ἀνήκον αὐτῷ δικαίωμα τῆς κυριότητος τοῦ διεκδικουμένου, καὶ ὡς τοιοῦτος δικαιούται νὰ ἐγείρῃ τὴν διεκδικητικὴν περὶ αὐτοῦ ἀγωγὴν, διότι ἡ τοιαύτη ἀγωγὴ, οὕτω πως διατυπωμένη, περιέχει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου ἀπαιτούμενα προσόντα. Ἡ δὲ καθολικὴ διαδοχὴ, δι' ἧς μεταβιβάζεται εἰς τὸν κληρονόμον ἡ κυριότης τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸν κληρονομούμενον κτήματος, ἀποτελεῖ παράγωγον τρόπον κτήσεως αὐτῆς· ἀρα ἡ τοιαύτην βάσιν ἔχουσα ἀγωγὴ λογίζεται πλήρης, ὡς περιέχουσα πάντα τὰ κατὰ νόμον προσόντα αὐτῆς, ὅταν ἀναφέρῃ ὅτι τὸ διεκδικούμενον περιῆλθεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ὡς κληρονόμον τοῦ ἀρχικοῦ κυρίου αὐτοῦ. Α. Π. 72 τοῦ 1877 (Ὁλομέλειαι).— Ἡ ἐνστάσις τῆς ἐκκρεμοδικίας χωρεῖ, ὡς ὅτις ἡ αὐτὴ διαφορὰ ὑφίσταται ἐκκρεμῆς ἐνώπιον δύο διαφορῶν δικαστηρίων. Ὅθεν δὲν χωρεῖ, ὡς ὅτις ἡ μεταξύ μὲν τῶν διαδίκων ὑφισταμένη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ἐκκρεμῆς δίκη ἀφορᾷ εἰς ἀποζημίωσιν ἐνεκα βουλήσεως τοῦ τοιμνίου τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ κτήματος τοῦ ἐνάγοντος, ἡ δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ταύτης ἀρξαμένη ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ἐτέρα μεταξύ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκη ἀφορᾷ εἰς πρόσκλησιν εἰς ἀγωγὴν. Α. Π. 62 τοῦ 1897.— Ἐκ τοῦ Ν. 7 § 5 Πανδ. 10.3 προκύπτει ὅτι ἐπὶ τῆς περὶ διανομῆς κοινῶν πράγματος ἀγωγῆς ἡ δικαία αἰτία τῆς νομῆς τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἀποτελεῖ τὴν κατὰ τὸ ἀρθρον 533 τῆς Πολ. Δικ. ἀναγκαίαν προϋπὸθεσιν τοῦ ἀξιουμένου δικαϊώματος ἢ τὸ οὐσιῶδες τῆς ἀγωγῆς ταύτης στοιχεῖον, ἔθεν δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐκτίθῃται ἐν τῇ ἀγωγῇ. Α. Π. 214 τοῦ 1896.— Ἀναφερομένου ἐν τῇ ἀγωγῇ ὅτι ἡ αἰτούσα εἶναι κυρία τοῦ διεκδικουμένου ἐκ κληρονομίας τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ τῆς ἐτεροθαλοῦς ἀδελφῆς αὐτῆς, κληρονόμου ἀποθανόντος ἀδελφοῦ των, ἀπάντων

κληρονομίων ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ αὐτοῦ προσώπου, μὴ ἀναφερομένου δὲ μόνον τοῦ τρόπου, καὶ ὃν ἐγένετο κύριος τοῦ διεκδικουμένου ἢ κληρονομηθεῖς, δὲν ἀκυροῦνται ἡ ἀγωγή ἐπὶ ἀκυρότητι ἢ ἀοριστίᾳ, διότι ἐπὶ παραγῶν κτήσεως ἢ διεκδικίων κατὰ τοσοῦτον ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδείξῃ τὴν τῶν προκτητῶρων αὐτοῦ κυριότητα, καὶ ὅσον αὕτη ἀμφισβητεῖται καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ τῆς χρησικτησίας χρόνου. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν, ἀμφισβητουμένης τῆς τῶν προκτητῶρων κυριότητος, δύναται ἡ διεκδικίῶν (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 158) νὰ ὁρίσῃ τὸν τρόπον, καὶ ὃν οὗτος ἐγένετο κύριος. Α. Π. 305 τοῦ 1895.

— Μεταξὺ τῶν περιστατικῶν, ἅτινά εἰσιν ἰδιοκτησίας παράγωγικά, καταλέγεται ὅπο τοῦ νόμου καὶ ἡ κληρονομία. Ὅθεν εἶναι ἐγκυρος ἡ διεκδικουμένη ἀγωγή ἢ στηριζομένη εἰς τὴν κληρονομίαν. Α. Π. 120 τοῦ 1895.

— Ἐπὶ ἀγωγῆς διεκδικητικῆς ἀνάγκη νὰ ἐκτιθῇται ἐν αὐτῇ οὐ μόνον ὅτι ὁ ἐνάγων εἶναι κύριος τοῦ διεκδικουμένου ἀλλὰ καὶ κατὰ τινά τρόπον ἐγένετο τοιοῦτος· δὲν ἀπαλλάσσεται δὲ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης κατὰ τὸν νόμον ὁ ἐνάγων ἐκ τῆς τυχόν ὁμολογίας τοῦ ἐναγομένου ὅτι τῷ ὄντι εἶναι κύριος. Α. Π. 239 τοῦ 1894. — Καὶ ἂν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὠρισμένη ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγή, ὅσῳκι προκειμένου περὶ παραγῶν κτήσεως καθορίζει μόνον τὸν νόμιμον τρόπον, δι' οὗ ἡ διεκδικίῶν ἔστιν ὅτι ἐκτήσατο ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὴν κυριότητα τοῦ διεκδικουμένου, ὡς περιέχονσα τοῦλάχιστον τὰ περιστατικά, εἰς ἃ κατὰ πρῶτον λόγον στηρίζει ὁ ἐνάγων τὰς αὐτοῦ ἀξιώσεις, ἐπιτροπομένου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται τοῦ ἀρθρου 158 τῆς Πολ. Δικον. νὰ ὁρισθῇ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν ὡς πρὸς τὴν τυχόν ἀμφισβητουμένην κυριότητα τοῦ προκτητῆρος, ἐκλαμβάνομένην ὡς ἐπιδοθητικὴν βάσιν, οὐδόπως ὅμως ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι, ἐγειρομένη ὑπὸ τοῦ κληρονόμου, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρῃ μόνον, ὅτι τὸ διεκδικούμενον περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐναγοντος ἐκ κληρονομίας, κατέχοντος αὐτὸ ὡς κύριος τοῦ κληρονομουμένου μέχρι τοῦ θανάτου του, ἀλλὰ πρέπει σιμῶνως πρὸς τὸ 533 ἀρθρ. τῆς Πολ. Δικον. νὰ περιέχῃ καὶ τὰ περιστατικά, εἰς ἃ στηρίζετο ἡ ἐπ' αὐτοῦ κυριότης τοῦ θανόντος, ὡς ἐὰν ἡγεῖτο ὑπ' αὐτοῦ τούτου ἡ ἀγωγή, οὐ τὴν καθόλου προσωπικότητα συνεχίζει ἀπλῶς ὁ κληρονομός, νομιμοποιούμενος ἔνεκα τούτου εἰς αἵτησιν τῶν ἀγωγῶν αὐτοῦ. Ἡ καθολικὴ ἄρα διαδοχὴ, μὴ καθιερωμένη ἐν γένει ὡς νόμιμος τρόπος κτήσεως τῆς κυριότητος, μὴδὲ ἐπαγεμένη ἐπομένως παράγων κτήσιν αὐτῆς ἐν τῇ προσωπίᾳ τοῦ κληρονόμου, κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ ἀποτελέσῃ βάσιν τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ὥστε νὰ ἐπιτραπῇ κατὰ βελτίωσιν ἢ συμπλήρωσιν αὐτῆς ἐπ' ἀκρατηρίου ὡς πρὸς τὴν ἀμφισβητουμένην κυριότητα τοῦ θανόντος, θεωρουμένην ἐπιδοθητικὴν βάσιν. Α. Π. 91 τοῦ 1894. — Ἀγωγή περὶ ἀποκλήσεως διὰ τὴν μὴ παραδοσιν τῆς νομίμης οἰκαπέδου μὴ ὀρίζουσα, ἐὰν ὁ ἐνάγων ᾔθελε χρησιμοποίησι δι' ἀνεγέρσεως οἰκοδομῆς ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἐπιφελῶς τὸ οἰκόπεδον, εἶναι ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμῆσεως, ὅθεν ἀπορρίπτεται. Α. Π. 300 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 535.

Ν. Εἰς διαδικασίαν συνοπτικὴν δὲν δύνανται νὰ ἐνωθῶσιν ἀγωγαὶ συνοπτικῆς καὶ συνήθους διαδικασίας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ ἐναντίον, διότι ἡ συνήθης διαδικασία παρέχει μείζονας ἐγγυήσεις· ὅθεν ἐν ταύτῃ χωρεῖ ἡ συνοπτικὴ. "Ὅθεν μετὰ τῆς περὶ ἀπαιτήσεως τῆς κληρονομίας ἀγωγῆς, ἣτις ὑπάγεται εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν, εἰσαχθεῖσθαι ὡς τοιαύτης ἐνοῦται ἐγκαίρως καὶ ἡ περὶ διανομῆς κλήρου ἀγωγή, οὕσα τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας. Α. Π. 58 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 537.

Ν. Ἐν τῷ αὐτῷ δικηγράφῳ δύνανται νὰ ἐνωθῶσιν ἀγωγή κατὰ τοῦ τῶς ἐπιτρόπου περὶ λογοδοσίας μέρους τῆς διαχειριστικῆς περιουσίας καὶ ἀγωγή κατ' αὐτοῦ περὶ ἀμέσου ἀποδόσεως τοῦ ὑπολοίπου τῆς αὐτῆς περιουσίας, ἅτε μὴ περιεχομένης ἐν τῷ ἀστικῷ νόμῳ διατάξεως, καθ' ἣν ἡ μία τῶν δύο τούτων ἀγωγῶν ἀποκλείει τὴν ἄλλην. Α. Π. 98 τοῦ 1894. — Αἱ τοῦ ἄρθρου 537 διατάξεις, ἀφορῶσι εἰς τὰ μερικὰ τῶν διαδικῶν συμπερόντα, δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ὅθεν οὐδὲ αὐτεπαγγέλτως ἐξετάζονται. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθ. 2243 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 556.

Ν. Κατὰ Ν. 9 Πανθ. (29.2) ἡ ἀπαιτοῦσα τῆς κληρονομίας εἰς οὐδεμίαν διατύπωσιν ὑπόκειται, δηλουμένη δι' οἰασδήποτε ἐνδείξεως τῆς βουλήσεως ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς. Τὸ δὲ ἄρθ. 1074 δὲν προτίθεται νὰ καθιερώσῃ διατύπωσιν τινὰ ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνον ἀπλῶς τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 560 ἀπονεμύμενον παντὶ κληρονόμῳ ἐν τετραμήνῳ προθεσμίᾳ δικαίωμα διασκέψεως καὶ συντάξεως ἀπογραφῆς ὁρίζει μόνον ὅτι ἡ περὶ τῆς χρήσεως τοῦ δικαιώματος τούτου δήλωσις γίνεται παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, συντάσσονται ἐπὶ τούτῳ ἐκθεσίαι, καὶ ὅτι τὰ ἐπακολουθήματα τῆς τοιαύτης δηλώσεως κρίνονται κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον, ὃ σὺν ἄλλοις σχετικοῖς ὁρισμοῖς ἀπαγορεύει νὰ ὀχληται ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ὁ ἀπολαύων προθεσμίας πρὸς διάσκεψιν καὶ συντάξιν ἀπογραφῆς κληρονόμος, ὅπως καταστῇ αὐτῷ ἐπικτὸν, ἵνα μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς κληρονομίας ἀποφῇται περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς αὐτῆς, δηλῶν, ἐννοεῖται, πάντοτε τὴν περὶ τούτου θέλησιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. Α. Π. 359 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 559.

Ν. Ἐκ τοῦ 559 ἄρθ. σαφῶς συνάγεται ὅτι ἡ παρὰ τῷ δικαστικῷ γραμματεῖ κατάθεσις τῶν ἐγγράφων προτάσεων προσήκον νὰ γίνηται 24 ὥρας πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, ὅθεν ὑπολογίζεται καὶ ἡ ἡμέρα τῆς καταθέσεως εἰς τὴν προθεσμίαν. Ἀπόφ. Ἐφ. Πατρῶν 605 τοῦ 1894. Contra μειονοψηφία ἰσχυρίζομένη ὅτι τῆς καταθέσεως τῶν ἐγγράφων ἀπο-

τελούσης είδος κοινοποιήσεως, έπεται ότι δέν υπολογίζεται ή ήμερα τής καταθέσεως κατά τας περί κοινοποιήσεως διατάξεις. (΄Αποχρυστία ή τελευταία γνώμη).

Πολ. Δικ. άρθ. 560.

Ν. Διαλυθείσης έμπορικης εταιρείας διά του θανάτου έταίρου, αϊ υποχρεώσεις αύτης βαρύνουσι καταδήλως τόν επίζωντα έταίρον και τούς κληρονόμους του θανόντος, οτινις ως τοιούτοι δικαιούμενοι και υποχρεούμενοι νά συνεχίσωσι τήν εκκρεμή δίκην δύνανται κατά τδ άρθ. 560 νά επικαλέσωνται υπέρ έαυτών τήν τετράμηνον προθεσίαν τής διασκέψεως προς αποδοχήν ή μη αποδοχήν τής κληρονομίας και τήν εντεῦθεν αναβλητικήν ένστασιν. Κατ' ουδεμίαν δέ του νόμου διάταξιν αναστέλλεται κατά τδ στάδιον τής εκκαθαρίσεως ή μετάθεσις των υποχρεώσεων τής εταιρείας εις τούς τέως έταίρους και τούς κληρονόμους των έταίρων· τούναντίον μάλιστα εκ του άρθ. 64 του Έμπ. Νόμου σαφώς προκύπτει. Α. Π. 24 του 1903.—Τδ άρθρον 560 τής Πολ. Δικ., χορηγοῦν τδ δικαίωμα εις πάντα κληρονόμον νά επικαλέσγηται τετράμηνον προθεσίαν από τής έναρξεως τής κληρονομίας, ίνα εκφρασθῇ περί τής αποδοχῆς ή αποβολῆς αύτης, εφαρμόζεται ού μόνον εις τούς οικείους κληρονόμους, οτινις καταλαμβάνονται αυτοδικαίως υπό τής κληρονομίας, αλλά και εις τούς έξωτικούς, οτινις χρήζουσιν ύπεισελεύσεως. Τούτο σαφώς προκύπτει εκ του γράμματος τής διατάξεως όριζούσης τήν προθεσίαν ού μόνον εις δήλωσιν τής αποβολῆς, ής χρήζουσιν οί οικεῖοι κληρονόμοι, αλλά και ή αποδοχή, ήτις έχει έννοιαν διά τούς έξωτικούς, μη προσλαμβάνοντας διά μόνης τής επαγωγῆς τήν ιδιότητα του κληρονόμου. Α. Π. 24 του 1903.—Τούς νόμους 11 και 12 Πανδεκτών (29, 2), οτινις συγχωροῦσι και εις τούς αυτοκληρονόμους νά άφίστανται τής κληρονομίας έν όσφ δέν ανεμίχθωσαν, ούδόλως έτροποποίησας τδ άρθ. 560 τής Πολ. Δικ., έπερ μόνον καθιέρωσεν απαράδεκτον μετά τδ τετράμηνον τής περί διασκέψεως αναβλητικῆς ένστάσεως. Α. Π. 158 του 1899.

Πολ. Δικ. άρθ. 563.

Ν. Τδ εύεργέτημα τής απογραφῆς, όπερ έχει ό ως άπλοῦς κληρονόμος έναγόμενος επί πληρωμῇ των κληρονομικων χρεων, προσήκον ως ένστασις νά προτείνγηται εν τῇ δίκῃ ταύτῃ ως πάσα άλλη ένστασις (Πολ. Δικ. άρθ. 582, 583 και 160), δέν δύναται δέ νά προταθῇ κατά τήν εκτέλεσιν. Α. Π. 128 του 1894.—Αἱ περί άκυρότητος τής εκτός του άκροατηρίου γενομένης διαδικασίας ένστάσεις προσήκον νά προτείνωνται άμέσως μετά τήν έναρξιν τής εν τῷ άκροατηρίῳ συζητήσεως τής υποθέσεως, ήτοι πρό τής κατ' ούσίαν συζητήσεως αύτης. Α. Π. 294 του 1895.

Πολ. Δικ. άρθ. 564.

Ν. Δέν δικαιούνται οί εκκαλοῦντες νά επιδιώξωσιν έν δίκῃ, ής άντικεί-

μενον είναι ἡ παρεμπύπτουσα αὐτῶν ἀγωγή, ἀπαιτήσιν αὐτοτελῆ καὶ μη-
δόλως περιεχομένην ἐν αὐτῇ, ἔστω καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀντιτά-
ξωσιν αὐτὴν κατὰ τῶν ἀνταγωνικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἐφεσιβλήτου, διότι
κατὰ τὸ ἄρθρ. 568 δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπανταγωγή. Α. Π.
263 τοῦ 1899.—Τὸ ἀπαράδεκτον ἐπὶ συνήθων δικῶν τῆς ἀνταγωγῆς τῆς
ὑποβαλλομένης διὰ τῶν προτάσεων κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικα-
σίαν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει καὶ αὐτεπαγγέλτως ὡς ἀφορῶν εἰς τὴν δημο-
σίαν τάξιν· ὅθεν δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον. Α. Π.
308 τοῦ 1894. Ἄλλ' ἡ διὰ τῶν προτάσεων προβαλλομένη ἀπαιτήσις περὶ
τῶν πρὸς ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς δαπανημάτων, προτεινομένη ὡς ἐνστάσις
συμφηρισμοῦ κατὰ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος δημοσίου περὶ ἀποδόσεως
τῶν κερπῶν, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος μὴ γενομένη διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου.
Α. Π. 66 τοῦ 1895.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 570.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 570 συνδυαζομένου καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς περὶ πινα-
κίου διατάξεις συνάγεται ὅτι πᾶσα ἀμυρσιδότησις περὶ τὴν ἐγγραφὴν ἐν τῷ
πινακίῳ ὑποθέσεως ἀποδείκνυται ἀποκλειστικῶς διὰ προσαγωγῆς αντιγρά-
φου ἐκ τῆς σελίδος τοῦ πινακίου καὶ οὐχὶ διὰ μαρτύρων. Α. Π. 259
τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 571.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθ. 570 πρὸς τὰ ἄρθρα 138 καὶ 139 τῆς Πολ.
Δικ. συνάγεται ὅτι, ἵνα ἐγγραφῇ ὑπόθεσις τις ἐκ νέου εἰς τὸ πινάκιον
μετ' ἀπόφασιν, ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς καὶ πρὸ παντός ἡ κοινοποίησις τῆς
ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως, ἄλλως ἢ γενομένη ἐγγραφὴ εἶναι πρόωρος καὶ
ὡς τοιαύτη ὅχυρος. Α. Π. 161 τοῦ 1892.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 572.

Ν. Ματαιωθεῖς τῆς συζητήσεως ἕνεκα τοῦ διορισμοῦ ἐνδὲς τῶν δικα-
στῶν εἰς ἑτέραν δημοσίαν θέσιν, ἡ ὑπόθεσις ἀνασυζητεῖται ἄνευ τῆς ἐγ-
γραφῆς, ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ προηγηθῇ κλήσις τοῦ ἐνδὲς τῶν διαδίκων πρὸς
τὸν ἕτερον. Α. Π. 113 τοῦ 1890

Πολ. Δικ. ἄρθ. 580.

Ν. Αἱ κατὰ πᾶσαν συζήτησιν ὑποβαλλόμεναι ὑπὸ τῶν διαδίκων προτά-
σεις πρέπει νὰ περιέχωσιν ἀπάσας τὰς αἰτήσεις καὶ τοὺς λόγους τῶν αἰ-
τήσεων, ὅθεν τὸ δικαστήριον μόνον ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς προτάσεσι ταύταις
περιεχομένων ἰσχυρισμῶν καὶ αἰτήσεων ὑποχρεοῦται νὰ σκεφθῇ καὶ ἀπο-
φασίσῃ, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἰσχυρισμῶν καὶ αἰτήσεων περιεχομένων ἐν προ-
τάσεσι προηγουμένων συζητήσεων αὐτοῦ ἢ ἄλλου δικαστηρίου. Α. Π. 16
τοῦ 1891.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 604.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 73, 234, 604 καὶ 605 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἃ ὁ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσις δικαιοῦται προσκληθεὶς νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν δίκην πρὸς ὑποστήριξιν τῶν αὐτοῦ δικαιῶν, ἡ δὲ μεταξύ τῶν κυρίων διαδίκων ἀπόφασις, ἐὰν ἀποβῇ κατὰ τοῦ προσεπικαλούντος, ἔχει καὶ κατὰ τοῦ προσεπικληθέντος ἐπιβλαβὴ ἐπακολουθήματα, μὴ δυναμένου, ὅφ' οὐ παρέμβῃ ἢ ἀναλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν ἐκυτοῦ, συνάγεται καταδήλως ὅτι ὁ προσεπικαλούμενος καὶ παρεμβαινὼν καθίσταται διὰδικος εἰς τὴν μεταξύ τῶν κυρίων διαδίκων δίκην· ὅθεν δύναται νὰ προσβάλῃ ὡς τοιοῦτος διὰ τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων τὴν κατὰ τοῦ προσεπικαλούντος ἀπόφασιν, ἐὰν αὕτη προσβάλλῃ τὰ ἔννομα αὐτοῦ συμφέροντα Α. Π. 163 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 606.

Ν. Ἡ κατὰ τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου ἐκδοθησομένη ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ κατὰ τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης τότε μόνον, ὅταν ἐκεῖνος μὲν ἀναλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, οὗτος δὲ τοῖς ἐντέλῳς ἐκτός τῆς δίκης. Α. Π. 264 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 629.

Ν. Βιαίως λογίζεται ἐκβληθεὶς οὐ μόνον ὁ διὰ σωματικῆς βίας ἐξωσθεὶς τῆς νομῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξ εὐλόγου φόβου ἀποχωρήσας ἐκ τοῦ κτήματος, ὁ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ κατέλαθεν ἄλλος, ὡς προκύπτει ἰδίως ἐκ τοῦ Ν. 3 § 6 καὶ 7 τοῦ νῆ (43. 13). Ὅθεν, ἐὰν ἦτο ἐκ προσιμίων ἀδύνατος πᾶσα ἀπόπειρα ἐπανόδου εἰς τὸ καταληφθὲν κτῆμα, ἀποκλείεται ἡ ὑπόθεσις ὅτι ὁ ἀποχωρήσας ἀπέβαλε διανοίᾳ τὴν νομὴν ὡς ἐρησυχάσας, ἥτοι ὡς ἐγκαταλιπὼν ἐκουσίως, δικαιοῦται ἄρα ὡς ἐκβληθεὶς βιαίως νὰ ἐγείρῃ τὸ πρὸς ἀνάγκησιν τῆς βιαίως ἀφαιρεθείσης νομῆς παράγγελμα. Α. Π. 235 τοῦ 1895. Contra μειονοφηφίκα τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν τὰ παράγγελμα πunde vī, ἥτοι ἡ πρὸς ἀνάγκησιν τῆς βιαίως ἀφαιρεθείσης νομῆς χρησιμεύουσα ἀγωγή, κυρίαν ἔχει ἀπώλειαν νομῆς γενομένην διὰ σωματικῆς βίας ἢ διὰ φόβου εὐλόγου ἐμποιηθέντος τῷ νεμομένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν νόμων 1 § 29 Πανδ. (43. 16) καὶ 7 § 29 Βασιλ. (60. 17). Ἄλλ' ὁ οὐχὶ διὰ βίας ἢ φόβου ἐγκαταλιπὼν τὴν νομὴν ἀλλὰ δυνάμει διοικητικῆς ἀποφάσεως δὲν δικαιοῦται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγήν, ἥς ὁμολογεῖ ὅτι ἐλλείπει ἡ κυρία βᾶσις τῆς διὰ βίας ἢ φόβου ἀφαιρέσεως τῆς νομῆς, ἥτοι ἀγωγήν περὶ ἀνακτήσεως νομῆς. — Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθ. 629 ἐδ. 4 τῆς Πολιτικῆς Διοικονομίας ἐπὶ διαφορῶν ἕνεκα δικατοχῆς οὐ μόνον ἡ περὶ κυριότητος ἀγωγή ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη, καθ' ἣν ἡμφισβητήθῃ ἡ κυριότης, εἶναι ἀπαράδεκτος πρὸς τῆς ἀποπειρώσεως τῆς περὶ δικατοχῆς δίκης καὶ ἐν καταδίκῃ πρὸς τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 288 τοῦ 1902, 1 τοῦ 1904. — Ἡ χορη-

γυμνήν υπό τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθ. 629 § 4 ἑνστάσις κατὰ τῆς περὶ κυριότητος δίκης παρεμποδίζει μόνον τὴν παράτασιν, τούτεστι τὴν εἰσαγωγὴν καὶ συζήτησιν τοῦ περὶ ταύτης ζητήματος μέχρις ἐκδόσεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένων ὄρων, τούτεστι τῆς περὶ νομῆς δίκης ἢ τῆς ἐκτελέσεως τῆς περὶ αὐτῆς αποφάσεως καὶ κατ' ἀκολουσίαν ἐπάγεται ἀναβολὴν μόνον τῆς ἐγειρομένης περὶ κυριότητος ἀγωγῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀπαράδεκτον αὐτῆς. Α. Π. 1 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 630.

Ν. Προχέιμένου περὶ νομῆς δύναται ὁ δικαστὴς νὰ πορίζηται τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ καὶ ἐξ ἐγγράφων (Πολ. Δικ. ἄρθ. 256), ἐπὶ προσωρινῶν δὲ μέτρων ἰδίᾳ ἕνεκα τῆς φύσεως τῆς διαφορᾶς τοῦ νόμου ἀρκουμένου εἰς ἀπλὴν βεβαίωσιν, δύναται νὰ σχηματίσῃ πεποίθησιν ἐξ οἰοῦντος ἀποδεικτικοῦ μέσου. Α. Π. 277 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 634.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθ. 634, 635, 638, 871 καὶ 910 τῆς Πολ. Δικ. συνάγεται τὸ μὲν ὅτι ἐπὶ ἀντιρρήσεων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου εἶναι πάντοτε προσωρινὴ καὶ οὐδαμῶς βλάπτει τὴν κυρίαν δίκην, τὸ δὲ ὅτι, ὅπου τὸν ὁ πρόεδρος διατάξῃ νὰ ἀποφανθῇ μόνος, παραπέμπῃ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπ' ἀναφορᾷ εἰσαχθεῖσαν ὑπόθεσιν εἰς ἐλόκληρον τὸ δικαστήριον, ταῦτο, δικάζον κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν, λύει ὀριστικῶς τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσαχθεῖσαν διαφοράν, ἥτοι ἡ ἀπόφασιν αὐτοῦ δὲν φέρει πλέον προσωρινὸν χαρακτήρα, διὸ καὶ κατ' αὐτῆς ἐπιτρέπονται τὰ ἑνδίκῃ μέσα, ἐνῶ κατὰ τῆς αποφάσεως τοῦ προέδρου τοιαῦτα δὲν ἐπιτρέπονται. Ὅθεν, ἐὰν παραπεμφθῶσιν ἐνώπιον ἐλόκληρου τοῦ δικαστηρίου ἐριδες ἢ ἀντιρρήσεις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ λύσῃ αὐτάς ὀριστικῶς καὶ κατ' οὐσίαν, οὐδόλως παρακυρόμενον ἐκ τῆς αποφάσεως τοῦ προέδρου, ἥτις, πρόσκαιρον μόνον ἔχουσα χαρακτήρα, παύει ἰσχύουσα μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 319 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 677.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθ. 677 καὶ 678 προκύπτει ὅτι ἡ δημοσίευσιν τῆς ἀναφορᾶς διὰ τοιχοκολλήσεως γίνεται εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ, εἰς οὗ τὴν περὶφέρειαν κατοικεῖ ὁ σύζυγος, ἢ παράβασις δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ὡς οὐσιώδους ἐπιφέρει τὸ ἄκυρον τῆς αποφάσεως. Α. Π. 169 τοῦ 1895. — Ἐκ τοῦ ἄρθ. 677 συνάγεται, ὅτι ἀρκεῖ ἡ τοιχοκόλλησις τῆς περὶ διαζεύξεως ἀναφορᾶς νὰ γίνῃ ἐν ἐνὶ συμβολαιογραφείῳ τῆς κατοικίας τοῦ συζύγου. Ταῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι γίνεται γρη῏ς τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ (ἐν τῇ συμβολαιογραφείῳ), ἐνῶ ῥητῶς ὁ Ὅργ. τῶν Δικαστηρίων ἀναγνωρίζει ἀριθμὸν ἀνώτερον τοῦ ἐνός, ἐπιτρέπων εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συμβολαιογραφείων. Α. Π. 380 τοῦ 1895. — Ἐκ τοῦ

συνδ. τοῦ ἄρθ. 677 τῆς Πολ. Δικον. καὶ τοῦ ἄρθ. 126 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστ. συνάγεται ὅτι ἀρκεῖ ἡ βεβαίωσις τοῦ τε συμβολαιογράφου καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ Πρωτοδικείου περὶ τοιχοκολλήσεως τῆς περὶ διαζεύξεως ἀναφορᾶς, οὐδεμία δὲ ἀνάγκη τῆς τηρήσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθ. 133 τῆς Πολ. Δικον. περὶ δικαστικῶν ἐκθέσεων, διότι δὲν πρόκειται περὶ δικαστικῆς πράξεως, ὅτε ἀπαιτεῖται δικαστικὴ ἔκθεσις, ἀλλὰ περὶ ἐξωδίκου, ὅποια ἡ ἐκτέλεσις τῆς τοιχοκολλήσεως. Α. Π. 380 τοῦ 1895.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 683.

Ν. Τὰ ἄλλοδαπὰ δικαστήρια καὶ δὴ τὰ ἐκκλησιαστικά δὲν ἔχουσιν τὴν ἀρμοδιότητα νὰ διαλύσιν διὰ διαζυγίου γάμον ἡμεδαπῶν, καὶ ἂν οὗτοι ὦσιν ἐγκατεσταμένοι ἐν τῇ ἡμεδαπῇ· πᾶσα δὲ τοιαύτη ἀπόφασις δὲν ἐπιφέρει διάλυσιν τοῦ γάμου, οὔτε δεδεκασμένον περιβάλλεται. Α. Π. 257 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 686.

Ν. Ἡ ὁμολογία τῆς γυναίκος περὶ τοῦ ὅτι ἔλθῃ τελεσιδίκως διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὁ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της γάμος δὲν ἰσχύει πρὸς ἀπόδειξιν περὶ τοῦ τελεσιδίκου τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 299 τοῦ 1894.—Ἐπίσης οὔτε ἡ ἀποδοχὴ ἀποφάσεως δεχομένης ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως, οὔτε ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως ἰσχύουσι πρὸς ἀποπεράτωσιν τοιαύτης δίκης, διότι ἐπὶ δικῶν ἀφορωσῶν εἰς ἀντικείμενα δημοσίας τάξεως ἢ ἰδιωτικῇ βούλῃσις ἀμοιρεῖ παντὸς ἀποτελέσματος, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθ. 264, 486 καὶ 477 τῆς Πολ. Δικ. ἐν συνδ. πρὸς Ν. 38 Παν. (2. 14). Α. Π. 299 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 687.

Ν. Τοῦ ἄρθ. 687 μὴ ὀρίζοντος τὰ δυστυχήματα, εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπακτεόν πᾶν περιστατικόν μὴ δυνάμενον νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν ἀσυγγνωστον ἀμέλειαν. Ὅθεν θεωρητέα τοιαῦτα δυστυχήματα καὶ τὰς ἐξ ἐπιχειρήσεων ζημίας καὶ προσέτι καὶ τὴν ἀπόλυσιν τῶν δημοσίων λειτουργῶν καὶ τὴν ἐντεῦθεν στέρησιν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 881 τοῦ 1899.—Δὲν εἶναι ἀναπορεύτως ἀναγκαῖον νὰ αἰτῇται ἡ ἐπόδειξις δυστυχήματός τινος, ἵνα συγχωρηθῇ αὐτῇ ἡ παραχώρησις, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ κατάστασις, ἐν ᾗ εὐρίσκεται, προήλθεν οὐχὶ ἐκ δόλου ἢ ἀσυγγνώστου ἀμελείας αὐτοῦ· ἡ δὲ ἀπόδειξις δυστυχήματος χρησιμεύει κυρίως ὅπως προφανεστέραν καταστάσῃ τὴν τιμίαν αὐτοῦ διαγωγὴν. Ὅθεν ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐκτιμῇται ἐκ τῶν υποβαλλομένων αὐτῇ οικονομικῶν περιπετειῶν ἂν ὑπάρχωσιν αἱ πρὸς παραγωγὴν τῆς περιουσίας προϋποθέσεις τοῦ νόμου. Ἀποφ. Ἐφ. Πατρῶν 1372 τοῦ 1896.—Ἡ ἐν ἄρθ. 687 φράσις τίμιος ὀφειλέτης καὶ ἐντεκα δυστυχημάτων μὴ ἰσχυρῶν δὲν δύναται νὰ ἔχη ἄλ-

λὴν ἔννοιαν πλὴν τῆς ἐννοίας ὅτι θεωρεῖ τοιοῦτον τὸν εἰλικρινῶς διαχει-
ρίσαντα τὴν ἐκυτοῦ περιουσίαν ἀλλ' ἀτυχῆσαντα, ἥτοι ἄνευ δόλου ἢ με-
γάλης ἀμελείας. Δυστύχημα δὲ θεωρητέον τὸ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην προσο-
χὴν καὶ ἐν τῇ τακτικῇ πορείᾳ τῶν ὑποθέσεων ἀπρόβλεπτον γεγονός.
Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίου 798 τοῦ 1899. — Τὸ ἀρθ. 687 προτίθεται νὰ ἀ-
παλλάξῃ τὸν παραχωροῦντα πάσης καταδιώξεως, ὅθεν καὶ τῆς ἐγέρσεως
ἀγωγῆς ὑπὸ τῶν δανιστῶν τῶν προγενεστέρων τῆς παραχωρήσεως, ἀλλ'
οὐχὶ καὶ τῶν ὑποχρεώσεων πρὸς τοὺς συνάψαντας μετ' αὐτοῦ νέας μετὰ
τὴν παραχώρησιν συμβάσεις, διότι ἀπλῶς οὕσα εὐεργετικὴ ἢ παραχώρησις
δὲν ἀποστερεῖ τὸν παραχωροῦντα τοῦ δικαιώματος νὰ συνάψῃ τοιαύτας
καὶ διαχειρισθῇ ἐλευθερώς ἢν κἄται κατόπιν περιουσίαν, οὔτε συνεπιφέρει
ἀνικανότητα αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐνάγειν καὶ ἐνᾶχθῃαι ἐκ τῶν νέων συμβά-
σεων. Α. Π. 217 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 695.

Ν. Ὁ κύριος τῆς διοικηθείσης ὑπὸ ἄλλου περιουσίας δύναται μὲν νὰ
ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ λογοδοσίαν, ἀλλὰ δὲν ἀπαγορεύεται αὐτῷ νὰ ἐγείρῃ
ἀπ' εὐθείας τὴν ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς διαχειρίσεως ἀγωγὴν, ὅποτε
δὲν διατάσσεται λογοδοσία, ἀλλ' ἐκάτερος τῶν διαδίκων ὑπόχρεώσως ἐστὶν
εἰς ἀπόδειξιν τῶν αὐτοτελῶν αὐτοῦ ἰσχυρισμῶν. Α. Π. 43 τοῦ 1900. —
"Ὅταν ὁ ἐπὶ λογοδοσίᾳ ἐναγόμενος ἀντιτάξῃ ὅτι παρέδωκε τὴν διαχειρι-
σθεῖσαν περιουσίαν εἰς τὸν κύριον αὐτῆς καὶ ἔλαβεν ἐξοφλήσιν παρ' αὐ-
τοῦ, καταργεῖται διὰ τῆς τοιαύτης ἐνστάσεως ἡ περὶ λογοδοσίας ἀγωγή,
ματαιουμένης διὰ τῆς ἐξοφλήσεως τῆς πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρεώσεως καὶ
τῆς ἐπὶ ταύτῃ δικδικασίας (Πολ. Δικ. ἀρθ. 695, 701, 702, 707). Α. Π.
305 τοῦ 1898. — Νομικὴ προϋπόθεσις τῆς πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρεώσεως
εἶναι ἡ διαχειρίσις ξένης περιουσίας, εἴτε κατ' ἐντολὴν γενομένη εἴτε αὐ-
τόκλητος ἐπὶ προθέσει διοικήσεως ἀλλοτρίων, εἴτε καὶ ἰδίῳ τοῦ διαχειρι-
στοῦ κέρδει. Ἀρα δὲν εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς περὶ λογοδοσίας
ἀγωγῆς ἡ ἱστορικὴ αἰτία τῆς διαχειρίσεως, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ἀρθ.
695 ὑποχρεοῖ εἰς λογοδοσίαν πέντα διαχειριστὴν ξένης περιουσίας. Ἀ-
ποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 505 τοῦ 1898.

Πολ. Δικον. ἀρθ. 703.

Ν. Τὸ ὀριζόμενον διὰ τῆς δικτατοῦσης λογοδοσίαν ἀποφάσεως ἔλ-
λειμμα δὲν ἀποτελεῖ ποσὴν ὀφειλῆς ὀριστικῆς ἀλλὰ προσωρινῆς καὶ εἰκα-
ζομένης, ἕως ὅτου ἀποδειχθῇ τὸ πραγματικὸν ποσὸν αὐτῆς διὰ τῆς νομί-
μου ἀποδείξεως, ἣν ὁ δεξιλόγος δικαιούται νὰ προσαγάγῃ, διότι ὁ νόμος
δὲν ἀπανέμει εἰς τὸ ἔλλειμμα τὸν χαρακτῆρα τοῦ προστίμου ἢ τῆς ἀπο-
ζημιώσεως. Α. Π. 95 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 705.

Ν. Ἀντικείμενον τῆς περὶ λογοδοσίας δίκασις, μὴ συνακινούντων τῶν δια-
δίκων, εἶναι ἡ πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου καὶ οὐχὶ αἱ

ἀφορῶσαι εἰς αὐτὴν λεπτομέρεια τοῦ λογαριασμοῦ καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ ἐνστάσεις καὶ παρατηρήσεις τοῦ δεξιλόγου, αἵτινες ἀνήκουσιν, εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ διαδικασίαν, εἰς ἣν ἐπίσης ἀνήκουσι καὶ αἱ τοῦ δεξιλόγου ἀξιώσεις καὶ ἀπαιτήσεις, αἱ συναρτῶν πρὸς τὴν λογοδοσίαν καὶ εἰς τὴν διαχειρισθεῖσαν περιουσίαν ἀναγόμεναι, καθίστανται δὲ ἀντικείμενον δικαστικῆς ἐρεύνης κατὰ τὰ ἄρθ. 705 καὶ 708 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐν περὶ τούτου διαφωνήσωσιν οἱ διάδικοι. Ἀποφ. Ἐρ. Ἀθηνῶν 1077 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 729.

Ν. Παραπεμπόμενων κατὰ τὰ ἄρθ. 729 καὶ 730 τῆς Πολ. Δικονομίας τῶν κατὰ τῶν συναλλαγματικῶν προτεινομένων ἀνεκκλιάριστων ἐνστάσεων εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια, ἐπίται ὅτι αἱ ἐνστάσεις αὗται, μὴ κωλύουσαι τὴν ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης ἀπόφασιν, δὲν ἀποτελοῦσι ζητηματικὰ παρεμπιπτόντα αὐτῆς, ὥστε νὰ θεωρηθῶσιν ἐπίδικοι κατὰ τὴν κυρίαν δίκην διὰ τῆς παραπεμπτικῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀποτελοῦσιν ἰδίαν δίκην, ἀρχεται δὲ ἡ δίκη κατ' ἄρθρα 475 καὶ 466 Πολ. Δικον. ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν παραπεμπόμενων ἐνστάσεων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ περὶ ἐκδικάσεως αὐτῶν κλητεῦσεως τοῦ ἀντιδίκου. Α. Π. 64 τοῦ 1896.

Πολ. Δικον. ἄρθ. 741.

Ν. Ὁ ἀπλῶς παρεμβὰς εἰς ἐκκρεμὴ δίκην ἐκουσίως ἢ ἀναγκαστικῶς δὲν λογίζεται κύριος διάδικος, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθ. 225, 226, 230, 604 § 4 καὶ 605 τῆς Πολ. Δικον. Ὅθεν δὲν ἔχει δικαίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως, ἀλλὰ δικαιοῦται μόνον νὰ προστεθῇ εἰς τὴν αἵτησιν τοῦ τυχόν ἐκκαλέσαντος κυρίου διαδίκου, οὐδὲ κτὴν νέαν αἵτησιν δυνάμενος νὰ υποβάλῃ, καὶ μόνον, ἐὰν ἤθελε καταδικασθῇ εἰς ἀποζημίωσιν, δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ τὸ περὶ ἀποζημιώσεως κεφάλαιον τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως. Α. Π. 256 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 746.

Ν. Καὶ δοθέντος ἀπαλλακτικοῦ ὅρκου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὡς πρὸς ὠρισμένον κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, δὲν κωλύεται τὸ Ἐφετεῖον, μεταβιβάσεως εἰς αὐτὸ τῆς ὑποθέσεως διὰ τῆς ἐφέσεως, νὰ κρίνῃ ἐν τῇ νῆα ἐκτιμήσῃ τῶν περὶ τούτου ἀποδείξεων (Πολ. Δικ. ἄρθ. 746 καὶ 762) ὅτι ἐσφαλμένως ἐπεβλήθη αὐτῷ ὁ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος πρωτοδικῶς, ἅτε ἀποδεικνυόμενων ἐκ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος. Α. Π. 249 τοῦ 1898. Ἐπίσης δόντος τοῦ διαδίκου ὅρκον ἐπιβοηθητικῶς ἐπαχθέντα ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν, δὲν δεσμεύεται τὸ Ἐφετεῖον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ τὰς νῆας ἐγγράφους ἀποδείξεις, τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ πρῶτον προσαχθεῖσας, διότι τὸ ἄρθ. 746 ρητῶς ἐπιτρέπει ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου νῆα ἀποδεικτικά μέσα ἐκτός μαρτύρων. Α.

Π. 157 τοῦ 1897. Δὲν στερεῖται δηλονότι ὁ διάδικος τοῦ δικαιώματος νὰ προσαγάγῃ νέα ἔγγραφα εἰς τὸ Ἐφετεῖον ἕνεκα τῆς δόσεως ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ τοῦ επιβοηθητικῶς επαχθίντος ὅρκου. Α. Π. 119 τοῦ 1899 (Ὁλομελείας).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 747.

Ν. Τὸ ἄρθ. 747, ἐπιτρέπον νέους πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ, ὅταν συντελῶσιν εἰς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως, οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν ἂν ὁ προτείνων διάδικος ᾖ ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος. Ὅθεν ὁ ἐνάγων ἐν τῇ πρωτοδίκῳ δίκῃ, ἀλλ' ἐφεσίβλητος ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ, δύναται νὰ ἀντιτάξῃ ἀντενστάσιν, μὴ μεταβάλλουσαν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἢ τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης, χρησιμεύουσας δὲ εἰς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 7 τοῦ 1894. — Τὸ ἄρθρον 747 ἐπιτρέπον νέους πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως, οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν ἂν ὁ προτείνων διάδικος ᾖ ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος. Ὅθεν ὁ ἐνάγων ἐφεσίβλητος ὢν ἐν τῇ δίκῃ δικαιούται νὰ προτείνῃ κατ' αὐτὴν ὅτι ἐγκύρις ἡγόρασε παρὰ τοῦ ἐντολοδόχου, ἀγνοῶν τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐντολῆς, διότι ὁ περὶ τούτου ἰσχυρισμὸς, μὴ δαμῶς μεταβάλλων τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης, μὴδὲ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς περὶ παραδόσεως τῶν πωληθέντων, χρησιμεύει ἅμα πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 422 τοῦ 1894. — Οἱ μετὰ τὴν πρωτοδικὴν ἀπόφασιν ἐπιγενόμενοι τόκοι δύνανται δοῦναι τοῦ ἄρθ. 747 καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον διὰ τῶν προτάσεων νὰ αἰτηθῶσι, περιοριστέα ὅμως ἢ αἰτήσεις διὰ μόνον τὸ ἀπὸ τοῦ γρόνου τῆς υποβολῆς τῆς αἰτήσεως καὶ ἐφεῖς χρόνιόν διάστημα, διότι ἐκτοτε ἄρχεται τὸ ὑπερήμερον τοῦ ἐναγομένου. Α. Π. 583 τοῦ 1903. — Ἡ περὶ ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καταβληθέντων τῇ ἐκκαλοῦντι αἰτήσεις τοῦ ἐφεσίβλητου δὲν ἀποτελεῖ παρεμπιπτούσαν ἀγωγὴν σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἐκδικαζομένην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ὡς ἐφετείου διαφορὰν κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθρῶν 225 καὶ 229 τῆς Πολ. Δικ. ἢ αἰτησὶν τινα ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 747 § 1 ὀριζομένην, ἀλλ' αἰτησὶν αὐτοτελῆ καὶ κυρίαν, ἥτις δὲν δύναται νὰ γένῃ ἐφεσίμως κατὰ πρῶτον, παραλειπομένου τοῦ πρώτου βαθμοῦ, ἐναντίον τοῦ ἄρθ. 13 τῆς Πολ. Δικ. Τὸ δὲ ἄρθρον 780, ἐν ᾧ ὀρίζονται τὰ ἐπακολουθήματα τῆς μεταρρυθμιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, δὲν διατάσσει τὴν τῶν διαδίκων ἀποκατάστασιν, εἰς ἣν ἴσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ἵνα στηριθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου τούτου Α. Π. 158 τοῦ 1898. — Ἀνακοπὴς κατὰ τῆς προσκλήσεως τοῦ ταμίου Μεγάρων ἐπιδοθείσης εἰς τὸν ταμίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν παρὰ τῇ διατάξει τοῦ νόμου ΩΛΖ', δὲν δύναται νὰ προβληθῇ ἔνστασις ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, διότι, ἀναγομένη αὕτη εἰς τὸ κύρος τῆς ἐπιδόσεως, οὐδαμῶς ἀποτελεῖ νομιμοποίησιν ἐξεταζομένην κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν. Α. Π. 22 καὶ 32 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. αρθ. 758.

Ν. Ἀντέψεις δύναται νά γίνη καί διὰ τῶν προτάσεων ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νά ὑποβληθῇ πάντως ἡ περὶ αὐτῆς πρότασις κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ἐφέσεως, ἅτε οὐδεμίς μὲν διατάξεως ἐπιτρεπούσης κατ' ἐξαίρεσιν τὴν ὑποβολὴν αὐτῆς καί εἰς ὑτέραν συνεδρίασιν, τοῦ δὲ ἀρθροῦ 160 διατάσσοντος ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ νά γίνωνται πᾶσαι αἱ προτάσεις κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν, τέλος δὲ τοῦ ἀρθ. 748 ἀπαγορεύοντος τὴν ἐνάσκησιν αὐτῆς μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποράσεως, ἢν προδήλως ἀποδέχεται ὁ μὴ ἐγκαίρως ἀντεκκαλῶν ἐφεσιδότης. Α. Π. 209 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. αρθ. 390.

Ν. Δὲν χρήζει ἐφέσεως ὡς ἄκυρος οὔσα δυνάμει τοῦ ἀρθ. 759 ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις περὶ θέματος, μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ, διότι κατὰ τὸ ἀρθ. 634 ἔχει οὗτος ἐξαιρετικῶς ἐξουσίαν νά δικάζῃ μόνος τὰς ῥητῶς ὑπὸ τῆς Πολ. Δικ. ἢ ἄλλων νόμων ἀνατεθείσας αὐτῷ ὑποθέσεις (καὶ ταύτας κατὰ κανόνα προσωρινῶς), ἡ ἀρμοδιότης δ' αὐτοῦ δὲν δύναται νά παραταθῇ ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς, διότι ἡ περὶ παρεκτάσεως ἀρμοδιότητος διάταξις χωρεῖ κατὰ τὰ ἀρθ. 24 καὶ 25 τῆς Πολ. Δικ. μόνον ἐπὶ ὅλης ὑπαγομένης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικαζόντος δικαστηρίου ἢ δικαστοῦ. Α. Π. 83 τοῦ 1900.

Πολ. Δικ. αρθ. 776.

Ν. Τὰ Ἐφετεῖα κρίνουσι περὶ τῶν σφαλμάτων τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, περὶ ᾧ στρέφονται τὰ παράπονα τῶν διαδίκων· ἀλλὰ κατ' ἐξαίρεσιν διορθοῦσι καὶ τὰ σφάλματα τῶν διαδίκων, συνιστάμενα ἐπὶ τῶν ἐρημοδικῶν εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐτῶν παράλειψιν τῆς ἀπαντήσεως ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ τῆς διαφορᾶς καὶ εἰς τὴν παράλειψιν τῶν προσηκουσῶν ἐνστάσεων. Τὰ ἀρθ. 772 καὶ 776, ἐπιτρέποντα ἔφειν κατὰ τῶν διπλῶν ἐρημοδικῶν, δὲν δύναται νά ἔχωσι ἄλλου σκοποῦ ἢ τὴν εξέτασιν τοῦ πραγματικοῦ καὶ οὐσιαστικοῦ μέρους τῆς διαφορᾶς καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ βαθμῷ, ἄλλως ἤθελεν εἶναι ἄσκοπος· Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλίου 1049 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. αρθ. 807.

Ν. Ἐὰν τὸ δικαστήριον λάβῃ ὑπ' ὄψει μεταγενεστέραν ὁμολογίαν τοῦ διαδίκου ἐν μέρει καὶ διηρημένως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 264 § 1 τῆς Πολ. Δικον., καθ' ἣν ὁ δικαστὴς ὀφείλει νά λαμβάνῃ τὴν ὁμολογίαν ἐλὼκληρον καὶ νά ἐκτιμᾷ αὐτὴν ἀδιαιρέτως, ἔχει ἐφαρμογὴν ὅσάκις ἐκ μόνης τῆς ὁμολογίας πρόκειται νά σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ, οὐχὶ καὶ δὲ ὅσάκις ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλλα ἀποδεικτικά μέσα, ἢ ἀπόφασιν αὐτοῦ τυγχάνει ἀναιρετέα, ὡς ποιησacμένου διάκρισιν ὅπου ὁ νόμος δὲν

διακρίνει καὶ παραβάντος τὰς περὶ ὁμολογιῶν οὐσιώδεις διατάξεις, καθ' ἃς τὰς ἐγγράφως γενομένας ὁμολογίας ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἀδιαίρετως καὶ ἐν συνόλῳ. Α. Π. 112 τοῦ 1900. — Κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς κηρύσσεται κατὰ παράθεσιν τῶν περὶ διωσιδικίας οὐσιωδῶν δικονομικῶν διατάξεων ἀναρμόδιον τὸ δικαστήριον, χωρεῖ ἀναίρεσις. Α. Π. 237 τοῦ 1891, 201 τοῦ 1895. — Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι δὲν ἵτο ἀντιπεφωνημένον τὸ κοινοποιηθὲν τῷ διαδίκῳ ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ἀποδειγθῇ διὰ τῆς πρὸς αὐτοῦ τοῦ κοινοποιηθέντος ἀντιγράφου, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ μαρτύρων, μηδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθ. 304 συντρεχούσης· ὅθεν ἄνευ ἐπιβροτῆς ἀποβαίνει ἡ ἔλλειψις αἰτιολογίας περὶ τούτου. Α. Π. 154 τοῦ 1899. — Τοῦ δικαστηρίου ὀφείλοντος νὰ σκεφθῇ καὶ ἀποφανθῇ μόνον περὶ τῶν ἐν ταῖς κατὰ τὴν τελευταίαν συζήτησιν προτάσεσι περιεχομένων ἰσχυρισμῶν, οὐχὶ δὲ περὶ ἰσχυρισμῶν περιεχομένων ἐν προτάσεσι προηγουμένων συνεδριάσεων, ἔπεται ὅτι, ἐάν διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου συζητήσεως δὲν προυτάθῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιδίκου διὰ τούς ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ ἀναφερομένους λόγους ἐξαίρεσεως αὐτῶν, διὰ τῶν προτάσεων ὅμως τῆς δευτέρας συζητήσεως μετὰ τὸν δοθέντα ἀπολλακτικὸν ὅρκον προυτάθῃ τοῦτο, τὸ Ἐφετεῖον οὐδόλως ἁμαρτάνει παραλείπον νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης, ὡς οὔσης νόμου ἀπαράδεκτου κατὰ τὰ ἄρθρα 273 § 2, 357 καὶ 382 § 2 τῆς Πολ. Δικον., ἀφοῦ διὰ τῆς τοιαύτης προτάσεως ἐπιδιώκετο νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὅπερ διὰ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου εἶχεν ἤδη ἀποδειχθῇ. Α. Π. 16 τοῦ 1897. — Φερουσῶν χαρακτηριστὰ κυρίως νόμου τῶν πράξεων ἐκείνων τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, αἵτινες ἀνάγονται εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα, διότι εἰς τοῦτο ἀποβλέπουσιν ἰδίως οἱ νόμοι, κυροῦντος δὲ τὸν ὅρισμὸν τοῦτον καὶ τοῦ ἰσχύοντος παρ' ἡμῶν ἀστικοῦ δικαίου (Ν. 1, 2 καὶ 8 Πανδ. 1 3), ἔπεται ὅτι ἡ πράξις τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, δι' ἧς ἀπονέμεται ἀντάξις εἰς ὀρισμένην οἰκονόμειαν, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κυρίως νόμων. Ὅθεν δὲν ἐφαρμύζεται εἰς αὐτὴν τὸ ἀρθ. 807 ἀρθ. 7, δηλονότι δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις ἐνεκὲν ἐσφαλμένης ἐρμηνείας διατάξεως τινος αὐτῆς. Α. Π. 5 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 809.

Ν. Τοῦ νόμου 9 τῶν Πανδ. (5. 3) μὴ περιέχοντος σαφῆ ὅρισμὸν περὶ τοῦ ἂν ἡ περὶ κληρονομίας ἀγωγή κινεῖται καὶ κατ' ἐκείνου, ὅστις, ἀξίων δικαιώματα ἐπὶ κληρονομικῶν πραγμάτων, κατέλαβε ταῦτα αὐτογνομῶως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κληρονομουμένου, ὅρ' οὐ κατεῖχοντο μέχρι τοῦ θανάτου του, ἡ τυχὸν καταφατικῶς λύσασα τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 285 τοῦ 1895. — Ἐάν τὸ διατακτικὸν ἀποφάσεως συμφωνῇ πρὸς τὸν νόμον, δὲν ἐνταῖ αὕτη ἀνααιρετέα, καίπερ στηριζομένη εἰς ἄλλαν νομικὴν διάταξιν, ἣν παρερμηνεύει, διότι τὸ διατακτικὸν τῶν ἀποφάσεων καὶ οὐχὶ αἱ αἰτιολογίαι

αὐτῶν εἶναι ἀντικείμενον ἀναιρέσεως. Α. Π. 102 τοῦ 1898. (Ὁμοιότατα ἀπεφάνησαν πλεῖστοι προγενέστεραι ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου, μνημονευόμεναι ἐν Α' Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων β' ἐκδ. σελ. 696).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 810.

Ν. Τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας δεξαμένου ὅτι διὰ τοῦ πρὸς τὴν σύμ-
βουλον αὐτοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἐκχωρητοῦ ἐγορηγῆθη αὐτῇ ἡ πληρεξου-
σίτης νὰ εἰσπράττῃ τὰ ὀφειλόμενα εἰς αὐτὴν καὶ δι' ἐκχωρήσεως, δὲν
χωρεῖ ἀναιρέσεις καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι κακῶς ἐξιτιμήθη τὸ περιεχόμε-
νον τοῦ ἐγγράφου τούτου, διότι ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου,
μὴ ἀντιβαίνουσα εἰς κανόνα τοῦ δικαίου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀ-
ρείου Πάγου. Α. Π. 287 τοῦ 1899. Ἐπίσης τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας
δεξαμένου ὅτι διὰ τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου τὸ Δημόσιον ἀνέλαβε τὴν
ὑποχρέωσιν μόνον νὰ μὴ μισθώσῃ εἰς ἄλλον τινὰ ἕτερον ἐν ταῖς φυλα-
καῖς ὀφιοπωλεῖον, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐν αὐταῖς εἰσαγωγὴν
ὀψων καὶ τὴν μεταβὺ τῶν πεφυλακισμένων πωλήσεων τῶν ὑπ' αὐτῶν, τῶν
συγγενῶν ἢ οἰκείων προμηθευομένων, δὲν ἐπιτρέπεται ἀναιρέσεις, διότι ἡ
τυχὸν ἐσφαλμένη ἐρμηνεῖα συμβολαίου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως,
ἐφ' ὅσον δὲν παραβιάζεται κανὼν τῆς οὐσίας τοῦ δικαίου, Α. Π. 115 τοῦ 1899.
Ἐπίσης ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ὅτι τὸ δικόγραφον
τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἀόριστον καὶ ἀνεπίδεκτον δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, καὶ
ἐσφαλμένη παντελῶς τυχὸν οὐσα, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. Α. Π.
347 τοῦ 1896. — Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ἀν-
ήτο δυνατόν ἢ μὴ νὰ ἔχῃ τις ἔγγραφον ἀποδείξει τῶν ἰσχυρισμῶν του
διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 131 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 811.

Ν. Δὲν δύναται ὁ Ἀρειὸς Πάγος νὰ ἐξελέγξῃ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστη-
ρίου τῆς οὐσίας, καθ' ἣν ἡ πρότασις τοῦ δόλου τυγχάνει ἀόριστος, μὴ
ὀριζομένων τῶν μηχανορραφῶν, ὧν ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ εἰς τῶν συμβαλ-
λομένων, ὥπως παρὰ τὴν τὸν ἕτερον εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς συμβάσεως.
Α. Π. 100 τοῦ 1898. — Ἐὰν ἡ αἰτήσις θεραπείας ἀπευθύνῃ οὐχὶ εἰς
τὴν προϊσταμένην τοῦ ἀδικήσαντος ἀρχὴν ἀλλ' εἰς ἑτέραν, ἢ ἀγωγὴ τυγ-
χάνει ἀπορρίπτειν ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἅτε τῆς δια-
τάξεως τοῦ ἄρθ. 2 τῆς Πολ. Δικ. ἀφορώσης εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν (Πολ.
Δικ. 160). Ὅθεν ὁ σχετικὸς λόγος δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναι-
ρέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον. Α. Π. 185 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 812.

Ν. Ἀπόφασις ἀποφαινομένη μόνον ἀπαράδεκτον τὴν ἐπὶ τῆς ἐρίσεως
συζητήσιν ὡς μὴ κοινοποιηθείσης νομίμως δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναιρέσιν,
διότι οὔτε ὀριστικὴ καὶ τελεσίδικος εἶναι, οὔτε ἐπικυρωτικὴ ἀπόφασις
περὶ ἀποδείξεως, οὔτε προσβάλλεται διὰ κακίαν τοῦ δικαστηρίου σύνθεσιν

ἡ ὑπέρβασιν καθηκόντων. Α. Π. 43 τοῦ 1898. — Ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 136 τοῦ 1889. — Ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν, ἐκδοθείσης ἐπὶ αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν ὡς ἀπλῶς προπαρασκευαστικὴ ἀπόφασις. Α. Π. 321 τοῦ 1894. Ἐπίσης ἀπόφασις Πρωτοδικείου, ἐπικυρώσασα ἀπόφασιν Εἰρηνοδικείου, ἀναβαλοῦσαν μόνον νὰ ἀποφηνῇται ἕως τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου λύσεως τοῦ παρεμπεσόντος ζητήματος περὶ τοῦ πραγματικοῦ δικαιώματος δουλείας τῶν ἐναγομένων. Α. Π. 28 τοῦ 1894. — Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ Ἐφετεῖον ἐπεκύρωσε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ἥτις καθίσταται ὀριστικὴ μετὰ τὴν ἀπρακτον πορέλυσιν τῆς προθεσμίας τῆς ταχθείσης πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου, κατέστη ἐπίσης ὀριστικὴ μετὰ τὴν παρέλυσιν τῆς προθεσμίας ταύτης. Ὅθεν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 146 τοῦ 1899. — Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα ἐνστάσεις καὶ παραπέμπουσα τὴν περαιτέρω συζήτησιν ἐπὶ τῶν ἀνταγωνικῶν τοῦ ἀναιρεσέοντος ἀπαιτήσεων δὲν εἶναι ὀριστικὴ, ἀλλὰ προπαρασκευαστικὴ. Ὅθεν δὲν χωρεῖ κατ' αὐτῆς ἀναίρεσις. Α. Π. 9 τοῦ 1897. Ἐπίσης ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα ἐνστάσιν ἀναρμολογίας καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην δὲν εἶναι ὀριστικὴ καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναιρέσεως πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 100 τοῦ 1897. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις ἡ ἀναγνωρίζουσα ἡ ἀπορρίπτουσα κεφάλαια τῆς λογοδοσίας, καίπερ μὴ ἐκκαθαρίζουσα τὸν ὅλον λογαριασμόν, ὀριστικὴ ἐστὶν ἐπ' ὅσον ἀναγνωρίζει ἡ ἀπορρίπτει τοιαῦτα· διὸ κατὰ τῶν διατάξεων τούτων τῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται αἰτίσις ἀναιρέσεως. Α. Π. 91 τοῦ 1898. Ἐπίσης ἡ ἀπόφασις, ἡ ἐπικυρούσα τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου, δι' ἧς ἐπὶ βληθὲν ὅρκος περὶ τῆς βίσεως τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐπικυρωτικὴ περὶ ἀποδείξεως οὕσα, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν ὡς πρὸς τὸ θέμα, τὸ μέσα καὶ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως. Α. Π. 12 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 813.

Ν. Ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐνστάσις ἐκ τοῦ λόγου ὅτι κακῶς ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ ὡς ἐκδοχέως τῆς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιδικασθείσης ὑπὲρ τῶν ἀρχικῶν ἐναγόντων ἀπαιτήσεως εἶναι ἀπορρίπτει·α, διότι ὁ ἐκδοχέως δικάζεται καὶ προτιμᾶται μάλιστα τοῦ ἐκχωρητοῦ ἐν τῇ δίκῃ περὶ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως συνωδὰ τῇ διατάξει τοῦ νόμου 55 Πανθ. (3. 3.) Α. Π. 440 τοῦ 1895. — Τὸ Δημόσιον κατὰ γενικὸν κανόνα ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπροσωπεύων δ' αὐτὸν παρίσταται κατὰ τὰς ἐν τῷ νόμῳ ὀριζομένης περιπτώσεις ὁ Οἶκον. Ἐπορος, ὅθεν εἶναι ἔγκυρος αἰσιποτε ἡ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ αἰτήσις ἀναιρέσεως. Α. Π. 402 τοῦ 1896. — Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθ. 813 οἱ γενικοὶ ἢ εἰδικοὶ διὰδόχοι τῶν διαδίκων δύνανται οὐ μόνον νὰ αἰτήσωνται ἀναίρεσιν κατὰ τῶν ἐναντίων αὐτῶν ἐκδοχέων ἀποφάσεων,

ἄλλα καὶ νὰ ἀπευθύνωσιν αὐτὴν κατὰ τῶν διαδόχων τούτων, τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχοντος λόγου ἐν ἑκατέρᾳ τῶν περιπτώσεων τούτων. Α. Π. 23 τοῦ 1897. — Ἡ ἐνστάσις ἀκυρότητος τοῦ ἀναιρετηρίου δι' ἑλλειψιν παθητικῆς ἡμοδικίας δὲν εἶναι βᾶσις κατ' ἀπάντων τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀπηρῶσαν οἱ αἰτούμενοι ἀναίρεσιν τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀπέναντι αὐτῶν ὡς ἡμοδικῶν ἐξεδῶθη ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις· ἐκ τοῦ ὅτι δὲ εἰς τῶν ἀναιρεσιβλήτων δὲν ἦτο διὰδικος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δίκη δὲν ἔπαυσεν ἡ ἀρχικὴ σῆσις τῆς ἡμοδικίας μετὰ τῶν ἄλλων ἀναιρεσιβλήτων. Α. Π. 151 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 816.

Ν. Καὶ ἐκπρόθεσμος ἐπίδοσις τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως δὲν καθίστησιν αὐτὴν ἀπαράδεκτον, ἐὰν δὲν δύναται τὸ ἐκπρόθεσμον νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἀμείλιαν τῶν ἀναιρεσιόντων, οὐδὲ νὰ καταλογισθῇ εἰς βάρος αὐτῶν κατὰ τὴν νομικὴν ἀρχήν, ὅτι εἰς τὰ ἀδύνατα οὐδεὶς ἐνέχεται. Ὅθεν δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἐκπρόθεσμος αἴτησις ἀναίρεσεως, ἐὰν οἱ ἀναιρεσιόντες, ἀγράμματοι ὄντες καὶ ἀνίκανοι νὰ συντάξωσι κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις τὸ ἀναιρετήριον, ἦσαν ἡναγκασμένοι νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἀθήνας, ὅπως ἀναζητήσωσι τὸν ἐν αὐτοῖς διαμένοντα πληρεξούσιον αὐτῶν δικηγόρον, μόνον ἀρμόδιον κατὰ τὸν νόμον νὰ συντάξῃ καὶ ὑπογράψῃ αὐτό. Α. Π. 371 τοῦ 1894. (Ὁμοίως ἀπεφάναντο καὶ αἱ ἀποφάσεις Α. Π. 73 τοῦ 1847, 176 τοῦ 1848, 249 τοῦ 1855, περὶ ὧν ἴδε Πρῶτον Τόμον τῶν Δικ. Νόμων β' ἐκδόσιν σελ. 707).

Πολ. Δικ. ἀρθ. 818.

Ν. Ἡ ἀναίρεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας οὐδὲν παρακωλύει τὴν ἐνώπιον τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἅτε μὴ ἐχούσης τῆς ἀναίρεσεως ἀνασταλτικὴν δύναμιν. Α. Π. 180 τοῦ 1896. Ἐπίσης ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς διαταξάσης τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὑποθέκης δὲν κωλύει τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς καὶ ἐπομένως τὴν παῦσιν τοῦ δικαιοματος τοῦ διαδίκου εἰς παρακράτησιν τοῦ τιμῆματός. Α. Π. 435 τοῦ 1896. Ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως δύναται ὁ ἔχων συμφέρον νὰ προβῇ εἰς δευτέραν πραγματογνωμοσύνην, ἀφοῦ ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν ὁριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν πρώτην πραγματογνωμοσύνην. Α. Π. 160 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 819.

Ν. Πρὸς ἀπόδειξιν νομίμου κλητεύσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συντάσσεται ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἀποδεικτικὴν, περιγράφον ἀκριβῶς πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὸ ἐπιδοθὲν δικόγραφον τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως· ἀλλ' ἀκριβὴς περιγραφὴ ὑπάρχει μόνον ὅσῳκις προκύπτει ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ κατὰ τίνος ἀποφάσεως ἀπευθύνεται αὕτη, ὅθεν ἀνάγκη νὰ διαλαμβάνῃ τὸ ἀπο-

δεικτικόν τὸ δικαστήριον, ὃ ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν, καὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν αὐτῆς. Α. Π. 250 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 827.

Ν. Ὁ μὴ ὢν ἀναιρεσίβλητος, ἀλλ' ἀπλῶς παρεμβαίνων εἰς τὴν κατ' ἀναίρεσιν δίκην πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσιόντος δὲν δικαιούται νὰ προτείνῃ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀναιρέσεως. Α. Π. 280 τοῦ 1898. — Ὅσακις ἀναιρεῖται ἀπόφασις, διότι ἐνῶ τὸ δικαστήριον ἦν ἀρμόδιον ἀπεφάνητο ἐαυτὸ ἐσφαλμένως ἀναρμόδιον, πρέπει ἡ ὑπόθεσις νὰ ἀναπεμφθῇ εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον, διότι ἡ αὐτὴ παράδοσις ὑπάρχει εἴτε ἀρμόδιον εἴτε ἀναρμόδιον ἀποφαίνεται ἐαυτὸ τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον. Α. Π. 452 τοῦ 1895, 108 καὶ 109 τοῦ 1896 (Συνάδει ἡ ὑπ' ἀριθ. 145 τοῦ 1863 ἀποφ. Ἀρείου Πάγου, ἧς μνεία ἐγένετο ἐν Α' Τόμῳ Δικ. Νόμων σελ. 715).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 834.

Ν. Τὸ ἄρθρον 834 δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν, ὅσακις τὰ χρήματα δὲν κατέβαλεν ὁ ἀναιρεσιῶν ὀφειλέτης εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, ἵνα δικαιῶται ἐκεῖνος πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πρὸ τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως καταστάσεως νὰ ζητῇ τὴν εἰς αὐτὸν ἀπόδοσιν, ἀλλὰ κατέβαλεν αὐτὸς ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ἡ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἄκυρος θεωρηθεῖσα. Α. Π. 199 τοῦ 1897. — Ἀναιρουμένης ἀποφάσεως, ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδώσῃ τὰ εἰσπραχθέντα δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς ἀπότισιν τῶν ἐμὴ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι λαβὼν τὰ χρήματα δυνάμει τελεσιδίκου ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπερήμερος πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 440 τοῦ 1895, 288 τοῦ 1896, 495 τοῦ 1897. (Ὅμοια ἀπεφάνησαν καὶ αἰμνημονευόμεναι ἐν ἡμετέρῳ Πρώτῳ Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων δευτέρας ἐκδόσεως σελ. 717 ἀποφάσεις 72 τοῦ 1849, 41 τοῦ 1854, 40 τοῦ 1858, 66 τοῦ 1883, 1 καὶ 2 τοῦ 1884, 248 τοῦ 1887, 69 τοῦ 1886). — Ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου οὐχὶ ἐν μέρει ἀλλὰ κατ' ὅλον κληρίαν, τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ παρεπέμφθη πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορά, δικαιούται νὰ ἐξετάσῃ κατ' οὐσίαν αὐτὴν ὀλοκληρὸν καὶ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ἅπερ τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας ἐδίξαντο ὡς ἀποδεδειγμένα ἢ ὁμολογούμενα, διότι τοιοῦτος περιορισμὸς αὐδαμῶς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθ. 834 καὶ 836 τῆς Πολ. Δικον., δι' ὧν κανονίζεται ἡ μετὰ τὴν ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς διαδικασία. Α. Π. 98 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 836.

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 836, ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως δι' ἐσφαλμένην ἐφαρ-

μογήν τοῦ νόμου, δὲν διατάσσεται ἡ παραπομπή τῆς δίκης εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἀρειος Πάγος ἐφαρμόζει τὸν νόμον διατάσσων διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ συζήτησιν. Ὑπαχθαισὼν ὅμως σὺν ἄλλοις εἰς τὴν ἀρμολογίαν τοῦ Β' Τμήματος διὰ τοῦ νόμου ΧΜΖ' τοῦ 1877 τῶν ὑποθέσεων, ὡς ὁ Ἀρειος Πάγος κρατεῖ νὰ δικάσῃ αὐτὸς κατὰ τὸ ἀρθ. 836, δικάζει τανῦν αὐτὰς τὸ Β' Τμήμα. Κατάδηλον δ' ὅτι ἡ ἐκ νέου ἐνώπιον τούτου συζήτησις περιορίζεται μεταξὺ τῶν κατὰ τὴν ἀναιρετικὴν ἀπόφασιν διαδίκων. Α. Π. 266 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 837.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 837 ὁρίζοντος ὅτι κατ' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου οὐδὲν συγχωρεῖται ἄλλο ἐνδίκον μέσον, ὅθεν οὐδὲ δευτέρα ἀναίρεσις, εἰς ἡν ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις ὑπερρίθθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ ἀνυποστήρικτος, συνδυαζομένου πρὸς τὰ ἀρθ. 833 καὶ 836 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, προκύπτει ὅτι τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον κατὰ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπαγορεύεται ὅποτεν οὗτος δικάζῃ ὡς Ἀκυρωτικόν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅποτεν δικάζῃ ὡς δικαστήριον οὐσίας. Α. Π. 393 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 852.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 852, καθ' ἣν ἡ ἀξία τῶν καρπῶν ἐξευρίσκειται διὰ μαρτυρίας ἐκτιμητῶν, ἐνδείκνυσι μόνον τὴν διὰ πραγματογνωμόνων ἀπόδειξιν, δὲν ἀποκλείει ὅμως καὶ τὰ λοιπὰ νόμιμα ἀποδεικτικά μέσα, ἃ τὸ δικαστήριον ἐν τῇ διακριτικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ ἤθελε θεωρήσει πρόσφορα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀξίας τῶν καρπῶν. Α. Π. 303 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 854.

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθ. 854 ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις ἐνεργεῖται δυνάμει τίτλου ἐκτελεστοῦ. Ἄρα ἔλλειποντος αὐτοῦ ἡ παραγραφείσις τῆς ἐν αὐτῷ ἀπαιτήσεως, ἡ ἐκτέλεσις ἐστὶν ἄκυρος, ὃ δὲ δι' ἄκυρου πλειστηριασμοῦ γινόμενος ὑπερθεματιστὴς κέχρηται νόμιμον συμφέρον νὰ προτείνῃ τὴν τοιαύτην ἀκυρότητα τῆς ἐκτέλεσεως, ὅπως ἀποκρούσῃ ἣν ζημίαν ἤθελεν ὑποστῆ καταβάλλον τὸ τίμημα καὶ ὑποκύπτων εἰς τὴν διεκδίκησιν τοῦ κατακυρωθέντος πράγματος ὑπὸ τοῦ κυρίου ὀφειλῆτου, ὥστε ἐξ ἰδίου δικαίου, οὐχὶ τρίτου, προτείνει τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐκτέλεσεως. Α. Π. 431 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 862.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 862 προδήλως συνάγεται ὅτι ἄκυρος ἐστὶν ἡ διεξαγωγή ἀποδείξεως γενομένης πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς διατασσούσης ἀπόδειξιν παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἀποδεικνύοντος τὴν μὴ παρόντα κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς. Α. Π. 237 τοῦ 1894. — Ἡ κοινοποίησις τῆς ἀποφάσεως ἀναγκαῖα ἐστὶ πρὸς ἐναρξιν τῆς προθεσμίας

περί τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἐνδίκων μέσων ἢ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 138, 732, 791, 816 καὶ 892). Ὅθεν ἡ ἀπόφασις, ἥτις συμπληρώσασα ἑτέραν προγενεστέραν ἀπόφασιν, ὥρισε χρόνον ἀνυποστάσεως καὶ διώρισεν εἰσηγητήν, δὲν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ κοινοποιηθῇ. Α. Π. 227 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 871.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθ. 634, 635, 638, 871 καὶ 910 προκύπτει ὅτι ἐπὶ ἀντιρρήσεων περί τὴν ἐκτέλεσιν ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου εἶναι πάντοτε προσωρινή καὶ οὐδόλως βλάπτει τὴν κυρίαν δίκην, προσέτι δὲ ὅτι, ὅσάκις ὁ Πρόεδρος διστάζει νὰ ἀποφανθῇ μόνος, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἀλόκληρον τὸ δικαστήριον, ὃ δικάζον κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν λύει ὀριστικῶς τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσαχθεῖσαν διαφοράν, ἢ δὲ τοιαύτη τοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις δὲν φέρει πλέον προσωρινὴν χαρακτῆρα, οὐ ἔνεκα καὶ ἐπιτρέπονται κατ' αὐτῆς τὰ ἐνδίκαια μέσα, ἅπερ δὲν ἐπιτρέπονται κατὰ τῆς τοῦ Προέδρου ἀποφάσεως Α. Π. 319 τοῦ 1896. — Ἡ δεκαήμερος προθεσμία πρὸς ἑρσιν ἐν ταῖς δίκαις περί τὴν ἐκτέλεσιν χωρεῖ οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀναφερομένων δικῶν ἔνεκεν τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν προκυπτουσῶν ἀπὸ τρίτων διεκδικήσεων τῶν κατασχθέντων, διότι τὸ μὲν ἀρθ. 871 κατ' οὐδὲν διακρίνει μετα' ὅ ὀφείλῃ καὶ τρίτου διεκδικητοῦ, ἐκ δὲ τῶν ἀρθ. 910, 911 καὶ 985 προκύπτει σαφῶς ὅτι καὶ εἰς τὸν διεκδικουῦντα τρίτον δι' ἀνακοπῆς τὰ κατασχθέντα ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἀρθ. 871 περί ἐφέσεως ὠρισμένα. Α. Π. 194 τοῦ 1897. (Τὴν ἀρχαιότεραν νομολογίαν διχοστατοῦσαν ἀναζητήσαν ἐν σελίδι 746 ἡμετέρου Πρώτου Τόμου Δικ. Νόμων ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 871).

Πολ. Δικ. ἀρθ. 872.

Ν. Ἡ τῶν ἀνακοφάντων τὴν ἐκτέλεσιν ἐνστάσις περί ἐξοφλήσεως τοῦ ἐπιδίκου χρέους, στηριζομένη εἰς τὸ προσαγόμενον ὑπ' αὐτῶν ἐξοφλητήριο, εἶναι ἀναμφηρίστως ἐνστάσις ἐκκεκαθαρισμένη κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀρθ. 873. Α. Π. 241 τοῦ 1895. — Τὸ ἀπαράδεκτον τῶν ἐνστάσεων ὡς ἀνεκκαθαρίστων προσήκον νὰ προτείνῃται ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐνστάσις διαδίδεται, μὴ δυνάμενον νὰ ἀνακληρωθῇ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, διότι δὲν ἀπορρᾷ εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον ἀλλ' εἰς τὸ τῶν δικαζομένων. Α. Π. 84 τοῦ 1895. — Ἡ περί τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασία περαίνεται διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπερθεματιστοῦ εἰς τὸ πλειστηριασθὲν καὶ πρὸ αὐτῆς ὁ ὀφειλέτης δικαιούται νὰ ἀμυνθῇ κατὰ τῆς ζητουμένης ἐξώσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πλειστηριασθέντος, προτείνων ἐκκεκαθαρισμένας ἐνστάσεις· ἀλλ' ἢ ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ προτεινομένη ἐνστάσις τῆς ἀντικατόχητος τοῦ διαδεξαμένου τὸν ὑπερθεματιστὴν πρὸ τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὸ ἐκπλειστηριασθὲν, ἀξιοῦντος τὴν ἐκ τούτου ἐξωσιν τοῦ ὀφειλέτου, ἀφορώσα εἰς τὴν ἐνεργητικὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἐνάγοντος, ἥτοι εἰς τὴν ἐκπληρότητα πρὸς ὅσας ἀγωγὰς καὶ πράξεις ἐνώπιον τοῦ δικαστη-

ρίου, δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐνστάσεων, ὧν τὸ ἀπαράδεκτον καθιεροῖ τὸ ἄρθ. 872. Α. Π. 195 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 873.

Ν. Ἐν ταῖς δίκαις ἕνεκα ἀνακοπῆς τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τῆς ἐνεργηθείας εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως, εἴτε εἰς κινητὰ εἴτε εἰς ἀκίνητα ἀφορώσης, τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας προσδιορίζει ἡ δι' ἣν ἐπεβλήθη ἡ κατάσχες ἀπαίτησις. Α. Π. 98 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 883.

Ν. Ἡ χρηματικὴ ποινὴ ἡ ἀπειλουμένη δι' ἀποφάσεως κατὰ τοῦ καταδικασθέντος εἰς παράλειψιν πράξεως, λόγον ἔχει τὴν ἀπίθειαν τοῦ διαδίκου πρὸς τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν· ἀπειθῶν δὲ λογίζεται αὗτος ὅταν μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν κοινοποιήσιν τῆς ἀποφάσεως ἡ ὁ ἴδιος ἐπιχειρήσῃ τὴν παραλείψειαν πράξιν ἢ κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ ἄλλος. Ἀρ. Παγ. 41 καὶ 104 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 903.

Ν. Μόνον μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν δανειστῶν ἔχει δικαίωμα ὁ ὀφειλέτης νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, τοῦ μὴ καταθέσαντος τὸ ἐκπλειστηρίασμα, τὸ ἐκ τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ προκύψαν ἔλλειμμα. Α. Π. 458 τοῦ 1895.— Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 903 καὶ 982 τῆς Πολ. Δικ. ἡ ἐκ τῆς συνήθους φθορᾶς ἐλάττωσις κατὰ τὸν ἀναπλειστηριασμὸν τοῦ τιμήματος τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος βαρύνει τὸν πρῶτον ὑπερθεματιστὴν τὸν μὴ ἐκπληρώσαντα τὰς ἐαυτοῦ ὑποχρεώσεις. Α. Π. 233 τοῦ 1894.— Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 903, 982 καὶ 983, ἐπιτρέπουσαι τὸν ἀναπλειστηριασμὸν τοῦ πλειστηριασθέντος ἀκινήτου ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, καθιεροῦσι μέσον πρὸς ἐξανάγκασιν αὐτοῦ εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ πλειστηριασματος, μὴ ἀποκλείουσι καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιστευδόντος πρὸς ἄμεσον δι' ἀγωγῆς ἀπαίτησιν τῆς ἀξίας παρὰ τοῦ πρὸς ὃν ἡ κατακύρωσις, ὅταν, μὴ συντρέχοντος ἐτέρου δανειστοῦ, δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγκη συντάξεως πίνακος κατατάξεως, ἅτε τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ὑποχρεουμένου κατὰ νόμον (Ν. 9 Πανδ. (19. 1) § 3 Πανδ. (19. 1) εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος πρὸς τὸν πωλητὴν.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 906.

Ν. Ἡ διὰ πλειστηριασμοῦ ἀγραπωλησία καταρτίζεται καὶ ἀποδεικνύται διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ συντασσομένης κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως· περιεχούσης δὲ τῆς περιλήψεως τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ὁρισμοὺς διαφέροντας τῶν ἐν τῇ κατακυρωτικῇ ἐκθέσει περιεχομένων, προτιμᾶται τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Α. Π. 377 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 908.

Ν. Τὸ ἄρθρον 908 ὀρίζει ἴδιον τύπον περὶ τῆς ἐκθέσεως καὶ τῆς κατα-

σχέσεως αινιμάτων, ἀλλ' οὐδόλως διαλαμβάνει ὅτι προσπατεῖται νὰ μνημονεύηται ἐν αὐταῖς καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτῶν εἰς τὸν δήμαρχον ἢ δημαρχικὸν πάρεδρον. Α. Π. 427 τοῦ 1903. — Ἐκ τῶν ἀρθ. 908 καὶ 984 προκύπτει ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος κατάσχεσις μεσεγγυημένων ἤδη πραγμάτων, ὃ ἐστὶ πραγμάτων ἀναγκαστικῶς πρότερον κατασχεθέντων καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὑπὸ μεσεγγύησιν τεθέντων κατὰ τὰ ἀρθρα 886, 887, 888 καὶ ἐπ. καὶ 957—961 τῆς Πολ. Δικον. Καθιερώθη δὲ τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο, διότι διὰ τῆς πρώτης κατασχέσεως στρεφεται ὁ ὀφειλέτης τῆς ἐλευθέρως τῶν πραγμάτων αὐτῶν διαθέσεως, ὅπερ ὠφελεῖ πάντας τοὺς δανειστάς, ἐπετράπη δὲ εἰς αὐτοὺς πρὸς οἰκονομίαν δαπανῶν καὶ χρόνου νὰ ἱκανοποιῶσι τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν διὰ τῆς δημοσίας τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων ἐκποιήσεως, εἰς ἣν εὐθὺς ἄγει ἡ κατάσχεσις, εἴτε ἀπλῶς ἀναγγελόμενοι κατὰ τὰ ἀρθρα 908, 936, 937, 984 καὶ 986 τῆς Πολ. Δικ. ἢ καὶ ἐξακολουθοῦντες τὸν πλειστηριασμὸν μὴ τυχόν κατορθωθέντα κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, εἰς ὃ ἄρκει τὸ νὰ ἔχῃ ἐκτελεσθὼν δικαιογράφον ὃ τὴν ἐξακολούησιν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπιθυμῶν δανειστῆς κατὰ τὰ ἀρθρα 914 καὶ 985 τῆς Πολ. Δικ. Τοῦναντίον ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις, μέτρον προφυλακτικὸν ἀπλῶς ὑπὲρ τοῦ ἐνεργοῦντος αὐτὴν δανειστοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 1034. στερεῖ μὲν καὶ αὕτη τὸν ὀφειλέτην τῆς ἐλευθέρως τῶν κατασχεθέντων διαθέσεως, δὲν ἄγει ὅμως εἰς τὴν δημοσίαν αὐτῶν ἐκποίησιν, πρὶν ἢ ἐπικυρωθῇ τελεσιδικίως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ διαταχθῇ ἡ δικαστικὴ ἀπαλλοτριώσις. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ἕως τῆς τοιαύτης τελεσιδικίας. ἦτις τὸ προφυλακτικὸν μέτρον ὑπὲρ τοῦ ἐνεργήσαντος πιστωτοῦ μεταβάλλει εἰς ὀριστικὸν καὶ εἰς χρήσιμον διὰ πάντας τοὺς δανειστάς καὶ ἦτις κατὰ κανὼνα ἀπαιτεῖται ὡς προὐκ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἀρθ. 856, δὲν δύναται ἡ ὑπαρξίς συντηρητικῆς κατασχέσεως νὰ θεωρηθῇ κώλυμα ἐπιβολῆς ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὸ ἀρθρον 1037, θέλον νὰ δείξῃ τίνι τρόπῳ γίνεται ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις, παραπέμπει καὶ εἰς τὰ ἀρθρα 908 καὶ 984, τὰ κηρύσσοντα ἀπαράδεκτον δευτέραν ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν μετ' ἐπιβολῆν πρώτης τοιαύτης, ἀλλ' ἐκ τῆς παραπομπῆς δύναται μόνον νὰ συναχθῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι μετὰ τὴν πρώτην συντηρητικὴν ἀπαράδεκτος εἶναι δευτέρα τοιαύτη, κατ' ἀναλογίαν τῶν περὶ ἀναγκαστικῆς δικτασσομένων. Α. Π. 306 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 909.

Ν. Τὸ ἀρθ. 909, καθ' ὃ ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀναγγελίας γίνεται εἰς τε τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐκτέλεσιν δανειστὴν καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἀπορῶν εἰς τὴν προδικασίαν τῆς κατατίξεως καὶ πραραυλάττον τὰ συμφέροντα τῶν διαφερομένων εἰς αὐτὴν δανειστῶν, εἶνε οὐσιώδεις, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἢ παρὰ δασὶς αὐτοῦ (Πολ. Δικ. ἀρθ. 201) ἐπάγει τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀναγγελίας, ἀδιαφώρως ὅν ἐγένετο ἄλλοθεν γνωστὴ ἡ ἀπαίτησις τοῦ παραλείποντος τὴν τοιαύτην κοινοποίησιν δανειστοῦ. Α. Π. 104 τοῦ 1894,

389 τοῦ 1896.—Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθ. 908, 909 καὶ 981 τῆς Πολ. Δικονομίας μετὰ τὴν ὑπὸ τινος δανειστοῦ ἐπιβολὴν κατασχέσεως ἐπὶ περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου του δύνανται μὲν ἐν περιπτώσει παραλείψιως τῆς εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 971 κοινοποιήσεως τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ μὴ τηρήσεως διατυπώσεώς τινός, συντελούσης νὰ καταστήσῃ ζωηρότερον τὸν συναγωνισμὸν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἅποια εἶναι αἱ τοῦ ἄρθ. 907 καὶ ἐπομένων, νὰ ἐναντιωθῶσι κατ' αὐτοῦ, ἅτε βλαπτόμενοι· ἀλλ' ὅμως οὔτε κατάσχесιν νέαν νὰ ἐπιβῶσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, οὔτε ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἐπιβληθείσης δι' ἀκυρότητος νὰ προβάλωσι δικαιούνται, ἅτε κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων τούτων περιοριζομένου τοῦ δικαιώματος αὐτῶν εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα. Α.Π. 100 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 910.

Ν. Δυνάμει τῶν Ῥωμαϊκῶν διατάξεων ὁ ὀφειλέτης ἡμιούμενος ἐκ τῆς παρεμποδίσεως τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἐκ δόλου τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἔχει ἀγωγὴν ἢ ἔνστασιν κατ' αὐτοῦ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι ὁ τοιοῦτος δόλος εἶναι οὐσιώδης. Α. Π. 151 τοῦ 1897. (Συνεδρὰ τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἀπεφάνησαν αἱ ἀποφ. . . .). — Τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ κατασχεθέντος γενομένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου, ὅστις καὶ θεωρεῖται πωλητὴς αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι αὐτὸς μόνον εὐθύνεται ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ διὰ τὴν ἀνυπαρξίαν ἐπαγγελθέντος χρησίμου εἰς πωλούμενον πρᾶγμα προσόντος, κατὰ νομικὸν πλάσμα θεωρουμένου τοῦ τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐνεργοῦντος δικαστικοῦ κλητῆρος ὡς ἐντολοδόχου τοῦ κυρίου τοῦ ἀναγκαστικῆς πωλουμένου πράγματος, ὥστε κατ' αὐτοῦ νομίμως ἐγείρεται ἡ περὶ διαρρήξεως τῆς πωλήσεως ἀγωγή. Α. Π. 48 τοῦ 1894. — Κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας ἢ ἐπὶ ἀκυρότητι προσβολῇ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως περιορίζεται ἐντὸς προθεσμίας τινός· ὅθεν καὶ μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ πρότασις περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ. Α.Π. 149 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 911.

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθ. 911 ἡ τοῦ τρίτου δικηδικητικῇ ἀνακοπῇ ἀναγκαῖον νὰ ἀπευθύνηται καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ νὰ κοινοποιηθῇ αὐτῷ ὡς ἀναγκαιούσης τῇ περυσίας αὐτοῦ δικαζομένης τῆς κυριότητος τῶν κατασχεθέντων, διότι οὗτος ἐστὶν ὁ κυρίως διάδικος καὶ ὁ δανειστὴς διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ δύναται νὰ πορισθῇ τὰ μίσα τῆς ἀποδείξεως τῆς κυριότητος τοῦ ὀφειλέτου του καὶ ἀποκρούσῃ τὴν ἀνακοπὴν. Ὅθεν καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου ἐξακολουθοῦσης τῆς ἀμρισητήσεως τῆς κυριότητος ἢ ἔρεσις τρίτου πρέπει νὰ ἀπευθύνηται καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, πλὴν ἐάν οὗτος ἐφανισθεὶς πρωτοδικῶς ὡμολόγησεν τὰς περὶ τῆς κυριότη-

τητος ἀξιώσεις τοῦ τρίτου, ὅτε δὲν ὑφίσταται ὁ ἀνωτέρω λόγος. Α. Π. 243 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 913.

Ν. Ἀναβληθέντος τοῦ πλειστηριαμοῦ μετὰ τὴν ἐνέργειαν πασῶν τῶν πρὸ τοῦ πλειστηριαμοῦ διατυπώσεων δι' ἀναστολῆς τοῦ προέδρου ἢ κοινῇ τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου συναινέσει, ἀρκεῖ ἄνευ ἄλλης τινὸς κοινοποιήσεως πρὸς ἔγκυρον ἐνέργειαν ἢ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριαμοῦ κατὰ τὸν τόπον καὶ τὴν ἡμέραν αὐτοῦ δηλοποιήσας, ταύτης μόνον ἐν περιπτώσει ὑπὸ τῶν ἄρθ. 913 καὶ 895 τῆς Πολ. Δικ. ὡς ἐνεργητέας ὀριζομένης. Α. Π. 67 τοῦ 1898. — Κατὰ τὰ ἄρθρα 913 καὶ 985 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐὰν διὰ τινος παρεμπόπτοντος ἀναβληθῇ ὁ πλειστηριασμός, δι' ὃν ἐτηρήθησαν πᾶσαι αἱ νόμιμοι διατυπώσεις προσδιορίζεται νέα ἡμέρα αὐτοῦ, καθ' ἣν προσῆκον νὰ προηγηθῇ ἡ ἐν τῷ ἄρθ. 895 διαγεγραμμένη δηλοποιήσις ἥτοι προφορικὴ κηρύξις κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνθήκειαν. Μὴ ἐρίζοντος δὲ τοῦ νόμου τὸ εἶδος καὶ τὴν φύσιν τοῦ παρεμπόπτοντος, περιλαμβάνεται ἐν αὐτῷ καὶ ἡ μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου συμφωνία περὶ ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριαμοῦ εἰς ὑστέραν ἡμέραν. Ἡ τοιαύτη τοῦ παρεμπόπτοντος ἔννοια δύναται νὰ συναχθῇ καὶ ἐκ τοῦ ἐπομένου ἔκθετος 914, ὅπερ ἐπιτρέπει εἰς ἕκαστον τῶν ἐχόντων ἐκτελεστὸν δικαίωγραφον δανειστὴν νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν πλειστηριασμόν, ἐὰν δὲν κατορθωθῇ οὗτος κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν δι' οἷονδήποτε λόγον, ἅρα καὶ διὰ τὴν δύναμει συμπεριλάμβανεται μεταξὺ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ καταδικωμένου ὀφειλέτου ἀναβολήν. Α. Π. 607 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 914.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθ. 914 καὶ 915 προκύπτει ὅτι ὁ ἔχων τίτλον ἐκτελεστὸν δανειστής δὲν ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, ὅπως νομιμοποιηθῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ἥς ἕτερος δανειστής ἀρχικῶς εἶχεν ἐπιληφθῇ, διότι τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας ἐνεργουμένης διὰ τὸ κοινὸν πάντων τῶν δανειστῶν συμφέρον, ἐὰν ἐγκαταλίπῃ αὐτὴν ὁ ἐπισπεύδων, δικαιουνται οἱ λοιποὶ δανεισταὶ νὰ προβοῖσιν ἄνευ τινὸς κοινοποιήσεως εἰς τὰς περαιτέρω πράξεις ἀπὸ τού σημείου εἰς ὃ ἐγκατελείφθῃ ἡ διαδικασία. Ἔχων δ' ἕκαστος τῶν ἐχόντων ἐκτελεστὸν δικαίωγραφον δανειστῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν μὴ κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν κατορθωθέντα πλειστηριασμόν, κέχτηται ἀναγκαιῶς καὶ τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος τὰ τῆς ἐκτέλεσεως ἔγγραφα, ὧν ἄνευ δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ πλειστηριασμός, μηδ' αὖτως ἐπιτρεπομένου εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα νὰ ἀρνήθῃ τὴν παράδοσιν τῶν ἐγγράφων τούτων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐντεῦθεν βλάπτεται. Α. Π. 260 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 919.

Ν. Ὅποτεν ὁ δανειστής ἀδυνατῇ νὰ δεχθῇ τὴν καταβολὴν τοῦ ὀφει-

λομένου αὐτῷ ποσοῦ, ὃ ὀφειλέτης δύναται νὰ καταθέσῃ αὐτὸ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, ἀπαλλασσόμενος τῆς ὀφειλῆς (Ν. 7 § 2 Πανδ. 4. 4 καὶ Ν. 9 Κωδ. 8. 43 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 4 τοῦ νόμου τοῦ ΠΖ' τοῦ 1882). Οὐδεὶς δὲ νόμος ὑποχρεοῖ τὸν καταθέσαντα, παρ' ὃν ἡ κατάσχες, νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κατασχόμενον δανειστήν ἢ ἄλλον τινὰ περὶ τῆς προκειμένης καταθέσεως. Μὴ προκειμένης δὲ μεταβολῆς μισογ-γυούχου, δι' ἣν ἀπαιτεῖται δικαστικὴ ἀπόφασις (Πολ. Δικ. ἀρθ. 919 καὶ 1039), ἀλλὰ περὶ τῆς καταθέσεως, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν τὰ ἀρθρα ταῦτα. Α. Π. 311 τοῦ 1896. — Κατὰ τὸ ἀρθ. 919 ἡ εἰς χεῖρας τρίτου διαδικασία ἀκολουθεῖται, ὡς καὶ τὰ κατασχόμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ χρόνῳ τῆς κατασχέσεως παρὰ τρίτῳ καὶ οὐχὶ εἰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλὰς ἀκολουθεῖται ἡ ἀναγκαστικὴ διαδικασία· ὅθεν, ἂν ὁ κατασχ. θεῖς ἱππος εὐρίσκατο ἐν τῷ χρόνῳ τῆς κατασχέσεως ἐν τῇ φυσικῇ κατοχῇ τοῦ ὀφειλέ-του, δὲν προβάλλεται δὲ ἰδιόχουσά τις σχέσις, ἥς ἕνεκα θεωρητὶον τοῦτον ὡς ἐνασκουντὰ τὴν τοιαύτην κατοχὴν ἐν ὀνόματι ἄλλου, ἐνεργητὰ ἢ κα-τάσχες ἀναγκαστικῶς. Α. Π. 252 τοῦ 1896. — Ἐκ τοῦ ἀρθρου 910 ὁρί-ζοντος ὅτι, εἰάν ὁ ὀφειλέτης ἐπενέγκῃ ἀντιβήσεις ἕνεκεν ἀτάξιας τῆς δι-αδικασίας, ἐξακολουθεῖται ἐν ταῦτοις ἡ ἐκτέλεσις ἕως οὗ ὁ πρῶτος τῶν πρωτοδικῶν ἢ τὸ δικαστήριον παραγορήσῃ ἀναβολήν, καὶ ὅτι περὶ τῆς παραγορηθείσης ἀναβολῆς εἰδοποιεῖται ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ ὑπάλ-ληλος, συναγεται ὅτι, ὅπως ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναβολῆς, ἀπαι-τεῖται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀναβλητικῆς πράξεως τοῦ πρῶτου δι' εἰδοποιή-σεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ ὑπάλληλου περὶ τῆς παραγορηθείσης ἀναβολῆς. Ὅθεν δὲν εἶναι ὁρθόν ὅτι μόνῃ ἡ ἔκδοσις τῆς πράξεως τοῦ πρῶτου περὶ ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριαμοῦ ἐνεργεῖ αὐτοδικαίως καὶ ἀνευ γνωστοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ ὑπάλληλον. Α. Π. 226 τοῦ 1902. (Ἀμφίβολος ἡ ὁρθότης τῆς ἀποφάσεως).

Πολ. Δικ. ἀρθ. 925.

Ν. Τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας οὔσης κατὰ κανόνα τριακονθήμερου (Πολ. Δικ. ἀρθ. 515 καὶ 752), ἔπεται ὅτι, μὴ ὄντις τῶν νόμων εἰδι-κὴν προθεσμίαν πρὸς ἔφεσιν ἐν ταῖς δίκαις περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, ἰσχύει καὶ ἐν ταῖς δίκαις ταύταις ὁ κανὼν τῆς τριακονθήμερου προθεσμίας. Α. Π. 226 τοῦ 1900. — Τοῦ ἀρθ. 86 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου ἀποαιτῶντος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως τὴν σύγκρουον αὐτῇ εἰδοποιήσιν τοῦ Ὑπουργείου, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ δα-πάνη ἐφ' ἧς τῆς πληρωμῆς γίνεται ἡ κατάσχες, ἔπεται ὅτι ἡ εἰδοποι-ήσις πρέπει νὰ γίνηται συγχρόνως τῇ κατασχέσει ἢ τὸ βραδύτερον ἐντὸς τῆς ὀκταήμερου προθεσμίας τοῦ ἀρθ. 925 τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. 192 τοῦ 1896. — Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοιαν τοῦ ἀρθ. 925 ὁ εἰς χεῖρας τρίτου κατασχὼν δανειστὴς ὀφείλει ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως νὰ ζητήσῃ καὶ τὸ κύρος τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως σὺν τῇ κυριώσει τῆς κατα-σχέσεως ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἂν ἔτι ἡ κυρία ἀπαιτήσις

στηρίζεται εἰς δημόσια ἔγγραφα δυνάμενα νὰ ἐκτελεσθῶσι, "Ὅθεν δάκις δι' αὐτῆς δὲν αἰτεῖται καὶ τὸ τῆς ἀπαιτήσεως κύρος, αὕτη ὡς ἄκυρος ἀπορίπτει ἐστὶ. Ἀπορ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 2950 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 926.

N. Ὑφισταμένης ἐγκύρου συντηρητικῆς κατασχέσεως εἰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου, κωλύεται μὲν οὗτος νὰ καταβάλῃ τὸ κατασχεθὲν ποσὸν εἰς τὸν δανειστὴν αὐτοῦ, κωλύεται δὲ καὶ ὁ δανειστής νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν δι' ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως εἰσπραξίν τῆς αὐτοῦ ἀπαιτήσεως, ἅτε ἐξυρωμένης ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης περὶ τοῦ κύρους τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ συντηρητικῶς κατασχόντος (Πολ. Δικ. ἀρθ. 854). "Ὅθεν ἄκυρος τυγχάνει ἡ τυχὼν γενομένη ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις καθ' ὃν χρόνον ὑφίσταται ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις, δὲν αἰρεται δὲ καὶ ἡ ἀκυρότης αὕτη ἐκ τῆς τυχὼν μεταγενεστέρως παραιτήσεως ὑπὸ τοῦ συντηρητικῶς κατασχόντος ἀπὸ τῆς κατασχέσεως αὐτοῦ, διότι τὸ κύρος τῆς ἐννόμου πράξεως ἐξετάζεται καθ' ὃν χρόνον ἐπεχειρήθη (N. 29 Πανθ. 50, 17). Α. Π. 86 τοῦ 1897. — Στερούμενου τοῦ ὀφειλέτου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατασχέσεως τοῦ δικαίωματος νὰ διαθέσῃ τὰ κατασχεθέντα, μὴ δυναμένου ἐπομένως νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς καταβολὴν αὐτῶν, πρὶν τὴν δικαστήριον διατάξιν εἰς τὴν πρέπει νὰ ἀποδοθῶσι, ἔπεται ὅτι, ὑφισταμένης κατασχέσεως, κατ' οὐδέναν τρόπον δύναται ὁ δανειστής νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ὀφειλέτην εἰς καταβολὴν τῶν κατασχεθέντων, ὅθεν οὐδὲ νὰ ἐγείρῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν σκοποῦσαν τὴν ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων. Α. Π. 5 τοῦ 1895 (τῆς Ὀλομελείας).

Πολ. Δικ. ἀρθ. 927.

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθ. 927 πρὸς τὰ ἀρθρα 919 καὶ 928 συνάγεται ὅτι ὁ τρίτος ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ τὸν δανειστὴν αὐτοῦ ἢ νὰ συμψηφίσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλὴν αὐτοῦ, ἀλλ' ὀφείλει νὰ σολάστῃ τὰ κατασχεθέντα, ἕως οὗ περατωθῇ ἡ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως δίκη, αἰρῶνται δὲ τότε μόνον τὰ ἐπακολουθήματα ταῦτα τῆς κατασχέσεως, ἂν ὁ κατασχὼν δὲν ἐγείρῃ ἐμπροθέως τὴν ἀγωγὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως καὶ ἀπαιτήσεως καὶ ἐπέλθῃ ἡ ἀκυρότης τῆς κατασχέσεως Α. Π. 392 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 928.

N. Τὸ ἀρθ. 928, ἐπιβάλλον τῷ τρίτῳ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δηλώσῃ ἐν τῷ ὁκτῷ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς περὶ κύρους ἀγωγῆς, δὲν ἀπαγορεύει καὶ τὴν πρὸ ταύτης ἐνέργειαν τῆς δηλώσεως. Α. Π. 46 τοῦ 1900. — Ἡ κατὰ τὰ ἀρθ. 928 καὶ 929 τῆς Πολ. Δικονομίας ὑποχρέωσις τοῦ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτου πρὸς δηλώσιν καθ' ὡρισμένον τύπον ἐνεργητέαν προϋποτίθῃσι κατάσχεσιν ἔγκυρον ὅθεν δικαιούται ὁ τρίτος ἐν τῇ ἐπ' ἀνακοπῇ τῆς δηλώσεως δίκῃ ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ

ἐγκύριον δηλώσεως νά προτείνη τὴν ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως. Α. Π. 325 τοῦ 1902.—Ἡ διάταξις τοῦ 928 ἄρθρου, καθ' ἣν ὁ τρίτος ὀφείλει, προβαίνων εἰς δῆλωσιν, νά δώσῃ ταύτην ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου τῆς κατοικίας του, σκοπεῖ ἀριθμητικῶς νά εὐκολύνῃ τὸν τρίτον εἰς τὴν δῆλωσιν αὐτοῦ, ὡς ὅτι δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν ἔδραν τοῦ δικαστηρίου, εἰς ὃ εἰσῆλθῇ ἢ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῇ. Α. Π. 273 τοῦ 1904.—Τοῦ ἄρθρου 17 § 4 ὁρίζοντες ὅτι· Ἐμπορικαὶ ἐταιρεῖαι ὑπάγονται εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου, ἐνθα εἰσὶ καθιδρυμέναι, δηλονότι ἐνθα ἔχουσι τὸ κέντρον τῶν ἐμπορικῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν, ὅθεν καὶ τὸ οἶκημά τοῦ γραφείου αὐτῶν, ἔπεται ὅτι ἡ δῆλωσις τοῦ τρίτου γίνεται, ὡς ὅτι λειτουργοῦσιν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει πολλὰ Εἰρηνοδικεῖα, ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν καίτται τὸ οἶκημά τοῦ γραφείου τῆς Ἐταιρείας. Τοιαύτη δὲ τοπικὴ περιφέρεια τῶν Εἰρηνοδικείων Ἀθηνῶν ὁρίζεται ἐκ τοῦ Δικτ. τῆς 28 Ἰουλίου 1834, στηρίξιμῶς εἰς τὸ ἄρθ. 3 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων καὶ τοῦ νόμου ΑΝΕ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882. Α. Π. 285 τοῦ 1904.—Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 927 καὶ 928 τῆς Πολ. Δικ. πρὸς τὰ ἄρθρα 925 καὶ 926 συνάγεται ὅτι ἡ δεκαήμερος προθεσμία πρὸς δῆλωσιν τοῦ τρίτου ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν γνωστοποιήσεως τῆς κοινοποιηθείσης ἥδη τῇ ὀριζιτῇ ἀγωγῆς περὶ κύρους κατασχέσεως, διότι ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 927 τῆς Πολ. Δικου. λέξις ἐμφανίζουσιν νοεῖ προδήλως· τὴν ἐπίδοσιν, καθ' ὅσον διὰ τῆς ἐπιδόσεως ἐμφανίζεται, δηλονότι ἐξωτερικεύεται καὶ λαμβάνει νόμιμον ὑπόθεσιν ἡ ἀγωγή καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ἀρχονται κατὰ τὸ ἄρθρον 156 τῆς Πολ. Δικ. τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα αὐτῆς καὶ πρὸ τῆς ἐπιδόσεως εἶναι ἀπλοῦν § γραφον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ διαδίκου. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἡ εἰς τὸν τρίτον κοινοποίησις τοῦ κατασχετηρίου, δι' ἧς τῷ ἀγγέλλεται ἡ ἔγερσις ἀγωγῆς, χωρὶς ὅντως νά ἔχῃ πρότερον κοινοποιηθῇ αὕτη τῷ ὀφειλέτῃ, εἶναι κοινοποίησις ἐγγράφου ἐσπερημένου νομικῆς σημασίας καὶ κατ' ἀκολουσίαν ἀνισχύρου νά κινήσῃ κατὰ τοῦ τρίτου τὴν ὀκταήμερον πρὸς δῆλωσιν προθεσίαν. Α. Π. 338 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 931.

Ν. Καὶ ὁ τρίτος, εἰς οὗ τὰς χεῖρας ἐνηργήθη κατὰσχέσις, ἔχει ἔννομον συμφέρον νά προτείνη ἐν τῇ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ κατασχόντος δίκῃ περὶ ἀναγνώρισεως τῆς ὀφειλῆς του τὴν εἰκονικότητα τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ κατασχόντος, δι' ἣν ἐγένετο ἡ κατὰσχέσις. Τὸ συμφέρον δὲ αὐτοῦ τοῦτο ἔχειται ἐνθὲν μὲν εἰς τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται νά δικάζηται πρὸς πρόσωπον μὴ ἀσχοῦν ἴδια ἐν τῇ δίκῃ συμφέροντα, ἐνθὲν δὲ εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑπεράσπισις αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ κατασχόντος καθίσταται δυσχερεστέρα ὡς ὀφειλόντος κατὰ τὸ ἄρθρον 930 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΚΚΖ, ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδικτου νά προσαγάγῃ τὰ ὑποδεικνικὰ αὐτοῦ ἐγγράφα τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς κατὰ τῆς δηλώσεως του ἀνακοπῆς τοῦ κατασχόντος, καθ' ἣν προσέτι ἰδιωτικᾶ

ἔγγραφα μὴ φέροντα βεβαίαν χρονολογίαν δὲν εἶναι δεκτά, ἔστω καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν προσαχθέντα. Α. Π. 232 τοῦ 1894. Ἀντιθέτως ἀπεφάνετο ὀψόφαις Α. Π. 188 τοῦ 1883 (μνημονευομένη ἐν πρώτῳ τόμῳ Δικ. Νόμων β' ἐκδ. σελ. 787), καθ' ἣν ὁ τρίτος δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὴν εἰκονικότητα τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ, διότι ἡ τοιαύτη ἔνστασις ἀνήκει εἰς τὸν ὀφειλέτην καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τρίτον, ὅστις ἐν τῇ κατ' ἀνακοπὴν τῆς δηλώσεως αὐτοῦ δίκῃ οὐδὲν ἕτερον συμμέρον ἔχει νὰ ἐπιδιώξῃ ἢ τὸ κύρος τῆς δηλώσεως αὐτοῦ καὶ ἔνεκα τούτου ἀδιάφορος εἶναι ἡ αἰτία, ἐξ ἣς ἐπήγασεν ἡ πρὸς τὸν κατασχόντα ὀφειλὴ καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτῆς — Τὰ ἐπιβλαβῆ τοῦ ἀρθ. 931 τῆς Πολ. Δικ. κατὰ τοῦ τρίτου εἰς χεῖρας τοῦ ἐποίου ἐγένετο κατάσχεσις ἐπακολουθήματα χωροῦσιν ἐκ τῆς παραμελήσεως τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτῷ ὑποχρέσεως τοῦ δηλώσαι συμφώνως πρὸς τὰ ἀρθρα 928 καὶ 929, ἀλλ' ἡ ὑποχρέωσις αὕτη πηγάζει ἐκ τῆς κατασχέσεως, ἐξ οὗ, ταύτης μὴ ὑπαργούσης, οὔτε περὶ παραμελήσεως οὔτε περὶ ἐπιβλαβῶν ἐπακολουθημάτων λόγος δύναται νὰ γίνῃ. Α. Π. 222 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 932

Ν. Ὁ δανειστής, ἀνακόπτων τὴν δῆλωσιν τοῦ τρίτου, δὲν ἐνεργεῖ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλ' ἀσκεῖ ἴδιον δικαίωμα. Ὅθεν τὴν προβαλλομένην εἰκονικότητα τοῦ μεταξὺ τρίτου καὶ ὀφειλέτου συμβολαίου δύναται νὰ ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων. Α. Π. 280 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 933.

Ν. Τὰ ἀρθρα 929 καὶ 933 ἐφαρμόζονται ἐπὶ νέαις κατασχέσεως τῆς αὐτῆς ὀφειλῆς παρ' ἄλλου δανειστοῦ ἐνεργουμένης, ὑποχρεοῦντα τὸν τρίτον ἐν τῇ δηλώσει νὰ σημειώσῃ καὶ τὰς πρότερον γενομένας κατασχέσεις καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τὸν τὴν πρώτην κατάσχεσιν ἐνεργήσαντα δανειστήν περὶ τῶν μετ' αὐτὴν γενομένων νέων κατασχέσεων. Α. Π. 46 τοῦ 1900.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 935.

Ν. Ἐκ τῶν ἀρθ. 929—932, 934 καὶ 935 συνάγεται ὅτι τότε μόνον ὁ τρίτος, εἰς οὗ τὰς χεῖρας ἐπεβλήθη συντηρητικὴ κατάσχεσις, καθίσταται ὀφειλέτης τοῦ κατασχόντος καὶ ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ αὐτῷ τὰ κατασχεθέντα, ἔταν διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἐπικυρωθῇ οὐ μόνον ἡ κατάσχεσις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπαιτήσις, δι' ἣν αὕτη ἐπεβλήθη, καὶ ὑποχρεωθῇ οὕτως ὁ τρίτος διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως νὰ καταβάλλῃ τὰ κατασχεθέντα τῷ κατασχόντι. Α. Π. 203 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 937.

Ν. Ἡ διεύθυνσις τῆς περὶ τὴν κατάταξιν τῶν δανειστῶν προδικασίας, ὡς καὶ ἡ σύνταξις τοῦ πίνακος, ἀνήκει τῷ συμβολαιογράφῳ, ἡ δὲ ἀναγγελία, περιέχουσα τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀπαιτήσεως ἐκάστου δανειστοῦ καὶ

τὴν βίτην αὐτῆς, ἀποτελεῖ τὴν προδικασίαν τῆς περὶ τὴν κατάταξιν τῶν δανειστῶν δίκης. Ὅθεν, ἀρχομένης ταύτης ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας, αἱ εἰς τοὺς ἀναγγελλομένους δανειστάς ἐπερχόμεναι κατὰ τὴν δίδον τῆς κατατάξεως μεταβολαί, αἱ συμβαίνουσαι εἰς τοὺς διαδίκους ἢ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν τὴν καὶ τῶν νομικῶν προσώπων, δύνανται γνωστοποιουμένης τῆς μεταβολῆς νὰ ἐπιφέρωσι τὴν διακοπὴν τῆς δικδικασίας, ἐπαναλαμβάνομένης τῆς συζητήσεως δι' ἐπὶ τούτῳ κλήσεως (Πολ. Δικ. ἀρθ. 471 § 2), ἐνῷ, ἐὰν ἡ γνωστοποίησις δὲν γίνῃ, δὲν ἐπέρχεται ἡ διακοπὴ αὕτη ἐξακολουθούσης τῆς δίκης. Α. Π. 457 τοῦ 1895.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 938.

Ν. Πᾶς ἀναγγελίας ἐκυτὸν δανειστῆς ὀφείλει ἐντὸς 14 ἡμερῶν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐν ἀρθ. 937 ἀναφερομένης προσκλήσεως νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου, αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου, εἰς προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων αὐτοῦ, συντασσομένης ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γενομένης προσαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων πᾶσαν δὲ μετὰ τὴν προμνησθεῖσαν προθεσμίαν γενομένην μετὰ τὴν προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων ἀποβρίπτει ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὡς ἀπαράδεκτον. Α. Π. 301 τοῦ 1898. — Κατὰ τὸ ἀρθ. 938 μόνον κατὰ τῶν προσαγγομένων ἀποδείξεων ὀφείλουσιν ὁ ὀφειλέτης καὶ οἱ ἄλλοι δανεισταὶ λαμβάνοντες αὐτὸν γινώσκειν νὰ ἀπειθύνωσιν ἐν τῇ τασσομένη ὑπὸ τοῦ ἀρθ. τούτου προθεσμίᾳ ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ τὰς αὐτῶν παρατηρήσεις, ὅθεν οὐδεμίαν ἔχουσιν ὑποχρέωσιν ν' ἀπειθύνωσι παρατηρήσεις κατὰ τοῦ ἀναγγελλομένου ἀλλὰ μὴ προσαγαγόντος τὰς ἀποδείξεις αὐτοῦ δανειστοῦ, οὐδὲ δύνανται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς ἀναγγελθείσης μόνον ἀπαιτήσεως τοῦ ἢ μὴ πρὸς αὐτὰς ἀπάντησις ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου. ἀφοῦ πρὸς τοῦτο δὲν ὑπάρχει ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσις Α.Π. 41 καὶ 124 τοῦ 1900, 114 τοῦ 1903. — Τὸ δευτερον ἐδάφιον τοῦ 938 ἀρθρου, παρέχον δικαίωμα εἰς τοὺς ἀναγγελομένους καὶ τὸν ὀφειλέτην νὰ λαμβάνωσι γινώσκειν τῶν προσαγγομένων ἐγγράφων καὶ νὰ ὑποβῶσιν τὰς παρατηρήσεις των, δὲν ὀρίζει μὲν τὸν τρόπον τῆς ὑποβολῆς αὐτῶν, ἀλλὰ καταδήλως δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι ἄλλος ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 937 ὀριζόμενος, δηλαδὴ ἡ σύνταξις ἐκθέσεως, κριθεῖσα ἀναγκαία οὐ μόνον πρὸς ταχύτεραν ἀποπεράτωσιν τῆς περὶ τὴν κατάταξιν τῶν δανειστῶν προδικασίας ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀσφάλειαν τῶν συμφερόντων τῶν πιστωτῶν καὶ τοῦ ὀφειλέτου, δυναμένων ἐκ τῆς ἐκθέσεως νὰ πληροφορῶνται ἐκάστοτε ὅποιαί αἱ τῶν ἀντιδίκων ἀξιώσεις, ποῦ στηρίζονται καὶ πότε προσήχθησαν ἵνα προτείνωσι τὸ ἀπαράδεκτον αὐτῶν ἐὰν ᾔθελον τυγχόν ἐκπροθεσμῶς ὑποβληθῇ, ἅτε καὶ τῆς προσαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων καὶ τῆς αἰτήσεως τῆς κατατάξεως καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ὑποβολῆς παρατηρήσεων περιωρισμένων οὐσίαν ἐντὸς προθεσμίων ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ τεθειμένων. Α. Π. 621 τοῦ 1903. — Ἡ ἀναγγελία πρὸς κατάταξιν δύο ἢ πλείονων δανειστῶν ἀξιούντων ὅτι ἡ ὑπ' ἐκάστου τούτων ἀναγγελθεῖσα

μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀπαίτησις ἀνήκει αὐτῇ, δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν ἀρθρων 937—938 τῆς Πολ. Δικον., οὔτε ὑπ' ἄλλης τινὸς νομικῆς διατάξεως. Κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κατατάξεως δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ τίς ὁ κατὰ τὸν νόμον δικαιούχος τῆς παρὰ διαφόρων δανειστῶν ἀξιουμένης ἀπαιτήσεως, ἥς οἱ τίτλοι ἀναγκᾶν νὰ προσαχθῶσιν ὑπὸ πάντων τούτων τῶν δανειστῶν ἰδιαίτερώς.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 940.

Ν. Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀριθ. 7 τοῦ ἀρθρου 940 τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀναδρομικοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς τριετίας πρὸς κατατάξιν τῶν προνομιακῶν ἔνεκα καθυστέρούντων φόρων ἀπαιτήσεων τοῦ κράτους κεῖται οὐχὶ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς συντάξεως τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλ' ἐν τῷ τῆς κατασχέσεως τοῦ κτήματος, καθ' ὅσον ἔκτοτε γεννᾶται τὸ δικαίωμα τοῦ δημοσίου πρὸς ἀναγγελίαν διὰ τὴν κατὰ προτίμησιν κατάταξιν τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ, ἔνεκα τῶν φόρων τοῦ ἐνεστώτος καὶ τῶν δύο προηγουμένων ἐτῶν. Α. Π. 315 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 941.

Ν. Ἡ ἀπαίτησις περὶ ἐνοικίου τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν ἀπολαύει προνομίου ἐπὶ τῶν εἰς μισθωθὲν κτῆμα εἰσκομισθέντων καὶ εἰσῆται ἐνδραστηριοποιήσεως. Κατ' οὐδεμίαν δὲ διάταξιν τοῦ νόμου τὸ προνόμιον διατηρεῖται ἐν περιπτώσει λαθραίας ἐξαγωγῆς τῶν πραγμάτων. Α. Π. 35 τοῦ 1897.—Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθ. 941 τὸ ὑπ' αὐτοῦ καθιερούμενον προνόμιον ὑπὲρ τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἰσχύει καὶ ἐπὶ οἰκοπέδων περιπαράγμενων, εἰάν ὁ μισθωτὴς εἰσκομίσῃ εἰς αὐτὸ τὰ κινητὰ, δι' ὧν ἰδρῶσι ξύλινα παραπήγματα πρὸς οἰανδήποτε χρῆσιν, εἴτε ἀρχικῶς ἐκμισθῶθαι ἀσκεπὲς οἰκοπέδον εἴτε μὴ, διότι πρόκειται πάντως περὶ οἰκοδομημάτων, ἔστω καὶ ξυλίνων. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 102 τοῦ 1895.—Ἐν τῷ ἀρθ. 941 ἀριθ. 5 τῆς Πολ. Δικ. μετὰ τῶν πραγμάτων, ἐφ' ὧν ἔχει ὁ δανειστής προνόμιον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς αὐτοῦ ἀπαιτήσεως, συγκαταλέγονται καὶ οἱ καρποὶ ἀγροτικοῦ κτήματος πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐκ τοῦ μισθώματος τοῦ ἀγροῦ ἀπαιτήσεως τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἐπ' αὐτῶν δὲ σωζομένων αὐτοουσίων δύναται ὁ ἐκμισθωτὴς κατὰ τὸ ἀρθ. 1034 § 2 νὰ ἐπιβάλῃ κατάσχασιν καὶ παρὰ τρίτῳ ἐντὸς ἑξ ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν τρίτον μεταβιβάσεως αὐτῶν, διότι τὸ ἀρθ. 1034 § 2 ῥητῶς ὀρίζει ὅτι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθ. 941 ἀριθ. 5 ἐπιτρέπεται συντηρητικὴ κατάσχασις καὶ παρὰ τῷ τρίτῳ ὑπὸ τοὺς διαληφθέντας ὅρους. Α. Π. 277 τοῦ 1902.—Τὸ ἀρθ. 941 ἐδ. 2. ὀρίζει ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ἀρθ. 991 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικον. καὶ τῶν ἀρθρων 48 καὶ 49 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου ὅτι ὁ δανειστής εἰς διατήρησιν πράγματος ἔχει προνόμιον ὡς πρὸς τὸ διὰ τῶν δαπανῶν αὐτοῦ διατηρηθὲν πρᾶγμα, δὲν προτίθεται νὰ δώσῃ εἰς τὸ προνόμιον τοῦτο δύναμιν τριαύτην ὥστε

νά ἡ δυνατή ἡ ἐπιδιώξεις αὐτοῦ κατὰ τοῦ τρίτου κυρίου, εἰς ὃν πρὸ τῆς κατασχέσεως περιῆλθε δι' εἰδικῆς τοῦ ὀφειλέτου διαδοχῆς τὸ ὑπένγκυον πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ χορηγήσῃ ἀπλῶς τῷ δαπανήσαντι πρὸς συντήρησιν προτίρησιν ἀπέναντι τῶν ἄλλων πιστωτῶν τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ὅτι τὸ πρᾶγμα παραμένει ἐν τῇ κυριότητι αὐτοῦ καὶ πρόκειται κατ' ἀκολουθίαν νὰ διανεμηθῇ τὸ εἰς αὐτὸν ἀνήκον ἐκπλειστηρίασμα τοῦ πράγματος μεταξὺ τῶν πιστωτῶν αὐτοῦ, διότι οὐδὲν ὀρίζεται ἐν τῷ νόμῳ περὶ πραγματικῆς φύσεως τοῦ προκειμένου προνομίου, ὅπου δὲ ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἀπονείμῃ εἰς ὠρισμένον προνόμιον δύναμιν πραγματικὴν, ἐξέφρασε τοῦτο ῥητῶς, ὡς ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ὑποθήκης (Ν. περὶ Ὑποθ. ἄρθ. 24 καὶ 38).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 946.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθ. 946 καὶ 947, καὶ ἡ πρόσκλησις τῶν δανειστῶν, ὅπως λάβωσι γνῶσιν τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως καὶ ἀνακόψωσιν αὐτὸν ἐντὸς 15 ἡμερῶν, κοινοποιεῖται αὐτοῖς διὰ κλητῆρος, συνδυαζομένων πρὸς τὸ ἄρθ. 193, καὶ ὁ αἰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμεναι προθεσμίας λογίζονται ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς κοινοποιήσεως τοῦ δικογράφου, συνάγεται καταδῆλως ὅτι ἡ πρὸς ἀνακοπὴν τοῦ πίνακος κατατάξεως προθεσμία τοῦ ἄρθ. 946 ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς ἡμέρας, καὶ ἡν ἐπέδωθη ἡ πρόσκλησις τοῦ προέδρου. Α. Π. 89 τοῦ 1894. — Ἐπιτρεπούσης τῆς Πολ. Δικονομίας τὴν προσβολὴν τοῦ τῆς κατατάξεως πίνακος τῆς ἀνακοπῆς, ὀρίζοντες δὲ τοῦ ἀστικοῦ νόμου (Ν. 161 Πανθ. 50. 17) ὅτι οὐδεὶς ποιεῖ τινα ζημίαν εἰ μὴ ὁ ποιῶν ὅπερ οὐκ ἔβησιν αὐτῷ, ἔπεται ὅτι ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ἐγέρσεως ἀνακοπῆς τοῦ δανειστοῦ δὲν παράγεται κατ' αὐτοῦ ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως. (Ὁμοίως ἀπεφάνητο Ἀρειος Πάγος διὰ προγενεστέρων ἁλλεπαλλήλων ἀποφάσεων, ἀναφερομένων ἐν πρώτῳ Τόμῳ Δικ. Νόμων σελ. 800).

Πολ. Δικον. ἄρθ. 950.

Ν. Ἡ διαδικασία τῆς κατατάξεως εἶναι ὅλως ἐξαιρετικῆς, ὅθεν εἰς τὸ δικόγραφον τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως οὐδεμία ἄλλη ἀγωγή μὴ προσβάλλουσα τὴν κατάταξιν ἐπιτρέπεται νὰ ἐννοηθῇ· τοῦτο δὲ καθίσταται δῆλον ἐκ τοῦ ἄρθ. 949 τῆς Πολ. Δικ., καὶ ὁ ἡ ἀνακοπὴ γίνεται παρὰ τῷ ἐπιτετραμμένῳ τὴν κατάταξιν, οὐχὶ δὲ διὰ δικογράφου ἐπιδιδόμενου διὰ κλητῆρος, ἐνῷ πᾶσα ἄλλη ἀγωγή συντακτέα κατὰ τὸ 136 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικ. καὶ ἐπίδοσις διὰ κλητῆρος. Α. Π. 132 τοῦ 1898. Ἐκ τῶν ἄρθ. 950 καὶ 994 προκύπτει ὅτι ὁ ὀφειλέτης δὲν εἶναι διάδικος ἐν τῇ μεταξὺ τῶν δανειστῶν δίκῃ περὶ κατατάξεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐτε νὰ κλητεύσῃ αὐτὸν ὀφείλει ὁ ἀνακόπτων, οὔτε νὰ ἀπευθύνῃ κατ' αὐτοῦ τὴν ἀνακοπὴν. Α. Π. 110 τοῦ 1894. — Ἐκ τῶν ἄρθ. 132, 133, 158, 949 καὶ 950 καταδῆλως συνάγεται ὅτι ἡ κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως ἀνακοπὴ, ἀποτελοῦσα τὴν ἔγγραφον προδικασίαν, εἰς

ἢν στηρίζεται ἢ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ διαδικασίᾳ, εἶναι πρῆξις δικαστικῇ, ὡς τοιαύτη οἷ δὲν δύναται κατὰ τὸ ἀρθ. 94 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ἐπιχειρηθῇ διὰ πληρεξουσίου μὴ ὄντος ἐκ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἀρθῷ κατονομαζομένων προσώπων. Α. Π. 29 τοῦ 1900.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 956.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 956 συνάγεται ὅτι ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν εἴτε κατὰ τοῦ ὀφειλέτου εἴτε κατὰ τοῦ τρίτου δικαιούγου. Α. Π. 387 τοῦ 1896. (Τὴν προτέραν νομολογίαν Ἀρείου Πάγου ἀναζητήσον ἐν σημειώσει μου ὑπὸ ἀρθ. 956 ἐν Α' Τόμῳ Δικαστικῶν Νόμων σελ. 812). — Ἐπὶ ὑποθηκῶν ἡ κατὰσχέσις δύναται νὰ γίνῃ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ἀλλ' οὐδόλως απαιτεῖται ἐνὰ ὁ τρίτος διακατόχος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἀντλή τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματα αὐτοῦ παρὰ τοῦ ὑποθηκεύσαντος αὐτὸ ὀφειλέτου. Α. Π. 102 τοῦ 1897. Ὡσαύτως κατ' ἀπόφ. Ἐφετερίου Ἀθηνῶν 2572 τοῦ 1894 ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἀρθ. 38 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου πρὸς τὸ ἀρθ. 956 τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει ὅτι τρίτος διακατόχος, καθ' οὗ δύναται νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις, εἶναι ἢ ὁ μὴ ὀφειλέτης ὁ παχωρήσας τὴν ὑποθήκην ἢ ὁ μετὰ τὴν ὑποθήκυσιν κτησόμενος τοῦτο ὡς ἰδιοκτήτης, ἀδιακρίτως ἂν ἐποιήσατο τοῦτο δι' ἑαυτοῦ διαδοχῆς ἐκ τοῦ ὀφειλομένου ἢ παρ' ἑτέρου προσώπου παρεντεθέντος μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου καὶ αὐτοῦ. Καὶ κατ' ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 2117 τοῦ 1894 οὐδόλως ἀναγκαῖον, ὅπως λάβῃ χώραν ἡ ἐξαιρετικὴ διαδικασία τοῦ ἀρθ. 956, νὰ γνῶναι ὁ τρίτος κύριος τοῦ ὑποθηκευθέντος κτήματος καὶ νὰ προέρχεται ἡ κυριότης αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου. Ἡ ἀντιθέτος ἐρμηνεία οὐ μόνον ἤθελε ματαιώσειν διὰ τὰς θυναμένους νὰ προέλθωσιν ἐντεῦθεν κατασχέσεις τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου, ὥστε ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ ἀσφαλίῃται ὁ δανειστής ἀποχρώντως διὰ μόνου τοῦ πράγματος, ὥσάντις ἡ ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκη ἐνεργάῃ νομίμως, ἀλλ' ἀντίκειται προφανῶς καὶ εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἀρθρου 956, ὅπερ ἀποκαλεῖ τὸν τρίτον διακατόχον καὶ οὐχὶ κύριον, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι τὸ μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐξεταστέον εἶναι οὐχὶ ἂν ὁ τρίτος κατέχῃ νομίμως, ἀλλ' ἐὰν κατέχῃ ὅπωςδήποτε πρᾶγμα βαρυνόμενον δι' ὑποθήκης ἐγκύριον. — Ἐκ τοῦ ἀρθ. 956 συνάγεται καταδήλως ὅτι παρὰ τρίτῳ (μὴ ὀφειλέτῃ) γίνονται ἡ κατὰσχέσις μόνον ἂν διακατέχῃ τὸ ἐνυπόθηκον ὅθεν εἶναι ἄκυρος ἡ κατὰσχέσις ἡ ἐνεργηθεῖσα παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ κτήματος μὴ ὑποθηκευμένου εἰς τὸν καταστέοντα. Α. Π. 146 τοῦ 1899. — Ἐκ τῶν ἀρθ. 32 καὶ 40-43 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν νόμου προκύπτει ὅτι τρίτος κύριος ἐνυποθήκου κτήματος εἶναι οἱ εἰς οὗς μετεβιβάσθῃ ἡ κυριότης αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ πρσενεγκόντος ὡς ἐγγυητοῦ ὑποθήκην τρίτου, ἦτοι οἱ εἰδικοί διάδοχοι, καθ' ὧν ἐναρκεῖται δι' ἀντικαταστικῆς ἐκτελέσεως κατὰ τὰ ἀρθρα 809 καὶ 956 τῆς Πολ. Δικ. τὸ ἐμπράγματον δικαίωμα τῆς ὑποθήκης καὶ οὗς τὰ εἰρηκμένα ἀρθρα τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν νόμου καλοῦσι τρίτους κυρίους, δὲν ἔχουσι δὲ τὴν ἰδιότητα ταύτην

αὐτὸ ἐξ ἄλλου λόγου καὶ οὐχὶ ἐξ εἰδικῆς διαδοχῆς τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγυηθέντος κτησάμενοι δικαιώματα κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου ἢ οἱ ἀξιοῦντες ἐπ' αὐτοῦ ἀπλὴν νομὴν ἢ φυσικὴν κατοχήν. Δὲν ἐπεται δὲ τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ἀρθ. 29 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, καθ' ὃ ἡ ὑποθήκη ἀκολουθεῖ τὸ ἐνυπόθηκον εἰς οἰοῦν ἕως ἐξουσίαν καὶ ἂν μεταβῇ, διότι καὶ τοῦτο περὶ τοῦ τρίτου κυρίου, εἰς δὲ μετέβη τὸ ἐνυπόθηκον παρὰ τοῦ παραχωρήσαντος ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκην παρακυτεύεται, συμφώνως καὶ πρὸς τὰ εἰρημένα ἄρθρα, ἅπερ ἔχοντα ἐπίσης ὑπ' ὄψει πρόσωπον παράγον τὰ δικαιώματα αὐτοῦ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγυηθέντος, συνάδουσι κατὰ τοῦτο καὶ πρὸς τὸ ἀρθ. 867 τῆς Πολ. Δικον., καθ' ὃ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐκτελεστικῶν δικαιογραφῶν γίνεται κατὰ τῶν διαδίκων καὶ τῶν καθολικῶν καὶ εἰδικῶν αὐτῶν διαδόχων, ἄρα οὐχὶ κατὰ παντὸς τρίτου, καὶ ἐξ οὗ γίνεται ὁ λόγος ὅτι ὡς τρίτον διακάτοχον ἔννοεῖ τὸ ἄρθρον 956 τῆς Πολ. Δικον., συμφώνως πρὸς τὸν περὶ Ὑποθηκῶν Νόμον, τὸν τρίτον κύριον τὸν παράγοντα ἐκ τοῦ ὀφειλέτου τὰ δικαιώματα αὐτοῦ. Α. Π. 34 τοῦ 1898. — Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρου 956 τῆς Πολ. Δικον. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 35 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου τρίτος διακάτοχος ὑποκαίμενος εἰς τὴν ἀσκήσιν τῆς πραγματικῆς ἐκ τῆς ὑποθήκης ἀγωγῆς τοῦ δανειστοῦ εἶναι οὐ μόνον ὁ εἰδικὸς τοῦ ἐνυποθήκου ὀφειλέτου διάδοχος, ἀλλὰ καὶ πᾶς ὁπωσδήποτε κατέχων τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ἐφ' οὗ παρεχωρήθη τὸ ὑποθηκικὸν δικαίωμα, ἐφ' ὅσον ἐγκύρως καὶ νομίμως ἐγένετο ἡ παραχώρησις αὐτὴ ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου τοῦ εἰς ὑπόθηκην δοθέντος ἀκινήτου. Ὅθεν ἡ ἀπλὴ ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου νομὴ τοῦ τρίτου, εἴτε προγενεστέρα τῆς παραχωρήσεως τῆς ὑποθήκης, εἴτε μεταγενεστέρα, οὐδαμῶς δύναται νὰ κατισχύσῃ τοῦ ἐμπραγμάτου δικαιώματος τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ, μὴ κωλυομένου εἰς τὴν ἐπιδιώξιν τῆς ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ, ὑπὲρ ἧς ἐδόθη ὑπόθηκη ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ κτῆματος Α. Π. 313 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 957.

Ν. Ὅριζοντος τοῦ ἀρθ. 957 ὅτι προσήκον ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως νὰ ἀναφέρονται σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ ἔκτασις τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ καὶ τὰ εἰς αὐτὴν ἐπικείμενα βάρη, βάρους δὲ ὄντος ἀναμφισβητήτως καὶ τῆς πρὸ τῆς κατασχέσεως ὑπαρχούσης κατὰ τὸν νόμον ῥυμοτομίας αὐτοῦ, ὡς σημειρυνούσης τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας καὶ ἐλαττούσης τὴν ἀξίαν τοῦ ἐκποιουμένου ἀκινήτου, ἐπεται ὅτι ὁ συντάσσων τὴν κατασχετήριον ἐκθεσιν κλητὴρ ὀφείλει νὰ ἀναφέρει ἐν αὐτῇ ταῦτα, καίπερ μὴ υποπίπτοντα εἰς τὴν ἀμείσιν αὐτοῦ ἀντίληψιν, πληροφορούμενος περὶ τούτου ἄλλοθεν. Ὅτι δὲ ἡ ῥυμοτομία ὀφισταμένη ἀποτελεῖ σπουδαῖον ἐλάττωμα τοῦ πωλουμένου (καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἢ παράλειψις τῆς μνημείας αὐτῆς ὡς οὐσίωδης ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως) προ-

κύπτει σφωδρῶς ἐκ τῶν διατάξεων 11 § 1-3 Πανδ. (19. 1), 33 Πανδ. (19. 2) καὶ 11 Πανδ. (21. 2). Α. Π. 484 τοῦ 1898 (Ὁλομέλειαι).

Πολ. Δικ. ἄρθρ. 963.

Ν. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 963 καθιερωμένη ἀκυρότης τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀπαλλοτριώσεως τῶν κτημάτων αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν κατάσχεσιν δὲν εἶναι ἀπόλυτος, ἀλλὰ σχετική, νομοθετηθεῖσα ποδὸς τὸ συμφέρον τῶν δανειστῶν, ὥπως μὴ διὰ τῆς πωλήσεως τοῦ κατασχεμένου μετὰ τὴν γενομένην κατάσχεσιν ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ κατασχόντος στερηθῶσιν οἱ δανισταὶ τῆς ἕξις τοῦ ἀκινήτου, ἐξ ἧς δύνανται νὰ ἐκανοποιηθῶσιν, ἀφοῦ ἄλλως δὲν δύνανται νὰ ἀσφαλίσωσι τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν, ἅτε μὴ δυνάμει νὰ εἰσπράττωσι κατάσχεσιν ὑπαρχούσης τοιαύτης. Ἀπόβ. Ἐφετερίου Πατρῶν 555 τοῦ 1894. (18ε καὶ Carré quest. n° 2325). — Ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 963, κειμένης προδήλως εἰς προστασίαν τῶν μὴ προνομιοῦχων ἀπαιτήσεων, αἵπερ ἔνεκα παραχωρήσεως ὑποθηκῶν ἤθελον ἀποκλεισθῆναι τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριαζήματος, συνάγεται προφανῶς ὅτι ἡ ἀκυρότης διετάχθη πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐγγειρογράφων δανειστῶν, ὅθεν ὅσπερ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου δύνανται νὰ προταθῇ, ὡς μὴ διατιγθεῖσα ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐδ' ἀφορώσα εἰς τὴν ἡμεοσίαν τάξιν, οὔτε ὑπὸ τοῦ ἀγοστήσαντος τὸ ἐνυπόθηκον εἰδικῶς διαδόχου του, εἰς ὃν μεταβαίνει τὸ πωληθέν, μετὰ τοῦ πραγματικοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης, τῆς ὑποχρεώσεως τὸν ἐξ οὗ ἔλκει τὰ ἐνυποθήκῃ δίκαια πωλητήν. Α. Π. 14 τοῦ 1897. — Τῆς ἀκυρότητας τῆς ἀπαλλοτριώσεως τοῦ κατασχεθέντος ἐξαρτωμένης ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς γνωστοποιήσεως τῆς κατασχέσεως, τὸ γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν βέβαιον τῆς ἀκυρότητας τῆς τοιαύτης ἀπαλλοτριώσεως, εἰς ἣν ἡ ἀγωγή προσήκον νὰ στηρίζεται· ὅθεν ἀνάγκη νὰ περιέχεται κατὰ τὸ 533 ἄρθρ. ἐν αὐτῷ τῷ δικηγόρῳ τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 92 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἄρθρ. 966.

Ν. Τὸ ἄρθρον 966 ὁρίζει ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ ἐπισπεύδων δανιστής δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν εἰς ἄλλον ὅτιμον μετὰθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπὶ προκαταβολῇ τῶν ἐκ τῆς μεταθέσεως ἐξόδων, ἂν νομίξῃ ὅτι ἤθελεν ἐκ τούτου κατορθωθῇ μείζων τοῦ πλειστηριαζομένου τιμὴ, ἐπιτρέπει προφανῶς τὴν κατ' ἐπανάληψιν γρῆσιν τοῦ τοιοῦτου δικαιώματος, ἀφοῦ ἀπαγόρευσιν τινὰ αὐτῇ δὲν ἀναγράφει, χορηγοῦν μόνον διὰ τῆς δευτέρας αὐτοῦ παραγράφου τὸ δικαίωμα τῆς εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον προσφυγῆς ἐπὶ πάσης ἀναρρομένης ἀντιρρήσεως καὶ δισταγμοῦ. Α. Π. 176 τοῦ 1900, 395 τοῦ 1901. Καθ' ὅσον ὅμως οἱ ἐν τῇ περὶ μεταθέσεως τοῦ τόπου τοῦ πλειστηριασμοῦ αἰτήσαι ἐγειρόμενοι δισταγμοὶ δέον νὰ φέρονται εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐν καιρῷ καὶ πρὸ πάσης διεκπεραιώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὁ ἀντιλέγων εἰς τὴν περαιτέρω πρόοδον αὐτοῦ καὶ τὴν μετὰθεσιν τοῦ τόπου τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ἐπιζητῶν ὀφειλέτης ἢ δανιστής ὀφείλει, εἴτε ἀπεβρίψιν αὐτὴν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστη-

ριασμοῦ ὑπάλληλος εἴτε καὶ παρέπεμψε τοὺς διαταγμοὺς εἰς τὸ δικαστήριον, νὰ φέρῃ αὐτοὺς πρὸς περαιτέρω συζήτησιν κατὰ τὸ ἄρθρον 871 τῆς Πολ. Δικ. εἴτε δι' αἰτήσεως πρὸς τὸν πρόεδρον εἴτε δι' ἀνακοπῆς πρὸς τὸ δικαστήριον, ὡς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐγυρῶμενον παρεμπίπτον, καὶ προκαλέσῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τῆς περαιτέρω προόδου τῆς ἐκτελέσεως ἀπόφασιν. Ἄλλως κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 910 καὶ 985 τῆς Πολ. Δικονομίας γίνεταί μὲν ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 περαιτέρω διαδικασία ἐπὶ τῶν κατὰ τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως ἀντιρρήσεων, ἐξακολουθεῖται ὅμως ἐν τοσούτῳ ἡ ἐκτέλεσις, ἕως οὗ ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἢ τὸ δικαστήριον παραχωρήσῃ ἀναβολὴν τῆς τοιαύτης ἐκτελέσεως, ἐγκύρως ἄλλως προχωρήσῃ. Α. Π. 395 τοῦ 1902.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 969.

Ν. Ἐν τῇ δηλοποιήσει τοῦ πλειστηριασμοῦ δικαιοῦται νὰ περιλάβῃ ὁ ἐπισπεύδων δανειστής πάντα ὅρον, ὅστις δύναται νὰ ἀποδῇ ἐπαφελῆς εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ τε ὀφειλέτου καὶ τῶν δανειστῶν καὶ νὰ ἐπαυξήσῃ τὸ τίμημα, δὲν δύναται ὅμως νὰ τάξῃ ὅρους ἐπιζημίους ἐν αὐτῇ, ὅθεν δὲν δύναται νὰ τάξῃ ὅρους ἐπαχθοῖς δυσχεραίνοντας τὴν προσέλευσιν τῶν ὑπερθεματιστῶν. Α. Π. 536 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 973.

Ν. Κατ' οὐδεμίαν διάταξιν προκείμενου περὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἀπαιτεῖται νὰ συντάσσῃται ἐκθεσίς ἐιδικὴ περὶ τῆς κηρύξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, τῆς διακηρυγμένης ἐν ἄρθ. 973 τῆς Πολ. Δικ., διότι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο προφορικὴ κήρυξις, διατασσομένη ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, συμπίπτουσα πρὸς τὸν πλειστηριασμόν, ἐστὶν ἀρκούντως καταληπτὴ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀρκούσα ἢ ἐν τῇ κατακυρωτικῇ ἐκθέσει-βεβαίωσιν ὅτι ἔλαβε χώραν. Α. Π. 82 τοῦ 1895.

Πολ. Δικον. ἄρθ. 975.

Ν. Οὐσιώδες προσὲν τοῦ δημοσίου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀρχῆς ἐπιχειρουμένου πλειστηριασμοῦ εἶναι ὁ ἐλεύθερος συναγωνισμός, δι' οὗ καὶ μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπός, ὅστις διὰ τῶν καθιερουμένων διατυπώσεων ἐπιδιώκεται ὑπὸ τοῦ νομοθέτου, τοῦ νὰ ἐξευρεθῇ καὶ δοθῇ τὸ προσήκον εἰς τὸ πλειστηριαζόμενον κτῆμα τίμημα καὶ κατακυρωθῇ τοῦτο εἰς τὸν πλείονα τῶν λοιπῶν πλειοδοτούντων προσενεγχόντα (Πολ. Δικ. 967—975)· τὸ οὐσιώδες ὅμως τοῦτο προσὲν, ὃ εἶναι κατὰ τὸν νόμον ἀναγκαῖον πρὸς κατάρτισιν τῆς κατακυρώσεως στοιχεῖον, ἐκλείπει διὰ τοῦ δόλου τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἢ ἄλλου τινὸς ἐν συνεννοήσει μετ' αὐτοῦ διατελοῦντος ἐπὶ βλάβῃ τῶν λοιπῶν δανειστῶν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. Ἡ δὲ τοιαύτη διὰ τοῦ δόλου ἐπιτευχθεῖσα ἀπομάκρυνσις τῶν πλειοδοτούντων ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα αὐτοῦ, τὸ μὲν διότι ὁ ἐλεύθερος συν-

αγωνισμός κατά τὰ εἰρημμένα λογίζεται ὡς κύσιώδης αὐτοῦ διατύπωσης ἢ ἡ ἑλλειψίς καθίστησι τὴν ἐνεργηθεῖσαν πρᾶξιν ἀκυρον (Πολ. Δικ. ἄρθ. 201), τὸ δὲ διότι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρ' ἡμῖν ἀστικοῦ δικαίου δύνανται νὰ ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς ἢ ἐναγώσεως ἡ ἀκύρωσις συμβάσεως, ἡ παραγωγὸς αἰτία ὑπῆρξεν ὁ δόλος (N. 11 § 5 Πανθ. βιβλ. 19 τίτλος 1) Α. Π. 180 τοῦ 1898 (Ὁλομελείας).— Ἡ ὑπόσχεσις περὶ μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος τῆς ἐπιδίκου οἰκίας εἰς τὸν ὀφειλέτην μετὰ τὴν εἰς τὸν ὑπόσχεθέντα κατακύρωσιν τῆς οὐδὲν τὸ ἀθέμιτον ἔχει, οὐδ' ἀντίκειται εἰς τὸ τῆς Πολ. Δικ. ἄρθρον 975, ὅπερ ἀπαγορεύει μόνον νὰ παραστῇ ὡς προσφερτῆς ὁ ὀφειλέτης εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε δι' ἄλλου προσώπου, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ νὰ ἐξαγοράσῃ ὁ ὀφειλέτης τὸ πλειστηριασθὲν κτῆμά του παρ' ἐκείνου, οὐ ἐν ὀνόματι κατεκυρώθη. Α. Π. 319 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 979.

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 979, 980, 981 καὶ 997 τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει ὅτι ἡ δι' ἐγκύρου πλειστηριασμοῦ ἀναγκαστικὴ πώλησις τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου τῇ συμπράξει δημοσίου ὑπαλλήλου ἐνθα μὲν καταργεῖ τὴν παλαιὰν ἐνοχλὴν τοῦ ὀφειλέτου, ἀποσβευνούσα τὴν ὀφειλὴν αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀναδειχθὲν ἐκπλειστηρίασμα καὶ αἰρούσα τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος ὑποθήκας, ἐνθεν δὲ δημιουργεῖ νέας νομικὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, τοῦ συμπράξαντος ὑπαλλήλου καὶ τῶν δανειστῶν ἀναγομένης εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ πράγματος καὶ παρὰ λαβὴν τοῦ τιμήματος. Ὁ ὑπερθεματιστὴς καταβάλλων πρῶτον τὸ τίμημα ἔτσι τὸ ἐκπλειστηρίασμα λαμβάνει τὸν μεταγραφικόν τιτλον, τὴν κατακυρώτικὴν ἔκθεσιν, καὶ καθίσταται ἔκτοτε κύριος τοῦ πλειστηριασθέντος ὑπείσερχόμενος εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου. Ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ λαμβάνει τὸ τίμημα κατὰ κυριότητα ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν δανειστῶν δυνάμει τοῦ νόμου ἀντισταθμίζον εἰς τὴν μεταβιβαζομένην κυριότητα τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων αὐτοῦ, ὅπερ καὶ ὅταν πιστωθῇ τὸ τίμημα λαμβάνουσιν οἱ δανεισταὶ δυνάμει γραμματίων εἰς διαταγὴν (Πολ. Δικ. ἄρθ. 981). Μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ τιτλον, τὴν καταβλήν, δυναμένην νὰ ἐκδισθῇ, κύριοι τοῦ ἐκπλειστηριασματος θεωροῦνται οἱ δανεισταί, ὁ δὲ λαβὼν ὑπάλληλος ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀντιπρόσωπος πάντων δυνάμει τοῦ νόμου, διανέμει τοῦτο κατὰ τὴν νόμιμον καὶ προνομιακὴν τάξιν τῆς ἀπαιτήσεως ἐκάστου καὶ ὡς ταυτοῦς ὑπέχει εὐθύνην ἀπέναντι τῶν δανειστῶν. Ὁ ὀφειλέτης ἐν ταῖς σχέσεσι ταύταις δὲν ἔχει ἄλλην θέσιν εἰμὴ κατὰ τὸ περισσεῦον μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἀληθῶν χρεῶν του. Ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι πᾶς κίνδυνος ἀπωλείας ἢ σφετερισμοῦ τοῦ καταβληθέντος ἐκπλειστηριασματος ἀφορᾷ εἰς τοὺς δανειστὰς ὡς παραλαβόντας διὰ τοῦ νόμιμου αὐτῶν ἀντιπροσώπου, καθ' ὃν ἔχουσι τὴν προσήκουσαν ἀγωγὴν, ὡς καὶ ὁ ὀφειλέτης διὰ τὸ περισσεῦον Α. Π. 305 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 980.

N. Ἵνα ὑποχρεωθῇ δι' ἀγωγῆς ὁ ὀφειλέτης νὰ καταλίπη τὴν κατοχὴν τοῦ ἀναγκαστικῶς διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἐκποιθέντος ἀκινήτου αὐτοῦ κτήματος εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν δὲν ἀπαιτεῖται κοινοποιήσεις εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦτου ἐπιταγῆς, ἀλλ' ἀρκεῖ ἀπλὴ μόνον ἐπίδοσις τῆς περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκδόσεως. Α. Π. 82 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 981.

N. Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαγορευόμενον εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον νὰ ἐκδίδῃ γραμματίον ἐκτελεστὸν κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ πρὸς εἰσπραξίν τοῦ τιμήματος τοῦ πωληθέντος ἀκινήτου, ὡς ἂν συνεισφέρῃ νὰ πληρωθῇ τοῦτο ἀμέσως, διότι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἐκδοσις γραμματίου οὐ μόνον δὲν προσβάλλει τὰ συμφέροντα τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ὡς παρεχομένης αὐτῷ προθεσμίας πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος, ἀλλὰ καὶ συμβάλλει εἰς τὴν εἰσπράξιν τοῦ τιμήματος, διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας ἐκτελέσεως κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, καθισταμένης οὕτω περιττῆς τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ, δι' οὗ δὲν ἐπιδιώκεται ἡ λύσις τοῦ συναφθέντος συναλλάγματος τῆς πωλήσεως, ἀλλ' ἡ εἰσπραξίς τοῦ τιμήματος πρὸς ἀποφυγὴν ἐκ τούτου τῶν χοιπῶν τῆς ἐκτελέσεως μέσων. Α. Π. 480 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 989.

N. Παρεκτάσεως τῶν νομίμων προθεσμιῶν λόγῳ ἀποστάσεως χωροῦσης μόνον κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ῥητῶς ὁρισμέναις περιπτώσεσι, ἔπεται ὅτι δὲν χωρεῖ ἐπέκτασις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 989 § 1 τῆς Πολ. Δικ. ὁριζομένης προθεσμίας. Α. Π. 14 τοῦ 1899. — Οὐδεμία διάταξις ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται ἡ ἀναγγελία τῶν δανειστῶν πρὸ τῆς κατακυρώσεως. Α. Π. 143 τοῦ 1899. — Ὁ δανειστής, δικαιούμενος νὰ ἀσκήσῃ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου πάντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, δικαιούται καταφανῶς νὰ ἐγείρῃ πρὸς τοῦτο καὶ τὰς περὶ αὐτῶν ἀγωγάς, ἐπιδιώκων ἡμῶς ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ οὐ μόνον τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς τὸν ὀφειλέτην ἀνήκον, ὀφείλει κατὰ τὰ πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην συνδυαζόμενα ἄρθρα 67 καὶ 69 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας νὰ καλέσῃ εἰς τὴν δίκην τὸν ὀφειλέτην. Ὑποὗτο δὲ συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 925 καὶ ἐπ' αὐτῆς, καὶ ὁ δανειστής κοινοποιῶν τὴν παρὰ τρίτου κατάσχεσιν τῷ ὀφειλέτῃ, ὑποχρεοῦται ἅμα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας αὐτῆς νὰ κλητεύσῃ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγῆς του. Α. Π. 107 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 991.

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου 11 ἐδ. 4 πρὸς τὸ ἄρθρον 48 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου καὶ τὰ ἄρθρα 991 καὶ 993 τῆς Πολ. Δικ. σαφῶς προκύπτει ὅτι, ὅπως προστατεύσῃ προτέραν υποθήκην δικαιούται ἡ

γυνή καὶ ἐν τῇ διαρκείᾳ τοῦ γάμου νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κατατάξεως ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἐνυποθήκων ἀκινήτων τοῦ ἀνδρός, ἐκποιηθέντων ἀναγκαστικῶς ὑπὸ ἄλλου δανειστοῦ, καὶ μὴ τυροῦσα κατατάξεως ἐν τῷ πίνακι νὰ προσφύγῃ δι' ἀνακοπῆς εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἐπίτευξιν κατατάξεως κατὰ τὴν τάξιν τῆς ὑποθέσεως. Α. Π. 232 τοῦ 1904.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 992.

Ν. Καὶ ἐπὶ πίνακος κατατάξεως, εἴτε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀμοιβαίων ἀπαιτήσεων, εἴτε περὶ τῆς τοποθετήσεως αὐτῆς ἐν τῷ πίνακι ἐρίζουσιν οἱ δανεισταί, ὁ βαθμὸς τῆς δικαιοδοσίας ὑρίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ, δι' ὃ ἀξιοῖ ἕκαστος δανειστής νὰ καταταχθῇ καὶ ἐξ ἡ διὰ τῆς πρώτης αὐτοῦ αἰτήσεως. Α. Π. 144 τοῦ 1894.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 1001.

Ν. Ἐν τῶν ἄρθ. 1001 καὶ 1017 τῆς Πολ. Δικον. συνάγεται ὅτι δύναται ἡ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως διάταξις τῆς ἀποφ. νὰ προσβληθῇ δι' ἀγωγῆς ἀκυρωτικῆς ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν, ἡ δὲ τοιαύτη προσβολὴ γνωρὶς οὐ μόνον μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτῆς, διότι ἐναντίαν ἐις αὐτὴν, μὴ ἐπιτρέπουσαν τοῦτο, δὲν περιέχουσι τὰ προμνησθέντα ἄρθρα, πρὸς δὲ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην συνῆδει καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῶν σκοποῦντων τὴν περιφρούρησιν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. Α. Π. 31 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 1022.

Ν. Ὁ ἀφειλέτης δύναται καὶ πρὸ τῆς συλλήψεως αὐτοῦ νὰ προσφύγῃ καὶ εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν δυνάμει τοῦ ἄρθ. 634 τῆς Πολ. Δικον. καὶ νὰ ὑποβάλῃ αὐτῷ τὰς ἐγερθείσας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐρίδας συνιδῶς πρὸς τὸ ἄρθ. 871 τῆς Πολ. Δικον. Τὸ ἄρθρον ὅμως 871 ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι ὁ πρόεδρος (καὶ τὸ κατὰ παραπομπὴν αὐτοῦ δικαστήριον) δικαιούται μόνον νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἐλαττώματα τῆς διαδικασίας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅποια εἶναι ἢ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ἐξόφλησις ἢ ἀταξία ἄλλη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐρευνήσῃ ἂν ὀρθῶς ἢ μὴ ἀπηγγέλθῃ προσωπικὴ κράτησις, διότι ἤθελεν εἶναι ἀληθῶς ἀναιρομένη παντὸς κανόνος τὸ νὰ ἔχῃ δικαίωμα εἰς δικαστὴς νὰ μεταρρυθμίσῃ τὰς τελεσιδικίας ἀποφάσεις. (Ὁρα καὶ Dalloz Contrainte par corps n^o 893). Α. Π. 308 τοῦ 1898.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 1025.

Ν. Ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής εἶναι εἰδικὸς διάδοχος τοῦ παραχωρήσαντος αὐτῷ τὴν ὑποθήκην ἐπὶ κτήματος καὶ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ πρὸς στήριξιν τοῦ ἐμπραγμάτου αὐτοῦ δικαιώματος τὸ δεδικασμένον, τὸ κτηθὲν ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου, τοῦ παραχωρήσαντος τὴν ὑποθήκην ἢ τοῦ δικαιοπα-

ρόχου αὐτοῦ, διότι ὑπάρχει μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ δανειστοῦ ταυτότης προσώπων δυνάμει τοῦ Ν. 2 Κωδ. 8. 36 τοῦ δεχομένου αὐτὴν ἐπὶ εἰδικῶν ξιζδόχων καὶ δυνάμει τοῦ ἀρθ. 10 5 τῆς Πολ. Δικον., καθ' ὅ ὁ δανειστὴς δικαιούται νὰ ἀσκήσῃ πάντα τὰ δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ πρὸς διατήρησιν ἢ ἀπόλαυσιν τῶν ἐκ αὐτοῦ ἀπαιτήσεων. Α. Π. 44 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 1030.

Ν. Ἡ κατὰ τὸ ἀρθ. 634 τῆς Πολ. Δικ. ἐκδιδομένη ἀπόφασις τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, δι' ἣς οὗτος ἐπιτρέπει συντηρητικὴν κατάσχεσιν, εἶναι προσωρινή, μὴ βλάπτουσα τὴν κυρίαν δίκην, καὶ κατὰ τῆς αποφάσεως δὲν ἐπιτρέπεται ἰσθδικον μέσον (Πολ. Δικ. 638). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν ἀρθρῶν τούτων πρὸς τὸ ἀρθ. 1030 συνάγεται ὅτι ὁ καθ' οὗ τὸ συντηρητικὸν μέτρον τῆς κατασχέσεως, πρὶν ἢ τοῦτο ἐπιτραπῇ ὑπὸ τοῦ Προέδρου, δύναται νὰ ζητήσῃ ἐγγύησιν, εἰς συντρέχωσιν οἱ ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ ὅροι, μετὰ δὲ τὴν ἐνεργηθεῖσαν κατάσχεσιν δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν τοιαύτην ἐγγύησιν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης περὶ κύρους ἀπαιτήσεως καὶ κατασχέσεως, διότι παύει ἡ ἰσχύς τοῦ συντηρητικοῦ μέτρου καὶ ἡ αἰτήσις αὕτη δὲν ἀφορᾷ εἰς προσβολὴν τῆς αποφάσεως τοῦ προέδρου· πρὶν δὲ τῆς τοιαύτης συζητήσεως, διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἐγγύησις διὰ τὴν ἐπιτραπείσαν ὑπὸ τοῦ προέδρου συντηρητικὴν κατάσχεσιν, διότι, μὴ ὑποκειμένης τῆς ἀποφάσεως τοῦ προέδρου εἰς προσβολὴν δι' ἐνδίκον μέσον, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἄρσιν τῆς κατασχέσεως ἐν ἡ περιπτώσει δὲν ἦτοίς δοθῇ ἡ ἐγγύησις, ἥτις ἦτοίς διαταχθῇ διὰ τῆς ἀποφάσεως, καὶ διατάξεις περὶ ἀδείας ἐγγυήσεως μόνον ἀνευ ἄρσεως κατασχέσεως διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αὕτη ἡ ἐγγύησις δὲν ἦτοίς δοθῇ, εἶναι παντελῶς ἄσκοπος. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 787 τοῦ 1897.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 1034.

Ν. Ἐν ἀρθρῷ 1034 ἀριθ. 2 δὲν γίνεται μνηεῖα καὶ τῶν καρπῶν ἀγροτικοῦ κτήματος, ἐφ' ὧν κατὰ ἀρθ. 941 ἀριθ. 5 ὁ ἐκμισθωτὴς κέκτηται προνόμιον. Ὅτι δὲ ὁ νομοθέτης δὲν προϋτίθετο νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τοὺς ἐν τῇ γενικῇ ἐκφράσει ἐνεχυρασμένα πράγματα ἀρκούντως προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐξέτασεν τὸ δικαίωμα συντηρητικῆς κατασχέσεως ἐπὶ τῶν τοιούτων καρπῶν, οὐτε ὑπὲρ τοῦ προκαταβαλόντος σπόρους ἢ χρήματα πρὸς παραγωγὴν τῶν καρπῶν τούτων, ὅτε οὗτοι ἀπληλοτοώθησαν καὶ μετέβησαν εἰς χεῖρας τρίτου (Πολ. Δικον. ἀρθ. 941 ἀριθ. 3), ἐν ἀμφότεραις δὲ ταῖς περιστάσεσι ταύταις ὁ αὐτὸς σπουδαῖος λόγος ὑφίσταται ὥπως μὴ ἐπιτραπῇ ἡ τοιαύτη συντηρητικὴ κατάσχεσις, ἥτοι ἡ ἐλευθέρᾳ διαχειρίσει τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων, ἥτις μεγάλως ἦτοίς βλαβῇ, ἂν τὸ κύρος τῆς εἰς τρίτους ἐκποιήσεως τῶν καρπῶν τούτων ἦτο προβληματικόν. Ἀπόφ. Ἐφ. Ναυπλίου 570 τοῦ 1896.— Ἡ ἡμετέρα δικονομία ὥρισεν ἐν ἀρθ. 1034 § 1 ὅτι κατάσχεσις συντηρητικὴ πραγμάτων συγχωρεῖται μόνον

νον ἐπὶ διεκδικήσεως αὐτῶν. "Οτι δὲ τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ νομῆς συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθ. 1043, καθ' ὃ ἐν τῇ περὶ κυρίας ὑποθέσεως ἀποφάσει τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται ἐπὶ διεκδικήσεως ἀφορώσης εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κατασχθέντος πράγματος κατὰ τὸ ἀρθ. 880—881, ἥτοι ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἐπὶ ἀποδοτέων ἀκινήτων κτημάτων καὶ τῶν αὐτοῖς ἰσοτιμῶν δικαιωμάτων, ἡ ἐκτέλεσις γίνεται δι' ἀποβολῆς τοῦ καταδικασθέντος ἐκ τῆς διακατοχῆς καὶ τῆς ἐπὶ τούτων ἐγκαταστάσεως τοῦ αἰτούντος καὶ δι' ἀπαγγελίας προσωπικῆς κρατήσεως κατ' ἐκείνου, ἂν ἤθελεν ἀρνηθῇ τὴν παραχώρησιν αὐτοῦ, ἐνῶ, προνοοῦσα αὕτη ἀνωτέρω, ἥτοι ἐν ἀρθ. 630, περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν περὶ νομῆς δικῶν, ὁρίζει ὅτι ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἀποβληθέντος διατάσσεται ἐπὶ ἀπειλῇ μίᾳς τῶν ἐν ἀρθ. 984 ποινῶν. Α. Π. 82 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 1035.

Ν. Κατ' ἐξαίρεσιν τῆς ὑπὸ τῶν Ν. 5 § 1, 2, Ν. 30 § 3, Ν. 7 § 2 Πανδ. (9. 2) καὶ Ν. 1 § 3 καὶ 4 Εἰσηγ. (4. 3) καθιερωμένης ἀρχῆς, καθ' ἣν πρὸς παραγωγὴν τῆς πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσης ἀπαιτεῖται ἀναγκάτως νὰ συντρέχῃ ἐκτὸς τῆς παρανόμου πράξεως, εἰς ἣς ἡ ζημία, καὶ τὸ ἕτερον στοιχεῖον τὸ ὑποκειμενικόν, τὸ τοῦ πταίσματος, ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 1035 δέσμεται ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως παραγομένην τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς παρανόμου κατασχέσεως, ἐν ἣ περιπτώσει τὸ παράνομον προέρχεται ἐξ ἐλλείψεως ἀδείας τοῦ προέδρου. Α. Π. 390 τοῦ 1896.—Κατὰ τὰ ἀρθ. 1035 καὶ 922 τῆς Πολ. Δικον., ἐάν ἡ ἀπαίτησις τινος ᾗναι ἀνεκκαθαρίστος, καίτοι ὑπάρχει περὶ αὐτῆς ἐγγράφον, δὲν δύναται νὰ ἐπιβῇ συντηρητικὴν κατάσχесιν εἰς χεῖρς τρίτου ἀνευ ἀδείας τοῦ Προέδρου, ὑποκειμενος ἄλλως εἰς ἀποζημίωσιν. "Οθεν ἐπὶ κατασχέσεως ἀνευ ἀδείας ἐξεταστέον ἂν ὑπάρχῃ ἀπαίτησις βεβαιουμένη δι' ἐγγράφου καὶ ἂν ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου καταφαίνεται εἶναι αὕτη ἐκκαθαρισμένη. Ἀποφ. Ἐφ. Πατρῶν 180 τοῦ 1899.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 1036.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθ. 621, 921, 922 καὶ 1036 § 2 συνάγεται ὅτι ἡ κατασχέσις ποσότης πρέπει νὰ ᾗναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐξασφαλιστέαν ἀπαίτησιν. "Οθεν, ἐάν ὁ κατασχών ἐπέβαλε κατάσχесιν ἐπὶ πολλῷ μείζονος ποσοῦ ἀνευ ἀνάγκης, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ μετριάσῃ αὐτὴν ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῆς ἀπαιτήσεως. (Πολ. Δικ. ἀρθ. 1027 καὶ 1041 § 2). Α. Π. 448 τοῦ 1895.

Πολ. Δικ. ἀρθ. 1074.

Ν. "Ινα λογισθῇ τις ὡς εἰς ἀπογραφῆς κληρονόμος καὶ ἀπολαύσῃ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς ιδιότητος ταύτης, ἔ κρίνονται κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον, ἀνάγκη κατὰ τὸ ἀρθ. 1074 νὰ ποιήσῃται δῶλῳσιν περὶ τούτου ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου, συντάσσοντος περὶ τῆς δη-

λώσεως ταύτης ἔκθεσιν. "Ὅθεν μὴ γενομένης δηλώσεως κατὰ τὸν τύπον τοῦτον, δὲν δύναται ὁ κληρονόμος νὰ λογισθῇ ὡς κτησάμενος τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου, μόνον διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κληρονομηθέντος ὑπ' αὐτοῦ πατρὸς συνέταξεν ἀπογραφὴν τῆς καταλειφθείσης αὐτῷ κληρονομικῆς περιουσίας. Α. Π. 263 τοῦ 1899. — "Ἡ ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν δηλώσεις καὶ ἡ τῆς ἐκθέσεως σύνταξις εἶναι συστατικὸν στοιχεῖον τῆς πράξεως τῆς δηλώσεως, ἀποτελοῦσα διατύπωσιν διατεταγμένην ad solennitatem καὶ οὐχὶ ad probationem κατὰ μίμησιν τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος (ἄρθ. 784). Ἀποφ. Ἐπιτελείου Ναυπλίου 939 τοῦ 1898. (Κατὰ τὴν μειονοψηφίαν ὅμως τῆς ἀποφ. ταύτης ἡ περὶ ἀποδοχῆς δηλώσεις δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ παντὸς ἐγγράφου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου, ἃς δὲν φαίνεται ὅτι κατήργησε τὸ ἄρθ. 1074).

Πολ. Δικ. ἄρθ. 1076.

Ν. Ὁ πωλῆσας τὸ ὑλικὸν τῆς πατρικῆς οἰκίας ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκπίπτει τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς καὶ εἶναι ἄπλοῦς κληρονόμος τοῦ αὐτοῦ πατρὸς. Α. Π. 37¹ τοῦ 1896. — Ὁ συντάξας ἀπογραφὴν τῆς εἰς αὐτὸν καταλειφθείσης κληρονομικῆς περιουσίας δικαιούται εἰς τὴν φαλκίδευσιν τῶν διὰ τῆς διαθήκης καταλειφθέντων εἰς διαφόρους κληροδόχους κληροδοτημάτων. Δὲν στερεῖται δὲ τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ ἂν ἐξεποίησεν ἀκίνητον κληρονομικὴν περιουσίαν ἄνευ τῶν ἐν ἄρθ. 1076 καὶ 1077 τῆς Πολ. Δικον. διατυπώσεων, διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 1078 ὑπόκειται εἰς τὴν στέρεσιν ταύτην ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος, θεωρούμενος ὡς ἄπλοῦς κληρονόμος καὶ ἐνεχόμενος ἕνεκα τῆς τοιαύτης πρᾶξιώς, ἢ ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας ἀπέναντι τῶν θαναιστών τῆς κληρονομίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἀπέναντι τῶν κληροδόχων. Ἀποφ. Ἐπ. Ἀθηνῶν 2581 τοῦ 1896.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 1080.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 1080 συνάγεται ἀριθμητικῶς ὅτι αἱ περὶ ἐκτελέσεως διατάξεις δὲν ἀποβλέπουσι τὴν δημοσίαν τάξιν, ὅθεν δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ὀφειλέτην, οὐ πρὸς τὸ συμφέρον κυρίως ἐτάχθησαν, νὰ συνομολογήσῃ τὴν ἀπὸ τούτων παρέκκλισιν. Α. Π. 437 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 1091.

Ν. Τὸ ἄρθρον 1091 ὀρίζει ὅτι οἱ πραγματογνώμονες ἀποφαίνονται οὐ μόνον περὶ τοῦ θανάτου ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ ἔρικτου τῆς διανομῆς προδήλως νοεῖ ὅτι οἱ πραγματογνώμονες ἀποφαίνονται λυμβάνοντες ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον τὴν φυσικὴν τοῦ διανεμητέου ὑπόστασιν ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ διανομή δὲν θὰ ἀποθῇ ἐπιζήμιος εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἕνεκα τῆς ἐκ ταύτης μειώσεως τῆς ἀξίας τοῦ διανεμητέου. — Δὲν ἀπαιτεῖ δὲ τὸ ἄρθ. 1091 νὰ

ἀναφέρηται ἐκ τῇ ἐκθέσει τῶν πραγματοποιημένων τὸ βάθος τοῦ διανεμητέου ἀκινήτου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς. Α. Π. 77 τοῦ 1903.

Πολ. Δικ. ἄρθ. 1092.

Ν. Καὶ ἡ προκισθεῖσα θυγάτηρ ὡς συγκληρονόμος δικαιοῦται νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ διανομῆς κλήρου ἀγωγὴν, κατ' οὐδέν απαιτούμενης πρὸς τοῦτο διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀγωγῆς ταύτης τῆς προηγουμένης τῆς προικδὲς συνεισφορᾶς, ἅτε καταργηθέντος κατὰ τοῦτο τοῦ Ρ. Δ. ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθ. 1091 καὶ 1092 καὶ ἰδίως τῆς τελευταίας, σαφῶς ὀριζούσης ὅτι ἡ συνεισφορὰ πραγματοποιεῖται καὶ βραδύτερον ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου. Α. Π. 33 τοῦ 1897. — Ἐκ τοῦ ἄρθ. 1092, συνδυαζομένου καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 1093, 1077 καὶ 1086 τῆς Πολ. Δικον., συνάγεται ὅτι, προκειμένου περὶ δικαστικῆς διανομῆς, ἐνεργεῖ τὴν διὰ πλειστηριασμοῦ πώλησιν τῶν ἀδιαίρετων κοινῶν κτημάτων ὁ συμβολαιογράφος, αὐτεῖς δὲ τῶν κοινωνῶν δικαιοῦται μονομερῶς (ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως ἐκάστου τῶν συγκατοικούντων) νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ συμβολαιογράφου. Α. Π. 234 τοῦ 1898.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΙΟΝ

Περιλαμβάνον τὴν σχετικὴν πρὸς τὴν Νόμον περὶ ἁρμοδιότητος ἐμποροδικείων καὶ τὸν Ἑμπόρικόν Νόμον νεωτέραν νομολογίαν.

Νόμον περὶ ἁρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων ἄρθ. 1 καὶ ἐπ.

Ν. Καὶ ἡ ἐντολὴ δύναται ἐν ἐξαιρετικαῖς περιπτώσεσι νὰ ᾖ ἐμπορικὴ, ὡς λ. χ. ὅταν πρόκηται περὶ ἐκπληρώσεως ἐμπορικῆς ὑποθέσεως ἐπὶ κερδοσκοπία ἢ ὅταν πρόκηται περὶ ἐμπόρων ὅτε δύναται νὰ ὑπάρχῃ τὸ τεκμήριον τῆς ἐμπορικότητος. Α. Π. 353 τοῦ 1894. — Αἱ λόγῳ τοῦ ἐμπορίου συναλλαγαὶ τῶν ἐμπόρων εἰσὶ πράξεις ἐμπορικαὶ ἄνευ ἄλλης διακρίσεως ὡς πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον χαρακτηρισμὸν αὐτῶν, εἰκόζονται δὲ αἱ πράξεις τοῦ ἐμπόρου ὡς ἕνεκα τοῦ ἐμπορίου γενόμεναι. Ἄλλ' ἡ ἐνοικίασις τῶν εἰς χρήματα καταβλητέων δημοσίων προσόδων, ὡς οὕσα κυρίως ἐκχώρησις τῆς ἐπ' ὀρισμένον χρόνον ἐνασκήσεως τοῦ κυριαρχικοῦ δικαιώματος τῆς πολιτείας πρὸς εἰσπραξὴν τῶν φόρων ἔχει χαρακτῆρα οὐσιωδῶς ἁστικόν, διότι πρόκειται ἁπλῶς περὶ διαφοροῦ τρόπου εἰσπράξεως, ὃ δὲ ἐκλήπτωρ ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς τε τὸ δημόσιον καὶ πρὸς τοὺς φορολογουμένους παρίσταται πάντοτε ὡς ἐκδογεὺς τῆς διὰ τοὺς φόρους απαιτήσεως. Καὶ ἀποδίδει μὲν καὶ αὕτη εἰς κερδοσκοπίαν, ἀλλ' αὕτη, μὴ ἀποκλειομένη ἐπὶ τῶν ἁστικῶν πράξεων, δὲν ἰσχύει νὰ μεταβάλλῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς προκειμένης. Α. Π. 208 τοῦ 1904.

Ἑμπορικὸν Νόμον ἀρθ. 15.

Ν. Προκειμένης διαφορᾶς μεταξύ ἐμπόρων, ἀρκεῖ ἡ διὰ τῶν προτάσεων αἰτήσις τοῦ ἐναγομένου περὶ ἐμφανίσεως τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων τοῦ ἀντιδικού, ὅπως τὸ δικαστήριον διατάξῃ αὐτὴν κατὰ τὸ ἀρθ. 15 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου, ἐν ἁρμονίᾳ διατελοῦν πρὸς τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 429, 430 ἐδ. 2 καὶ 434 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Α. Π. 65 τοῦ 1903. Τὸ δυνητικὸν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 15 τοῦ ἐμπορικῶν Νόμου ἐπιρροπὸς εἰς τὴν δικαστὴν καὶ νὰ μὴ δευθῇ τὴν περὶ ἐμφανίσεως τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων αἴτησιν, ἂν κρίνῃ τὰς ἄλλας ἀποδείξεις ἱκανὰς εἰς μόνωσιν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ, μετεβλήθῃ ὡς πρὸς τὸ βιβλίον τοῦ ἡμερολογίου, περὶ οὗ καὶ μόνου προνοεῖ ἡ Πολιτικὴ Δικονομία ἐν ἀρθρ. 416, ὑπὸ τῆς Δικονομίας ταύτης, καθ' ὅσον τὸ μὲν ἀρθρον 417 ὀρίζει ὅτι τὰ ἐμπορικὰ βιβλία, περὶ ὧν ἐν τῷ ἀρθρ. 416 ἐγένετο λόγος, ἀποτελεῦσαι μεταξύ ἐμπόρων τελείαν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεων, ἐξ οὗ δηλοῦται ὅτι οἱ διαδίδοι δικαιοῦνται νὰ ἐπικαλεσθῶσιν αὐτὰ ὡς ἀποδεικτικά, χωρὶς νὰ ἐκαρτᾶται ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐγκρίνῃ ἢ μὴ κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν προαγωγὴν αὐτῶν, τὸ δὲ ἀρθρον 430 ἐδ. 2 ἀναγράφει ὡς ὑποχρεώσιν τὴν ὑπὸ πάντος διακατόχου ἐπιδείξιν ἐγγράφων, ἀναγομένων εἰς τὸ πρόσωπον, τὰ δικαιώματα ἢ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀποδεικνύοντος μόνον, ἢ αὐτοῦ καὶ ἄλλου τινὲς ἐν ταύτῃ, κατ' ἀκολουθίαν καὶ τῶν ὡς εἴρηται ἐμπορικῶν βιβλίων. Α. Π. 65 τοῦ 1903. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθ. 8, 12, 15 καὶ 17 τοῦ Ἑμπ. Νόμου προκύπτει ὅτι ἐν πάσῃ δίκῃ δύναται τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων καὶ οὐχὶ μόνον ἐν δίκῃ ἐμπορικῇ, διότι ἐν αὐτοῖς τὸ ἔμπορος ὀφείλει νὰ καταγράψῃ οὐ μόνον τὰ ἐμπορικά, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀστικά αὐτοῦ γρῆν. Α. Π. 528 τοῦ 1903.

Ἑμπ. Νόμου ἀρθ. 42.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 42, καθ' ὃ ἡ ἀθέτησις τῶν ἐν αὐτῷ διατυπώσεων πρὸς σύστασιν ὑπορρύθμου ἐταιρείας ἐπιφέρει ἀκύρωσιν αὐτῆς ὡς πρὸς τοὺς συνεταίρους, οὐδαμῶς προκύπτει ὅτι αἱ τελεσθεῖσαι δικαιοπραξίαι, ἐν ὅσῃ ἡ ἐταιρεία ὑφίστατο, οὐδὲν ἔχουσιν ὑποτέλεσμα μετὰ τὴν χύρυσιν αὐτῆς ὡς ἀκύρου καὶ ὅτι οἱ πρὸς αὐτὴν συναλλαχθέντες τρίτοι δύνανται νὰ ὑπεκφυγῶσι τὴν πρὸς τοὺς ἐταίρους, ἐξ ὧν ἀποτελεῖτο, ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν, διότι, εἰ καὶ ἡ ἐταιρεία ἐκήρυχθη ἄκυρος, ὑφίσταται οὐχ ἥττον μεταξύ τῶν ἐταίρων κοινωνία, ἀπορρέουσα ἐκ τῶν πραγμάτων, παρεκτικῇ κατὰ τὸ κοινὸν δίκαιον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων ἐν σχέσει πρὸς τὰ πρόσωπα, τὰ ἀποτελέσαντα τὴν ἄκυρον ἐταιρείαν, ἀπερ' ὡς τοιαῦτα δύνανται νὰ ἐπιδιώξωσι κατὰ τῶν τρίτων τὴν ἐκτέλεσιν ὑποχρεώσεων αὐτῶν ἐκ δικαιοπραξιῶν τελεσθεισῶν ἐν ὅσῃ ἡ τοιαυτὴ ἐταιρεία ὑφίστατο. Τοῦτο δὲ σαφῶς προκύπτει ἐκ τῶν Νόμων 1 § 2, 6 καὶ

7 § 2 Πανδ. (2, 14) καὶ 31 καὶ 32 Πανδ. (17, 2) ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθ. 42 τοῦ Ἑμπ. Νόμου. Α. Π. 255 τοῦ 1902.

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 46.

Ν. Αἱ διατάξεις τοῦ Ρ. Δ., καθ' ἃς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συνεταίρου λύεται ἡ ἔταιρεία αὐτοδικαίως, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ συνομολογηθῇ διὰ τῆς περὶ ταύτης συμβάσεως, ἐκτός ἐπὶ ἔταιρείας δημοσίων τελῶν, ὅτι θανόντος ἑταίρου τινὸς ἐξακολουθεῖ ἡ ἔταιρεία μετὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ (Ν. 65 § 9 Πανδ. 7. 2. Βασίλ. Ν. 57 καὶ 63 IB' α'), δὲν ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ ἄρθ. 46 τοῦ Ἑμπ. Νόμου, ὅπερ θεωρεῖ μὲν τὴν ἔταιρείαν ὡς πρὸς τοὺς τρίτους ὀρισταμένην καὶ μετὰ τὴν προσηκόντως δημοσιευθεῖσαν διάλυσιν αὐτῆς ἢ τὴν εἰς αὐτὴν ὑπεισέλυσιν νέων μελῶν ἢ τὴν παρ-αίτησιν παλαιῶν, ἀλλ' ἐὰν ἡ διάλυσις ἢ ἀλλαγὴ ἢ παραίτησις ἐπέλθῃ δι-νάμει συμβάσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁσάκις ἐπέρχεται διὰ λόγους ἀνεξαρτή-τους τῆς θέλησεως τῶν συνεταίρων, οἷος ἐστὶ καὶ ὁ θάνατος ἐνὸς ἐξ αὐ-τῶν. Α. Π. 180 τοῦ 1902.

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 50.

Ν. Οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου καθιερώσεως γενικὸν νο-μικὸν κανόνα, καθ' ὃν οἱ περὶ πάσης ἐμπορικῆς πράξεως ἀπὸ κοινοῦ συμ-βαλλόμενοι μετὰ τρίτων εὐθύνονται ἀλληλεγγύως, τούναντίον δὲ τοῦ Ἑμ-πορικοῦ Νόμου ἀναγράφοντος ῥητῶς τὴν ἀλληλεγγυότητα, ἐν αἷς περι-πτώσεσιν ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης νὰ καθιερώσῃ αὐτὴν, ὡς ἐπὶ ὑποβύθιων ἔταιρειῶν, ἐπὶ συναλλαγματικῶν καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ μετοχικῆς δὲ ἔταιρείας τοῦ Ἑμπορικοῦ νόμου ἐξαρτῶντος τὰς σχέσεις τῶν ἑταίρων ἐκ τῆς μεταξὺ αὐτῶν συμφωνίας καὶ μηδαμῶς καθιεροῦντος εἰς τὰς πρὸς τοὺς τρίτους σχέσεις αὐτῶν τὴν ἀλληλεγγυότητα, ἔπεται ὅτι οἱ ἐν με-τοχικῇ ἔταιρείᾳ ἑταῖροι, συμβαλλόμενοι ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τρίτους, εὐθύ-νονται, μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης συμφωνίας, συμμετρῶς καὶ οὐχὶ εἰς ὅλο-κληρον. Α. Π. 126 τοῦ 1898. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 245 τοῦ 1897. (Ση-μειωτέον ὅτι ἐν Γαλλίᾳ δέχονται τὴν ἀλληλεγγυότητα οἱ συγγραφεῖς ἕνεκα παλαιοῦ γενικοῦ ἐθίμου).

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 91.

Ν. Ὁ ἀναλαβὼν νὰ πωλήσῃ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου τὰ ὑπ' αὐτοῦ παραδοθέντα αὐτῷ πράγματα ὀφείλει νὰ λογοδοτήσῃ πρὸς τὸν παραγγε-λέα δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου (Ν. 4 καὶ 2 § 1, 2 καὶ 3 Πανδ. 17. 1), καθ' ἃς πάντως ὁ ἐντολεὺς ἢ παραγγελεὺς ἔχει κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου ἢ παραγγελιοδόχου τὴν περὶ λογοδοσίας ἀγωγὴν (Ν. 46 § 4 Πανδ. 3. 3. Ν. 10 καὶ Ν. 26 Πανδ. 17. 1). Α. Π. 260 τοῦ 1898. — Ἐπὶ παραγγελίας πρὸς πώλησιν ἐμπορευμάτων ὁ παραγγελιο-δόχος δὲν δικαιούται νὰ πωλῇ ἐπὶ πιστώσει πλὴν ἐὰν ἔλαβε ῥητῶς τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἢ ἐὰν ὑπάρχῃ ἔθιμον σταθερὸν πρὸς ὃ ὁ παραγγέλιας δὲν

ἀπηγόρευσεν αὐτῷ νὰ συμμορφωθῇ, ἀλλ' ὀφείλει νὰ καταβάλῃ τὸ τίμημα, μηδαμῶς λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς προθεσμίας, ἣν ἐχορήγησε, ἥ τοῦ ἀναξιογρέου τῶν ἀγοραστῶν τῶν ἐπὶ πιστώσει ἀγορασθέντων. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 2097 τοῦ 1898 (Ὁμοφώνως ἀποφαίνονται ὁ Bodarride καὶ ὁ Dalloz ἐν λ. Commis. n^o 240).

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 112.

Ν. Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνεῖαν τοῦ ἄρθ. 112 ἡ ὑπόβολή τῆς συναλλαγματικῆς, μὴ οὕσα καταφανής, δύναται νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ μόνου τοῦ συμπράξαντος εἰς αὐτὴν ἢ τοῦ ἔχοντος γνώσιν αὐτῆς πρὸ τῆς λήψεως τῆς συναλλαγματικῆς καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ καλῆς πίστεως κομιστοῦ. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 406 τοῦ 1903 (Ὁμοφωνοῦσι Lyon Caen καὶ Renaul).—
Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθ. 112 ἐνστάσις κατὰ τῆς συναλλαγματικῆς τῆς περιχούσης ὑποβολὴν ἐνόματος, ιδιότητος, κατοικίας ἢ τόπου δὲν προτείνεται ἰσχυρῶς κατὰ τοῦ καλῆς πίστεως κομιστοῦ, διότι ὁ Ἐμπ. Νόμος, ὅστις τὴν συναλλαγματικὴν ἐξομοιοῖ σχεδὸν πρὸς νόμισμα διὰ τῶν περὶ ταύτης διατάξεων, δὲν ἐνόησε διὰ τοῦ ἄρθ. 112, προστατεύων οἰονεὶ τὸν ὅλον τοῦ ἐργάτου τῆς ὑποβολῆς ἢ τῶν ἐν γνώσει ταύτης διατελούντων ἢ καὶ τὴν ἀμέλειαν τοῦ λήπτου τῆς περιχούσης ὑποβολὴν συναλλαγματικῆς, νὰ πτερύσῃ τὸν καλῆς πίστεως κομιστὴν τῶν ἐγγυήσεων, ἃς παρέχει ὁ τῆς συναλλαγματικῆς τύπος καὶ εἰς ὃν, ἀνεπλήρπτον κατὰ τὸ φαινόμενον ὑποβλέψας, ἐγένετο κομιστὴς αὐτῆς, καταβάλων τὸ ἀντίτιμον. Α. Π. 172 τοῦ 1904.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 114.

Ν. Αἱ παρ' ἀνγλίκου μὴ ἐμπόρου ὑπογεγραμμέναι συναλλαγματικαὶ εἰσὶν ἄκυροι καὶ δὲν δύνανται οὔτε ὡς ἀπλὴ ὑπόσχεσις νὰ ἰσχύσωσιν, ἔχει δὲ μόνον ὁ μετ' αὐτοῦ συναλλαζάμενος δικαίωμα κατὰ τὸ 3 ἄρθ. τοῦ περὶ ἀνγλίκων νόμου νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπότισιν τοῦ ληφθέντος, ἀλλὰ μόνον καθ' ὅσον ἐκ τούτου εἶναι πλουσιώτερος ὁ ἀνγλικὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 276 τοῦ 1899.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 117.

Ν. Τὸ ἄρθρον 117, ὁρίζον ὅτι ἡ ἀποδοχή ἢ μὴ τῆς συναλλαγματικῆς δὲν ἀποτελεῖ τεκμηρίον ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου περὶ ὑπάρξεως προβλέψεως παρὰ τῷ ἀποδέκτη καὶ ὀφείλει οὗτος νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς, δὲν ἀπαγορεύει τὴν καὶ διὰ τεκμηρίων ἐκ τοῦ σώματος τῆς συναλλαγματικῆς ἀποδείξιν τοῦ περὶ προβλέψεως ἰσχυρισμοῦ του. Α. Π. 204 τοῦ 1903.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 121.

Ν. Κατ' ἀρχὴν προκύπτουσιν ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν εἰς διαταγὴν εἰσλῶν καὶ ἐκ τῶν ῥητῶν διατάξεων τοῦ Ἐμπ. Νόμου (ἄρθ. 121, 136, 140, 164 καὶ 187), οἱ τίτλοι οὗτοι, μεταβιβαζόμενοι συνήθως δι' ὀπισθο-

γραφῆσεως, παρέχουσιν εἰς τὴν διὰ ταύτης γενομένην κοιμιστὴν οὐχὶ ἀπλῶς τὴν ιδιότητα δικαιοδόχου τοῦ ὀπισθογράφου, ἀλλὰ καὶ ἴδιον ἐκ τοῦ τίτλου δικαίωμα, δι' οὗ δικαιούται νὰ ἀποκτήσῃ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου τὴν ἀπότισιν χωρὶς νὰ ἀντιτάσσωνται εἰς αὐτὸν ἐνστάσεις ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ὀπισθογράφου, ὥστε τοῦ ἀποδέκτου τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ ἐκδότου τοῦ γραμματίου, ὅστις ἀναλαμβάνει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἐμφανιζόμενον τελευταῖον κοιμιστὴν, πραιτουμένου κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ἀντιτάξῃ κατ' αὐτοῦ ἐνστάσεις ἐκ τῶν μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ λήπτου τοῦ τίτλου ἢ τῶν κατόπιν ὀπισθογράφων σχέσεων αὐτοῦ. Α. Π. 603 τοῦ 1903.

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 140.

Ν. Κατὰ τὰς ρητάς τῶν νόμων διατάξεις ὁ ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὁλόκληρον μετ' ἄλλων ἐνεργόμενος διὰ κοινὸν χρέος, εἰς καταβλήσῃ τῷ δανειστῇ τὸ ὅλον τοῦ ὀφειλομένου, ἔχει δικαίωμα ἀναγωγῆς κατὰ τῶν συναφειλετῶν διὰ τὸ ἀνήκον εἰς αὐτοὺς μέρος τοῦ χρέους (Ν. 2 Κωδ. du contr. jud. βιβλ. 5 τίτλ. 58), τὸ δὲ δικαίωμα τοῦτο οὐδόλως κατήργησεν ἢ μετέβαλεν ὁ τὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ πάντων τῶν ὑπογραφάντων συναλλαγματικὴν ἢ γραμματίον εἰς διαταγὴν καθιερώσας διὰ τοῦ ἄρθρου 140 Ἑμπ. Νόμος, Α. Π. 143 τοῦ 1899.— Ἀποτέλεσμα τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ τοῦ ἐκδότου καὶ τοῦ ἀποδέκτου τῆς συναλλαγματικῆς εἰς ὁλόκληρον εὐθύνῃς πρὸς τὸν κοιμιστὴν εἶναι ὅτι ἡ ὑπό τινος αὐτῶν πρὸς τὸν κοινὸν δανειστὴν καταβολὴ ἢ ἡ ταύτης ἐξομολογμένη περὶ ἀνανώσεως σύμβασιν καταργοῦσι τὴν ὀφειλὴν ὡς πρὸς πάντας (Ν. 31 § 1 Πανδ. 46, 2). Ὅθεν ἡ ὑπό τοῦ ἐκδότου διὰ καταβολῆς ἢ ἀνανώσεως κατάργησις τῆς ὀφειλῆς ἀναιροῦσα τὸ κοινὸν χρέος, θεωρητέα ὡς γενομένη ὑπ' αὐτοῦ οὐ μόνον ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ ἀποδέκτου, ὅστις δὲν δύναται νὰ λογισθῇ τρίτος διὰ τὸ νομικὸν γεγονός τῆς καταργήσεως. Τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τῶν ἀρθρῶν 110, 115, 121 καὶ 164 τοῦ Ἑμπ. Νόμου, καὶ ὅ ἡ μεταξὺ τοῦ ἐκδότου καὶ τοῦ ἀποδέκτου σχέσις εἶναι ἡ τῆς ἐντολῆς, ἥς δι' αὐτοὺς ὁ πρῶτος ἐντέλλεται τῷ δευτέρῳ τὸν ἀπότισιν τῆς συναλλαγματικῆς καὶ ἐγγυᾶται ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν κοιμιστὴν, ὅθεν ἡ ὑπό τοῦ ἐκδότου κατάργησις τῆς ἐκ τῆς συναλλαγματικῆς ἐνοχλῆς δὲν εἶναι πράξις τρίτου διὰ τὸν ἀποδέκτην. Α. Π. 408 τοῦ 1903.

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 141.

Ν. Π ἐν ἄρθ. 141 τοῦ Ἑμπ. Νόμου ἀναφερομένη τριτεγγύησις, ἡ ἀσφαλίζουσα τὴν ἀπότισιν τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου εἰς διαταγὴν, εἶναι αὕτη ἡ τοῦ ἁστικοῦ δικαίου σύμβασις τῆς ἐγγυήσεως, ἥτις διέπεται ὑπὸ τῶν τοῦ ἁστικοῦ δικαίου κανόνων καὶ δι' ὧς πρὸς τὸ ὅτι παρεπεται τῇ κυρίᾳ ἐνοχῇ καὶ ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἀρμόζονται τῇ ἐγγυητῇ πάντα αἱ τοῦ πρωτοφειλέτου ἐνστάσεις· οἱ δὲ κανόνες οὗτοι ἐτροποποιήθησαν μόνον ὑπὸ τοῦ Ἑμπ. Νόμου ὡς πρὸς τὰ ἐν ἄρθ. 142 ἀναφε-

ρόμενα αποτελέσματα, ὅτι δηλαδή ἐν τῇ τριτεγγυῇσι ὑρίσεται ἡ ἀλληλεγγύη καὶ ἐν γένει ἡ αὐτῇ ἐνοχῇ, ἡ βαρύνουσα τοὺς ἐκδότας καὶ ὀπισθογράφους, πλὴν ἐναντίας συμβάσεως. Α. Π. 115 τοῦ 1897. — Ἡ ἐκ τῶν ἄρθρων 141 καὶ 142 Ἑμπ. Νόμου παρεχομένη ἀσφάλεια πρὸς πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου διὰ τῆς τριτεγγυήσεως εἶναι ἢ ἐκ ταύτης κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ἄστικου Νόμου περὶ ἐγγυήσεως, τροποποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Ἑμπ. Νόμου ὡς πρὸς τὴν ἀλληλεγγύην ὑποχρέωσιν τοῦ ἐγγυητοῦ, συναγομένην καὶ ἄνευ ἰδιαίτερης συμφωνίας ἢ τῶν εἰδικῶν τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου περιπτώσεων. Α. Π. 156 τοῦ 1904.

Ἑμπ. Ν. ἄρθ. 166.

Ν. Ἀρχομένης κατὰ τὰ ἄρθ. 167 καὶ 169 τοῦ Ἑμπ. Νόμου τῆς τετραμῆνου κατὰ τὸ ἄρθ. 166 ἀριθ. 2 παραγραφῆς ἐπὶ ἀγωγῆς ὀπισθογράφου καθ' ἑτέρου ὀπισθογράφου οὐχὶ ἀπὸ τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπιστάσεως τῆς πληρωμῆς, διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἀποκατέστη ὁ πληρώσας ὀπισθογράφος εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ κομιστοῦ, ἀπαιτήσεως δὲ πάσης ἐναστάσεως κατὰ τὰ ἄρθ. 533 καὶ 552 τῆς Πολ. Δικονομίας νόμιμον λόγον, ἱστορικὴν αἰτίαν καὶ αἵτησιν, ἅπρ' ὀφείλει ὁ ποιοῦμενος τὴν ἐνστάσιν ὡς κύρια αὐτῆς στοιχεῖα νὰ καθορίσῃ, ἔπεται ὅτι δεξιόμενον μὲν τὸ Ἑρετεύειν ὅτι πρόκειται περὶ ἀγωγῆς ὀπισθογράφου, πληρωσάντος τὴν κομιστὴν μετὰ τὸ διαμαρτυρικὸν εἰς ἡμέραν, ἀφ' ἧς δὲν συμπληροῦνται τέσσαρες μῆνες ἕως τῆς ἀγωγῆς, ὑπολόγισαν δὲ ἐξ ἄλλου τὴν τετραμῆνον τοῦ ἄρθ. 166 παραγραφῆς ἀπὸ τοῦ διαμαρτυρικοῦ καὶ ἀπορνηνόμενον συμπληρωθεῖσαν τὴν παραγραφὴν ταύτην ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ προσδιορισμὸς τοῦ χρόνου τῆς γενομένης μετὰ τὸ διαμαρτυρικὸν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος πληρωμῆς ὑπεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἑρετῶν καὶ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐνῷ ὥφειλε τῆς πληρωμῆς ταύτης τὸν χρόνον νὰ δέισῃ ὁ ὑποδελών τὴν ἐνστάσιν τῆς παραγραφῆς ἐναγόμενος ὡς κύριον στοιχεῖον αὐτῆς, παρεβίασε τὰ ἄρθ. 533 καὶ 552 τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. 182 τοῦ 1897.

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 189.

Ν. Τὸ ἄρθ. 189 σκοπεῖ προδήλως νὰ κανονίσῃ τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὸ ἐκ συναλλαγματικῆς ἢ ἐμπορικοῦ γραμματίου χρεὸς δύναται νὰ ἀνανεωθῇ, ὅπως διαφεύγῃ τὴν σύνταμον τοῦ Ἑμπ. Νόμου πενταετῆ παραγραφῆς, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἀποκλείσῃ πάντα ἄλλον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἀναγνωρίζομενον τρόπον διακοπῆς τῆς παραγραφῆς, εἰς εἶναι καὶ ἡ καταβολὴ τόκων τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ. Προκειμένου δὲ περὶ τῆς ἀπόδειξεως γεγονότος, ὅποῖον τὸ τῆς καταβολῆς τύκων τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ, ὅπερ διακόπτει τὴν τοῦ ἄρθ. 189 πενταετῆ παραγραφὴν, δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν, διότι δὲν πρόκειται περὶ τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως, ἣν προβλέπει ὁ νόμος καὶ δι' ἣν ἐζητήσῃ τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν δι' ἐγγράφου ἀναγνώρισιν, ἀλλὰ περὶ ἄλλου

τρόπου ὑπὸ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἀναγνωριζομένου, δι' ὃν, προκειμένου περὶ ἐμπορικῆς διαφορᾶς, ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τὸ ἐπιτρέψαι ἢ μὴ τοὺς μάρτυρας. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 1449 τοῦ 1898. (Ὁμοφώνως ἀποφαίνεται Boistel).

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 216.

N. Τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 216 χορηγοῦμενον τῷ πλοιοκτῆτῃ δικαίωμα, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν τοῦ κοινοῦ δικαίου ὅτι ὁ ὑποχρεούμενος ὑποχρεοῖ τὴν περιουσίαν του, δι' οὗ περιορίζονται αἱ ὑποχρεώσεις αὐτοῦ αἱ ἐκ τῶν πράξεων τοῦ πλοιάρχου προερχόμεναι εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ πλοίου καὶ τὸν ναῦλον διὰ τῆς παραχωρήσεως τούτων, δὲν καθίστησιν ἀπαράδεκτον τὴν κατὰ τοῦ πλοιοκτῆτου ἀγωγὴν, ὡς αἰς τὰ δικαστήρια καλοῦνται νὰ ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ ἐγκύρου ἢ μὴ αὐτῆς, ἀλλὰ περιοριζέται μόνον μέχρι τῆς ἀξίας τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ναύλου. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 1 τοῦ 1898.—Τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 216 χορηγοῦμενον δικαίωμα τῷ πλοιοκτῆτῃ εἰς οὐδεμίαν ὑποβάλλεται διατύπωσιν, οὐδὲ περιορίζεται ὑπὸ προθεσμίας, μὲθ' ἣν ἐπέρχεται τὸ ἀπαράδεκτον τῆς παραχωρήσεως, οὐδὲ ἀποτελεῖ ἐναγασιν δικονομικὴν, ἥτοι πρέπει νὰ υποβληθῇ in limine litis, ἀλλὰ δύναται νὰ προταθῇ καὶ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν, ἐφ' ὅσον ὁ δανειστής αὐτοῦ δὲν ἐπεχείρησεν ἐκτελέσειν ἐπὶ τῆς ἐν τῇ ἐξηρᾷ περιουσίας του. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 1 τοῦ 1898. (Σύμφωνον I Lyon—Caen, Φλογαίτου καὶ Χρυσαυτοπούλου Ναυτικῶν Ἐμπ. Δίκαιον).—Τὸ ἄρθρον 216 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ὁρίζον ὅτι ὁ πλοιοκτῆτης εἶναι ἀστικῶς ὑπεύθυνος ἐπὶ ταῖς πράξεσι τοῦ πλοιάρχου, οὐδαμῶς διακρίνει ἂν ὁ πλοιοκτῆτης ἴναι φυσικὸν πρόσωπον ἢ νομικόν, ὅποιον ἢ ἐταιρεία· ὅθεν θεωρητέον, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ P. Δ., καθ' ἣν τὰ νομικὰ πρόσωπα δὲν εὐθύνονται ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασι τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν ἢ καθ' ὅσον κατέστησαν πλουσιώτερα, δὲν ἰσχύει ἐν τῷ προκειμένῳ θέματι. Α. Π. 412 τοῦ 1903.—Ἡ εὐθύνη τοῦ πλοιοκτῆτου χωρεῖ οὐ μόνον διὰ τὸν ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἀνατιθεμένης αὐτῷ ἐντολῆς διαπραττόμενον ὁλόν ἢ πταίσμα, ἐξ ὧν ἐβλάβησαν τρίτοι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου ὡς τοιαύτου συναπτόμενα συναλλάγματα, ὅθεν καὶ τὰ ἄνευ ἀδείας τοῦ πλοιοκτῆτου ὑπὸ τὰς περιστάσεις τοῦ ἄρθ. 234 συνομολογούμενα ναυτοδάνεια, ὅτε τῶν νόμων βῆτως ἐξηγουμένων ὅτι ἐν τῷ ὅρῳ τοῦ πράττειν καὶ τὸ συναλλάττεσθαι περιέχεται (N. 1 § 5 Πανδ. (14. 1) N. 218 Πανδ. (50. 16)).

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 234.

N. Ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν ἄρθρων 232 καὶ 321 τοῦ Ἐμπ. Νόμου πρὸς τὰ ἄρθρα 234 αὐτοῦ καὶ τὰ ἄρθ. 2 καὶ 3 τοῦ νόμου περὶ βιβλίου ναυτοδανείου σαφῶς προκύπτει ὅτι ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐννοία τοῦ πλοῦ εἶναι εὐρεῖα, περιλαμβάνουσα οὐ μόνον τὸν κύριον πλοῦν, ὅταν τὸ πλοῖον ναυλῶται πρὸς μεταφορὰν φορτίου ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα, ἀλλὰ καὶ πάντα ὑπὸ τοῦ πλοίου ἐπιχειρούμενον πλοῦν ἔστω καὶ ἄνευ φορτίου, ὅπως ἐπα-

νέλθῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀρχικῆς αὐτοῦ ἐμπορίας, ὅπου διαμένει ὁ ἰδιοκτῆτης ἢ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ. Α. Π. 602 τοῦ 1903.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 238.

Ν. Ὁ Ἐμπορικός Νόμος, εἰδικῶς κανονίζων τὰς σχέσεις πλοίαρχου καὶ φορτωτοῦ, εἰς μόνον τὸν πλοίαρχον ἀνατίθησι τὸ καθήκον καὶ τὸ δικαίωμα νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἐκ τρικυμίας παθόντος πλοίου καὶ παρέχει αὐτῷ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Κατὰ τὰς διατάξεις δ' αὐτοῦ ὁ πλοίαρχος, εὐρεθεὶς ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ ἀποβιβάσῃ τὸ φορτίον εἰς τὴν ξηρὰν ἢ νὰ ναυλώσῃ ἕτερον πλοῖον, δικαιούται καὶ ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ ἄρθ. 410 καὶ ἐπόμενα τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καί, ὅπως σώσῃ τὸ κινδυνεύον πλοῖον, νὰ ἐκβάλῃ εἰς τὴν θάλασσαν τὸ ὅλον ἢ μέρος τοῦ φορτίου κατὰ τὴν ἀνάγκην, ὥστε, ἂν τὸ πλοῖον, μὴ πράξαντος τοῦτο τοῦ πλοίαρχου, ἐβυθίσθῃ ἔνεκα τοῦ ἐν αὐτῷ φορτίου, ὁ ἡρνήθῃ νὰ παραλάβῃ ὁ φορτωτής, ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ πλοίου πλοίαρχος ζημιούται ἐξ οἰκείου ἀμαρτήματος, οὐδεὶς δὲ νόμος ὑποχρεοῖ τὸν φορτωτὴν νὰ παραλάβῃ πρὸ τοῦ πέρας τοῦ πλοῦ τὸ φορτίον, οὔτε νὰ ναυλώσῃ αὐτὸς ἄλλο πρὸς τοῦτο πλοῖον. Τούναντίον τὸ μὲν ἄρθ. 238 ὑποχρεοῖ τὸν πλοίαρχον νὰ περατώσῃ ὃν συνεφώνησε πλοῦν, τὸ δὲ ἄρθ. 296 ὑποχρεοῖ αὐτὸν ἐπίσης νὰ ναυλώσῃ ἄλλο πλοῖον πρὸς μεταφορὰν τοῦ φορτίου εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, ἐὰν αὐτὸ δὲν δύναται νὰ ἐπιδιορθωθῇ καταστὰν ἀνίκανον πρὸς πλοῦν.

Ἐμπορικοῦ Νόμου ἄρθ. 281.

Ν. Τοῦ φορτωτικοῦ ἐγγράφου ἐκδιδομένου κατὰ τὸ ἄρθ. 281 καὶ ὑπὲρ ὀρισμένου προσώπου ἀνευ τῆς ῥήτηρας εἰς διαταγὴν, ἔπεται ὅτι, ἐκτιμῶν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην φορτωτικὴν ὡς ἀφορῶσαν εἰς μόνον τοῦ πρόσωπον τοῦ ἐνάγοντος ὡς παραλήπτου τῶν ἀποσταλέντων ἄλλοθεν εἰδῶν, ὧν ὡς ἴδιαν ὁ ἐνάγων ἐζήτησε τὴν ἀξίαν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου, ὁρθῶς παραδέχεται ὅτι ἡ ἀγωγή, στηριζομένη εἰς τοιαύτην φορτωτικὴν, ἔχει πλήρη τὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρθ. 533 τῆς Πολ. Δικ., μὴ χρῆζουσα ἄλλης δι' ὀπισθογραφῆσεως μεταβιβάσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὑπὲρ οὗ ὡς κυρίου τῶν ἐμπορευμάτων ἀρχικῶς ἐξεδόθη ὑπὸ τῶν φορτωτῶν. Α. Π. 233 τοῦ 1902.

Ἐμπ. Νόμου 305.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθ. 305 καὶ 306 προφανῶς συνάγεται ὅτι ὁ πλοίαρχος ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ παραλήπτου νὰ παραλάβῃ τὰς πραγματείας, δικαίωμα καὶ οὐχὶ ὑποχρέωσιν ἔχει νὰ αἰτήσῃ τὴν εἰς τρίτου χεῖρας παρακαταθήκην αὐτῶν μέχρι τῆς ἀποτίσεως τοῦ ναύλου του, δι' ὃν δὲν ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ κρατήσῃ αὐτάς ἐν τῷ πλοίῳ, ἐκ τούτου ὅμως οὐδόλως ἔπεται ὅτι δὲν δικαιούται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ναύλου τῆς ἀνόδου, ὅταν μὴ δυνάμενος ἐν ἀρνήσει παραλαβῆς τῶν πραγματειῶν νὰ πράξῃ τι ἐπω-

φελέστερον ἐπαναφέρῃ τὰς πραγματείας εἰς τὸν λημένα τῆς φορτώσεως καὶ παραδώσῃ ταύτας εἰς τὸν φορτωτήν. Α. Π. 115 τοῦ 1903.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 365.

Ν. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθ. 365 περὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς δύναται νὰ γίνῃ ἐγκατάλειψις τῶν ἀσφαλισθέντων, μὴ οὔσαι ἐπιτακτικά, δὲν ἀποκλείουσι τὸν διὰ συμφωνίας περιορισμὸν τῆς διὰ τοὺς κινδύνους εὐθύνης τοῦ ἀσφαλιστοῦ. Α. Π. 351 τοῦ 1902.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 369.

Ν. Ὅσῳ μὲν τὸ ἄρθ. 369 τοῦ Ἐμπ. Νόμου ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἀσφαλισθέντων πραγματῶν δύναται νὰ γίνῃ ἅμα λαβόντος χώραν τοῦ ναυαγίου ἢ ἄλλου γεγονότος ἐκ τῶν παρεχόντων δικαίωμα πρὸς ἐγκατάλειψιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 385 μόνον ἀφ' ἧς στιγμῆς γνωστοποιηθεῖσα αὕτη τῇ ἀσφαλιστῇ καταστῇ ἀμετακλήτως διὰ τῆς ἀποδοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιστοῦ ἢ διὰ τῆς δικαστικῆς κυρώσεως, δὲν δύναται οὕτως προσβάλλων τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πλοίου νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπόδισιν τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος, ὥστε πρὸς τοῦ χρονικοῦ τούτου σημείου τὸ γεγονός τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πλοίου αἵρει τὸ πρὸς ἐγκατάλειψιν δικαίωμα καὶ δύναται νὰ ἐπικληθῇ ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιστοῦ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως ἀγωγῆς. Σαφές δὲ εἶναι ὅτι δὲν περιορίζεται ἡ διάταξις αὕτη εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν τῆς δι' ἄλλειψιν εἰδήσεων περὶ τοῦ πλοίου ἐγκαταλείψεως, περὶ ἧς προνοεῖ τὸ ἄρθ. 375 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, ἀλλ' ἐφαρμόζεται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐξ ὑστέρου γεγονότος αἵρεται τὸ προκαλοῦν τὴν ἐγκατάλειψιν δυστύχημα ἐπερχομένης τῆς διασώσεως τοῦ πλοίου, διότι οὐδεὶς λόγος ὑφίσταται διακρίσεως τῶν περιπτώσεων καὶ ἤθελεν ἀντιβαίνει εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, ὅστις εἶναι ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ἀσφαλισθέντος διὰ τὴν ἄξιαν τοῦ ἀπολεσθέντος πλοίου, ἡ ἀναγνώρισις τοῦ πρὸς ἐγκατάλειψιν δικαιώματος εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὰ ἐπελθόντα γεγονότα ἀποδεικνύουσιν ὅτι δὲν ὑπῆρξε πρᾶγματι δυστύχημα. Εἰς τὴν ἐκδογὴν ταύτην δὲν ἀντίκειται τὸ ἄρθ. 381 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, διότι τοῦτο, ὀρίζον ὅτι ὁ ἀσφαλιζόμενος ὀφείλει, φυλαττομένων τῶν περὶ ἐγκαταλείψεως ἐν θέοντι τόπων καὶ χρόνῳ δικαιοματῶν αὐτοῦ, νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν διάσωσιν τῶν ναυαγησάντων πραγματῶν, δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι ἡ διάσωσις δὲν ἔχει ῥοτὴν εἰς τὸ πρὸς ἐγκατάλειψιν δικαίωμα, ἀλλ' ὅτι τὴν πρὸς διάσωσιν ἀσχολίαν, ἀποτελοῦσαν χροὸς τοῦ ἀσφαλισθέντος ἀπαραίτητον, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ οὗτος ὡς παραίτησιν τοῦ πρὸς ἐγκατάλειψιν δικαιώματος. Α. Π. 74 τοῦ 1903 καὶ 581 τοῦ 1903 (τῆς Ὀλομελείας). (Contra Ἐφετείου Πατρῶν ἀπόφ. 421 τοῦ 1902, καθ' ἣν ἡ μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀσφαλισθέντος πλοίου καὶ, πρὶν ἢ καταστῇ ἀμετακλήτως ἡ ἐγκατάλειψις, ἐπελθούσα διάσωσις αὐτοῦ δὲν ἀναιρεῖ τὸ πρὸς ἐγκατάλειψιν δικαίωμα).

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 426.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθ. 426 καὶ 435 τελευταίου ἑδαφίου συνάγεται ὅτι, ὅπως γένηται δεκτὴ ἡ ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς ὑπαίτιου συγκρούσεως πλοίων, ἀνάγκη ὁ πλοίαρχος νὰ παραστήσῃ τὴν περὶ τούτου ἀπαιτήσιν αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον τῆς προσορμίσσεώς του· μὴ διαγραφομένου δὲ ἐν τῷ νόμῳ τύπου τῆς παραστάσεως ταύτης, ἔπεται ὅτι ἀρκεῖ πᾶν ἔγγραφον, δι' οὗ παρίστανται τὰ γεγονότα τῆς συγκρούσεως ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπαίτια πρόσωπα, καὶ τῆς ἐπενεχθείσης τῷ πλοίῳ ζημίας Α. Π. 219 τοῦ 1904.

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 436.

Ν. Τοῦ ἄρθ. 435 οὐδεμίαν ποιομένου διάκρισιν μεταξύ βλάβης δλικῆς καὶ βλάβης μερικῆς, ἔπεται ὅτι τὴ ἀπαράδεκτον τοῦ ἄρθ. 436 ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν ἐκ συγκρούσεως ἐπελθοῦσαν δλικὴν καταστροφὴν τοῦ πλοίου, καθ' ὅσον μάλιστα ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ ἤθελεν ἀγάγει εἰς τὸ ἄσπονον νὰ ἐφαρμόζηται ἡ τριακονταετὴς παραγραφὴ, ὅτε ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς συγκρούσεως θὰ ἦτο ἀδύνατον ἢ τοῦλάχιστον δυσχερέστατον νὰ διαγνωσθῇ. Α. Π. 235 τοῦ 1899.

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 440.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 440 τοῦ Ἑμπ. Νόμου, ὀρίζοντος ὅτι ἡ πτώχευσις κηρύσσεται καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τινὸς τῶν πιστωτῶν, συνάγεται ὅτι, ἂν τὸ δικαστήριον θεωρήσῃ ὡς μὴ παραδεκτὴν τὴν αἴτησιν ὡς ἀσκηθεῖσαν ὑπὸ προσώπου μὴ ἔχοντος τὴν ιδιότητά τοῦ πιστωτοῦ, δὲν κωλύεται ἐπὶ τῇ ὑποβληθείσῃ δια τῶν ἐγγράφων προτάσεων κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς ὑποθέσεως ὑπ' ἄλλου πιστωτοῦ αἰτήσῃ, νὰ προβῇ εἰς τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως, χωρὶς νὰ ᾔναι ἀναγκαῖα ἡ τήρησις τῶν περὶ παρεμβάσεως διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἢ ἄλλης τινὸς προδικασίας. Ἡ ἐκδοχὴ δὲ αὕτη ἐνισχύεται ἐκ τῆς διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου χορηγουμένης τῷ δικαστηρίῳ ἐξουσίας, ὅπως καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος κηρύξῃ τὴν πτώχευσιν, διότι φανερώς ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ μέτρου, πολλαχῶς τὴν δημοσίαν τάξιν ἐνδιαφέροντος, ἡ ἐνέργεια τοῦ δικαστηρίου δὲν δεσμεύεται ὑπὸ τῶν δικονομικῶν τύπων, οἵτινες κατὰ κανόνα ρυθμίζουν τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ὑποθέσεων πρὸς ἐκδίκασιν. Α. Π. 312 τοῦ 1903.— Ἐκ τῶν ἄρθρων 437 καὶ 440 τοῦ Ἑμπ. Νόμου προκύπτει ὅτι οὐσιῶδες προὐκ τῆς αἰτήσεως πιστωτοῦ, ὅπως κηρυχθῇ ὁ ὀφειλέτης ἔμπορος εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, εἶναι ἡ μνηεῖα ἀπλῶς τῆς ιδιότητος τοῦ αἰτούντος ὡς πιστωτοῦ καὶ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν τοῦ ἐμπορίου, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς αἰτίας καὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλῆς. Α. Π. 312 τοῦ 1903.

Ἑμπ. Νόμου ἄρθ. 445.

Ν. Τὸ ἄρθ. 910 τῆς Πολ. Δικ. συγχωρεῖ τὰς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως

ἀντιρρήσεις ἀνευ περιορισμοῦ προθεσμίας, ὅθεν ἡ ἐπὶ ἀκυρώσει προσβολὴ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτέλεσεως δεκτὴ ἐστὶ καὶ μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν μέχρι τριακονταετίας διὰ κυρίας ἀγωγῆς, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἀπεδέξατο τὴν ἐκτέλεσιν εἴτε ῥητῶς εἴτε διὰ πράξεων καταδηλουσῶν τὸν τὴν ἀποδοχῆς σκοπὸν (Πολ. Δικ. ἄρθ. 486 § 3). Ἡ δὲ ἀκυρότης τῶν πράξεων τοῦ πτωχεύσαντος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς περὶ πτωχεύσεως ἀποφάσεως καθιερούσας μόνον ὡς πρὸς τὴν ἐμάδα τῶν δανειστῶν, κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται νὰ ἐπικαλέσῃται αὐτὴν ὁ πτωχεύσας. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 402 τοῦ 1898. — Ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς κηρυττούσης τὴν πτωχεύσιν ἀποφάσεως ὁ πτωχεύσας ἀπαλλοτριούται αὐτοδικαίως τῆς διαχειρίσεως ἀπάσης αὐτοῦ τῆς περιουσίας, περιεργαζομένης τῆς διαχείρισεως εἰς τοὺς συνδίκους· ἐπακολούθημα δὲ τῆς τοιαύτης ἀπαλλοτριώσεως τῆς διαχείρισεως εἶναι κατὰ τὸ ἄρθ. 446 § 1 τοῦ Ἐμπ. Νόμου ἡ ὑπὸ μόνον τῶν συνδίκων ἔγερσις καὶ ἐξακολούθησις πάσης ἀγωγῆς κατὰ τρίτων ἢ ὑπὸ τῶν τρίτων κατὰ τῶν συνδίκων, δυναμένου τοῦ πτωχεύσαντος νὰ παρέμβῃ μόνον ἐν τῇ δίκῃ, ἐν ἣ περιπτώσει τὸ δικαστήριον ἤθελε θεωρήσῃ πρέπον νὰ δεχθῇ τὴν παρέμβασιν αὐτοῦ. Σκοπὸς δὲ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθ. 446 εἶναι ἡ μὴ διάσπασις τῆς ἀνατεθείσης τοῖς συνδίκους διαχείρισεως, ἐνεργοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ εὐθυνομένους ἐπὶ πάσῃ ἐπιζημίῳ πράξει καὶ ἐπὶ πάσῃ παραλείψει ἢ ὀλιγωρίᾳ. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ὁ πτωχεύσας δύναται μὲν νὰ λαμβάνῃ συντηρητικὰ μέτρα ἀφορῶντα εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, μὴ προσκρούοντα εἰς τὴν ἐνδότητά τῆς ἀνατεθειμένης τοῖς συνδίκους διαχείρισεως, λ.χ. νὰ διακόψῃ παραγραφὴν, νὰ προκαλέσῃ τὴν σύνταξιν διαμαρτυρικοῦ συναλλαγματικῆς ἢ εἰς διαταγὴν ἐμπορικοῦ γραμματίου, νὰ κοινοποιήσῃ ἀπόφασιν πρὸς ἑναρξιν τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν, διότι αὕτη ἀνετέθη κατὰ τὴν ἀνωτέρω σαφῆ διατάξιν τοῦ ἄρθ. 446 εἰς μόνους τοὺς συνδίκους. Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 892 τοῦ 1899.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 449.

Ν. Τὴν ἀκυρότητα, περὶ ἧς τὸ ἄρθ. 449, ἀπαγγέλλει αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐμάδος, ταύτην δὲ ἀποτελοῦσιν ἅπαντες οἱ τῆς πτωχεύσεως δανεισταί, οὐχὶ δὲ τινες τούτων. Α. Π. 193 τοῦ 1899.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 496, 501 καὶ 507.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθ. 496, 501 καὶ 507 τοῦ Ἐμπ. Νόμου συνάγεται ὅτι ἡ τῶν πιστώσεων ἐξέλεγχις ἄρχεται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τῆς ὀριζομένης διὰ τὴν προσαγωγὴν τῶν δικαιωγράφων ὑπὸ τῶν ἐν τῷ Κράτει διαμενόντων πιστωτῶν, μὴ διαλαμβανομένων τῶν ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, ἀμα δὲ τῇ παρελεύσει τῶν διὰ τοὺς ἐν τῷ Κράτει πιστωτάς τασσομένων προθεσμιῶν προβαίνει ἡ τοῦ συμβιβασμοῦ διαδικασία. Ὅθεν οὐδεμία ἀνάγκη νὰ τηρηθῇ ἡ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἁλ-

λοδαπή πιστωτάς ἀπαιτουμένη προθεσμία. Ἀπόφ. Ἐφ. Πατρῶν 627 τοῦ 1894.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 510.

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθρα 509 καὶ 510 προκειμένου περὶ τῆς συνελεύσεως τῶν πιστωτῶν πρὸς ἀπόφασιν συμβιβασμοῦ μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος ἀπαιτεῖται ἀπλῶς ἡ κατάθεσις παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ὑπομνήματος τῶν συνδίκων περὶ τῆς καταστάσεως τῆς πτωχεύσεως καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ ἐξέλεξις τῶν πληρεξουσίων, τῶν δὲ ἐπιτροπικοῦ ἐμφανιζομένων πιστωτῶν. Οὐδὲλως δ' ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ συμβιβασμοῦ μνεία τῆς καταθέσεως τοῦ ὑπομνήματος καὶ τῆς ἐξελέξεως τῶν πληρεξουσίων. Τοῦτο δὲ ἐνισχύεται ὡς πρὸς τὸ ὑπόμνημα καὶ ἐκ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἄρθρου 511, ὅπερ, ὀρίζον ὅτι οἱ σύνδικοι ἀναγινώσκουσιν εἰς τὴν συνέλευσιν τὸ ὑπόμνημα, ὃ πτωχεύσας ἀκούεται, τὸ δὲ ὑπόμνημα παραδίδεται τῷ Εἰσηγητῇ, προστίθῃσιν ὅτι οὗτος συντάσσει ἔκθεσιν περὶ τῶν λεχθέντων καὶ ἀποφασισθέντων ἐν τῇ συνελεύσει. Ἄρα μόνον ἡ μνεία τούτων ἀπαιτεῖται ἐν τῇ ἐκθέσει περὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος θέματος. Α. Π. 27 τοῦ 1896.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 515.

Ν. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθ. 515 ἀπαγορεύεται ὁ συμβιβασμὸς μεταξὺ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τῶν πιστωτῶν αὐτοῦ, ὅταν ὁ πτωχεύσας ἀνακρίνηται ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ, συγκαλοῦνται ὅμως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οἱ δανεισταί, ὅπως ἀποφασίσωσι διὰ τῆς ἐν ἄρθ. 512 ἐριζομένης διττῆς πλειονότητος, ἐὰν ἀναβάλλωσι τὴν περὶ συμβιβασμοῦ διάσκεψιν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀνακρίσεως. Χρηγοῦν δὲ τὸ ἄρθ. 515 τὴν ῥηθεῖσαν ἀναβολὴν ἄχρι τοῦ πέρατος τῆς ἀνακρίσεως, προδήλως νοεῖ ἀνάκρισιν ἐνεργουμένην κατὰ τὸν χρόνον τῆς δικαστικῆς καὶ ἀποτάσεως, οὐχὶ δὲ ἀποπερατωθεῖσαν, τὸ βούλευμα ὅμως τὸ παῦον πρὸς καιρὸν τὴν περαιτέρω καταδίωξιν ἀποπερατοῖ τὴν ἀνάκρισιν, ἔχον ἐπὶ τούτῳ ἰσχύον καὶ ἀποτελεσμα. ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρον 253 τῆς Ποιν. Δικον. τότε μόνον καταργεῖται, ὅταν μετὰ τὴν προσαγωγὴν νέων ἐνδείξεων ἐπιτραπῇ ὑπ' αὐτοῦ νέα καταδίωξις. Α. Π. 27 τοῦ 1896.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 517.

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθ. 517 οἱ δικαιούμενοι νὰ συντρίξωσιν εἰς τὸν συμβιβασμὸν πιστωταὶ ἢ ἐκεῖνοι, ὧν τὰ δικαιώματα ἀνεγνώρισθῃσαν μεταγενεστέρως, δύνανται ν' ἀνακοφῶσιν αὐτόν, κοινοποιεῖται δὲ ἡ ἀνακοπὴ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ συμβιβασμοῦ εἰς τοὺς συνδίκους καὶ τὸν πτωχεύσαντα ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου. Ἐνταῦθεν σαφῶς συνάγεται ὅτι μόνον δι' ἐμπροθέσμου ἀνακοπῆς δύναται νὰ προσβληθῇ ὁ συμβιβασμὸς καὶ μόνον ὑπὸ τῶν εἰρημίων, ἄλλα δὲ πρόσωπα δὲν δύνανται παρεμβαινόντες εἰς τὴν μεταξὺ τῶν ἀνακοφάντων, τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τῶν

συνδίκων ἔκκρεμῇ δίκῃν, νὰ προσβῇλωσι τὸν συμβιβασμὸν. Α. Π. 44 τοῦ 1899.

Ἔμπ. Νόμου ἄρθ. 522.

Ν. Ἡ ἐπικύρωσις τοῦ συμβιβασμοῦ καθίστησιν αὐτὸν ὑποχρεωτικὸν ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς πιστωτάς, καταγεγραμμένους ἢ μὴ ἐν τῷ ἰσολογισμῷ, ἐξελεγχθέντας ἢ μὴ, ἐπομένως ἐκ τῆς περιστάσεως ὅτι πιστωτής τις δὲν προσήλθε κατὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν πιστώσεων καὶ δὲν ὑπέβαλεν εἰς ἐξέλεξιν τὴν πίστωσιν αὐτοῦ οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ὑφίσταται τὸ δικαίωμα αὐτοῦ, ὅπως ἀπαιτήσῃ διὰ τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς τὸ μέρος τοῦ συμβιβασμοῦ, εἰς ὃν καὶ αὐτὸς ὑπέκειται, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται νὰ ἱκανοποιῇ ἐκ τοῦ ὑπεγγύου πράγματος οὐδὲ ὑφίσταται ἐκ τοῦ συγχρόνως κεκτημένου ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμπραγμάτου δικαιώματος ἀσυμβίβαστον πρὸς ἐνάσκησιν τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς, εἴτε συγχρόνως εἴτε κατ' ἰδίαν, ὥστε νὰ ἐπιβάλληται ἡ ἀπὸ τῆς ὑποθήκης παραιτήσεις ὡς ὅρας τῆς ἐνασκήσεως τοῦ προσωπικοῦ δικαιώματος. Ἀποφ. Ἐφ. Πατρῶν 409 τοῦ 1898.

Ἔμπ. Νόμου ἄρθ. 524.

Ν. Τοῦ ἄρθ. 524, οὐδεμίαν ἀναγράφον διαδικασίαν κατὰ τὴν πρὸς λογοδοσίαν πρόσκλησιν τῶν συνδίκων, κανονίζει μόνον τὰ τῆς ἐνόπιον τοῦ ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως εἰσηγητοῦ συζητήσεως καὶ περατώσεως τοῦ ὑπὸ τούτων ἐκουσίως διδομένου λογαριασμοῦ, δὲν ἀποκλείει ἐπομένως τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ἀναγκαίας λογοδοσίας διατάξεων τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὴν τήρησιν τῆς ἐν αὐταῖς ἀναγραφομένης διαδικασίας, ὡς αἱ ἀμφισβητεῖται αὐτὴ ἢ πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρεώσεις, ἐμβαλλομένη κατὰ τὸν ἐν αὐταῖς ἀναγραφόμενον τρόπον. Ἀποφ. Ἐφ. Πατρῶν 446 τοῦ 1899.— Τοῦ ἄρθ. 524 τοῦ Ἔμπ. Νόμου οὐδεμίαν ποιούμενον διάκρισιν περὶ τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπικυρώσεως τὸν συμβιβασμὸν ἀποφάσεως ὑπαρχόντων συνδίκων καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς διωρισμένων, ἔπεται ὅτι οἱ τε πρότερον καὶ οἱ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἀποφάσεως διατελέσαντες σύνδικοι ὡς διαχειρίσαντες ξένην περιουσίαν καὶ κατὰ νόμον ὑπόλογοι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ διαχειρίσει αὐτῶν ὑποχρεοῦνται ὡπωσδήποτε εἰς λογοδοσίαν, δὲν ἐξαφανίζεται δ' ἡ τοιαύτη ὑποχρεώσις τῶν προτέρων συνδίκων διότι δὲν ἐπραγματοποιήθη ἡ πρὸς τοὺς διαδόχους αὐτῶν συνδίκους λογοδοσία. Ἀποφ. Ἐφ. Πατρῶν 446 τοῦ 1899.

Ἔμπ. Νόμου ἄρθ. 525.

Ν. Ἐπιτρέπεται ἡ ἐκχώρησις ἀγωγῆς μὴ ἐνασκηθείσης ὑπὸ τῆς ἡμέρας τῶν δανειστῶν 1) μὲν, διότι οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὴν ἡμέραν τῶν δανειστῶν νὰ ἐκχωρῇ τὰς κατὰ τῶν τρίτων ἀγωγάς, ὡς δυνάμει τῶν ἄρθ. 449 καὶ 450 τοῦ Ἔμπ. Νόμου δικαιούται νὰ ἐγείρῃ τῶν τοιούτων ἀγωγῶν ἀποτελουσῶν περιουσίαν τῆς ἡμέρας τῶν δανειστῶν (Ν. 52 Κωδ. 41. 1), ἐκχωρουμένων δ' ἄλλως καὶ αὐτῶν τῶν ὅπως προσωπικῶν

δικαιωμάτων ἢ προνομίων, ὅσας ἐξ αὐτῶν ἐκπηγάξει ἀπαιτήσεις· 2) δὲ διότι οἱ δανεισταὶ τῆς πτωχεύσεως δύνανται, καθαρτίζοντες τὸν συμβιβασμόν, νὰ καθαρτίσωσιν αὐτὸν ὑπ' οἰουσδήποτε ὅρους συμφερωτέρους νομίζουσιν ὅπως προσπατεύσωσι τὰ δικαιώματα αὐτῶν καὶ μειώσωσι τὴν ζημίαν, καθ' ὅσον μόνον δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. (Demangeat sur Bravard V. 427). Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 310 τοῦ 1897.

Ἐμπ. Νόμου ἄρθ. 589.

Ν. Τὸ ἄρθ. 589 § 4 οὐδεμίαν δύνανται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἀπορρίπτεται πίστωσις τις, ἔστω καὶ ἐν μέρει. Α. Π. 74 τοῦ 1904.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Περιλαμβάνον τὴν σχετικὴν πρὸς τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν νομολογίαν.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 6.

Ν. Ἡ ἐν § 10 Εἰσαγγήσεων (4. 4) ἀναγραφομένη ἱκανοποίησις διὰ χρηματικῆς δόσεως ὡς ἰδιωτικὴ ποινὴ κατηγγέθη ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος ἤδη Ποινικοῦ νόμου (ἄρθ. 705). Ὅθεν, τοῦ ἄρθρου 6 καὶ τῶν ἄρθρων 85 καὶ 302 τῆς Ποιν. Δικονομίας περιχρόντων ἀπλῶς δικονομικὰς διατάξεις, αἱτινες προϋποτίθασιν ὑφιστάμενον ἁστικὸν νόμον κανονίζοντα τὴν τοιαύτην ἱκανοποίησιν διὰ χρηματικῆς δόσεως, δὲν χωρεῖ νῦν ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως δι' ἱκανοποίησιν ἐνεκεν ἐξυβρίσεως. Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 1897. (Ὅμοιως ἀπεφάναντο καὶ ποινικαὶ ἀποφάσεις Α. Π. 139 καὶ 214 τοῦ 1877, 261 τοῦ 1878, 98 τοῦ 1880, μνημονευόμεναι ἐν ἡμετέρῳ Β' Τόμῳ Δικ. Νόμων δευτέρας ἐκδ. σελ. 6).—Οὐδεμίαν τοῦ ἄρθρου 6 ποιουμένου διάκρισιν τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἡ παράνομος προσβολὴ τοῦ νομίμου δικαιώματος καὶ ἐξ ὧν ἡ ἀνορθώσεως δεομένη βλάβη, ἀρκεῖ νὰ συνδέηται ἡ αἰτουμένη ἀνορθωσις πρὸς τὴν κυρίαν πράξιν, τὴν παραγαυῶσαν τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα, καὶ νὰ ἴναι δυνατὴ ἡ ἀνορθωσις, ἔπεται ὅτι αὐτοδικία ἐπὶ ἀκινήτων ἀρμόζουσα καὶ δυνατὴ ἱκανοποίησις καὶ ἀποζημιώσις εἰς τὸν ἀδικηθέντα εἶναι καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν πραγμάτων εἰς τὴν ἴσαν πρὸ τῆς τετελεσμένης παρανόμου πράξεως, ἥτις ἐπανορθοῦται μόνον διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ αὐτοδικήσαντος ἐκ τῆς κατοχῆς τοῦ ἀκινήτου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἐγκαταστάσεως τοῦ παρανόμως ἀποβληθέντος. Α. Π. ποιν. 188 τοῦ 1899.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 35.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθ. 333 τῆς Ποινικῆς Δικον., πρὸς τὸ ἄρθ. 347 καὶ πρὸς τὸ ἄρθ. 35 προκύπτει ἐναργῶς ὅτι, ὅσας ἢ εἰσαγοίτα

εἰς τὸ πταισματοδικεῖον πρᾶξις παρίσταται ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, ἐν ᾧ ἐκτίθενται ἐν συνόψει τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν πραγματικὰ γεγονότα, ὡς φέρουσα χαρακτηρὰ πλημμελήματος, ὁφείλει τὸ Πταισματοδικεῖον νὰ ἀποφύνηται ἀμέσως εἰς αὐτὸ ἀναρμόδιον. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ εἰς αὐτὸ νὰ ἐπιλάβηται τῆς ἐξετάσεως τῆς οὐσίας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀναφανῇ ἐξ αὐτῆς ὅτι ἡ πρᾶξις φέρει χαρακτηρὰ πταισματος, διότι ὁ δικαστής, οὐ ἐνώπιον προτείνεται ἡ ἐνστάσις τῆς ἀναρμοδιότητος, ὁφείλει παραυτίκα καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἀποφαίνηται περὶ αὐτῆς, διότι, ἐάν ἦναι τῷ ὄντι ἀναρμόδιος, στερεῖται πάσης ἐξουσίας τοῦ ἐξετάσαι ὅπωςδήποτε τὴν ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ ὑπόθεσιν. Α. Π. ποιν. 35 τοῦ 1899.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 36.

Ν. Ὁ ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως προκύπτει ὅτι οἱ κατὰ νόμον προσλαμβανόμενοι πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν δικαστηρίων ὑπαισέρχονται εἰς ἅπαντα ἐν γένει τὰ δικαιώματα τὰ παρομαρτοῦντα τῷ ἀξιώματι τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀναπληρουμένων. Ὅθεν οὐδὲν δύναται νὰ συναρῇ ἐκ τοῦ ἄρθ. 36 ὅτι ὁ ὡς ἀναπληρωτὴς προσλαμβανόμενος δικηγόρος ἀπολαύει τῆς ἰδιαιτέρας δικαιοδοσίας, ἧς ὁ ἀναπληρούμενος Εἰσαγγελεὺς. Α. Π. ποιν. 23 τοῦ 1897.

Ποιν. Δικον. ἄρθ. 37.

Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθ. 44 τῆς στρ. ποιν. νομοθεσίας, καθ' ὃ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διαρκῶν στρατοδικείων ὑπάγονται οἱ ἐπ' ἀδείᾳ ἀπόντες στρατιωτικοὶ μόνον διὰ τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι τοῦ τετάρτου βιβλίου τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀναφερόμενα ἀδικήματα, καὶ τοῦ ἄρθ. 37 τῆς Ποινικῆς Δικον., καθ' ὃ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἀνήκουσι μόνον τὰ ἀδικήματα τὰ διαπραττόμενα ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀπόντων δι' ἀδείας ἢ λιποτακτῶν, συναρᾷται ὅτι τοῦ ἀναρρεσιέντος κατηγορουμένου στρατιωτικοῦ διαπράξαντος τὸ ἐφ' ᾧ καταδικάσθη ἀδικήμα ὅτε διατελεῖ ἐν ἀδείᾳ καὶ ἔν ἀπὼν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δὲν ἴσαν ἀρμόδια τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια νὰ δικάσωσιν αὐτόν. Δὲν ἔχει δὲ σημασίαν τινὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οὗτος διατέλει ἐν μικρᾷ διαρκείᾳ (48 ὥρων) ἀδείᾳ καὶ τοῦτο ἕνεκα θεωρεῖται ὡς παρὼν ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ, διότι τοιαύτη διάκρισις περὶ συντόμου ἢ μακροῦς διαρκείας δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ νόμῳ. Α. Π. ποιν. 93 τοῦ 1902, 145 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 39.

Ν. Οὐδεμιᾶς ἐν τῷ νόμῳ περὶ ναυτικῆς ποιν. νομοθεσίας ἡ ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ γινομένης διακρίσεως περὶ βραχείας ἢ μακρᾶς ἀδείας καὶ γραπτῆς ἢ προφορικῆς ἢ κανονικῆς καὶ μὴ κανονικῆς, ἔπεται ὅτι ὁ διατελὼν ἐν ἀδείᾳ ναυτικός, καθ' ὃν χρόνον ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, ὑπάγεται εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον. Α. Π. ποιν. 249 τοῦ 1899.

Ποιν. Δικ. 46.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 27 τοῦ νόμου ΒΕΘ' τῆς 31 Ἰανουαρίου 1892 περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς ἀστυνομικῆς διοικήσεως συνάγεται ὅτι οἱ ἐκτελοῦντες ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται ὑπάγονται εἰς τὰ κοινὰ ποινικὰ δικαστήρια. Α. Π. ποιν. 161 τοῦ 1899. Ἀλλ' ἐάν ἡ πράξις, δι' ἣν κατεδιώχθη ὁ ἀστυνομικὸς χρῆθ' ἐκτελῶν, περιλαμβάνεται ῥητῶς μεταξύ τῶν ἀξιοποίνων πράξεων, αἵτινες, περιεχόμεναι ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι τοῦ τετάρτου βιβλίου τοῦ περὶ στρατιωτικῆς ναυτικῆς νομοθεσίας νόμου, χαρακτηρίζονται ὡς καθαρῶς στρατιωτικὰ ἀδικήματα. ἄρμοδιὰ πρὸς ἐνέργειαν ἀνακρίσεως ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ εἶναι ἡ στρατιωτικὴ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ καὶ πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς τὰ στρατιωτικὰ ποινικὰ δικαστήρια. Α. Π. ποιν. 30 τοῦ 1899.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 47.

Ν. Θεωρήσαντος τοῦ μὲν Ὑπ. τῶν Στρατιωτικῶν ἀναρμόδια τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, τοῦ δὲ τακτικοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κηρυχθέντος ἀναρμοδίου νὰ ἐπιλάβηται τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν, προήλθεν ἀποφατικὴ σύγκρουσις, ἣν ὀφείλει νὰ ἄρῃ ὁ Ἄρειος Πάγος. Α. Π. ποιν. 45 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 51.

Ν. Ὅσακις οἱ ἐν τῇ αἰτήσει ἀναφερόμενοι λόγοι ἐξαιρέσεως, ὅτι ὁ δικαστὴς ἔχει ἐγθραὶν κατὰ τοῦ αἰτοῦντος, διότι πολλοὶ τῶν ἐγθρῶν αὐτοῦ, θέλοντες νὰ βλάψωσιν αὐτὸν, κατώρθωσαν νὰ πείσωσι τὸν δικαστὴν ὅτι ὁ αἰτῶν κακὴν ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἔχουσι δικαστικὰς ὑποθέσεις πολίταις, ὅτι δηλαδὴ οὗτος δύναται νὰ διαθέτῃ κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν δικαστικὴν αὐτοῦ ψῆφον, δὲν βεβαιοῦνται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἀπορρίπτεται ἡ περὶ ἐξαιρέσεως αἴτησις. Α. Π. ποιν. 248 τοῦ 1898. — Αἱ διατάξεις περὶ ἐξαιρέσεως τῶν δικαστῶν, αὐταὶ τοῦ στενοῦ δικαίου, δεῖον νὰ περιορίζονται εἰς τὰς ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐκπεφρασμένας περιπτώσεις, τὸ δὲ ἄρθ. 51, ὃ καθορίζει τοὺς περὶ ἐξαιρέσεως λόγους, δὲν ἀναγοᾶται ὡς τοιοῦτον καὶ τὴν συναδελφότητα συνυπηρετούντων ἀδελφῶν καὶ ὁμοπατριῶν ἐν τῇ ἀφροσύνῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 188 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 57.

Ν. Τοῦ ἄρθρου 57 § 2 κατὰδικάζοντος εἰς τὴν ὁρισμένην χρηματικὴν ποινὴν τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐξαίρεσιν, ὁσάκις οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως δὲν ἤθελον ἀποδειχθῇ ἀληθεῖς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁσάκις πρὸ πάσης ἀποδείξεως παρητήσατο τὴν αἴτησιν αὐτοῦ καὶ ἐνεκα τούτου δὲν ἐξητάσθησαν οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως, ἔπεται ὅτι ὁ αἰτησάμενος τὴν ἐξαίρεσιν καὶ παραιτηθεὶς ὑπόκειται μόνον εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν δαπανῶν καὶ τελῶν ὡς ὑπάιτιος αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 177 τοῦ 1900. (Ὁμοίως Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνητο

δι' αποφάσεων 142 τοῦ 1856 καὶ 100 τοῦ 1865, μνημονευθεῖσων ἐν τῷ ὑπὸ τὸ ἄρθ. 57 σημειώματι ἡμῶν σελ. 43 τοῦ Β' τόμου τῶν Δικαστικῶν Νόμων δευτέρας ἐκδόσεως.)—Ὁ λόγος ἐξαίρεσεως ὁ στηριζόμενος εἰς τὸ γεγονός ὅτι πρέπει μεγίστην ἔχθραν κατὰ τοῦ αἰτοῦντος ὡς καταγγέλαντος αὐτὸν ἐπὶ ἐκδίσει δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐκδήλωσιν ἔχθρας τοῦ δικαστοῦ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, μόνη δὲ ἡ μήνυσις δὲν ἀρκεῖ νὰ πείσῃ ὅτι καὶ πράγματι τοιαύτη ἔχθρα ἐν τῇ συνείδησει τοῦ δικαστοῦ ἀνεπτύχθη ἕνεκα τῆς μηνύσεως. Α. Π. ποιν. 224 τοῦ 1898. (Καταδῆλως ἐσφαλμένη ἡ ἀπόφασις, διότι δὲν ἀρκεῖ βεβαίως μόνη ἡ ἐπίδοσις μηνύσεως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ νὰ πείσῃ ὅτι ἀνεπτύχθη μῆ-σας κατ' αὐτοῦ, δύναται ὁμῶς νὰ διεγείρῃ τὴν ὑπόνοιαν περὶ ἀναπτύξεως μίσους, ἡ δὲ τοιαύτη ὑπόνοια ἀρκεῖ βεβαίως νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ δικαστοῦ).

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 60.

Ν. Τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἐνεργουμένης μυστικῶς, δὲν θεωροῦνται τὸ ἄρθ. 60 ἀριθ. 3 προκειμένου περὶ ἀνακρίσεως, διότι ἐκ τῆς διεξαγωγῆς ταύτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προκύψωσι γεγονότα, δυνάμενα νὰ ἐκθέσωσιν εἰς κίνδυνον τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 78.

Ν. Τοῦ ἄρθρου 424 ὁρίζοντος ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἀναγνώσιν τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτων καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου ὁ πρόεδρος σαφηνίζει συναπτικῶς τὰς κατὰ τοῦ κατηγορουμένου αἰτιάσεις καὶ διατάσσει τὴν ἔναρξιν τῆς συζητήσεως, πρὸ δὲ ὅλων καθίσταται ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συζήτησις τῆς δίκης καὶ ἡ τῶν ἀκροατῶν ἀπομάκρυνσις κατὰ τὸ ἄρθ. 78, ὅσακις αὕτη ἤθελε θεωρηθῇ εἰς τὴν χρηστοῦθειαν ἢ τὴν καὶ νὴν εὐταξίαν. Ὅθεν, ἐὰν ἐξεκενώθῃ τὸ ἀκροατήριον πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἀναγνώσεως τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτων καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου, ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 102 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 80.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθ. 80 καὶ 345 τῆς Ποιν. Δικ. συνάγεται ὅτι ἐν τοῖς πρακτικοῖς πρέπει νὰ σημειῶνται αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξητάσθησαν κατὰ τὴν προανάκρισιν, ἤτοι αἱ διαφοραὶ πρὸς τὰς καταθέσεις ἐξετασθέντων, ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι διαφοραὶ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκτίθενται αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι ὁ μάρτυς κατέθηκεν ὅσα καὶ ἐν τῇ προανάκρισει. Α. Π. ποιν. 24 καὶ 66 τοῦ 1899. (Ὁμοίως ἀπεφάντο Ἀρειοὶ Πάγος δι' ἀρχαιότερων αποφάσεων).

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 81.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 81, καθ' ἣν δέον νὰ περιέχωνται τὰ ἐφαρμοζόμενα ἄρθρα τοῦ νόμου (ὧν ἡ μὴ παράθεσις ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσως), ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ βουλευμάτων, καθὼς δικαστικῶν ἀποφάσεων ὄντων καὶ τούτων. Α. Π. ποιν. 240 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 83.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθ. 83 πρὸς τὴν τοῦ ἄρθ. 277 τῆς Ποιν. Δικον. συνάγεται ὅτι ὁ νόμος ἐπὶ παραπομπῆς τῆς κατηγορίας εἰς τὸ ἀκροατήριον μόνον διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπέτρεψε νὰ γίνηται ἡ ἀπόδοσις τῶν πιστηρίων εἰς τὸν ἰδιοκτήμονα. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 1902 (τῆς Ὀλομελείας). Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 45 τοῦ 1902 κατ' οὐδεμίαν δικάζιν ἀπαγορεύεται εἰς τὰ ποινικὰ συμβούλια νὰ διατάσσῃσι διὰ τῶν ἀθωωτικῶν αὐτῶν βουλευμάτων τὴν ἀπόδοσιν τῶν πιστηρίων, οὐδὲ προκύπτει τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ἄρθ. 83, διότι τὸ ἄρθ. τοῦτο, καίπερ περιεχόμενον εἰς τὸ περὶ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίας κεφάλαιον, καθ' ἣν ἐκδιδομένης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως διατάσσεται σὺν ἄλλοις καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ὑφαίρεθέντων ἢ κατεσχλημένων πραγμάτων, ἐφαρμόζεται οὐχ ἥττον καὶ εἰς τὰ ἀθωωτικά βουλευματα τῶν ποινικῶν συμβουλίων, ἀφοῦ ἀντίθετοι περὶ τούτου διατάξεις δὲν ὑπάρχουσι.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 86 καὶ 87.

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθ. 81—84 καὶ 86 καὶ 87 τοῦ Ποιν. Νόμου ὁ καταλογισμὸς ἀξιοποῖνου πράξεως προϋποτίθῃσι τὴν ἐν συνειδήσει διάπραξιν αὐτῆς, ἐλαττοῦται δὲ ἡ καὶ αἰρεται κατὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένης περιπτώσεις, ὅτε ἡ μετριάζεται ἡ καὶ αἰρεται ἡ ποινή. Τοιαῦται ὅμως περιπτώσεις ἀνάγονται ἢ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως τοῦ κατηγορουμένου ἢ εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, ὅποια ἡ πλημμελὴς χρῆσις τοῦ λογικοῦ καὶ ἡ ἀνάτιος σύγχυσις τῶν αἰσθήσεων, ὅθεν παραφροσύνη, βλακεία, μέθη· ἀλλὰ τὰ ψυχικὰ πάθη, ἅπερ ἐξαρκεῖται τὴν βούλησιν, ἀλλὰ δὲν ἐξουδετερροῦσι τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ καὶ τὴν ἠθικὴν ἐλευθερίαν, εἰσὶν ἀπλῶς ἐλαττήρια τοῦ ἐδικήματος, ἀλλὰ δὲν αἰρουν ἢ τροποποιοῦσι τὸ ἀξιώποινον. Α. Π. ποιν. 151 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 107.

Ν. Ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημειώσιν τῆς ἀπαντήσεως τῶν πραγματογνωμόνων, ὅσαςκι ἡ πραγματογνωμοσύνη διατλάθῃ ἐπ' ἀκροατηρίου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 269 τοῦ 1898.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 112.

Ν. Οἱ μάρτυρες ἀναμφισβητήτως δύνανται νὰ μαρτυρῶσιν οὐχὶ μόνον περὶ ὧν εἶδον ἀλλὰ καὶ περὶ ὧν ἤκουσαν, αἱ δὲ καταθέσεις αὐτῶν,

ἐὰν νομίμως ὀρκισθῶσι, δὲν λογίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἄνωμοι· ληφθεῖσαι καὶ ὅποτεν καταθέσωσιν ὅσα ἀποκλειστικῶς ἤκουσαν παρὰ τῶν τρίτων. Α. Π. ποιν. 241 τοῦ 1899, 181 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 114.

Ν. Ἐξεταζομένων ἄνωμοι μόνον τῶν ἐν ἄρθ. 122 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀναφερομένων, εἰς οὓς δὲν καταλέγονται οἱ ἐν ἄρθ. 114 μνημονευόμενοι συγγενεῖς τοῦ κατηγορουμένου, ἔπεται ὅτι, ἐξετασθέντος ἄνωμοι ὡς μάρτυρος τῆς κατηγορίας ἀδελφοῦ τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρέτια. Α. Π. ποιν. 168 τοῦ 1899.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 121.

Ν. Καὶ ὁ ἱερομόναχος, λειτουργὸς ὢν καὶ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ ἱεουργεῖν, ὀρκίζεται κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου ΚΓ' τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὀριζόμενον τύπον. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 1899. — Ὁ τοῦ ἄρθ. 121 τύπος τοῦ ὅρκου, τροποποιηθεὶς ὡς πρὸς τοὺς ἱερεῖς διὰ τοῦ ΚΓ' καταστατικοῦ μόνον ὡς πρὸς τὴν λέξιν ὀρκίζομαι ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀντικατασταθεῖσαν διὰ τῶν λέξεων διαβεβαίω ἐπὶ τῇ ἱερῶσύνῃ μου, διετηρήθη κατὰ τὰ λοιπὰ καὶ δι' αὐτοὺς ὡς διατύπωσις τοῦ ὅρκου, σκοποῦσα νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν εὐλικρίνειαν τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος. Ὅθεν πᾶσα παράλειψις τοῦ τύπου τούτου ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν ἱερέων διδομένου ὅρκου ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα, ὡς μειοῦσα τὴν ἐγγύησιν, εἰς ἣν ἐρείδεται ἡ ἀξιοπιστία τῆς καταθέσεως αὐτῶν, ὁ δὲ ἀκύρως διδόμενος ὅρκος θεωρεῖται ὡς μηδέποτε δοθεὶς καὶ μὴ ὑπάρχων κατὰ νόμον. Α. Π. ποιν. 285 τοῦ 1898, 96 τοῦ 1899. — Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἀρθῶν 121, 122 § 2 καὶ 458 § 14 τῆς Ποιν. Δικον. μόνον τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῆς καταδίκης εἰς ποινὴν, ἐπαγομένην στέρησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ μαρτυρεῖν ἐνώπιον δικαστηρίου, καθίστησι νόμιμον τὴν ἄνωμοι γενομένην εξέτασιν τοῦ μάρτυρος τούτου καὶ μὴ ἀναιρέτιαν τὴν ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἀπλὴ περὶ τοιαύτης καταδίκης δήλωσις τινος τῶν διαδίκων, δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὀρκισθεὶς ὁ ἄνωμοι εξέτασθεὶς, ἐὰν πράγματι δὲν ὑπῆγατο εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν τοῦ καταδικασμένου εἰς ἐγκληματικὴν πονήν. Δὲν καλύπτεται δὲ ἡ παραδίσις τῆς περὶ ὀρκίσεως τοῦ μάρτυρος διατάξεως, δυναμένη νὰ προταθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ πρῶτον. Α. Π. ποιν. 12 τοῦ 1897. — Ἡ ἐν ταῖς πρακτικαῖς μνείαις ὅτι οἱ μάρτυρες ὀρκίσθησαν κατὰ τὸ ἄρθ. 121 τῆς Ποιν. Δικονομίας πληροῦ τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, οὐδαμῶς δ' ἐστὶν ἀναγκαῖα ἡ ἀναγραφὴ καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὅρκου, ἣν ἀναπληροῦ ἡ μνεία τοῦ ἄρθ. 121. Α. Π. ποιν. 66 τοῦ 1899. — Ἡ παράλειψις τῶν λέξεων *ἢ ἢν ἀληθῆς καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν* καθίστησι τὸν ὅρκον ἄκυρον, ὅτε τῶν λέξεων τούτων περιλαμβανουσῶν οὐσιώδη στοιχεῖα τοῦ διδομένου ὅρκου· δὲν ἀναπληροῦ δὲ τὴν τοιαύτην παράλειψιν ἡ παρένθεσις τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἄρθ. 121. Α. Π. ποιν. 256 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 122.

N. Ὅριζοντος τοῦ ἄρθ. 122 ῥητῶς ὅτι, ἐὰν οἱ ἐπὶ κακούργηματι καταδικαζόμενοι ἐξετασθῶσιν ἐνόρκως, ἡ διαδικασία εἶναι ἄκυρος, ἔπεται ὅτι ἡ ἀπόδειξις τῆς τοιαύτης καταδίκης τοῦ ἐνόρκως ἐξετασθέντος δύναται νὰ προσαχθῇ τὸ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς δυνάμεν νὰ ἀποδειχθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης κατάστασιν. Α. Π. ποιν. 46 τοῦ 1899.— Ἀπαγορευομένης τῆς ὀρκίσεως τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων, ἔπεται ὅτι οὐδ' ὁ ἐπίτροπος τοῦ ἀγγλικοῦ δύναται νὰ ὀρκισθῇ, ὡς ταυτιζόμενος μετ' αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 140 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 124.

N. Ὅριζοντος τοῦ μὲν ἄρθ. 124 ὅτι ἡ κατὰ τὴν προανάκρισιν ἐνορκος ἐξετάσις, γενομένης αἰτήσεως, ἀναγινώσκεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, τοῦ δὲ ἄρθρου 458 ἀριθ. 17 ὅτι ἐπέρχεται ἀναίρεσις, ἐὰν παρεβάθῃ τύπος τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένος, ἔπεται ὅτι ἀναιρεῖται ἡ ἀπόφασις, ἐὰν δὲν ἐλήφθῃ ὑπ' ἑφεί αἰτήσεις περὶ ἀναγνώσεως τῆς κατὰ τὴν προανάκρισιν ἐνόρκων ἐξετάσεως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Α. Π. ποιν. 69 τοῦ 1898.— Ἡ κατὰ τὴν προανάκρισιν ὀρκισις τοῦ παθόντος δι' ἐνδεχόμενον κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, (καὶ οὐχὶ δι' ἐπικείμενον κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ), ὡς ἐκφράζεται τῷ ἄρθρῳ 124, δὲν καθίστησι τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἄκυρον, διότι τὴν αὐτὴν παντελῶς ἐννοίαν ἔχουσιν αἱ φράσεις. Α. Π. ποιν. 35 τοῦ 1899.— Κατὰ τὸ ἄρθ. 85 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὅπερ ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τὰς ἐνώπιον τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων ὑπαγομένους δίκας, ὀρκίζονται πάντες οἱ μάρτυρες ἐν τῇ προδικασίᾳ καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, εἴτε συντρέχουσιν αἱ τοῦ ἄρθ. 121 τῆς Ποιν. Δικονομίας εἰδικαὶ περιπτώσεις εἴτε μὴ, ὅθεν μὴ δοθέντος τοῦ ὅρκου ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἐν τῇ προδικασίᾳ, θεωροῦνται οὗτοι ὡς μὴ ὀρκισθέντες, ἡ δ' ἀναγνώσις τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν καθίστησι τὴν ἀπόφασιν ἀναιρετέαν. Α. Π. ποιν. 259 τοῦ 1902.— Ὅσακις ἡ ὀρκισις τοῦ μάρτυρος ἐγένετο κατὰ τοὺς τύπους τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ξένου Κράτους καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἡμετέρας Ποινικῆς Δικονομίας, ἀς ὁ ἡμέτερος νομοθέτης καθιέρωσε διὰ τῶν ἄρθρων 121 καὶ 124 αὐτῆς, ἐξ ὧν τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως ἐξήρτησε τὸ πλήρες κῦρος τῆς ἐνόρκου μαρτυρίας, δὲν δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ μαρτυρία αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 285 τοῦ 1892.

Ποιν. Δικον. ἄρθ. 130.

N. Εἰς τὴν κατὰ τὴν προανάκρισιν ὀρκισιν μάρτυρος, ἀδυνατοῦντος ἐκ τῶν βαρέων τραυμάτων νὰ προσφέρῃ τὰς λέξεις τοῦ ὅρκου, οὐδεμίαν ἀκυρότητα δύναται νὰ ἐπέλθῃ, ἐὰν ἀναγνωσθῇ καὶ ἀνακοινωθῇ εἰς αὐτὸν ὁ ὅρκος καὶ συναινέσῃ διὰ νευμάτων εἰς τὴν δόσιν αὐτοῦ, ὅπως γίνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλάλων καὶ κοιραλάων τῶν διὰ διερμηνέως ἐξεταζομένων. Α. Π. ποιν. 105 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 145.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 145, ὃ ὀρίζει ὅποιον πρέπει νὰ ᾔναι τὸ περιεχόμενον τοῦ κλητηρίου θεσπίσματος, δὲν συνάγεται ὅτι ἐν τῷ κλητηρίῳ θεσπίσματι πρέπει νὰ ἀναφέρεται καὶ ὁ τύπος, ἐνθα διεπράχθη τὸ πταίσμα. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικον. ἄρθ. 164.

Ν. Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ἀκροατήριον κλησίαι ἐπιδοτέα εἰς αὐτὸν τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου, τῆς ἐν τῇ κλήσει ὠρισμένης, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τῆς διαδικασίας, εἰάν δικασθῇ ἐρήμην, ἢ εἰάν ἐμφανισθεῖς ἐναντιωθῇ εἰς τὴν πρὸδον τῆς δίκης. Τοῦτο εφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς τῆς κατὰ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὡς αἰς αὐτὴ δὲν ἐκδικάζεται ἀμέσως εἰς τὴν πρώτην μετὰ τὴν ἀνακοπὴν δικάσιμον κατὰ τὸ ἄρθ. 339 τῆς Ποιν. Δικ. Α. Π. ποιν. 169 τοῦ 1896.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 167.

Ν. Κοινοποιηθείσης ἀπ᾽ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τῷ κατηγορουμένῳ μετὰ κλήσεως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον δικαστηρίου κακουργιοδικῶν κατὰ τὴν δικάσιμον καὶ ἐν ἀναβολῇ κατὰ τὴν νέαν τῆς ποινικῆς δίκης δικάσιμον, ἔπεται ὅτι, γενομένης ἀναβολῆς τῆς προκειμένης δίκης δι' ὠρισμένην ἡμέραν, οὐδαμῶς εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἐκ νέου κοινοποιήσας τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸν κατηγορούμενον μετὰ νέας κλήσεως πρὸς συζήτησιν αὐτῆς κατὰ τὴν νέαν δικάσιμον. Α. Π. ποιν. 70 τοῦ 1899. — Τῆς ἀπ᾽ ὀρθοσεισης δίκης ἀναβληθείσης πρὸς προσαγωγὴν κριτετόνων ἀποδείξεων εἰς ἄλλην δικάσιμον, οὐδεμία ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῇ ἐκ νέου ὁ κοινοποιηθεὶς τῷ κατηγορουμένῳ ἀρχικὸς κατάλογος τῶν μαρτύρων. Ἐάν δὲ ὠρίσθῃ ἡ νέα τῆς δίκης δικάσιμος πρὶν ἢ ἀποπερατωθῇ ἡ κατὰ τῶν συλληφθέντων ἐν τῷ ἀκροατήριῳ κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον ἐπὶ ὑπονομίᾳ ψευδορκίας μαρτύρων ἀνάκοις, δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἐντεῦθεν λόγος ἀναιρέσεως, διότι εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως ἀνατίθεται ὁ προσδιορισμὸς τῶν δικασίμων ἐν ταῖς ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικεῖας δίκαις. Α. Π. ποιν. 235 τοῦ 1898. — Ἐπαύθμισις τῶν λόγων τῆς ἀναβολῆς ἢ μὴ ἀναβολῆς ποινικῆς δίκης καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ βασιμίου ἢ μὴ τῆς ἐμφανίσεως μαρτύρων ἀνατίθεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ ἐπομένως διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 247 τοῦ 1898.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 183.

Ν. Ἀναγράφεται μὲν ὡς κανὼν ἐν τῷ ἄρθ. 183 ἡ ἀνάγκη τῆς προσλήψεως δικαστικοῦ γραμματέως εἰς πᾶσαν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπιχειρουμένην ἀνακριτικὴν πρᾶξιν καὶ τῆς ὑπ' ἀμοτέρων ὑπογραφῆς πάσης ἀνακριτικῆς ἐκθέσεως ἢ ἄλλου ἐγγράφου ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἄρθ. 14 ὀριζομένη ποινῇ,

δὲν ἀποκλείεται ἡμῶς ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν γενικῶν περὶ τῶν διατάξεων τῆς προδικασίας διατάξεων τῶν ἀρθ. 72 καὶ 74, καὶ ὅς, ὅταν ἔλλειπῃ δικαστικὸς γραμματεὺς, ἡ περὶ ἀνακριτικῆς πράξεως ἐκδοσις εἶναι ἔγκυρος, γενομένη ἐνώπιον δύο μαρτύρων, καὶ ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει, μὴ δυνατῆς οὕσης τῆς εὐέσεως μαρτύρων, καὶ ὑπὸ μόνου τοῦ ἀνακριτοῦ συντασσόμενη. Α. Π. ποιν. 107 τοῦ 1896.

Ποιν. Δικον. ἀρθ. 247.

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθ. 299 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων τὰ ἀνακαλυπτόμενα κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίαν πειθαρχικά παραπτώματα κρίνονται αὐτόθι ἄνευ ἀναβολῆς, τιαυτήν ὅμως ἀρμοδιότητα κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ἔχουσι τὰ συγχροτούμενα κατὰ τὸ ἀρθρ. 247 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐπὶ ποινικῆς ὑποθέσεως συμβούλια τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ τὰ ἐνώπιον αὐτῶν ἀνακαλυπτόμενα πειθαρχικά παραπτώματα, ἅπερ εἰσάγονται κατὰ τὸ ἀρθ. 300 τοῦ Δικαστικοῦ ὄργανισμοῦ ἐνώπιον τοῦ ἐν τῷ ἀρθρῳ τούτῳ καθοριζομένου πειθαρχικοῦ συμβουλίου. Α. Π. ποιν. 77 τοῦ 1897 (ὁλομελείας). — Πραγματευόμενον τὸ ἀρθ. 278 Ὁργ. Δικαστηρίων περὶ προσλήψεως δικηγόρων εἰς τὴν συνεδρίαν, οὐδεμίαν διάκρισιν ποιεῖται περὶ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίῳ ἢ ἐν συμβουλίῳ συνεδριάσεως. Ὅθεν, ἀπὸ κατὰ τὸ ἀρθ. 248 τῆς Ποιν. Δικον. τὰ πρὸς ἐκδοσιν βουλευμάτων συγχροτούμενα κατὰ τὰ ἀρθ. 257 καὶ 262 συμβούλια τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐφετῶν συνεδριάουσιν, ἔπεται ὅτι ἡ διαταξὶς τοῦ ἀρθρ. 278 τοῦ Ὁργ. Δικ. περὶ προσλήψεως δικηγόρων κατ' ἐπικουρίαν εἶναι ἐφαρμαστέα καὶ ἐπὶ τῶν συμβουλίων τούτων. Ὅθεν δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, ἐὰν διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βουλεύματος αὐτοῦ προσελήφθῃ κατ' ἐπικουρίαν δικηγόρος. Α. Π. ποιν. 198 τοῦ 1898 (Ὁλομελείας) (Δι' ἀστάμεθα πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ γνώμην τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔχοντες ὁμογνώμονα καὶ τὸν παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέα. Ἡ διαταξὶς τοῦ ἀρθ. 278 τοῦ Ὁργανισμοῦ, ἀναγομένη εἰς τὴν νόμιμον σύνθεσιν τῆς δικαιοδοτουσῆς ἀρχῆς, δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ εἰς ἄλλο θέμα, περὶ οὗ ὁ νόμος δὲν προνοεῖ).

Ποιν. Δικον. ἀρθ. 263.

Ν. Δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις κατὰ βουλεύματος διὰ τὸν λόγον ἀρμοδιότητος τοῦ πλημμελειοδικείου, κηρύξαντος ἐαυτὸ ἀναρμόδιον, ὡς μὴ περιλαμβανόμενον ἐν ἀρθ. 263 τῆς Ποιν. Δικον. Α. Π. ποιν. ἀποφ. 217 τοῦ 1898 (Ὁλομελείας). — Ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι ἡ κατ' οἶκον ἔρευνα ἐνηργήθη ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθ. 263 ὑπάγεται. Α. Π. ποιν. 55 τοῦ 1897. — Τὸ βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν θεωρεῖται ἡτιολογημένον, ὁσῶκις ἀναφέρεται εἰς τὰς αἰτιολογίας τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τοῦτο εἰς τὴν σχετικὴν πρότασιν τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικαίας Εἰσαγγελέως, αἰτιολογοῦντος τὴν περὶ παραπομπῆς τῶν κατηγορουμένων αἰ-

τησιν αὐτοῦ Δὲν ἀποτελεῖ δὲ ἔλλειψιν αἰτιολογίας τὸ περιστατικὸν ὅτι τὸ συμβούλιον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει πάντας τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰ παράπονα τῶν κατηγορουμένων, ἅτε λόγον ἀναιρέσεως ἀποτελοῦσθ' μόνον τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως αἰτιολογίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς μὴ πλήρους καὶ λεπτομεροῦς. Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 1897.— Τὰ παύοντα πρὸς καιρὸν τὴν κατὰδιδῶνιν βουλευμάτα εἶναι ἀνεπίδεκτα ἀναιρέσεως, ἅτε ἐπιτρεπομένης μὲν ἀναιρέσεως τῶν βουλευμάτων ἔνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ποινικοῦ νόμου, ἐν τῇ παύσει ὅμως πρὸς καιρὸν καταδιώξεως τοῦ συμβουλίου μὴ εὐρισκόμενου εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὸν ποινικὸν νόμον, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκτιμώντος τὰ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως προκύψαντα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ κρίνοντος ὅτι δὲν ἴσαν ταῦτα ἀποκρῶντα πρὸς παραπομπὴν εἰς δίκην ἐπὶ πράξει οὕση ἀξιοποιῶν. Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 1903.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 275.

Ν. Μὴ βεβαιουμένης καθαρῶς καὶ ἀναμφισβητήτως ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς εἰς τὸν κατηγορούμενον πρὸς ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσεως τῆς ἡμέρας τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπίδοσεως τοῦ ἐγγράφου τοῦτου λόγῳ τῆς ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τοῦτω διὰ παρεισγραφῆς ἀλλοιώσεως καὶ τοῦ ἐκ τοῦτου δυσόληγνόντος τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, δὲν δύναται νὰ δικασθῇ ἡ περὶ τῆς τὸ ἐπιδ. ὑπόθεσις, ὅθεν, ἂν δικασθῇ, ἡ ἀπόφασις τογγάνει ἀναιρετέα. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 1903.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 302.

Ν. Εἰσαγομένης πολιτικῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον, μόνον εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τοῦ τῆς ἀγωγῆς δικαγράφου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ διατεταγμένα, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται καταδῆλως τὰ ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ. Ἄρα οὔτε ἐπανάληψις τῆς βιαίης διακοπῆς δίκης ἀπαιτεῖται, οὔτε προτάσεις εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖαι, οὔτε νὰ διατάσσεται πρέπει προηγουμένως ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀγωγῆς, ἀρκούσης τῆς κατὰ τὴν ποινικὴν δικασίμον προσαγωγῆς σχετικῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐξ ὧν δύναται νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ τὸ δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 1896 — Εἰς τὴν τήρησιν τῶν προθεσμῶν περὶ τὴν κοινοποίησιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐφαρμοστέα αἱ διατάξεις τῶν συνδεδεασμένων ἄρθρων 302 καὶ 163 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Α. Π. ποιν. 156 τοῦ 1896. Ἀλλ' εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ διατεταγμένα. Α. Π. ποιν. 94 καὶ 156 τοῦ 1896, 137 τοῦ 1900. Ὅθεν προκειμένου περὶ κατηγορουμένου ἀγνώστου διαμονῆς ἡ ἐπίδοσις δέον νὰ γίνῃ εἰς τὸν παρ' ἐκείνῳ τῷ δικαστηρίῳ Εἰσαγγελέα, ὅπου ἡ δίκη εἶναι ἐκκρεμῆς. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 340.

N. Ἐάν οἱ ἐν τῇ ἐρήμην δίκη ἐξετασθέντες μάρτυρες δὲν ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου ἐν τῇ μετ' ἀνακοπὴν δίκη, ἀνάγκη ἀπαραίτητος νὰ ἀναγνωσθῶσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου αἱ περὶ αὐτῶν ἐκθέσεις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Α. Π. ποιν. 98 καὶ 256 τοῦ 1898. Ὅθεν, ἐάν ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοῦ πλημμελειοδικείου, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει, βεβαιούται μόνον ὅτι ἀνεγνώσθησαν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐρήμην δίκης, ἐν οἷς ὅμως σημειοῦται ἀπλῶς ὅτι οἱ μάρτυρες κατέθηκαν ὅ,τι καὶ ἐν τῇ ἀνακρίσει, ὥστε ἐντεῦθεν δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ὅτι εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν δίκην ἀνεγνώσθησαν αἱ καταθέσεις τῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἐξετασθέντων μαρτύρων, διότι αὗται δὲν περιείχοντο εἰς τὰ ἀνεγνώσθέντα πρακτικὰ, ἀλλ' εἰς τὰς κατὰ τὴν ἀνάκρισιν συνταχθείσας ἐκθέσεις, περὶ ὧν οὐδεμίᾳ γίνεται μνεία ὅτι ἀνεγνώσθησαν, ἢ ἀπόφασις καθίσταται ἀνακρίτεια. Α. Π. ποιν. 256 τοῦ 1898.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 363.

N. Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μνημονεύται ἐν τῇ ἀποφάσει ἡ διακρίσις τῶν παρέδρων εἰς ἐμίσθους καὶ ἀμίσθους, ὡς καὶ τούτων καὶ ἐκείνων ὑπαγομένων εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ἐν τῇ συγκροτήσει τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, οὐδὲ οἱ λόγοι τοῦ κωλύματος αὐτῶν τε καὶ τῶν λοιπῶν δικαστῶν, οὐδὲ καὶ τὸ κώλυμα εἰρηνοδίκου πρὸς πρὸς-ληψὶν δικηγόρου εἰς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ, διότι ἐν ἴσῃ μοίρᾳ τίθενται κατὰ τοῦτο οἱ τε δικηγόροι καὶ εἰρηνοδίκαι. Α. Π. ποιν. 221 τοῦ 1899. — Ἀναμφίβολον ὅτι ἀντιτίθεται εἰς τὸ πρέπον τὸ νὰ ἴναι τις κατ' ἡγόρας καὶ δικαστὴς ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει, ὡς ὧν οὗτοι προκατελημμένοι περὶ τοῦ βασίμου τῆς κατηγορίας, ἀλλ' οὐχ ἥττον δὲν δύναται ἐνεκα τούτου νὰ ἀποτελεσθῇ κακὴ σύνθεσις τοῦ πλημμελειοδικείου, οὐδεμιᾶς τῶν κειμένων νόμων διατάξεως προνοούσης περὶ τούτου. Δύναται δὲ μᾶλλον νὰ ὑποστηριχθῇ λόγος ἐξαίρεσως τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἐξεπλήρωσε χρέη Εἰσαγγελέως ἐπὶ τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως, ἐάν ἐνήργησεν κατ' αὐτὴν πράξεις οὐσιώδεις δυναμείας ἐκ προκαταλήψεως νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν προσήκουσαν ἐκπλήρωσιν τῶν δικαστικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, οἱ πρὸς ἐξαίρεσιν ὅμως λόγοι πρέπει κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 42 τῆς Ποιν. Δικ. νὰ προβῶνται ἐγκαίρως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅπως παρ' αὐτοῖς ἀπορριπτόμενοι ἀποτελοῦσι περίπτωσιν κακῆς συνθέσεως. Α. Π. ποιν. 47 καὶ 60 τοῦ 1899. Ὅθεν δὲν κωλύεται ὁ πλημμελειοδίκης νὰ δικάσῃ τὸν κατηγορούμενον, καθ' οὗ ὑπέγραψε τὸ ἐγκλητήριον ὡς Εἰσαγγελεὺς ἢ ἐνήργησεν ἄλλην τινὰ κατ' αὐτοῦ ἐπουσιώσῃ πρᾶξιν τῆς προδικασίας. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 1899. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 25 τοῦ 1896 ὁ πρωτοδίκης ὅστις ὑπὸ τὴν ιδιότητα Εἰσαγγελέως παρήγγειλε τὰς ἀνακριτικὰς ἀρχὰς νὰ ἐπιλάβωνται ἀνακρίτως ἐπὶ τῆς καταγγελομένης αὐτῷ ἀξιοποίνου πράξεως δὲν δύναται νὰ μετὰσχῃ

ὡς δικαστῆς τοῦ δικάσαντος τὸν κατηγορούμενον ποινικοῦ δικαστηρίου, ἐπερχομένης ἄλλως ἀναίρεσως. — Οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου καθιεροῦ καὶ τοῦ ἐκδόντος καὶ ὑπογράψαντος τὴν κλήσιν, δι' ἧς καλεῖται ὁ κατηγορούμενος εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνακοπῆς του, καὶ τὴν παραγγελίαν πρὸς ἐπίδοσιν τῆς τοιαύτης κλήσεως, νὰ δικάσῃ τὸν κατηγορούμενον Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 1903.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 367.³

Ν. Ἡ διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθ. 350 καὶ 367 τῆς Ποιν. Δικ. παρεχόμενη ἐξαιρετικὴ ἐξουσία εἰς τὰ ποινικά δικαστήρια, ἀντιτιθεμένη εἰς τὰς διατάξεις τὰς κανονικοῦσας τὸν τρόπον, καθ' ὃν αἱ ἀξιόποιοι πράξεις εἰσάγονται ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, λόγον δ' ἔχουσα τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τάξεως καὶ τὴν περιφρούρησιν τῆς ἀξιοπρεπείας, στηρίζεται ἀναμφιλέκτως εἰς τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ οὕτω κολαζομένη πρᾶξις συνέβη διαρκούσης μὲν τῆς συνεδριάσεως ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θορύβου καὶ τῆς εἰς τὴν διάταξιν τοῦ προέδρου ἀντιστάσεως· δέον δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα νὰ προκύπτωσιν ἀπαραιτήτως ἐκ τῆς ἀποφάσεως, διότι οὕτω καὶ μόνον δηλοῦνται ὅτι τὸ δικαστήριον ἁρμοδίως ἤσκησε τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν, βεβαιῶσαν παραχρῆμα καὶ ἐκδικάσαν πλημμέλημα ἢ πταῖσμα διαπραχθὲν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 86 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 373.

Ν. Τοῦ ἄρθ. 238 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας τιμωρόντος δι' εἰρκτικῆς τὴν ὑπὸ στρατιωτικῶν διαπραχθεῖσαν κλοπὴν πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς τὸ Κράτος, ἔπεται ὅτι δὲν δικαιούται τὸ πλημμελειοδικεῖον νὰ ἐπιλάβῃται τῆς ἐκδικάσεως κατηγορίας πραχθέντος ὑπὸ στρατιωτικοῦ. Α. Π. ποιν. 120 τοῦ 1903.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 403.

Ν. Διὰ τῆς ἀνακοπῆς καθίσταται ἄκυρος καὶ μὴ οὔσα ἡ ἐρήμην ἀποφάσις. Ὅθεν καὶ ἂν κακῶς εἶχε συγχροτηθῇ τὸ ἐρήμην δικάσαν δικαστήριον δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις τῆς κατ' ἀντιμολίαν ἀποφάσεως, ἥτις οὕτω μόνη καὶ καθ' αὐτὴν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰδικαστικὴ οὔσα. Α. Π. ποιν. 403 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 407.

Ν. Ὅτι ὁ κατηγορούμενος, εἰσαχθεὶς εἰς δίκην ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ, κατεδικάσθη ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσως Α. Π. ποιν. 245 τοῦ 1900. — Κατ' ἄρθρα 33 καὶ 27 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων κωλυομένου τινὸς τῶν δικαστῶν, οἵτινες ἀποτελοῦσι νόμιμον τὴν συγκρότησιν τοῦ πλημμελειοδικείου κατὰ τὸ ἄρθ. 363 τῆς Ποιν. Δικον., προσλαμβάνονται πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτῶν ἀρεδροὶ κατὰ τὴν εἰς τὸ διά-

τάγμα τοῦ διορισμοῦ ὁρισθεῖσαν τάξιν. "Οθεν, ὁσάκις ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὅτι προσελή-
φθη πάρεδρος μεταγενέστερος εἰς ἀναπλήρωσιν κωλυμένου δικαστοῦ, χω-
ρὶς νὰ βεβαιουταὶ ὅτι ἐκώλυντο οἱ ἀρχαιότεροι αὐτοῦ πάρεδροι, ἀπο-
βαίνει ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις. Α. Π. 145 τοῦ 1899. Ἐπίσης ὁσάκις ἐξά-
γεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως ὅτι ἐκλήθησαν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστη-
ρίου δικηγόροι χωρὶς νὰ βεβαιουταὶ κώλυμα τῶν παρέδρων Α. Π. ποιν. 229 τοῦ 1899. — "Η ἀνάγνωσις ἀκύρων ἱατροδικαστικῶν ἐκθέσεων δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἅτε τοῦ ἀρθροῦ 407 μὴ ἀναγράφοντος τοιοῦ-
τον τινὰ λόγον. Α. Π. ποιν. 128 τοῦ 1899. — Τὸ ἀδίκημα τῆς κλοπῆς καὶ τῆς ὑπεξαίρεσέως εἰσι τοσοῦτον προσόμια καὶ συγγενή, ὥστε τὸ δικα-
στήριον τῆς οὐσίας δύναται νὰ δώσῃ τὸν προσήκοντα χαρακτηρισμὸν ἐπὶ
τῇ βάσει τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν κλοπὴν
ὡς ὑπεξαίρεσιν καὶ τανάπαλιν. "Οθεν καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἀποτελεῖ
λόγον ἀναιρέσεως καὶ ἐπὶ πλημμελημάτων τὸ νὰ καταδικασθῇ τις δι'
ἄλλην πρᾶξιν παρ' ἐκείνην δι' ἣν ἐκλήθη νὰ δικασθῇ, τοῦτο δὲν συμβαί-
νει προκειμένου περὶ ὑπεξαίρεσεως χαρακτηριζομένης ὡς κλοπῆς καὶ ἀν-
τιθέτως. Α. Π. 47 τοῦ 1899. Ἐπίσης δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ
ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσις τῶν μαρτυριῶν, αἵτινες ἐν τῇ προδικασίᾳ
ἐληφύθησαν ἐνόρκως, ἐν ἣ δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις ἐκ τῶν ἐν ἀρθροῖς 116,
119 καὶ 120 Ποιν. Δικ. ἀναφερομένων. Α. Π. ποιν. 247 τοῦ 1899. Δὲν
ἀποτελεῖ ἐπίσης λόγον ἀναιρέσεως, ὁσάκις ἔμειναν ἀμετάβλητα τὰ πραγ-
ματικὰ περιστατικά τῆς κατηγορίας, ὅτι ἀπλῶς ἐδόθη εἰς τὴν κατηγο-
ρίαν διάφορος χαρακτηρισμός. Α. Π. ποιν. 196 καὶ 244 τοῦ 1900. — Ἐκ
τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 101 καὶ 121 τῆς Ποιν. Δικ. συνάγεται ὅτι
καὶ οἱ πραγματογνώμονες εἰδουσι τὸν τῶν μαρτύρων ὅρκον, ὅθεν δὲν ἀπο-
τελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ὅτι ἀνεγνώσθη ἐπ' ἀκροατηρίου ἡ ἐκθέσις τῶν
πραγματογνωμόνων, δόντων τούτων ἀπλῶς τὸν τοῦ μάρτυρος ὅρκον. "Αλ-
λως μόνον ἡ μὴ προσήκουσα ἑρκισις τῶν μαρτύρων καὶ ἐρμηνείων ἀποτελεῖ
λόγον ἀναιρέσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τῶν πραγματογνωμόνων. Α. Π. ποιν. 22
τοῦ 1897.

Ποιν. Δικ. ἀρθ. 413.

Ν. Κατ' οὐδεμίαν διάταξιν ὑποχρεοῦται ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ γνωστοποιῇ
τῷ κατηγορουμένῳ πρότερον τὴν μὴ κλήτευσίν τινος τῶν γνωστοποιη-
θέντων μαρτύρων καὶ τὴν παραίτησιν ἀπὸ τῆς εξετάσεως αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ
θειωρῇ ὁ κατηγορούμενος μάρτυρά τινά χρήσιμον εἰς ὑπεράσπισιν ἑαυ-
τοῦ, δύναται νὰ καλέσῃ αὐτὸν αὐτὸς ἢ νὰ ζητήσῃ πρὸς τοῦτο τὴν ἀνα-
βολὴν τῆς δίκης, ὑποβάλλων εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐ-
σίας οὗς ἔχει πρὸς τοῦτο λόγους. Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 1896. — Οὐδαμοῦ
τοῦ νόμου ἀπαγγέλλεται ἀκυρότης τῆς γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων
ἐνεκα πλημμελοῦς σημειώσεως τῆς κατοικίας αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 102
τοῦ 1898.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 421.

N. Ἐκ τῶν ἄρθ. 427 καὶ 438 προκύπτει ὅτι ἡ ἐκτίμησις περὶ τοῦ ἂν πρέπη νὰ τεθῶσι ζητήματα ἐλαφρυντικά ἢ μή, ὡς προκύπτοντα ἐκ τῆς συζητήσεως καὶ παρὰ τὴν βούλησιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀνήκει κυριαρχικῶς εἰς τὸν πρόεδρον, οὗ ἡ περὶ τούτου κρίσις διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. 11 τοῦ 1896. — Ἐπιτρέπεται ἡ θέσις ζητημάτων περὶ γεγονότων, ἃ ἐπικαλεῖται ὁ κατηγορούμενος ἀλλὰ μόνον ὁπόταν διὰ τῆς θέσεως τοιούτων δὲν μεταβάλλωνται τὰ συστατικά στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος, ἐφ' ᾧ κατὰ τὸ ἐγκλητήριον καταδιώκεται. Α. Π. ποιν. 222 τοῦ 1898, 261 τοῦ 1902, 219 τοῦ 1899 καὶ 137 τοῦ 1900. — Ὅθεν, τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν πρᾶξιν τῆς πλαστογραφίας γεγονότων δυνάμεων παντάπασιν διαφόρων τῶν συστατικῶν τοῦ ἀδικήματος τῆς παραβάσεως καθηκόντων στοιχείων, δὲν ἐπιτρέπεται, κατηγορουμένου τινὸς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, νὰ τεθῇ ἴδιον ζήτημα περὶ παραβάσεως καθήκοντος. Α. Π. ποιν. 221 τοῦ 1898. Ἡ δὲ ἀναρρεσις εἰδὸς ἀνθρωποκτονίας ἐπὶ κατὰ τοῦτο καὶ μόνον διαφεύρουσα τοῦ φόνου, ὅτι δὲν φέρει τὸ ἐπιβαρυντικὸν τῆς πράξεως, τουτέστι τὸ προμελετημένον. Ὅθεν μεταβολὴ τῆς κατηγορίας δὲν ὑπάρχει, ἂν ἐπὶ κατηγορίας ἐπὶ ἀναίρεσιν τεθῇ καὶ ἰδιαίτερον ζήτημα περὶ φόνου καὶ ἀντιστρόφως. Α. Π. ποιν. 261 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 428.

N. Τοῦ ἄρθ. 428 ὁρίζοντος ὅτι μόνον, ἂν ὁ κατηγορούμενος ὑποβάλλῃ παρατήρησιν περὶ τῶν ζητημάτων, ἀποφαίνεται περὶ τούτου τὸ δικαστήριο τῶν συνέδρων, ἔπεται ὅτι, ἐὰν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τεθέντων τοῖς ἐνόρκους ζητημάτων οὐδεμία προβληθῇ ἀντίρρησης, τὸ δικαστήριο τῶν συνέδρων οὐδαμῶς ὑποχρεοῦται νὰ θέσῃ ἄλλο ζήτημα παρὰ τὸ ἐν τῇ ἐγκλητηρίᾳ. Α. Π. ποιν. 99 τοῦ 1896, 173 καὶ 269 τοῦ 1898, 144 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 430.

N. Ἀναμφιδόλως ἀποτελεῖ περιστατικὸν ἔχον ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς τὸ γεγονός ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὸ δι' ὃ κατηγορήθη ἀδίκημα ἐν καταστάσει ἀνατίτου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ. Ὅθεν τὸ δικαστήριο τῶν συνέδρων ὀφείλει νὰ θέσῃ κατὰ πρότασιν τῆς υπερασπίσεως τὸ ζήτημα περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου. Α. Π. ποιν. 142 τοῦ 1900, 6 τοῦ 1901. — Κατὰ τὴν πρᾶγματικὴν καὶ λογικὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθ. 430 δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται τοῖς ἐνόρκους ζητήματα περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, περὶ ὧν πραγματεύεται τὸ ἄρθ. 49 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι θετέον τοιαῦτα, ὅσακις ὁ κατηγορούμενος ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὠρισμένα πράγματα, ἃ ἢ τὸς νόμος θεωρεῖ ὡς ἔχοντα ἐπιρροὴν εἰς τὴν ποινὴν. Τὸ ἄρθρον ὅμως 49 ἐδ. 1 οὐδόλως ἀπαιτεῖ νὰ ὁρίζωνται τὰ πράγματα, τὰ ἰδίως ἀποτελοῦντα ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις.

δὲν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐπιβάλλοντος τὴν ποινὴν δικαστηρίου, ἥτοι τοῦ τῶν συνέδρων, ἀνατέθῃ ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 153 καὶ 232 τοῦ 1898. — Προτείναντος τοῦ ἐπὶ ἀποπείρᾳ ἀνθρωποκτονίας κατηγορουμένου ζητήματα ἀπειλῆς καὶ ἀδίκου ἐπιθέσεως, ἀπερ, ἐνῶ ἡδύνατο νὰ ἔχωσιν ἐπὶ ῥοτὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἃ τε τῶν πράξεων τούτων τιμωρουμένων ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐλαφρότερον τῆς πράξεως ἀποπείρας ἀναιρέσεως, κατ' οὐδὲν μεταβάλλουσι τὰ συνιστῶντα τὴν ἀπόπειραν ἀναιρέσεως στοιχεῖα, ἀλλὰ μόνον τὸν σκοπὸν εἰς ὃν ἔτεινεν ὁ αὐτουργὸς διὰ τῆς ἀποβιδομένης αὐτῷ πράξεως, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ ποινικοῦ νόμου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ σκοπός, ὃν εἶχεν ὁ αὐτουργὸς κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς πράξεως πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἀδικήματος, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ πράξις τῆς πυροβολήσεως δὲν περιέχει καθ' ἑαυτὴν ἀποκλειστικῶς μόνον τὸν τῆς ἀνθρωποκτονίας σκοπὸν, διότι οὐδόλως ἀδύνατον διὰ τῆς πυροβολήσεως νὰ ἐσκόπει ἀπλῶς τραυματισμὸν ἢ καὶ ἀπειλὴν, ὁφείλει τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ θέσῃ τὰ ζητήματα ταῦτα, ἀποδυνάστεως ἀλλῶς ἀτελοῦς τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 106 τοῦ 1899. — Ἰσχυρισθείσης τῆς ὑπερασπίσεως ὅτι ὁ φόνος τοῦ παθόντος ἐγένετο ἐν συμπλοκῇ, καθ' ἣν καὶ ἄλλοι πλὴν τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐπέβαλον ἐπ' αὐτοῦ χεῖρας, καὶ ὅτι ὁ θάνατος δὲν ἐπῆλθεν ἐκ τῆς συμπτώσεως τῶν πληγῶν, ἀλλ' ἐκ τίνος τούτων, ἥτις δὲν ἐξηκριβώθη ὑπὸ τίνος τῶν μετασχόντων τῆς συμπλοκῆς ἐπῆλθη, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὁφείλει νὰ θέσῃ ζητήματα περὶ τούτων. Α. Π. ποιν. 88 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 431.

Ν. Μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως κλητευομένων μαρτύρων, ὅπως πορορικῶς ἐξετασθῶσιν ἐν πᾷ ἀκροατηρίῳ, γνωστοποιουμένων ὑποχρεωτικῶς τῇ κατηγορουμένῃ, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἐνόρκως κατὰ τὴν πρόδικασίαν ληφθεισῶν ἐξετάσεων, αἵτινες κατὰ τὸ ἄρθ. 431 παραδίδονται σὺν τοῖς λοιποῖς ἐγγράφοις τοῖς ἐνόρκοις, διότι ταύτας ἔχει ὑπ' ὄψιν ὁ κατηγορούμενος ὡς δυναμένας νὰ ἀναγνωσθῶσι, ἔπεται ὅτι δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν ἡ μὴ γνωστοποίησις τῶν ἐνόρκων ἐξετάσεων. Α. Π. ποιν. 112 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 413.

Ν. Μόνη ἡ εἰσοδὸς τίνος εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων δὲν ἔπαγει ἀναίρεσιν, διότι ἡ ἀπαγόρευσις αὐτῆς δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ὑπόκειται δὲ μόνον εἰς τιμωρίαν οἱ παραβιάζοντες τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως αὐτῆς διάταξιν (Ποιν. Δικ. ἄρθ. 434), Α. Π. ποιν. 144 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 441.

Ν. Εἰς τὴν περὶ ὑπογραφῆς ὑπὸ τοῦ προέσταμένου τῶν ἐνόρκων διάτα-

ζίν ὑπάγονται καὶ αἱ ἐν τῷ τῆς ἐτυμηγορίας περιθωρίῳ προσθῆκαι "Οθεν, ἂν ἡ προσθήκη ἀνάγεται εἰς οὐσιῶδες μέρος τῆς ἐτυμηγορίας, αὕτη ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς ταύτης θεωρεῖται ἄκυρος καὶ δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ εἰς αὐτὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Α. Π. ποιν. 155 τοῦ 1898. Ἀλλὰ τοῦ κατηγορουμένου κηρυχθέντος ἐνόχου ἀπρομελετήτου θανατηφόρου τραύματος, ῥητῶς δ' ἀνυφερομένου ἐν τῷ τελευταίῳ ζητήματι τῆς ἀμύνης ὅτι ἐξετέλεσε τὴν ἀνωτέρω πράξιν (ὅ ἐστι τὴν ἐπὶ ἀπρομελετήτῳ θανατηφόρῳ τραύματι), ἡ ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς ἐτυμηγορίας ἀνυπόγραφος προσθήκη τῆς λέξεως θανατηφόρον δὲν καθίστασιν αὐτὴν ἄκυρον, ἅτε μὴ ἀναγομένη εἰς οὐσιῶδες μέρος τῆς κατηγορίας, ἥτις, καὶ μὴ λογιζομένης τῆς λέξεως ταύτης, εἶναι πλήρης, ὡς περιέχουσα πάντα τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς ἐπιβολὴν τῆς καταγνωσθεῖσης ποινῆς. Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 1899.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 445.

Ν. Διακόφαντος ἄνευ ἀποφάσεως τὴν συζήτησιν τοῦ προέδρου διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἀντίρρησης ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου, οὐδεὶς λόγος ἀναίρεσως, διότι κατὰ τὰ ἄρθρα 417 καὶ 365 τῆς Ποιν. Δικονομίας περὶ τῶν διατάξεων τοῦ προέδρου, τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν τάξιν τῆς συζητήσεως, δὲν ἐκδίδεται ἀπόφασις ἐν γένει ἢ ὁσάκις οἱ διάδικοι δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ προέδρου διαταχθέντα Α. Π. ποιν. 261 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 458.

Ἡ μεταξὺ ἐγκλητηρίου καὶ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως διαφορὰ, ἡ συνισταμένη εἰς τὸ διάφορον τοῦ μέσου, δι' οὗ ἡ κλοπὴ ἐξετέλεσθη, διότι κατὰ μὲν τὸ ἐγκλητήριον ἐγένετο δι' ἀντικλειδος, ἄνευ δὲ ἀντικλειδος κατὰ τὴν ἀπόφασιν, οὐδαμῶς μεταβάλλει τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀποδιδόμενης εἰς τὸν κατηγορούμενον πράξεως τῆς κλοπῆς. "Οθεν δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις ἐπὶ ταιούτῳ λόγῳ. Α. Π. ποιν. 87 τοῦ 1896. — Τὸ τεθὲν ζήτημα τῆς συνεργίας, τελεσθείσης ἐν ᾧ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἐτελέσθη ἡ κυρία πράξις τοῦ φόνου, δὲν ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον ὕλικὴν πρᾶξιν, ἀλλ' ἰδιαιτέρον ἀπλῶς χαρακτηρισμὸν τῆς κυρίας πράξεως. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 1900. — Ἡ μὴ ὀνομαστικὴ μνεία τῶν φυγοδίκων συστασιωτῶν ἐν τῷ τοῦ ἐγκλητηρίου κυρίῳ ζητήματι διὰ τῆς ἐκφράσεως «ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων διέπραξε τὸ ἀποδιδόμενον αὐτῷ ἀδίκημα» δὲν ἀποτελεῖ ἀτέλειαν θυμάνουσαν νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἀναίρεσως. Α. Π. ποιν. 218 τοῦ 1899. — Ἀναίρεσιν ἐπιφέρει μόνον ἡ μεταβολὴ τῆς ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ σημειουμένης κυρίας πράξεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ διάφορος χαρακτηρισμὸς αὐτῆς καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἐπίτασις τῆς ποινῆς. τὸ δὲ τετελεσμένον ἀδίκημα καὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτοῦ δὲν ἀπαρτίζουσιν ἀδίκηματα εἰδικῶς διάφορα καὶ ἀνεξάρτητα, ἀλλὰ τροποποιήσιν ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀδικήματος. "Οθεν εἰσαγομένης κατηγορίας ἐπὶ τετελεσμένῃ πράξει, δυνα-

τὸν νὰ τεθῇ ζήτημα ἀποπειρας αὐτῆς καὶ ἀντιστρόφως Α. Π. ποιν. 197 τοῦ 1900. Ἀλλὰ τῶν στοιχείων τοῦ βιασμοῦ ὄντων οὐσιωδῶς διαφόρων τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀπαγωγὴν, ἅτε τοῦ μὲν πρώτου ἀδικήματος ἀναγομένου εἰς τὴν προσβολὴν τῶν ἡθῶν, τοῦ δὲ δευτέρου εἰς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τεθῇ ἐν τῇ περὶ βιασμοῦ δίκῃ ζήτημα περὶ ἀπαγωγῆς, διότι δι' αὐτοῦ μεταβάλλεται ἡ ἀρχικὴ κατηγορία. Α. Π. ποιν. 238 τοῦ 1898. — Ἐκ τῆς τυχόν παραθέσεως τῶν περὶ συναφείας τῶν ἀξιοποιῶν πράξεων καὶ συνεκδικάσεως ἢ χωρισμοῦ αὐτῶν διατάξεων, μὴ διατασσομένων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, δὲν δύναται νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως. Α. Π. ποιν. 66 τοῦ 1898. Ἐπίσης ἐκ τοῦ ὅτι συλληφθέντος μάρτυρός τινος τῆς κατηγορίας ὡς ψευδόρκου δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν κατηγορούμενον καὶ τὸν ὑπερασπιστὴν αὐτοῦ, καίπερ μὴ ζητήσαντας, διότι δὲν υποχρεοῦται ὁ πρόεδρος νὰ παρίχη ἀδοξημῶς τὸν λόγον. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 1900. — Ἐάν, τοῦ κατηγορουμένου ῥητῶς αἰτησαμένου πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης πρὸς κλήτευσιν μαρτύρων, τὸ δικαστήριον, καίτοι ἐπεφυλάχθη νὰ ἀποφανθῇ, παρέλιπεν ὅμως μέχρι τοῦ πέρατος τῆς συζητήσεως νὰ ἀπεφασίσῃ, ἢ παρὰλειψις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἄρνησις ἀκροάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδριῶν, ὅθεν παρέχει λόγον εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 241 τοῦ 1899. — Ἡ προσθήκη λέξεώς τινος ἐν τῇ ἀναγινωσκόμενῃ ὑπὸ τοῦ προέδρου ὅρκῳ τῶν ἐνόρκων καθίσταται τὸν ὅρκον ἄκυρον, διότι ἡ διατύπωσις αὐτοῦ αἰσθητῶς πανηγυρικῇ οὕσῃ δὲν ἐπιδέχεται ἀφαίρεσιν ἢ προσθήκην ἄλλων λέξεων, ἱσχυμένως ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. Α. Π. ποιν. 147 τοῦ 1900. — Ἐκ τοῦ ὅτι ἀνεγνώσθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καταθέσεις μάρτυρος ληφθεῖσαι ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνόρκως κατὰ τὰς ναμίμως διατυπώσεις ἄλλα μὴ βεβαιουμένου συγχρόνως ὅτι συντρέχουσιν αἱ τοῦ ἀρθ. 124 τῆς Ποιν. Δικ. προϋποθέσεις τῆς ὁρκίσεως τῶν μαρτύρων δὲν παράγεται λόγος ἀναιρέσεως, εἴτε ἡναντιώθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς εἴτε συνήνεσεν ὁ κατηγ. ἢ ἄλλος τις τῶν διαδίκων, ἅτε τοῦ ἀρθ. 458 ἀριθ. 14 ὡς λόγον ἀναιρέσεως ἀναγράφοντας τὴν ὁρκίαν τῶν μαρτύρων, ὅτινες ἐξετάζονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἢ ὡν αἱ καταθέσεις λαμβάνονται ὑπ' ὄψεϊ ἢ ἀναγινώσκονται, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ὁρκίαν αὐτῶν καθ' ὅς περὶ πτώσεις δὲν ἐπιβάλλεται αὕτη ὑπὸ τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 126 τοῦ 1898. — Αἱ ἐκθέσεις τῶν ἱατρῶν δὲν εἶναι ἐκθέσεις μαρτυρικαὶ ληφθεῖσαι ἄνωμοι, ὡν τὴν εἰς τοὺς ἐνόρκους πορᾶσθαι ἀπαγορεύει ὁ νόμος. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 1900. — Ἡ μὴ ὁρκίσις τῶν πραγματογνωμόνων δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἅτε μὴ διατασσομένης μὲν τῆς ὁρκίσεως ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, μὴ δυναμένων δὲ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μαρτύρων τῶν πραγματογνωμόνων. Α. Π. ποιν. 2 τοῦ 1900. — Διατάσσοντας τοῦ ἀρθ. 124 τῆς Ποιν. Δικ. ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἀναγινώσκῃται ἐπ' ἀκροατηρίου γενομένης αἰτήσεως, ἢ ἐγγράφος μαρτυρία τῶν ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἔπεται ὅτι, εἴαν ὁ κατηγορούμενος ἐξηγήσατο νὰ ἀναγνωσθῇ ἢ ἔνορκος κατὰ τὴν προδικασίαν ληφθεῖσα κατὰ

θεσις τοῦ παθόντος, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ παθὼν οὗτος δὲν εἶχε γνωστοποιηθῆ ὡς μάρτυς, ἐνῷ κατὰ τὸν νόμον δεῖν νὰ γνωστοποιῶνται μόνον οἱ μάρτυρες, εἰ καλούμενοι νὰ ἐξετασθῶσι προφορικῶς ἐπ' ἀκροατηρίου, ἢ ἀπόφασιν καθίσταται ἀναιρετέα. Α. Π. ποιν. 92 τοῦ 1897. — Προκειμένου περὶ συστάσεως, ἡ ἔκφρασις τοῦ νόμου πρὸς ἀλλήλους, μὴ οὕσα στοιχεῖον τῆς συστάσεως, ἀλλ' ἀπλὴ διασάφεισι τῶν λέξεων *συνομολογήσαντες ἀμοιβαίαν συνδρομήν*, ἐπαρκῶς ἀναπληροῦται δι' ἄλλων ταύτοσημάτων ἐκφράσεων, ὅθεν δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν περιλαμβάνεται αὐτὴ ἀυτολεξεί ἢ ἔκφρασις τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 36 τοῦ 1896. — Τοῦ ἐγκαλουμένου ἀνεγκλόντος περὶ αὐτοῦ πραγματικὸν γεγονός ἔχον κατὰ τὴν νόμον ἐπιβροχὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, καὶ προτειναντος νὰ τεθῇ ὡς ἰδιαίτερον ζήτημα τὸ πραγματικὸν τοῦτο γεγονός, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὁρεῖται νὰ θέσῃ αὐτό. Ἐάν δ' ἀπορρίψῃ τὴν τοιαύτην πρότασιν ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένη σκέψει ὅτι δεῖ νὰ προκύβῃ τοῦτο ἐκ τῆς διαδικασίας, ἐπέρχεται ἀναίρεσις. Α. Π. ποιν. 26 τοῦ 1896, 38 τοῦ 1899. — Ἐτυμηγορία, δι' ἧς οἱ ἑνορκὶ ἀποφαίνονται ἔνθεν μὲν ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἦτο ἐξ ἡθικῆς αἰτίας κύριος τῆς χρήσεως τοῦ λογικοῦ αὐτοῦ, ἔνθεν δὲ ὅτι διατελὼν εἰς κατὰστασιν ἀναίτιου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ εἶχεν εὐσιμῶς τεταραγμένην τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέργειαν, εἶναι ἐτυμηγορία, εἰς ἣν δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἀπόφασις, διότι τὰ ζητήματα ταῦτα, καταφατικῶς ἀμφότερα λυόμενα, δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσι, διότι τὸ ἐν ἀποκλείει τὸ ἕτερον. Ὅθεν ἐκδόντων τοιαύτην ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὁρεῖται νὰ παραπέμψῃ τοὺς ἐνόρκους εἰς τὸ δωματίον τῆς διασκέψεως πρὸς ἐκδόσιν ἐτυμηγορίας σαφοῦς. Α. Π. ποιν. 206 τοῦ 1900. — Ἐάν δ' ὡς πολιτικῶς ἐνάγων παρασταθεῖ δὲν παρεστάθῃ νομίμως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ ἀγωγή μὴ κοινοποιηθεῖσα ἐμπροσθέντως δὲν εἰσῆλθῃ ἐγκαίρως πρὸς συζήτησιν, δὲν παράγεται ἐκ τούτου λόγος ἀκυρότητας, εἰμὴ μόνον τοῦ μέρους τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, δι' οὗ ἐγένετο αὕτη δεκτὴ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ ποινικοῦ αὐτῆς μέρους, διότι ἡ πλημμελής παραστασις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν τῷ ἀρθ. 458 ἀναφερομένων περιπτώσεων ὑπάγεται. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 1896. Ἐπίσης, ἐάν κακῶς παρεστάθῃ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατηγορίας μετὰ διάταξιν κρείσσωνων ἀποδείξεων, ἀναίρεσις δὲν ἐπέρχεται ἢ ὡς πρὸς τὴν ἐπίδικασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, διότι ἡ μὴ νόμιμος παράστασις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν προβλέπεται ὡς περιπτώσις ἐπιφέρουσα τὴν ἀναίρεσιν. Α. Π. 93 τοῦ 1898. Ἐπίσης δὲν παράγεται λόγος ἀναίρεσεως ὡς πρὸς τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν, ἐάν ὁ παθὼν δὲν ἰδικαιοῦτο δι' ἄλλον λόγον νὰ παραστῇ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων. Α. Π. ποιν. 215 τοῦ 1898. Ἐπίσης ἐάν ἀκύρως ἐνηργήθῃ ἐνηργήθῃ ἡ προδικασία. Α. Π. ποιν. 129 τοῦ 1894. Ἐπίσης ἐάν ἐξητάσθησαν μάρτυρες τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος μὴ

γνωστοποιηθέντες τῷ κατηγορουμένῳ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἐνθ' οὗτος δὲν εἶχε νόμιμον δικαίωμα παραστάσεως εἰς τὴν δίκην διὰ τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ ἀπειθήσεις, διότι ἡ πλημμελής παράστασις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν ἐπηρεάζει πρὸς ἀναίρεσιν τὸ ποινικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως, καθ' ὅσον ἄλλως ἡ ποινικὴ δίκη ἤθελεν ἐξαρθῆσαι ἐκ τῶν διαθέσεων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, δυναμένου νὰ παραιτῇται τὴν ἀγωγὴν του κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης ἢ ἄκυρος οὖσα ἡ τῆς νεκροφίας ἰατρικὴ ἔκθεσις δὲν ἐπιφέρει, ἀναγνωσθεῖσα, τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἅτε μὴ ἀπαγορευομένη ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρώσεως τῆς διαδικασίας. Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 1899. — Καὶ ἄκυρος οὖσα ἡ τῆς νεκροφίας ἰατρικὴ ἔκθεσις δὲν ἐπιφέρει, ἀναγνωσθεῖσα, τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἅτε μὴ ἀπαγορευομένη ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρώσεως τῆς διαδικασίας. Α. Π. ποιν. 54 τοῦ 1897, 137 τοῦ 1898, 35 τοῦ 1899. — Μεταξὺ τῶν λόγων τῆς ἀναίρεσεως δὲν ἀπαριθμεῖται καὶ ἡ μὴ ὀρκισις τῶν ἐμπειροτεχνῶν, δὲν δύνανται δ' οὗτοι νὰ θεωρηθῶσι μάρτυρες, διότι ὁ νόμος διακρίνει μεταξὺ μαρτύρων καὶ ἐμπειροτεχνῶν, ἅτε τῶν μὲν πρώτων ὀφειλόντων νὰ πληροφορῶσι ζητούμενοι περὶ παντὸς πράγματος, οὐ κατὰ τύχην ἀντελάθοντο, τῶν δὲ δευτέρων κατὰ παραγγελίαν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἀποφαινομένων περὶ τεχνικοῦ ἢ ἐπιστημονικοῦ ζητήματος. Α. Π. ποιν. 261 τοῦ 1902. — Καὶ ἐάν τὸ κοινοποιηθὲν τῷ κατηγορουμένῳ βούλευμα δὲν ἦτο προσηκόντως ἀντιπεφωνημένον, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως κατὰ τὸ ἀρθ. 458 42 τῆς Ποιν. Δικονομίας, τοῦτο μὲν διότι ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναίρεσεως ἡ μὴ τήρησις τῶν προθεσμιῶν κατὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ βουλεύματος καὶ τῆς πρὸς ἐμφάνισιν κλήσεως αὐτοῦ, τοῦτο δὲ διότι, ἂν τὸ κοινοποιηθὲν ἀντίγραφον τοῦ βουλεύματος εἶχεν ἀκυρότητα τινα ὡς πρὸς τὸ ἀντιπεφωνημένον ἢ μὴ αὐτοῦ, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἔλλειψιν κοινοποιήσεως τοῦ βουλεύματος, ἀλλὰ παράβασιν τῆς περὶ κεκυρωμένων ἀντιγράφου διατάξεως, δυναμένην νὰ προβληθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων. Α. Π. ποιν. 18 τοῦ 1903 (Ἀμφίβολος ἡ ὁρθότης τῆς ἀποφάσεως).

Ποιν. Δικ. ἀρθ. 477.

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθ. 11 ἐδ. 6' τοῦ ΧΜΖ' νόμου τοῦ 1877 ὁ Ἀρείος Πάγος δικάζει ἐν ὁλομέλειᾳ καὶ ὅταν δικάζη ἀναίρεσιν ἐνεκεν ὑπερβάσεως τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας κατὰ τὰ ἐδάφια 1 καὶ 2 τοῦ ἀρθ. 477 τῆς ποιν. Δικον. Ὅθεν ἡ ὁλομέλεια εἶναι ἀρμοδία νὰ δικάσῃ οὐγὶ περὶ πάσης ὑπερβάσεως καθηκόντων, ἀλλὰ μόνον περὶ τῆς ὑπερβάσεως καθηκόντων ἐξ ἀρμοδιότητος προσερχομένης ἢ περὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων γενουμένης ὑπὸ διοικητικῶν ἀρχῶν, ἐάν αὗται ἐν γενικαῖς ἀστυνομικαῖς διατάξεσι ἠπέλιθσαν ποινὰς περὶ ἀντικειμένων ἀσυγχωρήτων καὶ μὴ ὑπαγομένων εἰς τὰ καθήκοντά των ἢ ἠπέλιθσαν ἀσυγχωρήτους ποινὰς περὶ συγχωρητῶν ἀντικειμένων. Α. Π. ποιν. 59 τοῦ 1897. — Δηλονότι ἡ ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶχε ἀρμοδιότητα πρὸς ἐκδίκασιν αἰτήσεων ἀναίρεσεως δι' ὑπέρβασιν καθήκοντος ἐξ ἀναρμοδιότητος, ἥτοι ἐάν δικαστήριόν τι

παρενείρη ἑαυτὴ εἰς διοικητικά καὶ νομοθετικά καθήκοντα ἢ εἰς τὰ τῶν στρατοδικεῖων καὶ ναυτοδικεῖων. Α. Π. ποιν. 2 καὶ 197 τοῦ 1898 (Ὁλομελείας), ποιν. 150 τοῦ 1902 (Ὁλομελείας).

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 479.

Ν. Ἀπόφασιν ποινικὴν κατ' ὃν νόμος τὴν κατ' οὐσίαν τῆς δίκης ἐκδοθεῖσαν, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τε τῶν ἄρθρων 352 καὶ ἐπομένων, ἐν οἷς ῥητῶς γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐνδίκων μέσων κατ' ὁριστικῶν τῆς οὐσίας ἀποφάσεων, καὶ τῶν ἄρθρων 480 καὶ 489, ὧν τὸ μὲν ἀναφέρει περὶ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, τὸ δὲ περὶ τοῦ ὅτι ὁ εἰς φυλάκισιν καταδικασθεὶς καὶ τὴν ἀναίρεσιν αἰτούμενος χρῆζαι ἀποδεικτικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὕρεται ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ προτέτι ἐκ τῶν ἄρθ. 420 καὶ 372 ἐφαρμοζομένων οὐ μόνον εἰς τὰς τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 78 § 2. Κατὰ ταῦτα ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ παρεπιπτόντων ζητημάτων ἐκδοθεισῶν, δὲν συγχωρεῖται ἢ συνάμα τῇ αἵτησιν ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 49 τοῦ 1897. — Κατὰ τὸ ἄρθ. 479 αἵτησις ἀνακρίσεως δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατὰ ἀνεκκλήτου καὶ τελεσιδικαυ ποινικῆς ἀποφάσεως, δηλονότι κατ' ἀποφάσεως ἀπαγγελαύτης ποινῆς ἢ ἀθωωτικῆς ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 480 προβλεπομέναις περιπτώσεσι. Ἀλλ' ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε μόνον ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, μὴ οὐσα καταδικαστικὴ ἢ ἀθωωτικὴ, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 128 τοῦ 1898, 2 τοῦ 1899. Ἐπίσης ἀπόφασις, ἀπορρίψασα ἁπλῶς τὴν ἔνστασιν τῆς παραγραφῆς τοῦ κατηγορουμένου· ἀλλὰ μὴ ἀποφνημαμένη ὁριστικῶς περὶ τῆς οὐσίας τῆς υποθέσεως. Α. Π. ποιν. 180 τοῦ 1895. Ἐπίσης ἀπόφασις δι' ἧς τὸ δικαστήριον περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κατηγορητηρίου τοῦ Εἰσαγγελέως, οὐδὲν δ' ἀπεφῆντο περὶ τῆς οὐσίας τῆς υποθέσεως. Α. Π. ποιν. 116 τοῦ 1896. Ἐπίσης ἀπόφασις, δι' ἧς ὁ ἕτερος τῶν κατηγορουμένων ἐδικάσθη ἐρήμην, ὅθεν ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον. Α. Π. 162 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 480.

Ν. Ὅσακις τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἠθώασε τὸν κατηγορούμενον, διότι δὲν ἀπεδείχθησαν τὰ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ πρὸς ἀποτελεῖσιν τοῦ ἀποδοθέντος αὐτῷ ἀδικήματος νόμιμα στοιχεῖα, δύναται μὲν ὁ Εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου δυνάμει τοῦ ἄρθ. 481, ὅτε ὅμως ἡ ἀναίρεσις υποβάλλεται εἰς τὴν ὀλομελείαν τοῦ Ἀρείου Πάγου· οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 480. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 1897. — Ὁ δημόσιος κατηγορὸς δὲν δύναται νὰ ἐνασχῆσῃ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναίρεσεως κατ' ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, ὡς μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὸ ἄρθρον 480. Α. Π. ποιν. 73 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 481.

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθ. 359, 406 §2 καὶ 481 τῆς Ποιν. Δικονομίας αἰτήσεις ἀναίρεσεως ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ μόνον ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς. Ἐν δὲ ταῖς πέντε ταύταις ἡμέραις περιλαμβάνεται καὶ ἡ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, συνυπολογιζομένη ἐλόκληρος ἀδιαίρετως καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐντὸς αὐτῆς χρονικοῦ σημείου, καθ' ὃ ἐξεδόθη αὕτη, ἀφ' οὗ δὲν ὀρίζεται ἡ ἐναρξίς ἀπὸ ταιούτου τινὸς κατ' ὅραν ὀρισμένου σημείου. Α. Π. ποιν. 115 τοῦ 1897.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 482.

Ν. Οὐδόλως προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθ. 482, συνδυαζομένου καὶ πρὸς τὸ ἄρθ. 483, ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιηθῇ ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως τοῦ καταδικασθέντος καὶ εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα. Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 1902.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 484.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 361, 457 καὶ 484 τῆς Ποιν. Δικ. καὶ 820 τῆς Πολ. Δικ. συνάγεται ὅτι ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος γίνεται μὲν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ἀλλὰ προσήκον νὰ κοινοποιῇται ἡ τοιαύτη ἐκθεσις πρὸς τὸν ἀναίρεσθήλῃτον κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικ., ἵνα δύναται καὶ οὗτος νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 228 τοῦ 1900.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 485.

Ν. Ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἴτησις δὲν γίνεται δεκτὴ, εἰάν μετ' αὐτὴν ἐδραπέτευσεν ἐκ τῶν φυλακῶν, ἐν αἷς ἐκρατεῖτο, διότι διὰ τῆς δραπέτευσσεως καταδῆλοῖ ὅτι στερεῖται τῆς ἀπαιτουμένης εὐπειθείας πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Α. Π. ποιν. 242 τοῦ 1898. — Αἱ τοῦ ἄρθ. 485 διατάξεις ὡς γενικαὶ ἐφαρμοστέαι τυγχάνουσι καὶ ἐπὶ βουλευμάτων, διότι ἐπὶ πάσης ἀποφάσεως διαταττούσης περιορισμὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ὅποια καὶ τὰ ἐπὶ κακουργήματι παραπέμποντα βουλευματα, ἀπαιτεῖται ἀπόδειξις ὅτι ὁ προφυλακισθεὶς εὕρεται ἐν τῇ φυλακῇ ἐξαιτούμενος τὴν ἀναίρεσιν, ἵνα γίνῃ αὕτη δεκτὴ. Α. Π. ποιν. 75 τοῦ 1897, 13 καὶ 14 τοῦ 1898.

Ποιν. Δικ. ἄρθ. 549.

Ν. Τοῦ ἄρθ. 549 ὀρίζοντος ὅτι παραγράφονται αἱ ἀνεκτέλεστοι ποινικαὶ ἀποφάσεις μετὰ παρέλευσιν ὀρισμένων ἐτῶν ἀρ' ἧς καταστῶσι τελεσιδικιοὶ, ἔπεται ὅτι ἡ παραγραφὴ αὕτη ἄρχεται μόνον ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῶν ἀποφάσεων, ἧτις ἐπέρχεται εἴτε διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ τεταγμένου χρόνου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων, εἴς τ' αὐταὶ ὑπόκεινται, εἴτε δι' ἀπορρίψεως αὐτῶν. Α. Π. ποιν. 130 τοῦ 1902.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Περιλαμβάνον τὴν σχετικὴν πρὸς τὸν Ποινικὸν Νόμον
νεωτέραν νομολογίαν.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 22.

Ν. Τὸ ἄρθρον 22 δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰς δυνάμει τῶν νόμων ΑΥΚ',
,BNE' καὶ ΑΠΖΘ' τιμωρουμένας πράξεις, οἷον πωλήσεως σιγάρων μὴ
προεργομένων ἐκ τῶν ἐργοστασίων τοῦ Δημοσίου κλ., ἅτε μὴ ῥητῶς δι-
ατασσομένης ὑπὸ τῶν Νόμων τούτων τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ
ἄρθ. 22, ὧν δὲν ἐπιτρέπεται ἐξ ἀνυπολόγιστης ἐφαρμογῆς προκειμένου περὶ
ποινικῶν διατάξεων. Α. Π. ποιν. 127 τοῦ 1898.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 24.

Ν. Ὅσακις δικαστικὸς κλητὴρ συνήγγησε μὲν εἰς ἀξιοποιῶν προ-
ῶν, ἀλλ' οὐχὶ ὡς δικαστικὸς κλητὴρ, ὡς φέρ' εἴπειν ὑπέγραψεν ὡς μάρ-
τυς εἰς ἐκθεσιν παρανόμου κατασχέσεως, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἄρθ. 24
τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Α. Π. ποιν. 5 τοῦ 1897.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 47.

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθ. 47 τοῦ Ποιν. Νόμου ὡς ἀπόπειρα ὠρισμένου κα-
κουργήματος ἢ πλημμελήματος λογίζεται ἡ ἐπιχειρήσις πράξεων περι-
χουσῶν ἀρχὴν τοῦλάχιστον ἐκτελέσεως αὐτοῦ, ἣν ἀναμφιδόλως δὲν δύνα-
ται νὰ θεωρηθῇ ἀποτελοῦσα ἡ ἀπλὴ εἰσοδὸς τινος εἰς τὴν οἰκίαν ἄλλου,
ἔστω καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 245 τοῦ 1902.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 57.

Ν. Ὅταν ἀδικημὰ τι τελεσθῇ μετὰ προηγουμένην σύστασιν δύο ἢ
πλείονων πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, πάντες οἱ ὁπωσδήποτε συνεργήσαντες ἢ
καὶ ἀπλῶς παρευρεθέντες κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τιμωροῦνται ὡς αὐτουργοί.
Τῆς τοιαύτης ὁμῶς συστάσεως ἀπαραίτητοι ὄροι κατὰ τὸ 57 ἄρθ. τοῦ
Ποινικοῦ Νόμου εἶναι πρῶτον κοινὸν συμφέρον τῶν συστασιωτῶν, δεύτε-
ρον κοινὴ αὐτῶν ἀπόφασις πρὸς ἐκτέλεσιν ὠρισμένης ἀξιοποιῶν πράξεως,
καὶ τρίτον συνομολογήσις ἐπὶ τῇ σκοπῇ τούτῳ ἀμοιβαίως συνδρομῆς·
ἐὰν δὲ οἱ ὄροι οὗτοι ἢ τις αὐτῶν ἐλλείπῃ, ἢ ὑπὸ πολλῶν διάπραξις ἀξιο-
ποιῶν πράξεως αὕτη φέρει τὰ τοῦ ἄρθ. 57 ἀποτελέσματα, καθ' ἃ τιμω-
ροῦνται ὡς αὐτουργοί διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένης πλήρους ποινῆς
εἰ οἷονδ' ὅποτε λαβόντες μέρος εἰς τὴν πράξιν. Α. Π. ποιν. 231 καὶ 264
τοῦ 1898.—Τὸ περὶ συστάσεως ἄρθ. 57 τοῦ Ποιν. Νόμου ὡς γενικὴ διά-
ταξις χωρεῖ καὶ ἐπὶ τῆς εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς τελουμένης ἀνθρωπο-

κτονίας, ἄτε μὴ οὕσης ἀδυνάτου νόμου οὐδ' ἀσυμβιβάστου τῆς ἐν ταιαύτῃ καταστάσει συναποφάσεως. Α. Π. ποιν. 218 τοῦ 1899.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 71.

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθ. 71 τοῦ Ποιν. Νόμου ὃ μὴ δυνάμενος μὲν νὰ θεωρηθῇ ὡς αὐτουργός, συνεργήσας ὅμως ἐν γνώσει καὶ ἐπιτηδῆς εἰς τὸ ὑπ' ἄλλου διαπραχθάν ἀδικήμα, τιμωρεῖται ὡς συνεργός· αἱ δὲ διαφόροι περιπτώσεις, αἱ ἐν τῷ ἄρθ. 72 καθοριζόμεναι, ἐνδεικτικαὶ οὐσαι πρὸς ἐπίσηγῃσιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δυνατόν νὰ τελεσθῇ ἡ συνέργημα, ἡ ἐν τῷ ἄρθ. 71 ὁρισθεῖσα, δὲν ἐπιφέρουσι τὴν ἀτιμωρησίαν, εἰάν τις αὐτῶν δεκτὴ γενομένη ᾖ, καὶ ἀτελής ᾖ παρηλλαγμένη, ἀποῦ συντρέχουσιν οἱ ὅροι τοῦ ἄρθ. 71. Α. Π. ποιν. 144 τοῦ 1902.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 72.

Ν. Τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν κηρύξαντος ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ παραβάσει τῶν περὶ συνεργίας διατάξεων χωρὶς νὰ βεβαιουται διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ καὶ τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος ὅτι ἐνῆργησεν ἐν γνώσει τῆς κλοπιμαίας ιδιότητος τῶν ἀποκρυβέντων πραγμάτων, ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἐπὶ ἐσφαλμένη ἐρμηνείᾳ καὶ ψευδεῖ ἐφαρμογῇ τοῦ ποιν. νόμου. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 1903.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 86.

Ν. Τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐν ἄρθρῳ 86 μὴ ὀρίζοντος τὰ αἷτια τὰ παράγοντα τὴν ἀνάιτιον σύγχυσιν τῶν κρίσεων καὶ τοῦ νοῦ, δὲν ἀποκλείεται καὶ ἡ ἐκ φιλοχρηματίας ἀνάιτιος τῶν κρίσεων σύγχυσις, ἥτις δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐκ προμελέτης φόνου. Α. Π. 177 τοῦ 1898.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 109.

Ν. Τὸ ἄρθρον 109 ἐπὶ συρρόσῃ πράξεων προσδιορίζει τὸ μέτρον τῆς ποινῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς βαρυτέρας πράξεως ὅθεν ἀποφασίς δικαστηρίου πλημμελειοδικῶν, δι' ἧς, ἐνῷ διὰ τῆς βαρυτάτης τῶν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου τελεσθεισῶν ἐγκληματικῶν πράξεων, ἦτοι τὴν ἐξυβρίσιν, τὰς αἰκίας καὶ τὸ ἀπρομελέτητον τραῦμα, ὃ ἀνίστατος ὅρος τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς εἶναι ἡ τῶν ἐξ μηνῶν κατὰ τὸ ἄρθ. 24 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 308 § 4 τοῦ ποιν. νόμου, κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενον εἰς φυλάκισιν ὀκτῶ μηνῶν. Α. Π. ποιν. 85 τοῦ 1897. — Τὸ ἄρθρον 109 παραλειφθὲν εἰς τὴν κατ' ἰδίαν ἐκάστης ἀξιοποίνου πράξεως ἐκδίκασιν καὶ ἀπόφασιν, οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος ὅπως μὴ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἵνα μὴ ὑποχρεωθῇ ὁ καταδικασθεὶς νὰ ἐκτελέσῃ παρά τὴν διατάξιν ταύτην πάσας τὰς ἐπιβληθείσας αὐτῷ ἰδιαιτέρας ποινὰς ἀλληλοδιαδόχως καὶ χωρὶς ἐκάστην, διότι ἐναντία ἐρμηνεία ἀντίκειται εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, προτιθέμενου τὴν τιμώρησιν τοῦ εἰς πολλὰς ἀξιο-

ποιήνους πράξεις υποπεσόντες καὶ τὴν δεινότεραν μόνον, τὴν βαρύτεραν τιμωρουμένην, σὺν ἐπιτάσει μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὅριου αὐτῆς· οὗτος ὅμως ὁ σκοπὸς ἐν ἐναντίᾳ ἐκδογῇ ἐντελῶς ματαιοῦται ἐξ ἑλλείψεων τῆς κατηγορίας ἢ τῆς υπερασπίσεως διὰ τῆς μὴ υποβολῆς σχετικῆς προτάσεως, αἵτινες ἑλλείψεις κατ' οὐδένα λόγον δύνανται νὰ καλυφθῶσιν, ὡς ἀντιβαίνουσαι εἰς τὴν ῥητὴν καὶ ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ἀπαιτοῦντος τὴν τῆς βαρύτερας ποινῆς ἐκτέλεσιν μόνον, ἀλλ' οὕτω τούτων ἔχοντων, δὲν εἶναι λογικὸν νὰ ἀπαγορευῇται εἰς τὸ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐφαρμόζον τὴν διάταξιν ταύτην δικαστήριον νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὴν ἐξ ἀλοκλήρου, ἐκτελοῦν ὅ,τι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἡδύνατο καὶ παρελείφθῃ, ἥτοι νὰ ἐπιτείνῃ κατὰ τι ἐντὸς τῶν νομίμων αὐτῆς ὁρίων τὴν ἐπιβληθεῖσαν βαρύτεραν ποινὴν, συγχωνεύον τὰς μικροτέρας εἰς τὴν μείζονα καὶ προστιθέν μέρος ἐξ αὐτῶν εἰς ἐκείνην κατὰ τὴν ἴδιαν του κρίσιν, ἐκτιμῶν αὐτὰ τὰς περιστάσεις· διότι, ἀφοῦ δικαιοῦται καὶ ὀφείλει νὰ συγχωνεύῃ αὐτάς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, εὐλόγως δικαιοῦται καὶ ὀφείλει καὶ νὰ ἐπιτείνῃ τὴν μείζονα, πρὸς ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθ. 109· οὐδὲ ἀντιβαίνει ἡ τοιαύτη ἐνέργεια εἰς τὸ δεδικασμένον, διότι τοιοῦτον εἶναι ἡ καταδίκη εἰς διαφόρους ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων ποινάς, τὸ δὲ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνεργεῖν δικαστήριον δὲν βλάπτει τὸ δεδικασμένον τοῦτο, ἀλλ' ἀποφαίνεται πόση ἐξ ἐκάστης ποινῆς εἶναι ἐκτελεστέα ἐντὸς πάντοτε πᾶν τελεσιδικίως ἐπιβληθεῖσων ποινῶν ἀλλ', ἐπὶ ἑλαττον ἐν ὧν ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος. Α. Π. ποιν. 127 τοῦ 1897. — Ἐάν ὁρθῶς μὲν τὸ δικαστήριον διέταξε τὴν συγχώνευσιν τῶν ἑτέρων ποινῶν εἰς τὴν βαρύτεραν, ἥτις εἶχεν ἐπιβληθῇ εἰς τὸν καταδικασθέντα διὰ τὴν βαρύτερον τιμωρουμένην πράξιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐφαρμόζοντος δὲν ἐπέτεινεν αὐτὴν λόγῳ τῶν ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων, ὥς ἀπετέλουν αἱ λοιπαὶ πράξεις τοῦ αὐτοῦ καταδίκου, ὧν ἕνεκα ὤφειλεν ἡ ἀπόφασις νὰ ἐπιτείνῃ τὴν ποινὴν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἡ ἀπόφασις τυγχάνει ἀναιρετέα. Α. Π. ποιν. 48 τοῦ 1897. — Ἴνα ἐφαρμοσθῇ τὸ ἀρθ. 109, ἀπαιτεῖται ὁ καταδικασθεὶς διὰ πλείονας πράξεις νὰ ἐξέτελεσεν αὐτάς πρὸ πάσης διὰ τινὰ ἐξ αὐτῶν καταδίκης, διότι μόνον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐπιβληθείσης καὶ ἐπιβλητέας ποινῆς, ὧν τὴν συσώρευσιν ἀπαγορεύει ἡ εἰρημένη τοῦ νόμου διάταξις, ἐνῷ ὅταν ἐπῆλθεν ἡδὴ διὰ μίαν ἐξ αὐτῶν καταδίκην καὶ μετὰ τὴν καταδίκην ταύτην ἐξετελέσθη ἄλλη πρᾶξις, δι' ἣν ἐπιβάλλεται ἰδιαίτερα ποινὴ, δὲν πρόκειται περὶ συσσωρεύσεως ποινῶν, ἀλλὰ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοτελῶν καὶ ἀσχέτων ἀλλήλαις ποινῶν, αἵτινες δύνανται συναντῶμεναι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, νὰ συναποτεθῶσιν, αὐχὶ δὲ νὰ συγχωνευθῶσιν ἀμφοτέραι εἰς τὴν βαρύτεραν ποινὴν. Α. Π. ποιν. 146 τοῦ 1896, 63 τοῦ 1898. — Τὸ ἀρθρον 109 ἀφορᾷ εἰς συρροὴν ἀξιολογῶν πράξεων πρὸ τῆς τελευταίας καταδίκης καὶ οὐχὶ μετ' αὐτὴν ἐκτελουμένων, καὶ τότε πάλιν οὐχὶ πρὸς ἐπίτασιν, ἥτοι κατὰ προσθήκην ὁλοκλήρου τῆς ὕστερον ἐπιβαλλομένης ποινῆς εἰς τὴν προτέραν, ἀλλ' ὡς ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις εἰς τὴν ἐκ πολλῶν πράξεων βαρύ-

τερον τιμωρουμένην. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 1898. — Τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ὁρίζει ὅτι ὁ ἐνοχος πολλῶν ἀξιοποίνων πράξεων τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πρᾶξιν, εἰς ἣν ἐπιβάλλεται ἡ βαρυτέρα ποινή, τῶν λοιπῶν θεωρουμένων κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν αὐτῆς ὡς ἰδιαίτερων ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων, ἐφαρμόζεται καταδόχῃς μόνον ὡσάκτις πρόκειται περὶ συνεκδικάσεως καὶ τιμωρίας πολλῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου διαπραχθεισῶν ἀξιοποίνων πράξεων ἢ καὶ περὶ τῆς διὰ προσμετρήσεως συνεκτίσεως τῶν ἐπιβληθεισῶν δι' αὐτῆς ποινῶν, ὅτε τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς διὰ τὴν βαρυτέραν πρᾶξιν ἐπιβλητέας ποινῆς, ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὰς λοιπὰς τοιαύτας, ὡς ἰδιαίτερας ἐπιβαρυντικὰς περιστάσεις, καὶ νὰ προσμετρήσῃ ταύτην κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἀναλόγως πρὸς τὴν φύσιν τῆς πράξεως καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ πράξαντος (Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 108), τότε δὲ καὶ μόνον λόγῳ τῶν τοιούτων ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων, δύναται τὸ δικαστήριον καὶ νὰ ἐπιτείνῃ τὴν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ εἰς τὴν βαρυτέραν πρᾶξιν ἐπιβλητέαν ἀνάλογον ποινήν, τοιαύτης δὲ τινος περιπτώσεως μὴ συντρεχούσης οὐδεμίαν μὲν τὸ ἄρθ. 109 ἔχει ἐφαρμογὴν, οὐδεμίαν δὲ καὶ τὸ δικάζον δικαστήριον ἐξουσίαν νὰ ἐπιβάλλῃ ποινήν κατ' ἐπίτασιν. Α. Π. ποιν. 112 τοῦ 1903.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 113.

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθ. 113 ἐπέρχεται τὸ τοῦ ἀνεγκλήτου ἀποτέλεσμα, ὡσάκις ὁ ἀδίκησας αὐθορμητῶς πρὶν ἢ ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν καθ' ὅσονδήποτε τρόπον κατέστησε τὸ ἀδίκημα πάντῃ ἀπρακτον. Ὅθεν δὲν καθίσταται ἀτιμώρητος ὁ μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, ἀφοῦ εἶδεν ἐπικειμένην τιμωρίαν, ὑπόγραφας συμβόλαιον ἀναγνωριστικὸν τοῦ χρέους, ὃ ἀπέδλεπον αἱ πλασταὶ ἀποδείξεις. Α. Π. ποιν. 9 τοῦ 1897. — Τὸ ἄρθρον 113 ἀφορᾷ εἰς μόνὰ τὰ ἀδικήματα, δι' ὧν τὴν τέλεισιν ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ὀρισμένον τι ἀποτέλεσμα, τοιοῦτον ὅμως δὲν εἶναι τὸ ἀδίκημα τῆς ἐξαφανίσεως ἐγγράφων, δι' ὃ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὀρισμένον ἀποτέλεσμα, ἥτοι τὴν βλάβην ἄλλου (Ποιν. Ν. ἄρθ. 424). Α. Π. ποιν. 222 τοῦ 1899. — Ὅσακις τὸ σκοπούμενον ἀποτέλεσμα διὰ τῆς ἀξιοποίνου πράξεως εἶχε συμβῇ πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος δηλώσῃ ἔμπρακτον μετάνοιαν, δὲν ἀποκλείεται τὸ ἀξιόποινον. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 1902.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 121.

Ν. Τὸ ἄρθ. 121 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου γενικῶς ὁρίζει ὅτι διὰ πάσης νομίμου ἀνακριτικῆς πράξεως διαχόπτεται ἡ παραγραφὴ τῶν ἀδικημάτων. Ἐντεῦθεν ἐπεται ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπέρχεται, εἴτε ἡ ἀνακριτικὴ πρᾶξις ἀποβλέπῃ εἰς πάντας τοὺς ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀδικήματι καταδικασθέντας, εἴτε εἰς τινὰς μόνον ἐκ τούτων. Α. Π. ποιν. 213 τοῦ 1898. — Ἐπὶ τῆς παραγραφῆς τῶν ἀδικημάτων, τῶν προσερχομένων ἐκ παραλείψεως ὀρισμένης τινὸς ὑποχρεώσεως ἢ καθήκοντος ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τοῦ νόμου, ὡσάκις δὲν ὁρίζεται ρητῶς ἡ προθεσμία αὐτῆς, πρέπει νὰ λο-

γίγεται ὡς ἀρξαμένη ἀφ' ἧς στιγμῆς καταπαύση ἡ παράνομος κατάστασις ἡ ἐκ τοιαύτης παραλείψεως πηγάζουσα, καθότι ἐν ὧν διαρκεῖ ἡ τοιαύτη κατάστασις θεωρεῖται ὑπὸ τὸν νόμον τῆς ἀδικήματ. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 1895. — Διακόπτουσαι τὴν παραγραφὴν τοῦ ἀξιοποίνου νόμιμοι ἀνακριτικαὶ πράξεις εἶναι οὐ μόνον αἱ οἰαδιῇ ποτε ἐνέργειαι τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, αἱ ἐπισπεύδουσαι τὴν ἐξακολούθησιν τῆς καταδιώξεως, ἀλλὰ καὶ αἱ προπαρασκευαστικαὶ τῆς ἐκτελέσεως ἡ καὶ βεβαιωτικαὶ αὐτῆς τοιαῦται, ἐν αἷς καὶ ἡ διὰ τῶν ἐπιδοτηρίων τῶν δικαστικῶν κλητῶν βεβαιώσεις τῆς πρὸς κλήτευσιν μαρτύρων ἡ κατηγορουμένων ἀνακριτικῆς παραγγελίας. Ὅθεν, πιστοποιούντος τοῦ κλητῆρος ὑπὸ τὴν ἐπίσημότητά τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκ ταύτης εὐθύνην δυνάμει τοῦ νόμου τὴν τε ὑπαρξίν τῆς πρὸς αὐτὸν παραγγελίας τῆς ἀρμοδίας ἀνακριτικῆς ἀρχῆς πρὸς ἐνέργειαν προφορικῆς κλητεύσεως καὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἐπεταὶ ὅτι καὶ τὸ ἐπιδοτήριον δικ. κλητῆρος, ἐν ᾧ βεβαιοῦται ὅτι κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἀρμοδίου ἀνακριτοῦ ἐκάλυσε διὰ ζωστικῆς μάρτυρα ἡ κατηγορούμενον, ἀποτελεῖ νόμιμον διακοπὴν τῆς παραγραφῆς τοῦ ἀδικήματος πράξιν. Α. Π. ποιν. 198 τοῦ 1902.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 167.

Ν. Τοῦ ἀρθ. 167 τοῦ Ποιν. Νόμ. ὀρίζοντος ὅτι ἡ θρασυτεία κατὰ τῆς ἀρχῆς τιμωρεῖται, ἐὰν οἱ ἐν αὐτῇ κατηγορούμενοι διαταγθέντες ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, δὲν ὑπακούσωσιν, ἐπεταὶ ὅτι, ἐὰν ἡ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κηρύσσῃ τὸν κατηγορούμενον ἐνοχον τοιαύτης θρασυτείας, χωρὶς νὰ βεβαίῃ τὸ στοιχεῖον τοῦτο τοῦ νόμου, ὅτι δηλαδὴ διαταγθέντες οὗτοι ὑπὸ τῆς ἀρχῆς δὲν ὑπήκουσαν, οὐ ἄνευ ἡ πράξις δὲν ἔχει ἀξιόποινον χαρακτήρα, εἶναι ἀναιρετέα. Α. Π. ποιν. 83 τοῦ 1898.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 169.

Ν. Ἀντίστασις κατὰ στρατιωτῶν ὄντων ὑπηρετῶν τῆς Ἀρχῆς ὑφίστανται κατὰ τὰ ἀρθ. 169 καὶ 170 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅταν διὰ βίας ἡ ἀπειλῶν ἐνθίσταται τις κατ' αὐτῶν, θέλων νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς διατεταγμένων, ὅτε καὶ μόνον ἡ ἀντίστασις αὕτη τιμωρεῖται ὥστε ἀπευθύνετο κατὰ τῆς ἀρχῆς ταύτης. Ὅθεν ἀπόφασις καταδικάζουσα ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρῶν τούτων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπειράθη νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς στρατιώτας νὰ παραλίπωσι πράξιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἀναγομένην, ἥτοι νὰ ἀφοπλίσωσι τοῦτον ἐπ' αὐτοφῶρῳ συλληφθέντα ὡς παρανόμως ὄπλοφοροῦντα, ἐνῷ δὲν βεβαιῶται ἐν ταύτῃ ὅτι οἱ στρατιῶται οὗτοι εἶχαν ἐντολὴν νὰ ἀφοπλίσωσι τοὺς ἄνευ ἀδείας ὄπλοφοροῦντας, εἶναι ἀναιρετέα. Α. Π. ποιν. 34 τοῦ 1897. — Τῆς ἐτυμολογίας τῶν ἐνόρκων μεθόδων βεβαιώσεως ἐν τῷ σχετικῷ περὶ ἐνοχῆς διὰ τὴν πράξιν τῆς ἀντιστάσεως μέρει αὐτῆς ὅτι αἱ ἐπιχειρηθεῖσαι ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τῆς Ἀρχῆς ἐνωμοτάρχου καὶ ἀστυφυλάκων πράξεις ἴσαν μέτρον διατεταγμένον ὑπ' αὐτῆς, ἐλλείπει τὸ ἀναγκ-

καὶ ὅτι τοῦτο στοιχεῖον τῆς κατὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν ἀντιστάσεως, τῆς τοιαύτης δὲ πράξεως μὴ φερούσης οὕτω πάντα τὰ νόμιμα στοιχεῖα τοῦ ἀξιοποῖνου αὐτῆς, ἀναίρετα καθίσταται ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐτοιμότητος ταύτης ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τῶν συνέδρων, ἢ ἐφαρμόσασα τὰ ἀρθ. 169 καὶ 170. Α. Π. ποιν. 38 τοῦ 1903, 55 τοῦ 1903.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 185.

Ν. Δὲν δύναται νὰ ἔχη γενικὴν ἐφαρμογὴν ἡ τοῦ ἀρθ. 185 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐξαιρετικὴ διάταξις, καθ' ἣν οἱ διὰ βίας ἀποδιδράσκοντες φυλακισμένοι καὶ καταδικαζόμενοι διὰ τοῦτο ἀποτίνουσι τὴν ποινὴν ταύτην μετὰ τὴν ἐκτίσιν τῆς δι' ἣν ἦσαν πεφυλακισμένοι, ὡς ἀφορῶσα εἰς τὴν εἰδικὴν ταύτην περίπτωσιν, τὴν ῥητῶς καὶ ἐξαιρετικῶς δι' αὐτὴν ὀριζομένην. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 1898.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 205.

Ν. Ἐκεῖνος, οὗ ἐπὶ τοῦ κτήματος εἶναι ἀπηρτημένος κλώνος δένδρου ἐν γειτονικῇ αὐλῇ πεφυτευμένου, εἰς ἐπέρχεται ἐντεῦθεν βλάβη εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, δικαιούται νὰ ἀποκόψῃ αὐτὸν ἐλοσχερῶς, ἀλλ' ὀφείλει πρῶτον νὰ καλέσῃ τὸν γείτονα αὐτοῦ καὶ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ κλώνου, καί, εἰ μὲν ὁ κύριος τοῦ δένδρου σιωπήσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, δικαιούται ὁ γείτων νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀποκοπὴν τοῦ κλώνου ἢ τοῦ δένδρου. Ἐὰν δὲ θελήσῃ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτόν, ἔχει τότε τὸ γείτων τὸ ἀπαγορευτικὸν παράγγελμα περὶ ἀποκοπῆς δένδρων (interdictum prohibitorium de arboribus caedendis) Ν. 1 § 6 Πανδ. (43. 27). Ὅθεν εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον παραδεχθῇ ὅτι ὁ κατηγορούμενος, ποθὼν νὰ προλάβῃ τὴν δυναμένην νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν συνορευομένην πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ παθόντος οἰκίαν αὐτοῦ βλάβην ἔκ τινων ἐπικρεμαμένων ἐπὶ τῆς στέγης αὐτοῦ κλώνων, προῖβῃ εἰς τὴν ἀποκοπὴν αὐτῶν, χαρακτηρίσῃ οὐχ ἥττον τὴν πράξιν ταύτην ὡς ἀθέμιτον αὐτοδικίαν, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ὤφειλε νὰ ἐπιδιώξῃ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ τὴν περὶ ἀποκοπῆς τῶν κλώνων ἀξίωσιν αὐτοῦ, ἢ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναίρετα, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 205 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἀθέμιτος αὐτοδικία λογίζεται ἡ αὐτογνώμων ἐνέργεια ὑπαρχόντων ἢ ἀντιποιομένων δικαιωμάτων, ὅσαίς δὲν ἐπιτρέπεται αὕτη ὑπὸ ῥητῆς διατάξεως νόμου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ κατηγορούμενος ἐδικαιούτο νὰ καλέσῃ τὸν παθόντα νὰ ἀποκόψῃ τοὺς κλώνους τοῦ δένδρου καί, τούτου τυχὼν ἀρνούμενου, νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀποκοπὴν αὐτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ. Α. Π. ποιν. 133 τοῦ 1897.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 247.

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθ. 247 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἡ κατάχρησις τῆς ὁπωσδήποτε ληρωσέως ὑπογραφῆς τινος πρὸς νόθον ἔγγραφον μὴ ἐκδομένον ὑπ' αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀδικήμα τῆς πλαστογραφίας, διότι διὰ τῆς συμπλήρωσως τῶν ἀνωθεν τῆς ὑπογραφῆς κενῶν μερῶν κατεσκευάσθη ν' ἦεν

ἔγγραφον, μὴ ἐκδιδόμενον ὑπ' ἐκείνου οὐ ἐγένετο κατάχρησις τῆς ὑπογραφῆς. "Ὅθεν ἀποτελεῖ πλαστογραφίαν ἢ πράξις, δι' ἧς οἱ κατηγορούμενοι γινόμενοι κάτοχοι τῆς δολίως ὑφαρπαγείσης γνησίας ὑπογραφῆς ἐτέρου ἔγραψαν ἄνωθεν αὐτῆς χρεωστικὸν ἔγγραφον. Α. Π. ποιν. 51 τοῦ 1895.—"Ετυμηγορία, δι' ἧς οἱ ἔνορκοι ἐδίδξαντο ὅτι αἱ ἀποδείξεις ἀποταμιεύσεως, ὧν ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ κατηγορούμενος, ἴσαν πλασταί, χωρὶς ὅμως νὰ βεβαιώσωσιν ἐνδίκως οὐδὲν τῶν ἀπαιτιζόντων κατὰ τὸ ἀρθ. 247 τοῦ Ποινικοῦ νόμου τὴν πλαστογραφίαν τῶν ἐγγράφων συστατικῶν στοιχείων, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις ἀποφάσεως δικαστηρίου συνόδρων. "Ὅθεν ἂν ἐχρησίμευσεν εἰς ἐκδόσιν τοιαύτης ἀποφάσεως, ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι ἀναιρέτεια, ὃ δὲ "Αρειος Πάγος ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλο δημοιδὲς δικαστήριον, ἵνα ἐκ νέου ἐξετασθῇ ἡ κατηγορία, περὶ ἧς οὐδὲν ὑφίσταται θεδικοσμένον. Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 1900.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 248.

Ν. Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κατονομαζομένων ἐν τῷ ἀρθ. 248 δημοσίων ἐγγράφων, ὧν τὴν πλαστογράφησιν κολάζει ὡς κακούργημα, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ τὸ μητρώον τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐν ᾧ ἐγγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν γινόμενων δεκτῶν ὡς φοιτητῶν καὶ τῶν κηδεμόνων αὐτῶν, διότι τοῦτο οὔτε εἰς τὸ ἐβ. 2 τοῦ ἀρθ. 248, ὃ πραγματεύεται περὶ τῶν ἐγγράφων ἂ δημοσία ἀρχὴ ἐκδίδωσιν ἐκτός τοῦ κύκλου τῆς ἀνατιθεμένης αὐτῇ ἐξουσίας καὶ περὶ ἀντικειμένων ἀναγομένων εἰς αὐτὴν, εὐλόγως δύναται νὰ ὑπαχθῇ, οὔτε εἰς τὸ ἐδ. 4 ὅπερ, ποιοῦμενον μνησίαν περὶ καταλόγων βαπτίσεων, γάμων, θανάτων, ἤτοι περὶ ἐγγράφων πιστοποιούντων τὴν προσωπικὴν κατάστασιν προσώπου τινός, δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ὡς περιλαμβανόν διὰ τῶν λέξεων «καὶ τῶν τοιούτων» καὶ τὰ πανεπιστημιακά μητρώα, δι' ὧν πιστοποιεῖται ἀπλῶς ἡ ιδιότης τινὸς ὡς φοιτητοῦ, ἥτις οὐδὲν ἔχει τὸ κοινὸν πρὸς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. "Ὅθεν ἡ πλαστογράφησις τῶν μητρώων τοῦ πανεπιστημίου ὡς μαρτυρικῶν τῆς ἐγγραφῆς τινος ὡς φοιτητοῦ ὑπάγεται εἰς τὸ πραγματευόμενον περὶ αὐτῶν 249 ἀρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Α. Π. ποιν. 139 τοῦ 1899. — Πιστοποιητικόν, δι' οὗ ὁ εἰδικὸς πάρεδρος καὶ ὁ ἐφημέριος πιστοποιοῦσιν ὅτι ὁ πρὸς πώλησιν βελανιδόκαρπος προσέρχεται ἄλλοθεν ἢ ὅθεν προσέρχεται, ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐν τῷ ἀρθ. 257 τοῦ Ποιν. Νόμου μνημονευομένων ιδιωτικῶν ἐγγράφων, εἰς ἃ περιλαμβάνονται τὰ παντὸς εἶδους μαρτυρικά καὶ πιστοποιητικά ἢ καὶ ἀπλᾶ ἐπιστολαί, ὧν ἡ πλαστογράφησις, ἐάν ἐγένετο ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ὠφεληθῇ ὁ πλαστογραφήσας ἢ ἄλλος ἐξ αὐτῆς ἢ νὰ ζημιωθῇ τις, τιμωρεῖται διὰ τῆς ἐν τῷ ἀρθ. 257 ἀναγραφομένης ποινῆς. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 1902.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 255.

Ν. Ἡ ὑπὸ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν τῇ ἐπισημότητι τῆς ἀρχῆς

αὐτῶν διὰ τῶν ἐγγράφων, ἅπερ ὑπὸ τὴν δημοσίαν αὐτῶν ιδιότητα συντάττουσι, διαπραττομένη ἀλλοίωσις τῆς ἀληθείας διὰ τῆς διαβεβαιώσεως ψευδῶν γεγονότων ὡς ἀληθῶν, ἐν γνώσει ὅτι δὲν εἶναι ἀληθῆ, ἀποτελεῖ τὸ ὑπὸ ἀρθ. 255 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου προνοηθένον ἀδίκημα πλαστογραφίας. Α. Π. ποιν. 97 τοῦ 1895, 144 τοῦ 1899. Ἀλλὰ τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα εἶναι ἀναίρετόν, ἐάν δὲν βεβαίῳ συγχράνῃς ἐν τῷ παραπεμπτικῷ αὐτοῦ, ὅ εἶναι τὸ οὐσιώδες μέρος τῶν βουλευμάτων, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ψευδῆς βεβαίωσις ἐγένετο ἐν γνώσει ὅτι τὰ βεβαιούμενα γεγονότα ἴσαν ψευδῆ, ἐν ᾧ ἡ γνώσις περὶ τοῦ ψευδοῦς αὐτῶν, ἥτοι ἡ δολία τοῦ κατηγορουμένου προαίρεσις, εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος. Α. Π. ποιν. 144 τοῦ 1899.—Ὁ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀθέμιτον ὄφελος καὶ βλάβη τὸ δημόσιον βεβαιώσας ἐν γνώσει ἐπὶ τῇ ἐπιστημότητι τῆς Ἀρχῆς αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐγγράφου, ὃ ὡς Νομάρχης ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν πρὸς ἔκδοσιν χρηματικῶν ἐντάλματος, ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ (οἶον ὅτι ἐδαπάνησεν εκατοντάδας δραχμῶν πρὸς ἀγορὰν ἀρχαιοθηκῶν καὶ διαφόρων ἐπιπλῶν καὶ ἐπισκευῇ αὐτῶν, ἐνῷ οὔτε ἠγόρασεν, οὔτε ἐπισκεύασε τοιαῦτα ἐπιπλά καὶ ἐπομένως οὔτε ἐδαπάνησέ τι), δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔνοχος τοῦ πρεβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 255 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀδικήματος πλαστογραφίας δημοσίων ὑπαλλήλων. Ἡ πρᾶξι αὕτη φέρει τὸν χαρακτήρα ἀπάτης, ἥς ἐγένετο μόνον ἑναρξὶς ἐκτελέσεως, ματαιωθέντος τοῦ ἐπιδιωκόμενου ὑπὸ τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὴν σκοποῦ ἐκ περιστάσεων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. 50 τοῦ 1898.—Ἐὰν δικαστικός κλητὴρ βεβαιώσῃ ψευδῶς ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅπερ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην συντάττει, ὅτι ἐκοινοποίησέ διχογράφον εἰς τὸν παθόντα, τοιχοκολλήσας δὴθεν αὐτὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀθέμιτον ὄφελος ἐπὶ βλάβῃ τοῦ παθόντος, καταδιωκτέος ἐστὶν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθ. 255 τοῦ Ποιν. Νόμου. Α. Π. ποιν. 184 τοῦ 1899.—Τοῦ Δημάρχου ὄντος ἀρμοδίου κατὰ τὸν νόμον (Νόμου ΑΦΚΖ' ἀρθ. 8 καὶ ἐπ., 31, 55, 56 καὶ 56) νὰ πιστοποιῇ τὴν ταυτότητα καὶ τὰς ἄλλας ἐν γένει οἰκογενειακὰς περιστάσεις τῶν στρατευσίων τοῦ δήμου του, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται ἡ κατάταξις ἡ ἡ ἀπαλλαγὴ αὐτῶν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἔπεται ὅτι, ἐάν ὁ δήμαρχος βεβαιώσῃ ἐπὶ τῇ ἐπιστημότητι τῆς Ἀρχῆς του ἐν γνώσει ψευδῆ κατὰ τοῦτο πράγματα, ἐφαρμοστέον εἰς αὐτὸν τὸ ἀρθ. 255 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Α. Π. ποιν. 185 τοῦ 1902.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 265.

Ν. Τὸ ἀδίκημα τῆς ψευδομαρτυρίας δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἡ ἐν γνώσει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἑνόρκος ὑπὸ τοῦ ἐξεταζομένου ἐν τινὶ ποινικῇ δίκῃ κατάθεσις οἰουδήποτε ψευδοῦς γεγονότος, μὴ ἔχοντος σχέσιν πρὸς αὐτὴν ἢ μὴ δυναμένου νὰ ἀσκήσῃ ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροήν, ἀλλὰ μόνον ἡ

ὕπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ψευδῆς ὁμολογίας τοῦ μάρτυρος. Α. Π. ποιν. 269 τοῦ 1900.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 266.

Ν. Συστατικὸν στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος τῆς ψευδορκίας ἐστὶν ἡ εἰς πολιτικὴν διαφορὰν, καθ' ἣν ὁ ὅρκος ἐπάγεται πολιτικὰς ὑποχρεώσεις, ἐν γνῶσει ψευδορκία τοῦ διαδίκου ἢ πραγματογνώμονος ἐπὶ δικαστηρίου. Ὅθεν τότε μόνον δύναται πραγματογνώμων νὰ θεωρηθῇ τιμωρητέος κατὰ τὸ 266 ἄρθ., ὅταν ἡ ψευδορκία αὐτοῦ ὡς πραγματογνώμονος ἀναφέρηται εἰς πολιτικὴν διαφορὰν, ἐκκρεμῇ οὖσαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ ὅταν ἀναφέρηται εἰς συντηρητικὴν ἀπόδειξιν, (ὅπου ἐφαρμαστέον ἐστὶ τὸ ἄρθ. 440 τοῦ Ποιν. Νόμου). Α. Π. ποιν. 220 τοῦ 1898.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 274.

Ν. Τὰ ἄρθρα 274 καὶ ἐπόμενα οὐδεμίαν ποιοῦνται διάκρισιν ἐάν τὰ καθ' οὗ ἡ ἀσελγεία πρόσωπον ᾖναι ἢ ἡτο ἄγγον ἢ διεφθαρμένον τὰ ἥθη, Α. Π. ποιν. 63 τοῦ 1897. — Τοῦ νόμου μὴ ὀρίζοντος τὰς πράξεις, αἵτινες συνιστῶσι τὸ ἀδικήμα τῆς ἀποπειρας τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀποπλανήσεως εἰς ἀσελγείαν, εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀποκαίται νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῶν ἀποτελούντων τοὺς ὅρους τοὺς ἀπαιτούμενους διὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς εἰς ἀσελγείαν ἀποπλανήσεως. Α. Π. ποιν. 55 τοῦ 1899.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 280.

Ν. Ὅριζοντος τοῦ ἄρθ. 280 ὅτι δύνανται νὰ ἀπευθύνωσιν ἐγκλήσιν καὶ οἱ γονεῖς ἢ ἐπιμεληταὶ τοῦ βιασθέντος ἢ ἀποπλανηθέντος, ἐπεται ὅτι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἀδελφοὶ τῆς ὀρφανῆς γονεῖν παθούσης, ὡς προστατεύοντες παθοῦσαν χρῆζουσιν λόγῳ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας ἐπιμελείας, διακαίουνται νὰ ἀπευθύνωσιν ἐγκλήσιν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἐπιμελητῶν. Α. Π. ποιν. 162 τοῦ 1902. — Μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι τιμωρεῖται κατ' ἐγκλήσιν καὶ ὁ βιασμὸς κατὰ ἄρρενας, ἐπεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐγκλήσεως πρὸς καταδίωξιν τοῦ βιάζοντος ἄρρεν. Α. Π. ποιν. 135 τοῦ 1902.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 286.

Ν. Τὸ ἄρθ. 286 ἀπαιτεῖ αἵτησιν καὶ μῆνυσιν τοῦ ὀδρισθέντος, τοιοῦτος δὲ εἶναι καταδήλως ὁ σύζυγος τῆς μοιχαλίδος, οὐδαμῶς δ' εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἡ ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ μοιχοῦ καταγγελία, Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 1889. — Πρόσωπον ἕτερον ἐκτὸς τυγχάνον τοῦ γάμου, ὅστις προσεβλήθη διὰ μοιχείας, δὲν τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 286 εἴτε ἄγαμος εἴτε ἑγγαμνος, μὴ ὑπαρχούσης μηνύσεως συζύγου τούτου, τιμωρεῖται ὅμως δυνάμει τοῦ ἄρθ. 56 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐάν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ᾔθελε παραδεχθῇ συνυπάρχοντας τοὺς ὅρους, ὑπ' οὓς τὸ ἄρθρον τοῦτο θεωρεῖ τὸν ἔνοχον ὡς αὐτοεργὸν τιμωρητέον. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 1889.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 288.

Ν. Ὑποχρεούμενον κατὰ νόμον τοῦ εὐπόρου υἱοῦ εἰς διατροφήν τοῦ ἀπόρου γεννήτορος αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι φανευθέντος τοῦ υἱοῦ του, δικαιούται ὁ πενόμενος γεννήτωρ, ὁ στερηθεὶς τῆς συνδρομῆς. ἢ ἐχορήγει ὁ υἱὸς αὐτός, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ φονέως δι' ἀγωγῆς τὴν προσηκούσων ἀποζημιώσιν. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 1898. Ἀλλὰ δικαιούται καὶ νὰ ἀξιώσῃ τὴν διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ φανευθέντος υἱοῦ δαπάνην· δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ ἐγείρῃ περὶ τῆς δαπάνης ταύτης ἀγωγὴν ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ κληρονόμου, ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ καταβάλῃ τὴν δαπάνην ταύτην. ἵνα ἔχῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἀναζητήσιν αὐτῆς λόγῳ ἀποζημιώσεως παρὰ τοῦ ὑπαίτιου τῆς δαπάνης ταύτης φονέως τοῦ υἱοῦ του. Α. Π. ποιν. 79 τοῦ 1898.

— Ἡ ἐκ προμελέτης ἀποφασισθεῖσα καὶ ἐσκεμμένως ἐκτελεσθεῖσα ἀνθρωποκτονία δὲν εἶναι λογικῶς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν μετρίαν σύγχυσιν τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοῦ τοῦ πράττοντος, δι' ἧς ἐλαττοῦται ἀπλῶς ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ, ἀλλὰ δὲν αποκλείεται παντελῶς καὶ ἐπομένως δὲν ἀφαιρεῖται ἡ ἥρεμία τῆς σκέψεως ἡ ἀποτελοῦσα τὴν προμελέτην. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 1899.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῇ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀνθρωποκτονίας, ἐὰν ὁλθαδὴ διὰ δηλητηρίου ἢ διὰ πνιγμοῦ, ὅπου ἡ αὐτὴ ποινὴ, ἥτοι ἡ τοῦ θανάτου, ἐπιβάλλεται κατ' ὁμοφρονῆσιν τὰς περιστάσεις. Α. Π. ποιν. 114 τοῦ 1899.

— Ἡ ἐκ προμελέτης ἀποφασισθεῖσα καὶ ἐσκεμμένως ἐκτελεσθεῖσα ἀνθρωποκτονία, ἧς τοῦ ἀξιοποίνου στοιχεῖον κατὰ τὸ ἄρθ. 288 τοῦ Ποιν. Νόμου εἶναι ἡ ἐκ προμελέτης ἀπόφασις ἢ καὶ μόνη ἡ ἐσκεμμένη ἐκτέλεσις τῆς πράξεως τῆς ἀνθρωποκτονίας δὲν εἶναι λογικῶς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν μετρίαν σύγχυσιν τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοῦ τοῦ πράττοντος, διότι διὰ ταύτης δὲν στερεῖται ἐντελῶς ὁ πᾶσις τῆς χρήσεως τοῦ αὐτοῦ λογικοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς προσηκούσης ἥρεμιας τῆς σκέψεως ἢ τῆς ἐκτελέσεως, ἧτις ἀποτελεῖ τὴν προμελέτην, ὥστε νὰ αποκλείηται ὁ καταλογισμός, ἀλλὰ στερεῖται μόνον τῆς παντελῶς ἐλευθέρως χρήσεως αὐτοῦ, οὗ ἕνεκα κατὰ τὸ ἄρθ. 87 δὲν μένει ἀτιμώρητος, ἀλλὰ καταγινώσκειται εἰς αὐτὸν μικροτέρα τις παρὰ τὴν ἔννομον ποινὴ. Α. Π. ποιν. 96 τοῦ 1903.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 293.

Ν. Προκειμένου περὶ ἀναρέσεως, ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 293 τοῦ Ποιν. Νόμου προβλεπομένης, περιττὸν μὲν εἶναι νὰ προβαίνωσιν οἱ ἑνορκοὶ εἰς ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐλαφρυντικῆς περιπτώσεως αὐτοῦ, ὅταν ἀποφαίνωνται ἀρνητικῶς ἐπὶ τῆς πρώτης, ὅλλ' ἐὰν τυχὸν προδῶσι καὶ εἶναι ἡ ἀπόφασις αὐτῶν ἐπίσης ἀρνητικὴ, οὐδεμία ἐντεῦθεν ἀοριστία ἢ ἀσάφεια ἐπιέρχεται εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν, παραδεχόμενων οὕτω τῶν ἐνόρκων ὅτι οὐδεμία οὐδενὸς εἶδους ἐρήθιας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀναιρεθέντος πρὸς τὴν ἀναρέτην. Α. Π. ποιν. 218 τοῦ 1902.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 300.

Τοῦ ἄρθ. 300 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου ὁρίζοντος ὅτι, ἐάν ἡ ἀνθρωποκτονία πράχθῃ ἐξ ὑπαίτιου ὑπερβάσεως τῶν ὄρων τῆς νομίμου ἀμύνης, τιμωρεῖται ὡς πλημμελήμα διὰ φυλακίσεως τὸ πολὺ ἐνὸς ἔτους, ἐπεὶ ὅτι, κηρυχθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἐνόχου ὅτι διέπραξεν ἀπόπειραν ἀναιρέσεως ἐν ὑπαίτιῳ ὑπερβάσει τῶν ὁρίων τῆς ἀμύνης, ἀπόπειραν δηλονότι τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου κολαζομένου πλημμελήματος, νομίμως ἡδυνάτο νὰ ἐπιβληθῇ κατ' αὐτοῦ φυλάκισις ἐνδεκα μηνῶν καὶ εἰκοσι πέντε ἡμερῶν, τῆς τετελεσμένης πράξεως δυναμένης νὰ τιμωρηθῇ μέχρις ἐνι-
 αυσίας φυλακίσεως, διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 50 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἡ ἀπόπειρα πλημμελήματος, ἐάν δὲν διατύπηται ἄλλο τι ἐν εἰδικαῖς περιπτώσεσι, τιμωρεῖται δι' ἡλαττωμένης ποινῆς, ἀλλ' οὐχὶ κατωτέρω τοῦ ἡμίσεως ἐκείνης, ἥτις ἤθελε καταγνωσθῇ εἰς τὴν τετελεσμένην πράξιν. Α. Π. ποιν. 14 τοῦ 1900.— Τραυματισθέντος τοῦ παθόντος ἐκ τῆς συγκρούσεως καὶ ἐκ τούτου ἀποθανόντος μετ' ὀλίγον, ἐφαρμόζεται τὸ 300 ἄρθ. καὶ οὐχὶ τὸ 310, ὃ τιμωρεῖ τὸν ἐξ ἀμελείας πληγώσαντά τινα ἢ βλάψαντα τὴν υἰγιάν, ἐάν ἐντεῦθεν δὲν ἐπῆλθε θάνατος. Α. Π. ποιν. 138 τοῦ 1898.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 305.

Ν. Συστάσεως μεταξὺ δύο ἢ πλείονων χωρούσης πρὸς ἐκτέλεσιν οἰου-
 δήποτε πλημμελήματος ἢ κακούργηματος κατὰ τὸ ἄρθ. 57 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅποτε συντρέξωσιν οἱ ἀπαιτούμενοι ὅροι, ἦτοι κοινὴν συμφέρον τῶν συστασιωτῶν, κοινὴ ἀπόφασις πρὸς ἐκτέλεσιν ὁρισμένου ἀδικήματος καὶ συναμολόγησις πρὸς τοῦτο ἀμοιβαίως συνδρομῆς, ὅποτε πᾶς μετασχὼν τῆς ἐγκληματικῆς ταύτης συμφωνίας ἢ καὶ μετέπειτα προχωρήσας εἰς αὐτὴν τιμωρεῖται ὡς αὐτουργός, ἀπ' ἐξέως πρὸς τὴν ἐνέργειαν ἣν κατέβα-
 λεν ἢ ἡδυνάτο νὰ καταβάλῃ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος, ἐπεὶ ὅτι καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀμβλώσεως δύναται νὰ χωρήσῃ σύστασις μεταξὺ τῆς κυφορούσης καὶ ἄλλων προσώπων, ἀποῦ τὰ πρόσ-
 ωπα ταῦτα καὶ καθ' ἑαυτὰ δύναται καὶ ἀκούσης τῆς κυφορούσης νὰ διαπράξωσι τὸ ἀδικήμα τοῦτο, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 305 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐκ τοῦ ὅτι δέ, καθὰ τὸ ἄρθ. 303 ὁρίζει, δύναται νὰ συμ-
 πράξῃ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀμβλώσεως καὶ ἕτερος εἴτε ὡς συναυτουργός ὑποστηρίξων τὴν κυρίαν πράξιν διὰ τῆς ἐαυτοῦ συνδρομῆς κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθ. 56, εἴτε ὡς ἀπλοῦς συνεργός, δὲν ἐπεὶ ὅτι ἀποκλείεται ἡ σύ-
 στασις, ὡσάκις ὑφίστανται οἱ ἀπαιτούμενοι ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 57 ὅροι αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 248 τοῦ 1899.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 307.

Ν. Ἵνα ἐπιβληθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθ. 307 προνοουμένη ποινὴ, ἀπαιτεῖται πρὸς τὴν βεβαιώσει ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὅτι ἡ ἐκ τοῦ τραύμα-
 τος προελθοῦσα νόσος ἢ ἀνικανότης διήρκεσεν ὑπὲρ τὰς 30-ἡμέρας, οὐχὶ

δὲ καὶ ὑπὲρ τοὺς 3 μῆνας, καὶ ἡ βεβαίως προσέτι τοῦ ἀναγκαιοῦ στοι-
χίου ὅτι τὸ διάστημα τοῦτο δὲν παρήλθε μόνον ἐξ αἰτιῶν μὴ δυναμένων
νὰ καταλογισθῶσιν εἰς τὸν πράξαντα. Α. Π. ποιν. 105 τοῦ 1894.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 309.

Ν. Κηρυχθέντος τοῦ κατηγορουμένου δι' ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων
ἐνόχου ἀπρομελετήτου θανατηφόρου τραύματος, ἀφοῦ προηγουμένης ἡρε-
θίσθη ὑπὸ τοῦ παθόντος διὰ χαλεπῶν ὀνειδισμῶν, ἐφαρμοστέον τὴν δευ-
τέραν διάταξιν τοῦ ἐδαφίου 1 τοῦ ἄρθ. 309 καὶ ἐπιβλητέον ἐπομένως ποι-
νὴν φυλακίσεως ἐντός τοῦ νομίμου μέτρου ἀπὸ ἐνὸς ἔως δύο ἐτῶν. "Ο-
θεν ἀναρετέα τυγγάνει ἀπόφασις, δι' ἧς κατεδικάσθη οὗτος εἰς ποινὴν
δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν, ἥτοι ἐπὶ πλέον παρανόμως ἡμισυ ἔτος. Α. Π.
ποιν. 3 τοῦ 1898.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 331.

Ν. Κηρυχθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἐνόχου μόνον διότι συνήρχησεν
εἰς τὴν ὑπὸ ἄλλων ἐκτελεσθεῖσαν πράξιν τῆς πρὸς σκοπὸν γάμου γενομέ-
νης ἐκουσίας ἀπαγωγῆς τῆς παθούσης, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν γεγνημένον
βιασμόν αὐτῆς, χωρὶς ἐν ταύτῃ νὰ βεβαιουται διὰ τῆς ἐτυμηγορίας καὶ
ὅτι ὁ ἐπιδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν αὐτουργῶν σκοπὸς τοῦ γάμου τῆς παθούσης
ἐξεπληρώθη, συνεργήσαντος ἐπομένως τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὴν κυ-
ρίαν ποᾶξιν τῆς ἀπαγωγῆς, τιμωρουμένης ὡς πλημμελήματος ὑπὸ τοῦ
ἄρθ. 331 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου διὰ ποινῆς μὴ ὑπερβαίνουσας τὰ δύο
ἔτη, ἐλαττωμένης κατὰ τὸ ἄρθ. 71 καὶ ὁ μέτρον ὥρισαν τὰ ἄρθρα 49
καὶ 50, ὧν κατὰ τὸ τελευταῖον ἡ ἀπόπειρα πλημμελήματος τιμωρεῖται
δι' ἡλαττωμένης ποινῆς οὐχὶ κατωτέρας τοῦ ἡμίσεως ἐκείνης, ἥτις ἦτολε
καταγινωσθῆ εἰς τὴν τετελεσμένην πράξιν, ἔδει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὸν
ποινὴ ἐλάσσων τῶν δύο ἐτῶν· ἐπιβληθείσης δὲ τυχόν ἀνωτέρας ποινῆς, ὁ
"Αρειος Πάγος, ἀναιρουμένης τῆς ἀπαράσεως, ὁρεῖλει νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτὸς
ἐφαρμοζὼν ὀρθῶς τὸν νόμον τὴν ἀνάλογον εἰς τὴν πράξιν αὐτοῦ ποινὴν.
Α. Π. ποιν. 32 τοῦ 1899.—"Εκ τοῦ ὅτι πρὸς τέλοςιν τῆς ἀπαγωγῆς εἴ-
ναι ἀπαραίτητος ἡ σύμπραξις τοῦ τε ἀπαγωγέως καὶ τοῦ ἐκουσίως ἀπα-
χθέντος οὐδαμῶς ἔπεται ὅτι ἡ ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει ποινικὴ καταδίωξις
πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἀπευθύνηται κατ' ἀμφοτέρων καὶ ὅτι ἡ κατὰ
τοῦ ἐτέρου μόνον ἀπευθυνομένη κατηγορία δὲν εἶναι νόμιμος, διότι εἴ
οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως συνάγεται τοιοῦτό τι. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ
1898.—Καὶ ἐπὶ βίαιας ἀπαγωγῆς εἶναι δυνατὴ ἀπόπειρα, ἐκτιμωμένην
τῶν περιστάσεων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν ἀποκλείει ταύ-
την ῥητῶς ἢ σιωπηλῶς. Α. Π. ποιν. 240 τοῦ 1900.—"Απόφασις κατὰ
δικαστικὴν, στηριχθεῖσα εἰς ἐτυμηγορίαν, ἀποφαινομένην ὅτι διὰ τῆς ἐπὶ
τοῦ παθόντος ἀσελείας δὲν ἐβλάθη ἡ ὑγεία αὐτοῦ καὶ ἐν ταύτῃ ἔτι διὰ
τῆς ἀποπλανήσεως εἰς ἀσέλειαν μετεδόθη τῷ παθόντι ὑπὸ τοῦ κατηγο-
ρουμένου μολυσματικὴ νόσος, ἀντιφατικὴν δηλονότι καταδόχως ἐτυμηγο-

ρίαν, διότι ἢ μὴ βλάβῃ τῆς ὑγείας ἀποκλείει τὴν μετάδοσιν μολυσματικῆς νόσου, εἶναι ἀναιρετέα. Α. Π. ποιν. 243 τοῦ 1900.—'Απόφαισις τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν μὴ περιλαβοῦσα ἐν τῇ διατακτικῇ καὶ τὸ στοιχείον τοῦ νόμου, δηλονότι ἐὰν ἡ παθοῦσα ἀπὸ χθονὸς ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἀκουσα, ἔπερ εἶναι ἀπαραιτήτως ἀνάγκαιον πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπαγωγῆς, κηρύξασα δὲ ἄνευ ἐξετάσεως καὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ στοιχείου τούτου ἔνοχον αὐτόν, καὶ ἐπιβαλοῦσα ποινὴν, εἶναι ἀναιρετέα ἐπὶ ψευδεῖ ἐρυμνηίᾳ καὶ ἐσφαλμένῃ ἐφαρμογῇ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Α. Π. ποιν. 171 τοῦ 1899.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 333.

Ν. Τοῦ ἀπαγαγόντος νομικευθέντος τὴν ἀπαχθεῖσαν, δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ κατ' αὐτοῦ καταδίωξις ἐπὶ ἀπαγωγῇ, πρὶν ἢ κηρυχθῇ ἄκυρος ὁ γενόμενος γάμος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου, διότι τὸ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ γάμου ζήτημα ἀποτελεῖ προδικαστικὸν ζήτημα, ἀναστῆλ-
λον τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ποινικῆς αγωγῆς οὐ μόνον κατὰ τοῦ αὐτουργοῦ ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν συναιτίων καὶ συνεργῶν τῆς ἀπαγωγῆς. Τὸ περὶ τούτου δὲ ἀποφάνθησόμενον πολιτικὸν δικαστήριον δικαιούται καὶ μόνον νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ γάμος ἐτελέσθῃ ἄκυρος λόγῳ ἐλλείψεως ἐπισκοπικῆς ἀ-
δείας. Α. Π. ποιν. 232 τοῦ 1900.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 371.

Ν. Μὴ βεβαιουμένου διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκιων ὅτι τὰ πράγ-
ματα, ὥστε ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ ἀργυραμοιβείου τοῦ παθόντος ὁ κατηγορου-
μενος, ἦσαν ξένα, ἤτοι ὅτι δὲν ἀνήκον εἰς αὐτόν ὡς κύριον, τῆς ἐλλεί-
ψεως δὲ ταύτης μὴ ἀναπληρουμένης διὰ τῆς μνείας ὅτι τὰ ἀφαιρεθέντα
ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος ἐπ'
αὐτῶν δικαίωμα παθόντος, διότι ὁ ἔχων δικαίωμα ἐπὶ τινος πράγματος
δὲν εἶναι πάντοτε ὁ κύριος αὐτοῦ, οὔτε διὰ τῆς μνείας ὅτι ἔλαβεν αὐτὰ,
ἵνα ἔγῃ αὐτὰ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησίαν του, διότι ἡ τοιαύτη πρόθεσις
ζύνεται νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν κατοχὴν του κινητὰ, ἴδιον
μὲν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐφ' ὧν δὲν δικαιούται κατὰ νόμον νὰ ἀσκήσῃ προσκαί-
ρως ἢ διαρκῶς ἕνεκα εἰδικοῦ τινος λόγου τὰ ἐπ' αὐτῶν δικαίωματα ἰδιο-
κτησίας, ἀναιρετέα τυγχάνει ἡ στηριχθεῖσα εἰς τοιαύτην ἐτυμηγορίαν
ἀπόφαισις. Ἐπειδὴ δὲ δὲν λογίζεται ἐξαντληθεῖσα ἐντελῶς ἡ κατὰ τοῦ
αἰτησάμενου τὴν ἀναίρεσιν κατηγορία, διότι οἱ ἔνορκοι δὲν εἶχον ἐρωτηθῇ
ἂν τὰ κλαπέντα ἀνήκον ἢ μὴ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ παθόντος, ἐξ οὗ
ἐξαρτᾶται τὸ ἀξιόποιον τῆς πράξεως, ἀνάγκη, ἀναιρουμένης τῆς ἀποφά-
σεως, νὰ παραπεμφθῇ ἡ ἐκδικασίς τῆς κατηγορίας εἰς ἄλλο δικαστήριον
κακούργιοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν. Α. Π. ποιν. 41 τοῦ 1897.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 375.

Ν. Τὸ ἄρθ. 375 § 1 διὰ τῶν λέξεων ἐξὲν ὁ κλέπτης οἷς πρότερον ἐπὶ

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῦνης

λῃστεία ἢ κλοπῇ τιμωρηθεὶς μὲ δεσμὰ ἢ εἰρκτὴν, πράξει αὖθις κλοπὴν, ἐννοεῖ προδήλως ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῶν προσκαίρων δεσμῶν εἰς τὸν κλέψαντα κινήτῳ, ὃν ἡ ὄξια δὲν ὑπερέβαινε τὰς τετρακοσίας δραχμὰς, εἰάν ἐπραξεν αὖθις κλοπὴν μετὰ τὴν τιμωρίαν, δηλαδὴ ἀποῦ ἀπέτισε τὴν ποινὴν, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς μετὰ τὴν καταδίκην. Ἄξιοι¹ δηλαδὴ ὁ νόμος πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς προσκαίρων δεσμῶν νὰ διέπραξεν αὖθις τὸ αὐτὸ ἀδίκημα καθ' ὑποτροπὴν μετὰ τὴν ἀπότίσιν τῆς ποινῆς. Τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθ. 111 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐνθα γίνεται ῥηθῆς τῆς αὐτῆς λέξεως τιμωρηθεὶς ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀποτίσεως τῆς ποινῆς. Α. Π. ποιν. 171 τοῦ 1896. — Οὐδαμῶς εἶναι εὐλόγος ἡ ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ῥοῦ μόνον τῆς κλοπῆς περιοριστικὴ ἐρμηνεία τοῦ νόμου καὶ ἡ μὴ ἐπέκτασις αὐτῆς καὶ ἐπὶ τοὺς συνεργοὺς ὡς πράξαντας καὶ αὐτοὺς κατὰ τὴν συνέργειαν ἐν τῇ πράξει τῆς κλοπῆς κατὰ λόγον τῆς συμμετοχῆς ἐκάστου τιμωρουμένης κατὰ τὰς περὶ αὐτῆς διατάξεις. Α. Π. ποιν. 4 τοῦ 1903.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 385.

Ν. Ὅσαίς κατέγει τις τὰ κατακράτούμενα ἀντικείμενα ὡς διαχειρίζων τὰ εἰς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἐμπορικὴν ἑταιρίαν ἀνήκοντα πράγματα εἴτε ὡς συνέταιρος, δικαιούμενος εἰς τὴν διαχειρίσιν αὐτῶν, καὶ διαχειριστῆς, μὴ ὑπάρχοντος εἰδικῶς διωρισμένου διαχειριστοῦ, εἴτε κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, θεωρουμένου ὡς διαχειριστοῦ, πολιτικὴν μόνον ὑπέχει εὐθύνην, οὐχὶ δὲ καὶ ποινικὴν, οὐδαμῶς ἐφαρμοζομένων εἰς αὐτὸν οὔτε τοῦ ἀρθ. 372 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, οὔτε τοῦ ἀρθ. 385, διότι κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἀπαιτεῖται πρὸς ὑπαρξίν κλοπῆς νὰ μὴ διατελῇ τὸ πρᾶγμα ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ κατηγορουμένου, κατὰ δὲ τὸ δευτέρον πρὸς ὑπαρξίν ὑπεξαίρεσεως νὰ κατέχη ἢ φυλάττῃ ἕνερ κινήτων πράγματα καὶ οὐχὶ πρᾶγμα κοινόν. Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 1899.

Ποιν. Νομ. ἀρθ. 394.

Ν. Τοῦ κατηγορουμένου κηρυχθέντος ἐνόχου ὅτι ἐν γνώσει διατελῶν ὅτι ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ τοῦ δήμου, οὐ ποσίστατο, ἰδιοποιήθη ποσὴν γρημάτων, ἀνήκον εἰς τὸν δήμον, ὑπερβαῖνον τὰς 500 δραχμὰς, ὁ διαπιστεύθησαν εἰς αὐτὸν ὡς δημόσιον ὑπάλληλον πρὸς φύλαξιν, ὑπεστήριξεν ἀμέσως διὰ τῆς ἐαυτοῦ συνδρομῆς τὴν κυρίαν ταύτην πρᾶξιν, καὶ ἐχορήγησεν εἰς τὸν διεκπεραιωτὴν αὐτῆς πρὸς τῆς ἐκτελέσεως καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως τοιαύτην βοήθειαν, ἥς ἀνευ δὲν ἦδύνατο νὰ ἀγάγῃ εἰς πέρας τὴν πρᾶξιν ταύτην, ἥτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρῶν 50 ἐδ. 2, 394 καὶ 393 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὥφειλε τὰ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ ἐπιβάλῃ αὐτῷ τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς καὶ οὐχὶ τὴν τῆς φυλακίσεως, διότι κατὰ μὲν τὸ ἀρθ. 394 ἡ ἰδιοποίησις ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς 500 δραχμὰς τιμωρεῖται δι' εἰρκτῆς, ἡ δὲ κατὰ τοὺς ἄρθους τοῦ

ἀρθ. 56 ἐδ. 2 διαπραχθεῖσα συνέργεια ἐπισύρει πλήρη τὴν τοῦ κυρίου ἀ-
 τουργοῦ ποινὴν. Ἄρα ἀναίρετά ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἐπὶ ἐσφαλμένη ἐρμη-
 νεύει καὶ ψευδεὶ ἐφαρμογῇ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐφαρμοστὸς δὲ ὁρθῶς ὁ
 νόμος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν 122 τοῦ 1897. — Κατὰ τὸ
 ἀρθ. 394 οὐ μόνον δὲν ἀπαιτεῖται ὡς στοιχεῖον τῆς πράξεως καὶ ἡ πρό-
 κλησις τοῦ ἰδιοποιουμένου τὰ γράμματα, ὅπως ἐντὸς 24 ὥρων καταβάλλῃ
 αὐτὰ καὶ μόνον ἓαν δὲν τὰ καταβάλλῃ, τότε νὰ καταδικωθῇ ποινικῶς,
 ἀλλὰ τιμωρεῖται ἡ ἰδιοποίησις καὶ ὅτε ἐπὶ ἐπράχθη αὕτη καὶ ἡ ἀ-ἀλω-
 σις ἐπὶ σκοπῷ ἀντικαταστάσεως καὶ εἶναι ἔτοιμα τὰ πρὸς ταύτην μέσα
 τὰ δὲ ἀρθρα 133 καὶ 209 τοῦ λογιστικοῦ Νόμου δὲν ἀφαιρῶσιν εἰς ἰδιο-
 ποιήσιν, ποινικῶς τιμωρητέαν, ἀλλ' εἰς ἀνακάλυψιν χρηματικῶν ἐλλεί-
 ψειων κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν λογαριασμῶν τοῦ
 ὑπολόγου ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ λογιστηρίου καὶ καταβολὴν αὐτῶν ἐντὸς 24
 ὥρων καὶ εἰς παῦσιν τοῦ ὑπολόγου ἐν ὁρισμέναις περιπτώσεσι, ὅθεν οὐδε-
 μία τροποποίησις τοῦ ἀρθ. 394 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐπὶ ἤλθε δι' αὐτῶν.
 Α. Π. ποιν. 187 τοῦ 1899. — Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, κηρύξασα
 τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον τοῦ ὅτι ὡς συνδίκος τῆς δυνάδος τῶν δανει-
 στῶν πτωχευούσης ἐταιρίας διακατέχων ἐξ εἰσπράξεως πωληθέντων ἐμ-
 πορευμάτων τῆς πτωχεύσεως πᾶσαν χρημάτων ὑπὲρ τὰς εἰσας, ἀλλ' οὐχὶ
 καὶ τὰς 40 δραχμὰς, ἐπὶ σκοπῷ ἀποστερήσεως τούτων ἀπὸ τῆς δυνάδος,
 ἀνεῦ ἀποζημιώσεως, κατηνάλωσεν αὐτῆς καὶ γενομένης αἰτήσεως αὐτὴ
 ἀπέδωκε ταῦτα οὕτε ἰκανοποίησε τὴν δυνάδα παρεδεδεγτο προδότηως, κατὰ
 τὴν εἰς τοιαῦτα δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικὰ περιλαμβανομένην
 ἔννοιαν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὑπὸ τὴν ιδιότητά τοῦ συνδίκου ἐξ εἰσπρά-
 ξειων τῆς πτωχεύσεως καὶ κατὰ τὴν χρηματικὴν ἐπ' αὐτῆς διαχειρίσιν
 αὐτοῦ κατεχρήσατο τῷ ὡς ἄνω ποσῷ, κατανάλωσας αὐτὸ διαπιστευθὲν
 πρὸς φύλαξιν, διαχειρίσιν καὶ παραδόσιν εἰς ιδιώτας, κατὰ τοὺς δρους τοῦ
 394 ἀρθ. τοῦ Ποιν. Ν., συντρέχοντων δ' οὕτω τῶν ὅρων πάντων τοῦ
 ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 602 τοῦ περὶ πτωχεύσεως νόμου ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἀρθ. 374
 τοῦ Ποιν. Νόμου προβλεπόμενου ἰδιωνόμου ἐδικήματος τῆς καταχρήσεως
 συνδίκου κατὰ τὴν χρηματικὴν διαχειρίσιν αὐτοῦ, ἐφαρμοστέα εἶναι τὰ
 ἀρθρα ταῦτα τιμωροῦντα τὴν πρᾶξιν κατὰ τοὺς δρους περὶ ἰδιοποιήσεως δρους
 τοῦ Ποιν. Ν. διὰ φυλακίσεως. Α. Π. ποιν 51 τοῦ 1903 (τῆς Ὀλομε-
 λείας). — Ἐάν ὁ γραμματεὺς πρωτοδικῶν ἰδιοποιηθῇ χρηματικὸν ποσὸν
 διαπιστευθὲν αὐτῷ ὡς δημοσίῳ ὑπαλλήλῃ πρὸς φύλαξιν, διαχειρίσιν καὶ
 παραδόσιν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ εἰς ἰδιώτας, ἐφαρμοστέον τὸ ἀρθ.
 394 τοῦ Ποιν. Νόμου, δὲν δύναται δὲ νὰ προταθῇ εἰς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ
 ὅτι δὲν εἶναι κατάλογιστὴς αὐτῷ ἡ πρᾶξις, ὡς μὴ ὑπισταμένης βολίας
 προαιρέσεως ἢ ὡς μὴ προκληθείσης ἐξελέγχσεως τοῦ Ἐλ. Συνεδρίου ἢ τῆς
 προϊσταμένης εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, διότι ἡ μὲν βολία προκίρσεις ἔγκειται
 εἰς αὐτὰ τὰ γεγονότα τῆς ἰδιοποιήσεως, ἡ δὲ ἐξελέγκσις τῶν λογαριασμῶν
 ὑπ' οὐδενὸς νόμου ἀναγράφεται ὡς μέτρον δυνάμενον νὰ πείσῃ ἢ ἀνα-
 στειλῇ τὴν ποινικὴν κατὰ τοῦ ἐνόχου ἰδιοποιήσεως ἀγωγὴν. Τιμωρεῖται

δὲ ἡ πρῶξις τῆς ἰδιοποιήσεως καὶ ἂν ὁ ἰδιοποιηθεὶς ἐσκόπει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ ποσόν, ὃ ἰδιοποιήθη, ἄρκει δὲ μόνον ἡ ἰδιοποίησις καὶ ἄνευ καταναλώσεως ἢ παραγωγῆσεως εἰς ἄλλους νὰ δικαιολογήσῃ τὴν καταβί-
κην. Α. Π. ποιν. 75 τοῦ 1903.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 396.

Ν. Τὸ ἄρθ. 396 δὲν ἀπαιτεῖ νὰ ἐπιδιώκηται διὰ τῶν δολίων παραστάσεων ἢ τε ὠφέλεια τοῦ ἀπατῶντος καὶ ἡ βλάβη ἑτέρου, ἀλλὰ μόνον τὸ ἕτερον τούτων. Α. Π. ποιν. 220 τοῦ 1900 — Ὅσακις τις ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλου, πληρεξούσιος ὢν δικηγόρος ἐντολέως του καὶ θέλων νὰ βλάβῃ αὐτὸν καὶ νὰ περιποιήσῃ ἐαυτῷ ἀσυγχώρητον ὄφελος, ἐπέκρυψεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ παρσιώπησεν ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῆ, ἤτοι τὴν ἄρσιν τῆς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ ἐπιβεβλημένης συντηρητικῆς κατασχέσεως, ἐξ ἧς ἐπῆλθε τὸ ἀσυγχώρητον ὄφελος εἰς τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον ἐπὶ βλάβῃ τοῦ παθόντος, καταδίκην δὲ διαπράττει τὸ ἔγκλημα τῆς ἀπάτης. Α. Π. ποιν. 207 τοῦ 1899. — Κατὰ τὰ ἄρθρα 396 καὶ 397 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐνοχός ἀπάτης εἶναι ὅστις, θέλων νὰ βλάβῃ ἄλλον ἢ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἐαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παριστᾷ ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἀποκορύπτει ἢ παρσιώπῃ ἀθεμίτως γεγονότα ἀληθῆ καὶ ἐντεῦθεν βλάπτει τὸν ἄλλον ἢ ὠφελεῖται ὁ ἴδιος. Ἡ διατάξις δὲ αὕτη τοῦ νόμου εἶναι γενικὴ, οὐδεμίαν περιέχουσα ἐξαίρεσιν, πρῶτον δὲ ὅτι διὰ τῆς λέξεως ἄλλον οὐδαμῶς νοεῖ ὁ νόμος ὅτι ἡ ἐν γνώσει παράστασις τῶν ψευδῶν γεγονότων καὶ ἡ ἀθεμίτως παρσιώπησις τῶν ἀληθῶν ἀναγκαῖον νὰ γίνωται πρὸς αὐτὸν τὸν βλαπτόμενον, διότι δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ταυτότης τοῦ προσώπου καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν ἡ βλάβη ἐπέρχεται εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ τοῦ ἀπατιθέντος ἢ ἄλλου τινός· ἄρκει μόνον ἡ παράστασις τῶν ψευδῶν γεγονότων ἢ ἡ ἀπόκρυψις τῶν ἀληθῶν νὰ γίνηται ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἐπενεργείας εἰς ἄλλον βλάβης ἢ ὠφελείας εἰς τὸν ἀπατῶντα. Α. Π. ποιν. 64 τοῦ 1889

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 397.

Ν. Ὁ παραστήσας ὅτι εἶναι κύριος πολλῶν ὀκάδων σύκων καὶ πωλήσας αὐτὰ ἀντὶ ὀρισμένου ἀντιτίμου καὶ λαβὼν ἀπέναντι τοῦ τιμημάτος προ-
καταβολικῶς χρηματικὸν ποσόν, ἀλλ' οὔτε τὰ σῦκα παραδοῦς, οὔτε ἔχων καὶ τοιαῦτα ἐν τῇ κατοχῇ του, δὲν ὑπόκειται εἰς ποινικὴν τιμωρίαν, διότι ἡ μὲν μὴ παράδοσις τῶν πωληθέντων σύκων ἀποτελεῖ ἀθέτησιν ὑποσχέσεως, ἥτις, ὡς ἀφορῶσα πάντοτε εἰς τὸ μέλλον, καὶ ἔρυστα ἐνεκα τούτου ἀμφίβολον ἔχουσιν, δὲν δύναται νὰ ὑπαγῇ εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ γεγονότος, ἡ δὲ βεβαίως περὶ τῆς κατοχῆς τῶν πωληθέντων σύκων, ἐνῷ δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη, ἀποτελεῖ μὲν παράστασιν ψευδοῦς γεγονότος ὡς ἀληθοῦς, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρεται ὡς οὐσιῶδες ἄρθρον τῆς συμβάσεως. Α. Π. ποιν. 61 τοῦ 1898. Τούναντίον ὅμως ὁ πωλήσας εἰς ἕτερον διάφορα ἐντικείμενα ὡς δῆθεν ἀρχαῖα καὶ παρσιώπησας ὅτι δὲν ἦσαν ταῦτα ἀρ-

χαῖτα, ἀλλ' ἀπομιμήσεις τοιούτων ἔργων, κατασκευασθέντα ὑπ' αὐτῶν τούτων, ὑπόκειται εἰς τιμωρίαν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθ. 397, διότι ἡ πλάνη ἢ παραγοῦσα ἐκ τῶν ψευδῶν αὐτοῦ παραστάσεων ἀνεφέρετο ὡς οὐσιώδης ἄρθρον τῆς συμβάσεως, ἥτοι εἰς τὴν οὐσίαν αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου τῆς παροχῆς (error in substantia) καὶ οὐχὶ εἰς ἀπλᾶς τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἰδιότητος· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει κατὰ ῥητὰς διατάξεις τῶν στοιχείων ἡμῶν νόμου (Ν. 9 § 2 Πανδ. 18. 1) ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν οὐσίαν ἢ τὴν ὄλῃν τοῦ ἀντικειμένου τῆς παροχῆς καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἰδιότητα αὐτῆς ὡς οὐσιώδης καθίσταται τὴν σύμβασιν ἄκυρον. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 1897.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 421.

Ν. Διὰ τὴν ὑπαρξίν ἀδικήματος παρανόμου ὁλοτομίας (ἐφ' ᾧ ἐφαρμόζεται τὸ 421 ἀρθ. τοῦ Ποιν. Νόμου) ἀπαιτεῖται οὐ μόνον νὰ ὁλοτομηθῇ τις ἄνευ ὁδίας δασονομικῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ πράξῃ τοῦτο ἐπὶ σκοπῇ σφετερισμοῦ τοῦ δημοσίου δικαίωματος, τὸ γεγονός δὲ μὴ τοῦτο, ἀποτελοῦν οὐσιώδεις στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος, προσήκον νὰ διαλαμβάνηται ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ βουλευματος. Ὅθεν τοῦ βουλευματος μηδαμῶς βεβαιώσας μὴτε τὴν ὑπαρξίν τοῦ στοιχείου τούτου τοῦ ἀδικήματος μὴτε τὴν ὀυπαρξίαν αὐτοῦ, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐφείλει νὰ παραπεμφθῇ τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον ἐτέρου συμβουλίου πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἐξακρίβωσιν καὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τοῦ σκοποῦ τοῦ σφετερισμοῦ τοῦ δημοσίου δικαίωματος, οὐ ἄνευ δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ ὁρθῶς τὸν νόμον διὰ τὸ περὶ οὗ ἡ παραπεμπὴ ἀδίκημα. Α. Π. ποιν. 193 τοῦ 1900.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 424.

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθ. 424 διὰ τὸ ἀξιοποινον τοῦ ἀδικήματος τῆς ἐξαφανίσεως ἐγγράφων οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖται ἢ νὰ ἴναι γνήσιον τὸ ἐξαφανιζόμενον ἐγγράφον καὶ ἡ ἐξαφάνισις ἢ ὑπεξαγωγή αὐτοῦ νὰ ἔχῃ σκοπὸν τὴν βλάβην ἄλλου. Ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται καὶ νὰ ἴναι νομίμως συντεταγμένον τὸ ἐξαφανιζόμενον ἐγγράφον, διότι, καὶ ἂν λόγῳ τῆς ἐλλείπουσ αὐτοῦ συντάξεως τὸ ἐγγράφον στερῇται πλήρους ἀποδεικτικῆς ἰσχύος, δὲν εἶναι ἐντέθειν ἀδύνατος ἡ ἐπέλεσις βλάβης εἰς ἄλλον. Α. Π. ποιν. 33 τοῦ 1898. — Ἀποκρίψαντες τινος τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τῷ ἐκδοθέντι ὑπὸ ἐτέρου γραμματίῳ ὑπογραφῇ αὐτοῦ ὡς τριτεγγυητοῦ πρὸς ἰδίαν ὠφελειαν καὶ πρὸς βλάβην τοῦ συνεγγυητοῦ καὶ παθόντος, πρόκειται καταδήλως περὶ ἀδικήματος τῆς ἐξαφανίσεως ἐγγράφου, οὐ οὐσιώδη στοιχεῖα εἶναι μόνον ἡ γνησιότης τοῦ ὁλοσχερῆς ἢ ἐν μέρει ἐξαφανιζομένου ἐγγράφου καὶ ἡ πρόθεσις ἰδίας ὠφελείας τοῦ ἐξαφανιζόντος ἢ βλάβης τοῦ ἐκ τοῦ ἐγγράφου ἀρυσμένου δικαίωματα ἢ ἄλλου τινός. Ὅθεν ἐφαρμοστέον τὸ ἀρθ. 424 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ ἂν ἐπὶ ἐπὶ πᾶσι συνωδᾷ πρὸς τὸ ἀρθ. 189 τοῦ Ἐμπ. Νόμου ἢ πενταετῆς παραγραφῇ τοῦ γραμματίου τούτου, διότι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατὰ τὸ ἀρθ. 189 ἐδικαιώτο ὁ παθὼν, ἐπάγων

εἰς τὸν ἀν-ίδικον ὄρκον περὶ τῆς ἐξοφλήσεως τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ, νὰ καταστρέψῃ τὸ νόμιμον τεκμήριον τῆς πληρωμῆς, εἰς ᾧ ἡ πενταετής πα-
ραγραφή στήριζεται. Α. Π. ποιν. 52 τοῦ 1903.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 440.

Ν. Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 440 καταφανὲς εἶναι ὅτι προσῆκον νὰ
βεβαιῶται ὅτι ἐκ τῆς γενομένης γνωμοδοτήσεως ἐπὶ βλάβῃ εἰς
τινα καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ὅτι εἶναι αὕτη ἐνδεχομένη ἐν τῷ μέλλοντι. Α. Π.
ποιν. 225 τοῦ 1899.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 450.

Ν. Δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθ. 450, ἀλλὰ τὸ ἄρθ. 487 εἰς τὸν ὑπογραμ-
ματέα Εὐρηνοδίκειον, ὅστις προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ προϊταμένου αὐτοῦ εὐ-
ρηνοδίκου νὰ μετὰσχῃ τῆς συνεδριάσεως ἡρνήθη τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δη-
μοσίων αὐτοῦ καθηκόντων πρὸς βλάβην τοῦ δημοσίου. Α. Π. ποιν. 26
τοῦ 1900. — Τὸ ἄρθρον 480 προϋποτίθῃσι ὅτι ὑπάρχουσι διαφερόμενοι,
ὅφ' ὧν ὁ ὑπάλληλος προσεκληθῇ νὰ μετέλθῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, καὶ
οὗτος, καίπερ προτραπεί ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ, ἐπιμένει ἀρνούμενος
τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων. Α. Π. ποιν. 19 τοῦ 1899.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 486.

Ν. Ἡ μὴ παράδοσις ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ συμβολαιογρά-
φου τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐντὸς τῆς νομίμου
προθεσμίας θεωρεῖται ἀξιόποινος ἀμα τῇ ἐκπνεύσει αὐτῆς. Ἐκτοτε ἀρα
ἄρχεται ἡ κατὰ νόμον παραγραφή αὐτῆς. Α. Π. ποιν. 191 τοῦ 1896.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 487.

Ν. Τῆς κατασχέσεως μεσεγγυημένων ἤδη κινήτων πραγμάτων μὴ
ἐπιτρεπομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 908 τῆς Πολ. Δικον., ὅπερ ὀρίζει καὶ τὴν
ἐπιβλητέαν πειθαρχικὴν ποινὴν εἰς τὸν παραβάτην δικαστικὸν κλητῆρα,
ἐπεται ὅτι δὲν χωρεῖ εἰς τιμωρίαν αὐτοῦ τὸ ἄρθ. 487 τοῦ Ποινικοῦ Νό-
μου. Α. Π. ποιν. 122 τοῦ 1898. — Καθὼν ἔχοντος τοῦ Εἰσαγγελέως
νὰ φροντίζῃ (Ὁργ. Δικαστηρίων ἄρθ. 95 καὶ 104) καὶ περὶ τῆς ἐκτε-
λέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, δικαιουμένου δὲ νὰ καλῇ καὶ ἐπὶ
τούτῳ ἀπ' εὐθείας τὴν δημοσίαν δύναμιν, ἐπεται ὅτι, ἐντεταλμένος τὴν
δημοσίαν δύναμιν νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως, κατ' οὐδὲν
ἤμαρτε. Ἄν δὲ ἐν τῇ ἐκτέλει τῶν ἰδίων καθηκόντων ἐνήργησεν ἐξ
ἀκνηρίας ἢ κουφότητος κατὰ παρεξήγησιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφά-
σεως, θεωρήσας αὐτὸ ἐκτελέσιμον, ἐνῷ δὲν ἦτο τοχὸν τοιοῦτο, τοῦτο δὲν
ἀποτελεῖ παράβασιν καθήκοντος ποινικῆς τιμωρουμένην ὡς ἑλλειπούσης
τῆς δολίας προαρέσεως καὶ μὴ προηγηθείσης πειθαρχικῆς τιμωρίας, ἀλλὰ
παράπτωμα πειθαρχικὸν τιμωρούμενον κατὰ τὸ 478 ἄρθ. τοῦ Ποιν. Νό-
μου. Α. Π. ποιν. 60 τοῦ 1898. — Ἐπὶ πολὺν διαχειριστῶν περιου-

σίας ἄλλοτρίας, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν κατὰ νόμον διατελούσης, καὶ ἂν εἰς μόνος ἐξ αὐτῶν παραβῇ τὸ αὐτοῦ καθήκον ἐν τῇ διαχειρίσει ἢ καταστῇ κατ' αὐτὴν ἔνοχος ἄλλης τινος ἀξιοποίνου πράξεως, δὲν ἀπαλλάσσεται πύσης καταδιώξεως καὶ τιμωρίας, εἴτε διότι καὶ οἱ ἄλλοι διαχειρίζονται δὲν μετεσχόν τῆς πράξεως, εἴτε διότι καὶ μετασγόντες δὲν κατεδιώχθησαν καὶ αὐτοί, εἴοτι δι' οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ νόμου ὁρίζεται τοιαύτη τις ἀπαλλαγὴ μονομερῶς ἐνεργήσαντος καὶ ὑποπεσόντος εἰς τὴν ἀξιοποίνου πράξιν. Α. Π. ποιν. 261 τοῦ 1900.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 489

Ν. Ἡ παράβασις τῶν καθηκόντων δημοσίου ὑπαλλήλου ἐστὶν ἐκ τῶν ἀδικημάτων τῶν καταδικωμένων ἐξ ἐπαγγέλματος. Α. Π. ποιν. 13 τοῦ 1895. — Ἡ ὑπηρεσία τῆς θεωρήσεως τῶν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων οὐτε εἰς τὴν φύσιν καὶ ιδιότητα τῶν παρὰ ταῖς νομαρχίας κλητῆρων ἐνυπάρχει, οὐτε δι' ἰδιαιτέρας τινος ὁδηγίας ἐν νόμῳ ἢ ἐν διατάγματι περιεχομένης ἀνετέθη εἰς αὐτούς, ἀποτελεῖ δὲ κατὰ τὸ περὶ καθηκόντων τῶν Νομαρχῶν Διάταγμα τῆς 5 Δεκ. 1845 καθήκον εἰς μόνον τὸν νομάρχην ἢ τὸν νομίμως ἀναπληροῦντα αὐτὸν ἀντικον. Α. Π. ποιν. 124 τοῦ 1895. — Τοῦ ἄρθ. 489 τιμωροῦντος τοὺς δημοσίους ὑπηρετὰς ἀπαρράλλακτως πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἔπεται ὅτι καὶ ὁ ἀστυνομικὸς κλητῆρ, λογιζόμενος κατὰ τοὺς σχετικoὺς περὶ ἀστυνομίας νόμους ὡς δημόσιος ὑπηρετῆς περιβεβλημένος δημόσιον χαρακτῆρα, τιμωρητέος ὡς δημόσιος ὑπάλληλος. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 1899.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 533.

Ν. Ὅριζοντος τοῦ ἄρθ. 3 τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Διατ. ὅτι τιμωροῦνται κατὰ τὸ 533 ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου οἱ εἰδοπῶλαι οἱ παραβαίνοντες τὰς ἄλλας διατάξεις αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι τιμωροῦνται κατ' αὐτὸ (τὸ 533 ἄρθ.) καὶ οἱ εἰδοπῶλαι οἱ πωλοῦντες καὶ μὴ εἰς τὰς μόνον χρήσιμα φάρμακα χονδρικῶς, οἷον σιναικικὴν, μάνναν, ἐκχύρια κτλ. Α. Π. ποιν. 109 τοῦ 1898 ('Ὁλομελείας).

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 598.

Ν. Ἡ ἐν πόλεσιν ἢ συνοικισμοῖς ἐγκεκριμένοι ἀνευ ἀδείας περιτοίχισις τῶν οἰκοπέδων δὲν εἶναι πρᾶξις ἀξιοποίνος, διότι οὐδεμία διάταξις ἀπαγορεύει αὐτήν, τοῦ ἄρθ. 598 ἐφαρμοζομένου εἰς τὴν ἐν πόλεσιν ἐπιχείρησιν οἰκοδομῆς ἢ οὐσιώδους ἐπισκευῆς κτιρίου ὑφισταμένου ἀνευ ὠρισμένου σχεδίου οἰκοδομῆς ἐγκεκριμένου ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ὡς πρὸς τὴν στερεότητα καὶ ἀσφάλειαν ἢ εἰς τὴν αὐτογνώμονα παρεκτροπὴν ὑπάρχοντος τοιοῦτου σχεδίου. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 1900.

Ποιν. Νόμ. ἄρθ. 621.

Ν. Τὸ ἄρθ. 621 τιμωρεῖ ἐπὶ πταίσματι τὸν ἀνευ ἀδείας μεταρχόμενον

τὸ ἐμπόριον ὅπλων αἰσυδήποτε εἶδους, οὐδεμίαν ποιούμενον διάκρισιν περὶ ὅπλων ἀπηγορευμένων ἢ μὴ ἀπηγορευμένων. Α. Π. ποιν. 195 τοῦ 1898.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 670.

Ν. Αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 670 καὶ 672 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθορίζουσαι τὰς περιπτώσεις τῆς ὑπὸ τῶν πολιτῶν παραβάσεως τῶν περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν καὶ νοθεύσεως τροφίμων πταισματικῶν διατάξεων τοῦ Ποιν. Νόμου, περιλαμβάνουσιν ἐν αὐτοῖς τὰς ὑπὸ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κατὰ παράβασιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν διαπραττομένας περὶ τὰ τοιαῦτα παραβάσεις, ὑποβαλλομένας εἰς τὰς ἰδιαιτέρας περὶ τῶν περιβεβλημένων τὴν τοιαύτην δημοσίαν ἰδιότητα προσώπων διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου. Α. Π. ποιν. 240 τοῦ 1902.

Ποιν. Νόμ. ἀρθ. 690.

Ν. Ἵνα ἔχῃ ἐφαρμογὴν τὸ ἀρθ. 29 τοῦ περὶ τύπου νόμου, ἀπαιτεῖται νὰ προσβάλῃ τὸ ἐξυδριστικὸν ἀρθρον τὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου ὑπὸ τινος τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενων τριῶν περιστάσεων, ἧτοι 1) εἰάν τὸ εἶδος τῆς προσβολῆς δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιβλαβὴ ἐπὶ βροχὴν εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑβρισθέντος κ.τ.λ., 2) εἰάν ἡ προσβολὴ διήγειρεν ἰδίως τὴν κοινὴν περιεργίαν, 3) εἰάν ἀπετείνεται εἰς πρόσωπα δικαιοῦμενα νὰ ἀπαιτῶσι παρὰ τοῦ ὑβρισθέντος ἰδιαίτερον σέβας. Ὅθεν μὴ συντρεχούσης τινὸς τῶν περιστάσεων τούτων, ἐφαρμοστέον οὐχὶ τὸ ἀρθ. 29 τοῦ περὶ τύπου νόμου, ἀλλὰ τὸ ἀρθρον 690 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Α. Π. ποιν. 136 τοῦ 1902.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Περιλαμβάνον τὴν σχετικὴν πρὸς τοὺς νεωτέρους ἀστικοὺς νόμους νομολογίαν.

Α'. Πρὸς τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα.

Ψήφισματος περὶ διαθηκῶν ἀρθ. 6.

Ν. Καὶ εἰάν ὁ συντάξας τὴν διαθήκην συμβολαιογράφος παρέλιπε νὰ ὑπομνήσῃ τὸν διαθέτην νὰ ἀψήσῃ ἐλεημοσύνην εἰς φιλανθρωπικὰ κατὰστήματα, ἡ διαθήκη εἶναι ἐγκυρος. εἰάν ὁ διαθέτης οἰκοθεν ἀφῆκεν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς ὠρισμένης πόλειως, καίπερ παραλειφθείσης τῆς εἰρημένης ὑπομνήσεως. Α. Π. 3 τοῦ 1897.

Ψήφισματος περὶ διαθηκῶν ἀρθ. 7.

Ν. Ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 7 τοῦ ψηφίσματος περὶ

διαθηκῶν συνάγεται ὅτι τοῦτο σκοπεῖ κυρίως νά ἀσφαλίσῃ τήν γνησιότητα τῆς διαθήκης καί νά προφυλάξῃ αὐτήν ἀπό οἰαδήποτε ἀλλοιώσεως, τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον τοῦ νόμου πληροῦ καὶ μόνῃ ἡ τῆς διαθήκης ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἀνάγνωσις, καθότι αὐτὴ δὲν δύναται νά γίνῃ ἄνευ παρατηρήσεως τῆς διαθήκης καὶ ἀναγκαιῶς ἐν τῇ ἀναγνώσει ἐνυπάρχει καὶ ἡ τῆς διαθήκης παρατήρησις. Α. Π. 7 τοῦ 1900.

Ψήφισματος περὶ διαθηκῶν ἀρθ. 19.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 19 νοεῖ προδήλως ὅτι, καὶ ὅταν ὁ διαθέτης ᾖ ναι τυφλός, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τοῦ διαθέτου ὡς μὴ προσδίδουσα ἔνεκα τῆς τυφλότητος κύρος τι, ἀναπληρουμένη διὰ τῆς προσλήψεως καὶ ὑπογραφῆς διπλασίων μαρτύρων. Α. Π. 22 τοῦ 1896..

Β'. Πρὸς τὸν περὶ διακρίσεως τῶν κτημάτων νόμον.

Νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων ἀρθ. 12.

Ν. Κατὰ μὲν τὸ ἀρθ. 12 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου ἅπαντα τὰ δίκαια, καὶ ὅθι αἱ προσωπικαὶ ἀπαιτήσεις, εἰσὶ κινητὰ, κατὰ δὲ τὴν ὁρθὴν ἐννοίαν τοῦ ἀρθ. 568 τοῦ Ἑμπ. Νόμου ἅμα τῇ πτωχεύσει τοῦ συζύγου καὶ τῷ ἐντεθῆεν χωρισμῷ τῆς προικὸς ἡ γυνὴ ἀναλαμβάνει αὐτοῦσια ἅπαντα τὰ προικῶα αὐτῆς κινητὰ, ἐν οἷς ἀναγκαιῶς περιλαμβανεται καὶ ἡ διὰ τοῦ προικοσυμφώνου ὑπεσχημένη τῷ συζύγῳ, οὕτω δὲ καταβληθεῖσα αὐτῷ προῖξ, ἥτις οὕτως ὡς αὐτοῦσις ὑπάρχουσα δύναται νά ἀναληφθῇ ὑπὸ τῆς γυναικὸς. Α. Π. 276 τοῦ 1900.

Νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων ἀρθ. 15.

Ν. Ἀνοίξαντός τινος θύρας εἰς τοῖχον, ἐγερθέντα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, τὸ δημόσιον κύριον ἐν τῆς ἀκτῆς δύναται νά ζητήσῃ κατὰ τὸν νόμον τὴν κατεδάφισιν αὐτοῦ, ἄρα καὶ τὸ κλείσιμον τῶν ἐν τῷ τοίχῳ θυρῶν, διότι ὁ τὸ μετῆξον δυνάμενος δύναται καὶ τὸ ἑλαττον. Α. Π. 385 τοῦ 1903.

Νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων ἀρθ. 18.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ Ῥωμαικοῦ νόμου (Ν. 18 καὶ 24 § 1 Πανδ. 41. 3. Ν. 2 Κωδ. 7, 30), καθ' ἣν «τὸ δημόσιον πρᾶγμα οὐ δύναται διὰ τῆς χρονίας νομῆς δεσποσθῆναι», δὲν κατηργήθη διὰ τῶν ἀρθρῶν 18 καὶ 21 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, διότι ἐκ μὲν τοῦ ἀρθ. 18 προκύπτει μόνον ὅτι καὶ τὰ κτήματα τοῦ δημοσίου ὑπὸκεινται εἰς χρησικτησίαν, ἐκ δὲ τοῦ ἀρθ. 21 ὅτι αἱ περὶ τοῦ τρόπου τῆς κτήσεως, διατηρήσεως καὶ μεταδόσεως τῆς ἰδιοκτησίας τῶν κτημάτων διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου (ἤτοι παρ' ἡμῖν τοῦ Ῥωμαικοῦ) ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ δημόσια κτήματα. Α. Π. 162 τοῦ 1902.

Γ' Πρὸς τὸν περὶ Ὑποθηκῶν Νόμον.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἄρθ. 8.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθ. 4 καὶ 8 προκύπτει ὅτι πρὸς ὑπαρξίν ἐγκύρου ὑποθήκης ἀπαιτοῦνται τίτλος χορηγῶν δικαίωμα πρὸς κτῆσιν αὐτῆς, κυριότης τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ τοῦ ὑποθηκευομένου ἀκινήτου καὶ ἐγγραφή εἰς τὰ δημόσια βιβλία, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ᾴσι ταῦτα σύγχρονα. Ὅθεν δύναται ἡ κυριότης τοῦ ὀφειλέτου καὶ μὴ ὑπάρχουσα τυχόν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγγραφῆς περιερχομένη εἰς αὐτὸν κατόπιν δι' ἐπικτήσεως καὶ προστιθεμένη εἰς τὰ ἤδη ὑπάρχοντα στοιχεία τοῦ τίτλου καὶ τῆς ἐγγραφῆς νὰ συμπληρώσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης, λαμβάνον οὕτως ἀπὸ τῆς ἐπικτήσεως ὑπαρξίν ἄνευ βλάβης τῶν ἐν τῷ μεταξύ κτηθέντων ὑπὸ τρίτων δικαιωμάτων. Κατ' αὐτὸν δ' ὀντίζεται εἰς ταῦτα τὸ ἄρθρον 19 § 2, καθ' ὃ ἐπὶ μελλόντων κτημάτων δὲν ἐγγράφεται ὑποθήκη, διότι τοῦτο ἀπαγορεύει τὴν ἐγγραφήν ἐπὶ μελλόντων κτημάτων ὡς μελλόντων, ἥτοι ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐπικτήσεως αὐτῶν· τούναντίον τὸ ἄρθρον 80 δὲν ἀναγράφει μετὰ τῶν λόγων τῆς ἀκυρότητος τῆς ὑποθήκης τὴν πρόωρον ἐγγραφήν αὐτῆς, ἥτοι τὴν γενομένην ἐπὶ κτήματος ὀρισμένου ὡς ἀνήκοντος εἰς τὸν ὀφειλέτην, οὐ ὅμως ἡ κυριότης ἀπεκτήθη κατόπιν ὑπ' αὐτοῦ. Α. Π. 232 τοῦ 1904.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἄρθ. 16.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 16 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν νόμου ἐν συνδ. καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 16, 20, 85 § 2, 86, 87, 88 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν νόμου καὶ τῶν ἄρθ. 22 καὶ 18 τοῦ πρὸς ἐκτέλεισιν αὐτοῦ ἐκδοθέντος Διατ. τῆς 21 Δεκεμβρίου 1886 προκύπτει ὅτι ἡ ὑποθήκη ἀποκτᾶται διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ τηρούμενα βιβλία, τακτικῇ δὲ εἶναι ἡ ἐγγραφή ἡ μετὰ τῶν λοιπῶν προσόντων φέρουσα καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, δι' ἧς αἱ τῶν ὑποθηκῶν πράξεις λαμβάνουσιν ἰσχύον ἐπισήμιον ἐγγράφων. Ὅθεν, ἐὰν καθ' ἣν ἡμέραν ἐγγράφεται δευτέρα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ὑποθήκη ὑπὲρ ἄλλου πιστωτοῦ, δὲν φέρῃ δὲ ἡ προηγουμένη ἐγγραφή τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, ἡ δευτέρα κτᾶται ἐπικρατέστερον δικαίωμα, ὅπερ δὲν δύναται νὰ παραβλεφῇ ἡ μετ' αὐτὴν τεθεῖσα κάτωθι τῆς πρώτης ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος ὑπογραφή του. Α. Π. 157 τοῦ 1904.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἄρθ. 31.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 31 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου ὀρίζοντος ὅτι, ἂν τὸ κεφάλαιον, δι' ὃ ἐδόθη ὑποθήκη, ᾖ ἐγγεγραμμένον ὡς τοκοφόρον, τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, εἰς οἰουδήποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν εὐρίσκηται, ἐνέχεται καὶ εἰς τοὺς συμπρωτανομήνους τόκους ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρ' ἐξοφλήσεως καὶ δι' ἐν πρὸ τῆς ἀγωγῆς ἔτος, σαφῶς συνάγεται ὅτι ἡ γενομένη ἐγγραφή ἀπαιτήσεως ὡς ἀπλῶς τοκοφόρου ἄνευ προσδιορισμοῦ

κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ὀρίου τοῦ τόκου, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθ. 80 § 2, καθ' ἣν κηρύσσεται ἄκυρος ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθήκης, ὅταν ἡ ἀπαιτήσις ἐγγραφῇ ἄνευ προσδιορισμοῦ ποσότητος, διότι ἐγγραφείσης τῆς ἀπαιτήσεως ὡς τοκοφόρου προφανῶς ἡ μὴ ἐγγραφή περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν τόκων ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὀρίζοντος ἐν ἐλλείψει ἐιδικῆς συμφωνίας τὸ μέτρον τοῦ νομίμου τόκου, καθισταμένου ἐκ τοῦτου ὁρισμένου. Α. Π. 106 τοῦ 1903 (Πρώτου Τμήματος). Contra Α. Π. 510 τοῦ 1903, καθ' ἣν ἡ παράλειψις τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ μέτρου τῶν τόκων κατὰ συμφωνίαν τῶν συμβαλλομένων δὲν ἀναπληροῦται ἐκ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως ὡς τοκοφόρου, διότι τὸ ἀρθ. 31 προσδιορίζει μόνον τὰ χρονικά ὅρια, καθ' ἃ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ἐνέχεται εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων τόκων τοῦ ἐνυποθήκου κεφαλαίου, καὶ δὲν τροποποιεῖ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθ. 9, 17 καὶ 68, καθ' ἃς πρέπει νὰ ἔρριζται τὸ ποσὸν πάσης ἀπαιτήσεως, ὅθεν καὶ τοῦ ποσοστοῦ τῶν τόκων, καὶ τὴν τοῦ ἀρθ. 80 § 2, ἀπαγγέλλουσιν ἄκυρότητα τῆς ἐγγραφῆς, ὅποταν ἡ ἀπαιτήσις ἐγγραφῇ ἄνευ προσδιορισμοῦ τῆς ποσότητος.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἀρθ. 34.

Ν. Ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής δικαιούται κατὰ μὲν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1, 2, 6, 29, 30, 34, 35, 38 καὶ ἐπομένων τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὴν ἐξόρλησιν τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐνυποθήκου κτῆματος διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς, ἣν χορηγεῖ αὐτῷ τὸ ἀρθρον 34 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 22 καὶ ἐπομένων τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 ἱσχύον νόμου ἔχοντος Β. Διατ. ὁ ἰδιοκτήτης, οὗ τὸ οἰκόπεδον ἐξῆρυστο μὴθη, δικαιούται εἰς ἀποζημιώσεις, καταβαλλομένην αὐτῷ ὑπὸ τῶν παροδίων. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι, ὅσάκις τὸ ῥυμοτομούμενον γῆπεδον τυγχάνει ἐνυπόθηκον, δικαιούχος τῆς ἀποζημιώσεως κατ' ἀνάγκην εἶναι ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής κατὰ τὸ μέτρον τῆς δι' ὑποθήκης ἐξησφαλισμένης ἀπαιτήσεως αὐτοῦ, λαμβάνων αὐτῷ τὴν θέσιν τοῦ εἰς ἀποζημιώσεις δικαιουμένου ἰδιοκτήτου μετὰ τὴν διὰ τῆς προσηκούσης διαδικασίας μετατροπὴν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπὶ τοῦ ῥυμοτομηθέντος ἀκινήτου κυριότητος εἰς προσωπικὴν κατὰ τῶν παροδίων ἀπαιτήσιν, παριστώσαν τὴν ἀξίαν τοῦ κτῆματος, ἐφ' ἣς ἔχει κατὰ τοὺς εἰρημένους νόμους δικαίωμα δυνάμει τῆς ὑποθήκης ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής. Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 30 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, παρέχοντος κατ' ἀρχὴν τῷ δανειστῇ δικαίωμα ἐξοφλήσεως τῆς ἐνυποθήκου αὐτοῦ ἀπαιτήσεως ἐκ τῆς ὀφειλομένης τῷ κυρίῳ τῆς πυρπολήθεισης οἰκοδομῆς ἀποζημιώσεως ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιστοῦ. Κατὰ ταῦτα οἱ εἰς ἀποζημιώσεις ὑποχρεούμενοι παρόδιοι ὀφείλουσι νὰ καταβάλωσι τῷ ἐνυποθήκῳ δανειστῇ τὴν ὀρισθεῖσαν ἀποζημίωσιν ὡς μόνον δικαιούχῳ. Α. Π. 67 τοῦ 1903.

Νόμου περί Ὑποθηκῶν ἀρθ. 38.

Ν. Τοῦ δανειστοῦ διὰ τῆς ἐπιταγῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν δικαιопάρογον τῶν ἀντιδίκων ὡς τρίτον διακάτοχον τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων περί ἐξοφλήσεως τοῦ ὑποθηκικοῦ χρέους δι' ἀμέσου καταβολῆς ἢ διὰ παραχωρήσεως τῶν κτημάτων ἀσκήσαντος κατ' αὐτοῦ τὴν ἐν ἀρθ. 38 καὶ ἐπ. πραγματικὴν ἐκ τῆς ὑποθήκης ἀγωγὴν, ἥς βάσις ἐστὶν ἡ νόμιμος κτῆσις τῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, ὅθεν προκύπτει ὅτι διὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ὁ δικαιопάροχος τῶν ἀντιδίκων ἡρνήθη τὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου, ἡμρισθήτησεν ἄρα καὶ τὸ κῶρος τῆς ὑποθήκης κατ' αὐτοῦ, ὥρσειλε τὸ δικαστήριον δυνάμει τοῦ ἀρθ. 248 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν δανειστὴν εἰς ἀπόδειξιν τῆς εἰρημένης βάσεως τῆς διὰ τῆς ἐπιταγῆς αὐτοῦ ἀσκουμένης ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς περὶ τῆς κυριότητος τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κτημάτων· ὅθεν, ἂν ἀντὶ τούτου ὑπεχρέωσε τὸν δικαιопάρογον τῶν τοῦ δανειστοῦ ἀντιδίκων, μὴ διὰδοχον τοῦ ὀφειλέτου, εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἑαυτοῦ κυριότητος ἐπὶ τῶν ἐνυποθήκων, παρεβίασε τὴν ἀνωτέρω οὐσιώδη δικονομικὴν διάταξιν Α. Π. 323 τοῦ 1900, 16 τοῦ 1901.—Τῆς ὑποθήκης ἀποκτωμένης δυνάμει τίτλου δι' ἐγγραφῆς ἐπὶ ἀκινήτου ἀνήκοντος εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ παραχωρήσαντος τὴν ὑποθήκην τρίτου (Νόμου Ὑποθ. ἀρθρα 1, 4, 8 καὶ 15), τῆς οὕτω δὲ κτηθείσης ὑποθήκης ἀκολουθοῦσης τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, εἰς οἰκονομικὴν ἐξουσίαν καὶ ἂν μεταβῇ, ἔπεται ὅτι τρίτος κύριος κατὰ τὸ ἀρθ. 38 τοῦ νόμου περὶ Ὑποθηκῶν, εἰς οὗ τὴν ἐξουσίαν μετέβη τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ὑπόχρεως νὰ καταβάλῃ τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους τοῦ ἐν ἀρθ. 31 ὁριζομένου χρόνου ἢ νὰ παραχωρήσῃ τὸ κτῆμα εἰς τὸν πιστωτὴν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, ἐστὶν ὁ εἰς οὗ τὴν ἐξουσίαν μετέβη διὰ νομίμου τρόπου μετὰ τὴν ὑποθήκευσιν τὸ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ καθ' οὗ νομίμως ἐκτήθη ἢ ὑποθήκη ἀνήκον κτῆμα, ἀφοῦ ὁ εἰς οὗ τὴν ἐξουσίαν μετέβη τὸ μὴ ἀνήκον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ καθ' οὗ ἡ ὑποθήκη, ἥτις ἐνεκα τούτου ἀκυρὸς ἐστὶ, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀνωτέρω ὑποχρέωσιν, ὁ δὲ διὰδοχος τοῦ μὴ κυρίου, καθ' οὗ ἡ ὑποθήκη, μὴ ὡν κύριος τοῦ κτήματος, ἐκβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου μετὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ὑποθήκης. Α. Π. 162 τοῦ 1899 (Ὁλομελείας). — Κατὰ τὸ ἀρθ. 956 § 1 τῆς Πολ. Δικ. ἐπὶ ὑποθηκῶν ἡ κατάσχεσις δύναται νὰ γίνῃ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ τοῦ ἐνυποθήκου πράγματος, μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου ἵνα ὁ τρίτος διακάτοχος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἔλκῃ τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματα αὐτοῦ παρὰ τοῦ ὑποθηκεύσαντος αὐτὸ ὀφειλέτου. Α. Π. 102 τοῦ 1897.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἀρθ. 50.

Ν. Ἐχων ὁ δανειστὴς πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ὑποθήκην ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας ὡς εἰς τοῦτον ἀνηκούσης κέκτηται δικαίωμα ὑποθηκικόν καὶ δύναται νὰ ἀσκήσῃ αὐτὸ καὶ στηρίξῃ

τὴν ἀσφαλιζούσαν τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ ὑποθήκην κατὰ παντός προσβάλλοντος αὐτήν. Ὅθεν τῆς ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης ταύτης ἐπιζητουμένης δι' ἀγωγῆς τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἶναι προικῶν, νομίμως ἀντιτάσσεται ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ὑποθηκικοῦ δικαίου, οὐχὶ δὲ ἐκ δικαιώματος μόνον τοῦ ὀφειλέτου, ἡ ἄκυρότης τῆς μεταγραφῆς τῆς περὶ προικίσεως πράξεως. Α. Π. 131 τοῦ 1899.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἀρθ. 61.

Ν. Ἡ διατάξις τοῦ ἀρθ. 61 § 4 τοῦ Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν, κηρύσσουσα ἄκυρον τὴν μεταξύ συζύγων συμφωνίαν περὶ μὴ ἐγγραφῆς τῆς ὑπὲρ τῆς προικὸς δυνάμει τοῦ νόμου (ἀρθ. 11 § 4 αὐτοῦ) ὑποθήκης, δὲν ἀπαγορεύει τῆς διαιρέσεως ἰδιωτικῆς θελήσεως κατὰ συμφωνίαν παραχωρηθείσης ὑποθήκης πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προικὸς τὴν πρὸ τῆς ἐγγραφῆς κατάρχεσθαι ἢ ἀντικατάστασιν διὰ μεταγενεστέρως συμφωνίας. Α. Π. 207 τοῦ 1903. — Διὰ τῶν ἐν ἀρθ. 11 § 4 καὶ 61 § 4 διατάξεων ὁ νομοθέτης ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀνικανότητα τῆς γυναικὸς πρὸς προστασίαν τῶν ἐαυτῆς συμφερόντων ἠθέλησε νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν πρὸς αὐτῆς, ὡς ἐνδιαφερούσαν τὴν δημοσίαν τάξιν, κατὰ πάσης ὑπὸ τοῦ συζύγου πίεσεως, ἥτις ὑφίσταται κατὰ μείζονα λόγον καὶ μετὰ τὴν ὑπὲρ τῆς προικὸς ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης, ἐκ τούτου δ' ἐπεται ὅτι ἡ ἀπαγορεύσις τῆς περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης συμφωνίας τῶν συζύγων ἐπάγει ἀναγκάτως καὶ τὴν ἀπαγορεύσιν τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης, διότι ἄλλως ἤθελεν ἀποεὶ ματαίᾳ ἡ πρώτη, ἐὰν ἐπιτρέπετο ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης καὶ ἡ γυνὴ ἤθελε στερεῶς τῆς πάσης ἀσφαλείας. Α. Π. 237 τοῦ 1899, 2 τοῦ 1901 (Ὁλομελείας), 232 τοῦ 1904. Ἀλλὰ δὲν ἰσχυριζομένη πρὸς παραίτησιν ἡ περὶ τὴν ἐμπρόθεσμον χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων ἀπραξία τῆς γυναικὸς. Α. Π. 412 τοῦ 1902.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἀρθ. 77.

Ν. Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ὑποθηκῶν ἐξαλείφονται ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν τῇ συγκαταθέσει τῶν ἐχόντων συμφέρον καὶ ἱκανότητα πρὸς τοῦτο μερῶν ἢ δι' ἀποφάσεως τελεσιδίκου, τοιαύτην δὲ ἀπόφασιν τὸ ἀρθρον 77 καὶ τὸ ἀμέσως ἐπόμενον νοοῦσι προδήλως τὴν κατ' ἀντιδικίαν ἐκδοδομένην μετὰ τὸ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ βεβαρῆμένου κτῆματος καὶ τοῦ ἐνυποθήκου πιστωτοῦ. Α. Π. 152 τοῦ 1903. — Ὅσακις ὑποθήκη τις διεγράφη δι' ἐπιστήμου συμβολαίου τῇ συναινέσει τοῦ πιστωτοῦ, ἡ διαγραφὴ αὕτη εἶναι προδήλως ἔγκυρος ὡς πρὸς τοὺς τρίτους, οἵτινες ἐνέγραψιν ὑποθήκην, συμβουλευθέντες τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν, κατὰ τὸν διάμεσον χρόνον τῆς διαγραφῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτῆματος καὶ ἂν κατόπιν ἀπεδείχθῃ ὅτι ἡ συναινέσις αὕτη ἐδόθη κατὰ πλάνην ἢ ἥτο ἄκυρος ἢ ψευδής. Ἡ τοιαύτη δὲ διαγραφὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ γενομένη καὶ νὰ ἀναβιώσῃ αὐτοδικαίως διὰ τὸ κοινόν, διότι τοῦτο ἤθελεν εἶναι ἀμέσως ἐν ἀντιθέσει

πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς δημοσιότητος, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τοῦ παρ' ἡμῶν ἰσχύοντος ὑποθηκικοῦ συστήματος. Α. Π. 338 τοῦ 1902.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἀρθ. 78.

Ν. Καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθ. 78, καὶ διὰ παρεμπιπτούσης αἰτήσεως, ὑποβαλλομένης διὰ τῶν προτάσεων, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάσῃ τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης, ὅταν ἴναι συναφῆς πρὸς ἄλλην δίκην. Α. Π. 84 τοῦ 1897.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἀρθ. 80.

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθρον 80 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν νόμου, ἐφαρμοζόμενον οὐ μόνον ἐπὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης, ἀλλὰ καὶ προσημειώσεως καὶ τροπῆς ταύτης εἰς ὑποθήκην, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ οὗτοῦ πρὸς τὰ ἀρθρα 24 καὶ 83, ἡ ἐγγραφή εἶναι ἄκυρος μόνον, εἰς ἑλλείψει τὰ ἐν τῷ 80 ἀρθρῳ ἀναφερόμενα ὡς οὐσιωδῶς ἀπαιτούμενα. Ἀλλ' εἰς ταῦτα δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ ὑποθηκοφύλακος προσαγωγή τῶν διὰ τὴν ἐγγραφὴν ἢ τὴν τροπὴν τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην ἐγγράφων. Α. Π. 85 τοῦ 1903.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἀρθ. 83.

Ν. Τὸ ἀρθ. 83 ὅριζον ὅτι, ἂν ἡ τελεσιδικία ἀπόφασις ἐπιδιῇ τὴν ἀγωγὴν τοῦ προσημειώσαντος, ἔχει οὗτος τριάντα ἡμέρας, προστιθεμένης τῆς διὰ τὴν ἀπόστασιν παρεκτάσεως τῆς προθεσμίας, ἵνα τρέψῃ τὴν προσημείωσιν εἰς ὑποθήκην, ἔχει προδήλως τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ παρεκτάσις χορηγεῖται ἐνεκα διαφορᾶς τοῦ τόπου τῆς ἑδρας τοῦ ἐκδόντος τὴν τελεσιδικίαν ἀπόφασιν δικαστηρίου ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ ὑποθηκοφύλακος, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ τὴν τροπὴν, ἀνεξερτῆτως τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ προσημειώσαντος καὶ ἂν οὗτος συμπίπτῃ πρὸς τὴν ἑδραν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, διότι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δεῖται ὁ προσημειώσας τῆς παρεκτάσεως πρὸς λήψιν τοῦ ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀλλαχοῦ ἐδρεύοντος δικαστηρίου. Α. Π. 250 τοῦ 1903.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἀρθ. 86.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 86 καὶ τῶν ἀρθ. 92—95 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν νόμου προκύπτει ὅτι ὁ Ὑποθηκοφύλαξ παρέχει τῷ αἰτούντι ἀποδεικτικὰν περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ἐπὶ ὀρισμένου κτήματος ἢ περιλήψιν τῶν βαρυνουσῶν αὐτὸ ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων, ἀλλ' ὀφείλει οὐχ ἥττον νὰ δώσῃ τῷ αἰτούντι καὶ ἀντιγράφον πιστὸν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, περιέχον πλῆρες καὶ ἐλοσχερές τοῦ σχετικοῦ αὐτῶν μέρους ἀντίγραφον, τῶν ἐγγεγραμμένων δηλονότι ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων, μεθ' ὧν τῶν ἐπ' αὐτῶν σημειώσεων καὶ αὐτῶν προσέτι τῶν γενομένων ἐξαλείψεων, ἂν καὶ τοῦτο ζητήσῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος, πρόδηλος δὲ τοῦτου σκοπὸς εἶναι τὸ νὰ

ἐμφαίνονται ἐν τῷ ἀντιγράφῳ, ὡς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, πᾶσαι ἐν γένει αἱ περιεχόμεναι ἐν τοῖς βιβλίοις πράξεις ἀνευ οὐδεμιᾶς παραλείψεως, καὶ παρέχουσι πληρεστέραν τοῦ ἀποδεικτικού ἢ τῆς περιλήψεως ἀπόδειξιν τὰ ἀντίγραφα ταῦτα. Α. Π. 108 τοῦ 1898. — Ἐχόντων τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν ἐπιστήμων ἐγγράφων, ἐφ' ὅσον δὲν προσβάλλονται ἐπὶ πλαστότητι, επικαλουμένων τῶν πρωτοτύπων βιβλίων (Πολ. Δικ. ἄρθ. 425), ἐπαταῖ ὅτι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν προσαχθέντων ἀντιγράφων καὶ πιστοποιητικῶν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, καθ' ὧν οὐδεμίαν ἀντέταξε προσβολὴν ὁ ἐνδιαφερόμενος, οὐδὲ κἂν ἐπικαλεσθεῖς τὰ πρωτότυπα, ὅτι αἱ περὶ ὧν πρόκειται ὑποθήκαι φέρουσιν ἐν ταῖς ἐγγραφαῖς αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, ὁρθῶς ἀπερρίψε τὴν διὰ τοιαύτην ἐλλείψιν κατὰ τοῦ κύρους τῶν ὑποθηκῶν τούτων ἐνστασιν. Α. Π. 214 τ. ὑ 1902.

Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν ἄρθ. 88.

Ν. Ἡ ἐκπλήρωσις τῆς δικτάξεως τοῦ 88 ἄρθ. περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν εἰς ὑπογραφὴν ἁπασῶν τῶν ἐγγραφῶν ἐστὶν οὐσιώδης διὰ τὸ κύρος τῆς ἐγγραφῆς, διότι διὰ τῆς ὑπογραφῆς ταύτης ἀποδείκνυται ὅτι ἡ ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφὴ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος, τοῦ μόνου πρὸς τοῦτο ἁρμοδίου. "Οὐδὲν κατάδηλον ὅτι ἡ μὴ ἐκπλήρωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα, ἅτε τῆς μὴ ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος ἐγγραφῆς ἰσοδυναμοῦσης πρὸς ἀνυπαρξίαν ἐγγραφῆς. Α. Π. 28 τοῦ 1901. — Τῆς δικτάξεως τοῦ ἄρθ. 88 οὐσῆς οὐσιώδους, ἐπαταῖ ὅτι, ἐάν καθ' ἣν ἡμέραν ἐγγράφεται δευτέρα ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ὑπὲρ ἐτέρου πιστωτοῦ, ἡ προηγουμένη ἐγγραφὴ δὲν φέρῃ τὴν τοῦ ὑποθηκοφύλακος ὑπογραφὴν, ἡ δευτέρα αὕτη ἀποκτᾷ λόγῳ τῆς δι' ἑλλείψιν ὑπογραφῆς ἀκυρότητος τῆς προτέρας ὑπογραφῆς δικαίωμα προτεραιότητος, ὃ δὲν δύναται νὰ παραβιάσῃ ἢ μετ' αὐτὴν τελεῖσθαι μεταγενεστέρᾳ κάτωθι τῆς πρώτης ὑπογραφῆς τοῦ ὑποθηκοφύλακος, καὶ δὲν ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀκυρότητος τῆς ἐγγραφῆς ἐν τῷ ὁρίσαντι τοὺς λόγους τούτους δι' ἑλλείψιν τῶν οὐσιαστικῶν ἀπαιτούμενων ὅρων αὐτῆς ἄρθ. 80 τοῦ περὶ Ὑποθ. νόμου· ἀλλ' οὐδόλως ἐπαταῖ ὅτι δὲν ἐπέρχεται ἐξ αὐτῆς ἀκυρότης, ἅτε τῶν ἐν τῷ ἄρθ. τοῦτω ἀναφερομένων περιπτώσεων ἀκυρότητος προϋποθετουσῶν ὑπάρξιν ἐγγραφῆς, ἐνῶ ἡ ἀνυπόγραφος περιλαμβάνει ἀνυπαρξίαν τοιαύτης, καθόσον ἐλλειπούσης τῆς ὑπογραφῆς δὲν ὑπάρχει πράξις ἐγγραφῆς ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος πιστουμένη. Α. Π. 372 τοῦ 1904.

Δ'. Εἰς τὸν Νόμον περὶ Μεταγραφῆς.

Νόμου περὶ Μεταγραφῆς ἄρθ. 1

Ν. Ἐκ τοῦ νόμου 7 Κωδ. (4, 51) καὶ ἄλλων παραπλησίων διατάξεων συνάγεται ὅτι, ἀπαγορευομένης ἐν συμβάσει περὶ ἀγοραπωλητικᾶς ἀκινή-

του τῆς πωλήσεως αὐτοῦ μέχρι ἐξαπλήσεως τοῦ τιμήματος, ἂν παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην πωληθῇ τὸ ἀκίνητον ἢ κτηθῇ ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸ τρίτου ὑποθήκη, ἀκυροὶ αἱ πράξεις αὗται εἰσὶν, ὡς τοιαῦται δὲ προσβάλλονται δι' ἀγωγῆς πραγματικῆς ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ πωλητοῦ, ὑφ' οὗ συνεφωνήθη ἡ ἀπαγόρευσις· τούτο δὲ ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι μετὰ τὸν νέον περί μεταγραφῆς νόμον δύναται νὰ λάβῃ γνώσιν τῆς ὑπαρχούσης ἀπαγορεύσεως, συμβουλευόμενος τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν, ὁ μέλλων ἀγοραστής ἢ ἐνυπόθηκος δανειστής καὶ νὰ ἀπέσχη τοιαύτης ἀκύρου συμβάσεως προφυλαττόμενος ἀπὸ τῶν ἐπακολουθημάτων αὐτῆς. Α. Π. 101 τοῦ 1899.

Νόμου περί Μεταγραφῆς ἀρθ. 7.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθρου 5 τοῦ περί μεταγραφῆς νόμου τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 ὁρίζοντες ὅτι τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν εἰσὶ δημόσια, ὁ δὲ φύλαξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ παρέχῃ εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀντίγραφα ἢ περιλήψεις ἀκριβεῖς τῶν περιεχομένων ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνη, σαφῶς συνάγεται ὅτι αἱ μεταγραφαί, δηλονότι αἱ ἐν τοῖς βιβλίοις καταχωρίσεις τῶν κατὰ τὰ ἀρθ. 1 μεταγραφτέων πράξεων ἢ τίτλων, εἰσὶ δημόσια ἔγγραφα καὶ ὡς τοιαῦται δέον νὰ φέρωσι κατὰ τὰ ἀρθρα 398 καὶ 385 τῆς Πολ. Δικ., διαλαμβάνοντα γενικῶς περί τῶν προσόντων παντὸς δημόσιου ἔγγραφου, τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐνεργοῦντος αὐτὰς φύλακος, ὅπως ἔχωσι δύναμιν ἀποδεικτικὴν, διότι διὰ τῆς υπογραφῆς φανεροῦται τις ὁ τὸ δημόσιον ἔγγραφον συντάξας ὑπάλληλος καὶ ἂν οὗτος ἦτο κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως περιβεβλημένος χαράκτιρα δημόσιον. Ἐντεῦθεν ἐπεταί ὅτι τὸ ἀρθρον 7 τοῦ Νόμου, καθ' ὃ μεταξὺ πολλῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γενομένων μεταγραφῶν περί δικαιωμάτων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκινήτου προτιμᾶται ἡ στηρικτομένη εἰς τίτλον ἀργαιότερον, νοεῖ προδήλως μεταγραφὰς υπογραφείσας κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὑπὸ τοῦ φύλακος, διότι αὐτοῦ ἡ ὑπογραφὴ ἢ κατὰ τῆς καταχωρίσεως τεθειμένη καθίσταται πλήρη καὶ ἰσχυρὰν τὴν μεταγραφὴν καὶ κανονίζει ὠρισμένως μετὰ τῆς χρονολογίας τὴν τῆς μεταγραφῆς προτεραιότητα ἀπέναντι τῶν ἄλλων μεταγραφῶν, τῶν μὴ φερουσῶν ποσῶς ὑπογραφὴν τοῦ φύλακος ἢ τῶν μεταγενεστέρων ὑπὸ τοῦτου ὑπογραφεισῶν Α. Π. 188 καὶ 394 τοῦ 1904.

Νόμου περί Μεταγραφῆς ἀρθ. 12.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 12, δι' ἧς καθηγύθη τὸ δικαίωμα τῆς γυναικὸς πρὸς διεκδίκησιν τῶν διατετιμημένων πραγμάτων τῆς προικὸς, γενικὴ οὖσα καὶ οὐδεμίαν ποιοιμένη διαστολήν, ἐφαρμόζεται καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν κατὰ τὴν διατιμῆσιν ἐγένετο περιγραφή τῆς συζύγου. Α. Π. 78 τοῦ 1899, 166 τοῦ 1900.

Β'. Πρὸς τὸν Ἀστικὸν Νόμον τοῦ 1856.

Ἀστικοῦ Νόμου ἀρθ. 2.

Ν. Τὸ ἀρθ. 2 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ νόμος ὁρί-

ζει περί τοῦ μέλλοντος μόνον καί δέν ἔχει ἀναδρομικήν δύναμιν· ὅθεν προκειμένου περί παραγραφῆς, ἐφ' ἧς διὰ τοῦ νέου νόμου ὀρίζεται μακρότερος χρόνος τῆς συμπληρώσεως αὐτῆς ἢ εἰσάγονται ἄλλα προσόντα πρὸς ἐναρξιν ἢ διακοπὴν αὐτῆς, ἐφαρμόζεται καὶ τότε ὁ νόμος ὁ ἰσχύων ὅτε αὕτη συμπληροῦται, διότι πρὸ τῆς συμπληρώσεως αὐτῆς τὸ δι' αὐτῆς παραγόμενον δίκαιον δέν παρήχθη ἐτι, ἀλλὰ προσδοκᾷται· ὅθεν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δέν πρόκειται περί ἤδη κεκτημένου δικαίου, ἀλλὰ ἀπλῶς προσδοκωμένου, ἥτοι περί σ/έσεως ἐκκρεμῶς, ἧς τὰ στοιχεῖα δέν εἶχον συμπληρωθῆ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ νόμου, ὅπως ἀποτελεσθῶσι κεκτημένον ἤδη δίκαιον. Α. Π. 206 τοῦ 1897.

Ἄστικοῦ Νόμου ἄρθ. 4.

Ν. Αἱ διατυπώσεις, αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὸ κύρος τοῦ γάμου τῶν ἄλλοδαπῶν, ρυθμίζονται κατὰ τὸ τέταρτον ἄρθρον τοῦ Ἀστικοῦ ἡμῶν Νόμου ὑπὸ τῶν νόμων τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκουσι· ὅθεν ὁ γάμος ὁ τελεσθεὶς πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν συζύγων ἀποκτήσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ἐγκυρὸς ἐστί, μὴ τηρηθεῖσάν τῶν διατυπώσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Νόμου, τηρηθεῖσάν ὅμως τῶν διατυπώσεων τῆς Πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ κατόπιν κτησάμενος τὴν ἑλλ. ἰθαγένειαν. Α. Π. 44 τοῦ 1900.

Ἄστικοῦ Νόμου ἄρθ. 8.

Ν. Τὸ ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαίου ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ πατρὸς κληρονομικὸν δικαίωμα εἶναι σχέσις διαπομένη ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τῆς ἰθαγενείας μὲν τοῦ ἀναγνωρίζοντος πατρὸς, ἐάν οὗτος τυγχάνῃ Ἑλλην ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, τοῦ ὀρθοδόξου δὲ ὀρθοδόξου αὐτοῦ ἐν ταῖς μὴ Χριστιανικαῖς τῆς Ἀνατολῆς Χώρας, ἐάν τυγχάνῃ ὑπήκοος Ὀθωμανός, ὅτε κατὰ τὰ ἀνέκαθεν ἐπικρατοῦντα ἐν Τουρκίᾳ ἐκκλησιαστικὰ καθεστῶτα, τὰ δι' ἐπανειλημμένων σουλτανικῶν βερατιῶν κυρωθέντα, ἐφαρμόζεται ὁ Βυζαντινὸς νόμος ἐπὶ πάσης γαμικῆς καὶ κληρονομικῆς διαφορᾶς ἢ ἄλλως ἀναγομένης εἰς τὴν προσωπικὴν κατὰστασιν τῶν ὀρθοδόξων ὀθωμανῶν ὑπήκων. Κατὰ τὸν νόμον δὲ τοῦτον, διέποντα προδήλως τὴν δικαιομένην σχέσιν, τὰ νόθα τέκνα δέν κληρονομοῦσι τὸν φυσικὸν πατέρα, ἐκτὸς ἐάν νομιμοποιηθῶσι, ὅπερ μόνον χωρεῖ δι' ἐπιγενομένου γάμου καὶ διὰ βασιλικῆς ἀντιγραφῆς. Α. Π. 125 τοῦ 1901.

Ἄστικοῦ Νόμου ἄρθ. 74.

Ν. Ὁ Πρόχειρος Νόμος ἀπηγόρευσε μὲν τὴν μυστικὴν ἱεροτελεσίαν τοῦ γάμου, πλὴν δέν ἀνέγραφεν ὡς ἀπαραίτητον ὅρον ὑπάρξεως αὐτοῦ τὴν φανεράν ἱεροτελεσίαν, ἣ δὲ Νεαρά τοῦ Λέοντος ὤρισε μόνον ὅτι ἀνεῦ ἱερᾶς εὐλογίας δέν ὑπάρχει γάμος. Ἐκ δὲ τοῦ ἄρθ. 74 τοῦ περὶ λητειαρχικῶν πράξεων νόμου προκύπτει ὅτι δέν ἀπαιτεῖται ἀναγκάως ἡ παρουσία μαρτύρων ἐν τῇ ἱεροτελεσίᾳ τοῦ γάμου. Α. Π. 438 τοῦ 1901.

Ξ' Πρὸς τὸν νόμον ΧΠΘ' περὶ Ἐπιτροπείας.

Νόμου περὶ ἐπιτροπείας ἀρθ. 3.

Ν. Τὸ δευτέρον ἐδάφιον τοῦ ἀρθρου 3 τοῦ περὶ Ἐπιτρ. νόμου, ὑποχρεοῦν τὸν ἀνγλικὸν εἰς ἀπότισιν τοῦ ληφθέντος ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ διὰ πᾶσαν γενομένην αὐτῷ καταβολὴν ἐνσκα τῆς μὴ ἐγκύρους κατὰ τὸ πρῶτον ἐδάφιον τελεσθείσης συμβάσεως νοεῖ διὰ τῆς φράσεως πᾶσα καταβολὴ οὐχὶ μόνον καταβολὴν χρημάτων ἀλλ' ἐν γένει πᾶσαν ὠφέλειαν προκύψασαν ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνγλικοῦ μετὰ τρίτων συναφθείσης συμβάσεως ἢ ὑποχρεώσεως, καθ' ὅσον ἐντεῦθεν ἀποδοθῇ πλουσιώτερος, τοῦ νομοθέτου σκοποῦντος νὰ προστατεύσῃ μὲν τὸν ἀνγλικὸν κατὰ πάσης ζημίας, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν διὰ συνομολογήσεως συμβάσεων πλουσιώτερον πρὸς ζημίαν τοῦ συμβληθέντος τρίτου. Α. Π. 53 καὶ 196 τοῦ 1904. — Τοῦ ἀρθ. 3 τοῦ περὶ Ἐπιτρ. Νόμου ὁρίζοντος ὅτι ὁ ἀνγλικὸς ὑποχρεοῦται εἰς ἀπότισιν τοῦ ληφθέντος μόνον, καθ' ὅσον κατέστη πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐπιταί ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀναγκαῖον ἀπαραίτητως νὰ περιλαμβάνηται ἐν τῇ ἀγωγῇ ὡς ἀφορῶν εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος καὶ τὰ περιστατικὰ εἰς ᾗ στηρίζει τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ· ἄλλως ἐν ἐλλείψει τούτοις ἡ ἀγωγή καθίσταται ἀπορριπτέα, ὡς ἰμοιροῦσα τῶν ἐν ἀρθ. 533 ἀρθ. 3 καὶ 4 προσόντων αὐτῆς. Α. Π. 343 τοῦ 1904.

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἀρθ. 4.

Ν. Τὸ περὶ ἀνγλικῶν τμήμα τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου τοῦ 1861, ὅπερ ἐψηφίσθη καὶ ἰσχύει ὡς νόμος τοῦ Κράτους, δὲν διατάσσει τι οὔτε περὶ πατρικῆς ἐξουσίας οὔτε περὶ χρηματίων, ἤτοι περιουσίας ἀνηκούσης εἰς τοὺς ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν διατελοῦντας, οὔτε περὶ περιουσιακῶν σχέσεων τοῦ ἀσκούντος αὐτὴν πατρὸς ἀπέναντι τοῦ ὑπεξουσίου αὐτοῦ· τὸ δὲ ἀρθ. 4 τοῦ νόμου τούτου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν εἰς τὰ περιουσιακὰ ζητήματα, διότι τοῦτο κατεχωρίσθη ἐν τῷ νόμῳ ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ὅτι ἤθελε ψηφισθῇ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τμήμα τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, τὸ πραγματευόμενον περὶ πατρικῆς ἐξουσίας καὶ χρηματίων, κατὰ τροποποιήσιν τῶν Ῥωμαϊκῶν Νόμων. Ὅθεν προκειμένου περὶ διαθέσεως τοῦ χρηματίου τοῦ ὑπεξουσίου ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὡς ἀσκούντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἰσχύουσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν Ῥωμ. Νόμων, καθ' ὅς αἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 4 τοῦ περὶ ἀνγλικῶν νόμου καθιερούμεναι διατυπώσεις οὐ μόνον δὲν ἀπαιτοῦνται, ἀλλ' ἀντίκεινται προδήλως καὶ εἰς τὰ ἐν γένει πνεῦμα τῶν Ῥωμαϊκῶν Νόμων, καθ' ὃ θεωρεῖται ἐπαρκὴς ἡ ἐπιτήρησης τοῦ πατρὸς εἰς τὰ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου ἄνω παρεμβάσεως τῶν συγγενῶν. Α. Π. 392 τοῦ 1901. — Κατὰ τὴν Α. Π. 192 τοῦ 1903 ὡσαύτως τὸ ἀρθ. 4 ὁρίζει ὅτι νομικὴ πρᾶξις τοῦ ἀνγλικοῦ, δι' ἣν ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πρὸς τῇ συναινέσει τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ ὀρισμένως διατυπώσεις εἶναι ἀχυρος, ἂν δὲν ἐτηρηθῇσαν αὗται, πα-

ραπέμπει εἰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ νόμου, κανονίζουσας τὴν διοίκησιν τοῦ ἐπιτρόπου, οὐχὶ δὲ εἰς διατάξεις κανονίζουσας τὴν διοίκησιν τοῦ πατρὸς ἐπὶ τῆς μὴ ἐλευθέρως περιουσίας τῶν ὑπεξουσίων αὐτοῦ τέκνων, ἐντελῶς ἐλλειπούσης ἐκ τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου. Ἡ ἔλλειψις ἄρα τούτων διατάξεων καταδείκνυσιν τὸ ἀνεπάρμοστον τοῦ 4 ἄρθρου ἐπὶ τῆς πατρικῆς διοικήσεως, ἥτις, μὴ συμβιβαστομένη πρὸς τὴν ὑπαρξίν συγγενικοῦ συμβουλίου, παρέμεινε βυθιζομένη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Νόμου. Οὐδ' ἀντίκειται εἰς ταῦτα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 137, δι' ἧς καθρηγύθησαν οἱ εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ περὶ Ἐπιτρ. Νόμου ἀναγόμενοι ὁρισμοὶ τοῦ Ῥ. Δ., διότι ἀντικείμενον τοῦ νόμου δὲν ὁποτελεῖ ἡ βύθισις τῆς διοικήσεως τοῦ πατρὸς, διότι ἀδύνατον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε διὰ τοῦ περὶ ἐπιτροπείας νόμου νὰ καταργήσῃ ὁλόκληρον τὸ περὶ πατρικῆς διοικήσεως σύστημα ἄνευ προνοίας περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ. Contra ἀπόφασιν Α. Π. 84 τοῦ 1900 (τοῦ πρώτου τμήματος), καθ' ἣν δυνάμει τοῦ 4 ἄρθ. τοῦ περὶ ἀνγλικῶν νόμου, ἰσχύοντος κατὰ πάντα, εἶναι ἄκυρος ἡ παραγώρησις ἀκινήτου ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν ἐν αὐτῷ ὀριζομένων διατυπώσεων, διότι καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπιχειροῦμεναι νομικαὶ πράξεις ὑπόκεινται ὡς καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων εἰς τὰς ἀναγραφόμενας ἐν τοῖς ἄρθρ. 66 καὶ 77 τοῦ αὐτοῦ νόμου διατυπώσεις. — Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἄνευ τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθ. 73 τοῦ νόμου περὶ ἀνγλικῶν ἀποσχῆ τῆς κληρονομίας, εἰς τὸν ἀνγλικὸν ἐπαγθῆσθαι, ἄκυρος ἐστὶ κατὰ τὸ 4 αὐτοῦ ἄρθρον. Τῶν διατυπώσεων ὅμως τεταγμένων ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἀνγλικοῦ, ὅθεν τῆς ἀκυρότητος οὐδὲς σχετικῆς, μόνος ὁ ἀνγλικὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀκυρότητα τῆς πράξεως τοῦ ἐπιτρόπου. Α. Π. 222 τοῦ 1902.

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἄρθ. 10.

Ν. Τὸ ἄρθ. 10 τοῦ νόμου XIIΘ', ὀρίζον πότε ἐπάγεται ἡ ἐπιτροπεία εἰς τὴν μητέρα, προδήλως νοεῖ τὴν φυσικὴν καὶ οὐχὶ τὴν θετήν· ὅθεν αὕτη δὲν καλεῖται δυνάμει τοῦ ἄρθρου τούτου εἰς τὴν ἐπιτροπείαν. Τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 49—21, καθ' ὅς ἐν ἐλλείψει ἐπιτροπείας τῆς φυσικῆς μητρὸς ἀνήκει αὕτη εἰς τοὺς πρὸς πατὸς ἢ μητὸς ἀνιόντας τοῦ ἀνγλικοῦ, οὐδεμία δὲ γίνεται μνεία τῆς θετῆς μητρὸς. Αἱ δὲ διατάξεις τοῦ νόμου 5 Πανθ. 8. 48, καθ' ὅς μεταξὺ υἱοθετησάσης καὶ υἱοθετηθέντος ἀποτελεῖται σχέσις μητρὸς καὶ τέκνου, οὐδεμιαν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν εἰς τὸ προκείμενον θέμα, ὡς ἀφορῶσαι εἰς τὰ κληρονομικὰ τῶν ῥηθέντων προσώπων δικαίωματα. Α. Π. 19 τοῦ 1902 (αναίρουσα ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν), 2 τοῦ 1903.

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἄρθ. 22.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 22 προκύπτει ὅτι τὸ κατεπείγον τῆς περιστάσεως χορηγεῖ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν διαφερόμενον, νὰ ζητήσῃ τὸν κατὰ τὸ ἄρθ.

649 τῆς Πολ. Δικον διορισμὸν εἰδικοῦ κηδεμόνος τοῦ ἀνηλίκου ἐπὶ συγκρούσεως τῶν συμφερόντων αὐτοῦ πρὸς τὰ τοῦ Ἐπιτρόπου, οὐδ' ἐπιβάλλεται ὁ διορισμὸς παρεπιτρόπου, ἀφοῦ κατὰ τὸ ῥηθὲν ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς ὃ παρατίμπει τὸ 22 ἄρθρον τοῦ περὶ Ἐπιτροπείας νόμου, ὁ διορισμὸς ταύτου κηδεμόνος χωρεῖ εἴτε ὑπάρχει εἴτε μὴ διορισμένος Ἐπίτροπος. Α. Π. 50 τοῦ 1904.

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἄρθ. 30.

Ν. Ἡ μὴ νόμιμος συγκρότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ὅσον ἢ συγκρότησις αὐτοῦ ἄνευ τῆς προσλήψεως συγγενῶν ἐξ ἁμοτέρων τῶν γραμμῶν τῆς τε πατρικῆς καὶ μητρικῆς, ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 30 τοῦ νόμου ΧΠΘ' ἐπάγει τὴν ἀκυρότητα. Α. Π. 345 τοῦ 1894. (Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὸν νόμον τὸ συγγενικὸν συμβούλιον συγκροτεῖται ἐξ ἁμοτέρων τῶν γραμμῶν (ἐξ ἡμισίας ἐκτετέρωθεν), ὁφείλει δ' ὁ εἰρηνοδίκης νὰ τηρήσῃ τοὺς περὶ συγκροτήσεως διαγραφόμενους ὑπὸ τοῦ νόμου κανόνες· ἀλλ' οὐδαμῶς δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἐπέρχεται ἀκύρωσις αἰείποτε ἐκ τῆς παραβιάσεως τῆς διατάξεως καὶ ἂν οὐδαίς πλάγιος λόγος ὑπηγόρευεν αὐτήν. Dalloz Minorité 175).

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἄρθ. 61.

Ν. Τὸ ἄρθ. 61 ἐδ. 3 πραγματευόμενον περὶ μετοχῶν ἢ δημοσίων χρεωγράφων ἐννοεῖ πλὴν τῶν εταιρικῶν μετοχῶν τὰς ὁμολογίας ἐκείνας τοῦ χρέους, αἵτινες ἀπορρέουσιν ἀπὸ τοῦ δημοσίου ἢ ἀνεγνωρισμένων τραπεζῶν φέρουσιν ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐκυτῶν ἐκδόσεως ἢ τῆς γενικῆς κυκλοφορίας δημόσιον χαρακτῆρα. Α. Π. 391 τοῦ 1903.

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἄρθ. 75.

Ν. Ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή εἶδει νὰ ἀπορρίψῃ ὡς ἀπαράδεκτος, καθὼ ἐγερθεῖσα ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ γνωμοδοτήσεως δικηγόρου στερεῖται βασιμότητος, τὸ μὲν διότι οὐδὲν τοιοῦτον ἀπαράδεκτον ὑπεβλήθη ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου τῶν συνόδων, τὸ δὲ διότι τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 75, καθ' ἣν ἀπαιτεῖται ἀδεία τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου κατ', εἰδύνατο μὲν νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ ἀναιρέσιων πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀπαραίτητου πρὸς τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ πρῶτον αὐτὴν ὡς ἀφορῶσαν εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου πρὸς ματαίωσιν τῆς ἐπιδικασίας τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 137 τοῦ 1900.

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἄρθ. 85.

Ν. Ὁ περὶ Ἐπιτροπείας νόμος καθιέρωσε νέον σύστημα, καθ' ὃ ἐξελίπεν ἡ διάκρισις μεταξὺ ἀνήτων καὶ ἐφήβων, ὑπεβλήθησαν εἰς ἐπιτροπείαν οἱ ἀνήλικοι ἕως τοῦ 21 ἔτους τῆς ἡλικίας, ὠρίσθη δὲ ἐν ἄρθ. 85 ὁ χρόνος πάσης ἐκ τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ἐπιτρόπου ἀγωγῆς εἰς δεκα-

τίαν ἀπὸ τῆς ἐνηληκιδώσεως· ὅθεν ἐξηφανίσθη ἡ διάφορος διάταξις τοῦ 'Ρωμ. Νόμου· προκειμένου ὅμως περὶ ἀγωγῆς προκυψάσης ἐκ τῆς κηδεμονίας ἐξηβίου κατὰ τὸ 'Ρ. Δ. δὲν ἐφαρμόζεται ἡ παραγραφή τοῦ νέου νόμου περὶ 'Επιτροπείας, ἀλλ' ἡ τοῦ 'Ρ. Δ. τῆς τριακονταετίας. Α. Π. 606 τοῦ 1903.

Νόμου περὶ 'Επιτρ. ἄρθ. 88.

Ν. Υἱοθετηθέντος νόθου κορασίου, ἐκτὸς νομίμου γάμου γεννηθέντος, δὲν καλεῖται εἰς τὴν ἐπιτροπείαν αὐτῆς ἡ υἱοθετήσασα αὐτὴν, ἀλλὰ διορίζεται δικαστικὸς αὐτῆς ἐπίτροπος δυνάμει τοῦ ἄρθ. 88, καθ' ὃ, ἐὰν ὁ χρεώζων ἐπιμελείας ἀνήλικος τυγχάνῃ ὢν φυσικὸν τέκνον καὶ δὲν ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῶν γεννητόρων αὐτοῦ, τίθεται ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως διοριζομένου ἐπιτρόπου. Α. Π. 2 τοῦ 1903.

Νόμου περὶ 'Επιτρ. ἄρθ. 106.

Ν. Τὸ ἄρθρον 106 τοῦ ΧΠΘ' νόμου, ὅρισαν ὅτι διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ χειραφέτου ἀνηλίκου ἐπιχείρησιν τῶν αὐτόθι ἀναφερομένων πράξεων, ἐν αἷς καὶ τὸ δάνειον καὶ ἡ παραχώρησις ἀπολύτων δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτων περιλαμβάνονται, δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ συναίνεσις τοῦ κηδεμόνου, ἀλλ' ἐπιβάλλεται προσέτι καὶ ἡ τήρησις τῶν διατυπώσεων, ὥς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐπὶ μὴ χειραφέτου ἀνηλίκου, ἐνόησε προδήλως νὰ παραπέμψῃ εἰς τὰς περὶ τούτων ἐν τῷ αὐτῷ νόμῳ διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου διοικήσιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου καθοριζομένας διατυπώσεις καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἄρθ. 66, ὅπερ μεταξὺ τῶν ἄλλων διατυπώσεων ἀπαιτεῖ καὶ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐκδιδομένην δικαστικὴν ἄδειαν, ἐνταῖον δὲ σύστημα διοικήσεως τῆς περιουσίας τῶν χειραφέτων ἀνηλίκων καθιερώσας ὁ νόμος οὗτος, οὐδεμίαν ἐποικήσαστο διακρίσιν μεταξὺ χειραφέτων διατελούντων ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ πατρὸς καὶ χειραφέτων διατελούντων ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἑτέρου προσώπου, ὥς ἐκ τοῦ πάντας αὐτοὶ ἀρμόζουσιν ὅροι καὶ τύποι τῆς διοικήσεως, ὥς ἐκ τοῦ ἄρθρου 102 καὶ ἐπομένων φανερώς δείκνυται. Α. Π. 171 τοῦ 1900. — Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἄρθ. 106 τοῦ περὶ 'Επιτρ. νόμου, ὅριζον τὰς πράξεις, τὰς μὴ ἐπιτρεπομένας εἰς τὸν χειραφέτον ἄνευ συναίνεσεως τοῦ κηδεμόνου καὶ ἄνευ τηρήσεως τῶν διοριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεων ἐπὶ μὴ χειραφέτου ἀνηλίκου, δὲν περιλαμβάνει τὴν ἀποποίησιν τῆς κληρονομίας, ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι γνωμοδοτήσις τοῦ συγγ. συμβουλίου καὶ ἄδεια τοῦ δικαστηρίου δὲν ἀπαιτεῖται, ἵνα παραιτηθῇ ὁ χειράφρετος τῆς ἐπαχθείσης αὐτῷ κληρονομίας, πάντως ὅμως ἀπαιτεῖται συναίνεσις τοῦ κηδεμόνου πρὸς ἔγκυρον ἀποποίησιν τῆς κληρονομίας, διότι διὰ τοῦ ἄρθ. 104 ἐπετρέπησαν αὐτῷ ὡς διαχειριστῇ μόνον αἱ πράξεις αἱ γινόμεναι πρὸς συντήρησιν ἢ βελτίωσιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἀποποίησις τῆς κληρονομίας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ διαχείρισις πρὸς βελτίωσιν ἢ συντήρησιν τῆς περιουσίας. Ἀποφ. 'Εφ. 'Αθηνῶν 2558 τοῦ 1894.

Νόμου περί Ἐπιτρ. ἄρθ. 114.

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθ. 144, 108 καὶ 137 τοῦ νόμου περί ἀνηλικίων προκύπτει ὅτι ἅμα τῇ ἐνηλικιότητι διὰ τῆς συμπληρώσεως τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους παύει ἡ πατρικὴ ἐξουσία καὶ ὁ ἀνήλικος καθίσταται αὐτεξούσιος, ὅθεν ἔχει πλήρη ἱκανότητα νὰ συνάψῃ καὶ ἔγκυρον γάμον ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Α. Π. 436 τοῦ 1901. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποφ. Α. Π. 138 τοῦ 1899 ὁ νόμος περί ἀνηλικίων προνοεῖ περί ἄλλων θεμάτων, οὐχὶ δὲ περί τῆς ἱκανότητος τῶν προσώπων πρὸς τέλεσιν ἐγκύρου γάμου καὶ τῶν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένων διατυπώσεων, δὲν ἐξάγεται δὲ τιαυτὴ ἐννοία ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 3, 58, 114 καὶ 137 τοῦ περί ἀνηλικίων νόμου, διότι τὸ μὲν ἄρθ. 3 προνοεῖ περί προξενίων σχετικῶν πρὸς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλικίου, τὸ δὲ 58 περί ἐκπροσωπήσεως αὐτοῦ κατὰ τὰς ἀναγομέναις εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ πράξεις, τὸ δὲ 114 διὰ τῆς ἐκφράσεως ἐξαιρουμένων τῶν περί γάμου καὶ νόθευσεως ὠρισμένων ἀναφέρεται εἰς τὰς νομοθετησόμενας περί τῶν σχετικῶν θεμάτων διατάξεις τοῦ Κώδικος καὶ εἰς ἐκείνας, αἵτινες μὴναι ἀποσπασθῆναι ἐκ τοῦ ὅλου σχεδίου τοῦ Κώδικος ἐψηφίσθησαν καὶ κατέστησαν νόμοι τοῦ Κράτους. Τὸ δὲ 137 οὐτε κατήργησεν οὔτε ἐτροποποίησεν τὰς περί τῆς πρὸς σύναψιν γάμου ἱκανότητος τῶν ἐφήβων διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Νόμου, ὅθεν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν προσήκον νὰ κρίνηται τὸ νόμιμον ἢ μὴ τοῦ γάμου, κατ' αὐτὰς δὲ ὁ γάμος τοῦ μὴ ὑποκειμένου εἰς πατρικὴν ἐξουσίαν ἐφήβου ἐγκύριος συνάπτεται καὶ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 595 τοῦ 1898 δὲν ἰσχύουσι νῦν αἱ διατάξεις τῶν Ῥωμαϊκῶν νόμων, ὅθεν ἰσχύει ὁ συνδυασμὸς τῶν ἄρθρων 114, 108 καὶ 137 τοῦ περί Ἐπιτροπείας νόμου, καθ' ὃν ὁ ἐνήλικος δύναται νὰ τελέσῃ ἔγκυρον γάμον καὶ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 200 τοῦ 1898 κατὰ μὲν τὸ ἄρθ. 3 τοῦ νόμου ΧΠΘ' μὴ δυναμένου τοῦ ἀνηλικίου ἄνευ συναινέσεως τοῦ ἐπιτρόπου του νὰ συνομολογήσῃ πράξιν ἐπάγουσαν ὑποχρεώσεις, ἀναμφισβητήτως δ' ἀποτελοῦντος τιαυτὴν τοῦ γάμου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 58 τοῦ ἐπιτρόπου παριστάντος τὸν ἀνήλικον κατὰ πᾶσαν νομικὴν πράξιν ἀφορῶσαν οὐ μόνον εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, ὅποια ἡ δικαιοπραξία τοῦ γάμου, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθ. 98 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐπιφέρει αὐτοδικαίως τὴν χειραφεσίαν, ἐπαταῖ ὅτι ὁ ἀνήλικος ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ συνάψῃ γάμον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ διάταξις τοῦ Ῥ. Δ., καθ' ἣν ὁ ὑπὸ ἐπίτροπον ἐφθιος ἀνήλικος δύναται νὰ συνάψῃ γάμον ἄνευ τῆς συναινέσεως τούτου, κατηργήθη ῥητῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 137 τοῦ νυνιτέρου νόμου. Ἡ θέλησις δ' αὕτη τοῦ νόμου ἐναργέστατα ἐκδηλοῦται καὶ ἐν τῷ ἄρθ. 114, ἐνθα ῥητῶς ἠθέλησε νὰ ἔχῃ περιωρισμένην ἱκανότητα ὡς πρὸς τὸν γάμον καὶ αὐτὸς ὁ ἐνήλικος, ὁ πρὸς πᾶσαν πράξιν τοῦ ἁστικοῦ δικαίου ἱκανός, εἰς οὐ ἀναγκαιῶς συνάγεται ὅτι εἰς τὸν ἀνήλικον κατὰ μεί-

ζωνα λόγον ἡρνήθη τὴν πλήρη ικανότητά εἰς σύναψιν τῆς δικαιοπραξίας τοῦ γάμου.

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἀρθ. 125.

Ν. Κατὰ τὰς γενικάς ἀρχάς τοῦ Ῥ. Δ. ὁ φρενοβλαθὴς στερεῖται βουλήσεως καὶ πᾶσα νομικὴ πράξις αὐτοῦ ἄκυρος ἐστὶ, δύναται δὲ οὗτος καὶ πᾶς ἔχων νόμιμον συμφέρον νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς, ἀποδεικνύων ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν τῆς συνομολογήσεως αὐτῆς διετέλει ἐν παραφροσύνῃ (Ν. 8 Εἰσηγ. (β. 19). Ν. 40 Πανδ. (50. 27). Ὁ δὲ νόμος περὶ ἐπιτροπείας ὀρίζει προτρετὶ ἐν ἀρθ. μὲν 124 ὅτι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως πᾶσα πράξις τοῦ ἀπηγορευμένου ἐστὶν ἄκυρος, ἐν ἀρθ. δὲ 125 ὅτι ἡ προσβολὴ τῶν πρὸ τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀπαγορεύσεως πράξεων δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποδείξεως τῆς διαρκείας τῆς παραφροσύνης κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως, ἀλλὰ μόνον τῆς ὁμολογουμένης γνωστῆς αἰτίας τῆς ἀπαγορεύσεως, διὰ δὲ τοῦ ἀρθ. 126 ὅτι, εἴαν ἀποθῶν τις χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τὴν πράξιν του διὰ φρενοβλάβειαν, ὑποβάλλεται τὸ δικαίωμα τῶν κληρονόμων αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν προσβολὴν τῶν ἀμφοτεροβαρῶν πράξεων εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ περιορισμούς, ὅθεν οὗτοι δύνανται ἄνευ περιορισμοῦ νὰ προσβάλωσι τὰς ἐτεροβαρεῖς πράξεις αὐτοῦ. Αἱ διατάξεις δὲ αὗται περὶ προσβολῆς τῶν πράξεων τοῦ ἀπηγορευμένου, ἐξαιρετικαί οὖσαι, δὲν ἀπακλίσουσιν τὰς εἰς τὸ κράτος τοῦ κοινοῦ δικαίου ὑπαγομέναν περιπτώσεις, περὶ ὧν δὲν διαλαμβάνουσιν, καθ' ὅσον εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ περὶ Ἐπιτροπείας νόμου περὶ ἀκυρότητος τῶν πράξεων τῶν ἀπηγορευμένων δὲν ἀνάγονται αἱ διατάξεις τοῦ Ῥωμ. Δικαίου περὶ ἀκυρότητος τῶν πράξεων τοῦ φρενοβλαθοῦς λόγῳ τῆς ἐν τῇ στιγμῇ τῆς συνομολογήσεως τῆς δικαιοπραξίας παράφροσύνης καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀτερήσεως βουλήσεως Α. Π. 311 τοῦ 1900.

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἀρθ. 137.

Ν. Ἡ διατάξις 3 Κώδικος β. 74, ὀρίζουσα ὅτι, εἴαν μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐνηλικίωτος ὁ γενόμενος ἐνήλικος ἢ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ δὲν προσβάλωσι τὴν κατὰ τὴν ἀνηλικίωτα αὐτοῦ γενομένην ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως πώλησιν ἀκινήτου αὐτοῦ, καθίσταται αὕτη ἰσχυρά καὶ ἀπρόσβλητος καὶ θεωρεῖται ὡς ἀπ' ἀρχῆς δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως γενομένη, προνοεῖ περὶ ἀντικειμένου παντελῶς ἀσχετοῦ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ νεωτέρου περὶ ἐπιτροπείας νόμου ρυθμιζόμενα· ὅθεν διὰ τοῦ ἀρθρου 137 αὐτοῦ δὲν κατηργήθη ἡ ρηθεῖσα τοῦ Κώδικος διατάξις. Α. Π. 315 τοῦ 1898.

Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἀρθ. 160.

Ν. Τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΧΠΘ' τοῦ 1864 ἀφορωσῶν εἰς μόνον τὸ συμφέρον τῶν ἀνηλικίων καὶ οὐχὶ τὴν δημοσίαν τάξιν, ἡ ἐνστάσις περὶ τοῦ ἀκύρου τῆς ὑπὸ τῆς μητρὸς ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλικίων τέκνων της μι-

σθώσεως ἢ ἀναισθώσεως τῶν ἀκινήτων κτημάτων αὐτῶν δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐφεισίμως, τοῦ άρθρου 100 τῆς Πολ. Δικ. ῥητῶς ὀρίζοντος ὅτι ἐκτὸς τῶν ἐνστάσεων δημοσίας τάξεως ἢ τῶν κατὰ ῥητὴν διατάξιν τοῦ νόμου δυναμένων νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν τῆς δικῆς στάσιν πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως πρέπει νὰ προτείνωνται τὸ βραδύτερον κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀρροατηρίου συζήτησιν. Α. Π. 205 τοῦ 1903.

Ζ' Πρὸς τὸν νόμον ΧΑ' τοῦ 1877.

Νόμου ΧΑ' ἀρθ. 1.

Ν. Κατὰ Ν. 17 § 5 Πανδ. (22, 1) ἐπὶ πάσης δεκτικῆς τόκου ἀπαιτήσεως τοῦ δημοσίου ὀφείλεται τοιοῦτος καὶ ἄνευ ὀχλήσεως, ἂν ἢς ὀφείλεται ἡ καταβολή. Ἡ διάταξις δὲ αὕτη δὲν κατηργήθη, οὐδ' ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΧΑ'. Α. Π. 89 τοῦ 1899. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις Α. Π. 216 καὶ 220 τοῦ 1896 ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 247 τοῦ 1896 ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερμερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου ὀφειλῆς ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἡ διάταξις δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου, καὶ ἡν ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς καταβάλλεται καὶ τόκος τόκου καὶ παντελῶς ἄλλου ἐκκεκαθαρισμένου καρποῦ κατηργήθη ῥητῶς διὰ τοῦ ἀρθ. 3 τοῦ νόμου ΓΣΕ' τῆς 22 Μαΐου 1882, ἀπαιτεῖται δὲ κατ' αὐτὸ πρὸς καταβολὴν τόκου ἐπὶ τόκων ἢ ἄλλων προσόδων ἀγωγή. — Ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς τὸ Δημόσιον ὀφείλει τόκους ὑπερμερίας· δὲν ἀπαλλάσσεται δὲ τῆς καταβολῆς τόκων διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι προσεφίρειν ἑαυτὸ εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ κεφαλαίου, ἀλλ' ὁ ἐνάγων δὲν ἐδύχθη, διότι, ἵνα ἔχῃ ἀποτέλεσμα ἡ προσφορά τοῦ ὀφειλέτου, ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ καὶ τόπῳ. Α. Π. 98 τοῦ 1899. — Ὁ νόμος ΧΑ' προνοῶν περὶ ὑπερμερίας ἐν γένει (ἄνευ τινὸς διακρίσεως μετὰξὺ ὑπερμερίας ex re καὶ ὑπερμερίας ex persona) προτίθεται νὰ κανονίσῃ τὸ ποσὸν τοῦ τόκου καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ ἐπὶ πάσης ἐν γένει ὀφειλῆς τοῦ δημοσίου ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας προσερχομένης, πλην τῶν ῥητῶς ἐν τῷ νόμῳ ἐξηρημένων. "Ὅθεν οὐδαμῶς ἐφαρμόζεται εἰς τὰς ὀφείλας τοῦ Δημοσίου ὁ νόμος 13 § 20 καὶ 21 τῶν Πανδ. (19, 1), ὁ ὑποχρεῶν πάντα ἀγοραστὴν εἰς καταβολὴν τόκου ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ πωληθέντος — Κατὰ τὸν ΧΑ' νόμον ὁ νόμιμος ὑπερμερίας τόκος, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὀρίζεται εἰς 8 $\frac{1}{10}$, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως ὀρίσθῃ διὰ συμβάσεως, εἰδικῶς νόμου ἢ τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἐκ τούτου δὲ συνάγεται ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἑναρξιν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ τόκου ὁ νομοθέτης παρέσχεν ἀναδρομικὴν δύναμιν εἰς τὸν ΧΑ' νόμον, ἐφαρμόζομενον εἰς πάσας τὰς κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ ἐκκρεμαστὰς διαφοράς. Α. Π. 187 τοῦ 1902. Contra ἀποφ. 185 τοῦ 1902 καὶ ἡν ὁ νόμος ΓΣΕ' περὶ τόκου ὑπερμερίας βυθμίζει προδήλως τὰς ὑπὸ τὸ κράτος

αὐτοῦ λαμβανούσας ὑπαρξιν ἐξ ὑπηρεμερίας ἀπαιτήσεις καὶ οὐδόλωσ ἀφορᾷ εἰς τὸ παρελθόν.

Η'. Πρὸς τὸν νόμον ΓΞΕ' περὶ τόκου ὑπηρεμερίας.

Νόμ. ΓΞΕ' ἀρθ. 2 καὶ ἀρθ. 3.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 2, συνδυαζομένου πρὸς τὰς διατάξεις τῶν 'Ρ. Νόμων (Ν. 42. Πανδ. (19.1) καὶ 7 (48.8), πηγάζει ὅτι ἡ μὲν ἀντι ἀποζημιώσεως πληρωμὴ τῶν νομίμων τόκων δὲν εφαρμόζεται εἰς τὰς ἐκ παραλείψεων πηγάζουσας ἀπαιτήσεις, ὃ δὲ ἐκ πταίσματος ἐπενεγκῶν τινι (ἡμίαν ὀφείλει καὶ τὴν ἐκ τῆς στερήσεως κέρδους ἐπιγενομένην τῷ δικαιοῦχῳ νὰ ἀνορθώσῃ. Α. Π. 515 τοῦ 1903. — Ἐκ τοῦ ἀρθ. 3 προκύπτει ἀριδῆλως ὅτι τόκοι τόκων ἐπιτρέπεται νὰ ληφθῶσι μόνον, ἐὰν ἡ εἰδικὴ συμφωνία καταρτίζεται ἢ ἡ ἀγωγή ἐπιδίδηται μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους ἢ τῆς χρήσεως καὶ ὅτι ἀποκλείεται σύμβασις ἐκ τῶν προτέρων, δι' ἧς συμφωνεῖται ἀνατοκισμὸς ἐν μέλλοντι χρόνῳ ἐπὶ ἐτησίων τόκων μὴπω καθυστερουμένων, ἢ δὲ ἀπαγόμεναις αὐτῇ, ὡς ἐπιδιόκουσα τὴν πρόληψιν τοκογλυφικῶν κερδοσκοπιῶν, ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ δὲν δύναται νὰ καταργηθῇ ἢ τροποποιηθῇ δι' ἰδιωτικοῦ συμφώνου. Α. Π. 464 τοῦ 1903. — Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ νόμου ΓΞΕ' ἐν περιπτώσει διηγεκοῦς ἀνατοκισμοῦ ὃ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ νόμου πραγματοποιηθεὶς ἀνατοκισμὸς ἰσχυρὸς ἐστίν, οἱ δὲ μετὰ τὸν νέον νόμον παραχθέντες τόκοι ὑποβάλλονται εἰς τοὺς περιορισμοὺς αὐτοῦ. Α. Π. 478 τοῦ 1903. — Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 3 τοῦ νόμου ΓΞΕ' συνάγεται ὅτι ὁ ἀνατοκισμὸς ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ἔκτους: α') Νὰ καθυστερήσωσιν οἱ τόκοι καὶ αἱ πρόσοδοι ἐπὶ ὁλόκληρον ἑνιαυτὸν ἢ ἐπὶ μίαν χρῆσιν, τουτέστι πρὸς ἀνατοκισμὸν πρέπει νὰ συμποσῶσθωσι τόκοι καὶ πρόσοδοι ὁλόκληρον ἑνιαυτοῦ ἢ χρήσεως· ἄρα δὲν ἀρκεῖ ἡ παρέλευσις τοσούτου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας καταβολῆς, ἀλλ' ἀναγκαῖον καθ' ἅπαν τοῦτο τὸ διάστημα τὸ κεφάλαιον νὰ ἐξακολουθῇ παράγον τόκους· ὅθεν τόκοι μιᾶς ἐξαμηνίας οὐκ εἰσιν ἀνατοκιστέοι ἀπλῶς λόγῳ τῆς ἀπράκτου παρελεύσεως καὶ ἐτέρων ἐξ μηνῶν, διότι ὁ νόμος ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων τοιούτων ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος ὑποτίθησι τόκους παραγομένους καθ' ἅπαντα τὸν ἑνιαυτὸν (Démolombe XXIV ἀριθ. 652)· δὲν ἀντίκειται δέ, ἀλλὰ καὶ συνάδει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, τιθέντος ὡς ἐλάχιστον ὅριον τὸ διάστημα τοῦ ἑνιαυτοῦ, νὰ χωρῇ ὁ ἀνατοκισμὸς κατὰ διάστημα μεῖζον τοῦ ἔτους, ὅτε καὶ οἱ τοῦ παρελθόντος πλέον τοῦ ἔτους κλάσματα τόκοι προστίθενται πρὸς ἀνατοκισμὸν, μεθ' ὃ λογίζεται ἀρχομένη νέα περίοδος (Démolombe XXIV ἀριθ. 653, Aubry et Rau σελ. 110). Β') Μήνυσις ἢ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν δὲν ἀρκεῖ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπακολουθήσῃ εἴτε

ειδική συμφωνία περί ἀνατοκισμού τῶν ληξιπροθέσμων τόκων καὶ προσό-
δων ἢ ἀγωγή περίεχουσα εἰδικὴν αἴτησιν περί τόκων τῶν τόκων. Γ') Ἡ
συνομολογία πρέπει νὰ καταρτισθῇ ἢ ἡ ἀγωγή νὰ ἐπιδολῇ μετὰ τὴν λή-
ξιν τοῦ ἔτους ἢ τῆς χρήσεως· ὅρα ἀποκλείεται πᾶσα ἐκ τῶν προτέρων
συνομολογία ὅτι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὁ τόκος θέλει συγκεφαλαιοῦσθαι
καὶ φέρεי τόκους, οὔτε ὁ δικαστὴς δύναται ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος
νὰ ἀπαγγεῖλῃ ὑποχρέωσιν ἐκ προοιμίων καὶ εἰς τόκους τῶν παραχθῆσο-
μένων τόκων ἀνὰ πᾶν ἔτος καθυστέρησεως (Démolombe XXIV ἀριθ. 634.
Aubry et Rau § 308). Ἐπὶ δὲ συμφωνίας ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ
νόμου ἐκχώρως καταρτισθείσης περί ἀνατοκισμού τῶν μελλόντων τόκων,
ὅτε ὁ ἀνατοκισμὸς δὲν ἤρξατο αἰετέι, οὗτος ὑποβλήθησεται εἰς τοὺς δρους
τοῦ ἰσχύοντος καθ' ὅν χρόνον οἱ τόκοι ἐλήξαν καὶ κατίστησαν ἀνατοκι-
στικοὶ νόμοι, διότι ἡ τοιαύτη συμφωνία ἀποτελεῖ προκαταρκτικὴν δικαιο-
πραξίαν περί συναρθησομένου δανείου (pactum de mutuo dando), τοῦτέ-
στιν οἱ τόκοι, ἀρ' οὐ παραχθῶσι, νὰ κρατηθῶσιν ὡς δάνειον ἔντοκον,
ὥστε ὁ κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελειοποιήσεως τῆς τοιαύτης νομικῆς σχέ-
σεως τοῦ δανείου ἰσχύων νόμος ρυθμίζει αὐτήν. Τοῦτ' αὐτὸ ἐφαρμόζεται
καὶ ἐπὶ διηνεκοῦς ἀνατοκισμού, καθ' ὅν ὁ μὲν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀρχαιο-
τέρου νόμου ἐπὶ τινες περιόδους πραγματοποιηθεῖς ἀνατοκισμὸς ἰσχυρὸς
ἔστιν, οἱ παραχθῆσόμενοι ὅμως μετὰ τὸν νέον νόμον τόκοι τόκων ὑπο-
βάλλονται εἰς τὰς περιοριστικὰς διατάξεις αὐτοῦ. Α. Π. 128 τοῦ 1889.
— Τὸ ἀρθ. 3 τοῦ νόμου Γ'Ε'Ε', ὀρίζει ὅτι δὲν ὀφείλονται τόκοι καὶ ἐπὶ
μισθωμάτων, ἐάν δὲν συντρέχουσιν οἱ ἐν αὐτῷ τῷ ἀρθ. ὅροι, ἔχει προδή-
λως τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ ἀπαγορευτικὴ αὕτη διάταξις ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ
τῶν μισθωμάτων, ὅπερ κατέστησαν μετὰ τὴν ἰσχύον αὐτοῦ ἀπαιτητέα,
καίπερ συνομολογηθείσης τῆς περί τόκου τῶν μισθωμάτων συμβάσεως
πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου. Α. Π. 104 τοῦ 1901. — Τὸ ἀρθρον 3
τοῦ νόμου Γ'Ε'Ε' σαφῶς ὀρίζει ὅτι τόκος καὶ ἐπὶ μισθωμάτων ὀφείλεται
μόνον ὅποτεν μετὰ τὴν ἐπὶ ἐν ἐλθὼν χρόνον ἔτος καθυστέρησιν αὐτῶν συμ-
φωνηθῇ ἢ ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς καὶ ἀρχεται ἀπὸ τῆς συμφωνίας ἢ ἀπὸ
τῆς ἀγωγῆς, πρόδηλος δ' ἐστὶν ἡ ἔννοια αὕτη τοῦ νόμου ἐκ τοῦ γράμ-
ματος καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ περί τοῦ ποτε καὶ ἐκ ποίου χρονικοῦ
σημείου ὀφείλονται τόκοι δυνάμει συμφωνίας ἢ δυνάμει τῆς ἐγερθείσης
ἀγωγῆς καὶ ἐντελῶς ἀστήρικτος εἶναι ἡ γνώμη ὅτι τόκος ὀφείλεται ἀπὸ
τῆς καθυστέρησεως, ἐάν ἡ ἀγωγή ἡγέρθῃ μετὰ παρέλευσιν ἔτους ἀπ'
αὐτῆς, διότι, ἂν αὕτη ἦν ἡ ἔννοια αὐτοῦ, δὲν θά ἀπῆται τὴν ρηθεῖσαν
συμφωνίαν πρὸς ἐπιδόκασιν τόκων ἀπὸ τῆς καθυστέρησεως, ἀλλὰ θά ἤρ-
κεῖτο εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἔτους. Α.
Π. 102 τοῦ 1901. — Κατὰ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ Γ'Ε'Ε' νόμου, καταργήσαν-
τος τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἀρθ. 1 τοῦ ΧΛ' νόμου, καθ' ὃ ἡ μετὰ τὴν τελεσίδι-
κίαν ἐπιταγὴ καθίσταται τὸ Δημόσιον ὑπερήμερον ὡς πρὸς τοὺς τόκους
τῶν τόκων, ἐάν ἐπὶ ἐλθὼν χρόνον χρήσιν καθυστέρησιν ἢ καταβολῇ τοῦ ἐν
τῇ ἀρχικῇ ἐπιταγῇ ὀριζομένου ποσοῦ, ἢ ὑποχρέωσις τοῦ Δημοσίου εἰς

τόκους τόκων δὲν ἀρχεται, εἰμὴ ἐὰν συμφωνηθῇ τοιαύτη ἢ ἐὰν ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς ἐγειρομένης πάντοτε μετὰ τὴν λήξιν τῆς χρήσεως, οὐχὶ δὲ πλεόν, δυνάμει ἀπλῆς ἐπιταγῆς Α. Π. 328 τοῦ 1901, 283 τοῦ 1904. — Τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Ν. 328 τοῦ 1901, ἐπιτρέψαν ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενους ὅρους τὸν τόκον ἐπὶ τόκων ἢ ἄλλων προσόδων, ἀπέκλεισε προδήλως αὐτὸν ἐπὶ ἐτέρων τοῦ ὀφειλομένου ἢ προϋποτιθεμένου κεφαλαίου ἀποδόσεων, ἀλλὰ πρόσδοι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο νοοῦνται μόναι αἱ χρηματικά, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ φυσικοὶ τοῦ πράγματος καρποί. Α. Π. 260 τοῦ 1901.

Θ' Πρὸς τὸν νόμον ΩΛΖ'.

Ν. ΩΛΖ' ἄρθ. 2.

Ν. Ἐκ τῆς γενικότητος τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθ. 3 τοῦ νόμου ΩΛΖ' συνάγεται ὅτι παντὸς δικηγράφου ἐπὶ δικῶν τοῦ δημοσίου ἢ κοινοποιήσις δέον νὰ γίνηται εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ἀπαιτεῖται δηλονότι τοῦτο ὡς στοιχεῖον τοῦ κύρους τῆς ἐπιδόσεως. "Ὅθεν καὶ προκειμένης ἀνακοπῆς Ταμίου κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως διὰ φόρους ὀφειλομένων ἢ εἰς τὸν Ταμῖον κοινοποιήσις τῆς πρωτοδικίου ἀπαφάσεως θεωρητέα ἔκρυος. Α. Π. 361 τοῦ 1894, 380 τοῦ 1903. Ἄρα καὶ ἐπὶ ἀνακοπῶν κατὰ δηλώσεων ταμίου, ἢ κοινοποιήσις δέον νὰ γίνηται εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν. Α. Π. 107 τοῦ 1903, 372 τοῦ 1903, 10 τοῦ 1904. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεὶ ὅτι πρὸς κανονισμὸν τῆς περὶ ἀποστάσεως προθεσμίας κατὰ τὸ ἄρθ. 195 τῆς Πολ. Δικ. (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Β.Σ.Κ.Ε. τῆς 11 Φεβρ. 1874) ἀνάγκη νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ ἔδρα τοῦ Δημοσίου ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου. Α. Π. 107 τοῦ 1903. — Διὰ τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ νόμου ΩΛΖ' ἀποκλείονται καὶ ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις οἱ ταμίαι τῆς ἐξουσίας τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα, ὡς συνάγεται σαφῶς ἐκ τε τοῦ ἄρθ. 1 περὶ γνωστοποιήσεως τῶν ἐγειρομένων δικῶν εἰς τὸν Ὑπουργὸν καὶ ἐκ τοῦ ἄρθ. 3 περὶ τηρήσεως βιβλίων τῶν δικῶν, ῥητῶς ποιούντων μνηεῖαν τῶν τε ἐφόρων καὶ τῶν ταμιῶν. Α. Π. 117 τοῦ 1902. — Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ νόμου ΩΛΖ' δὲν κατηργήθη διὰ τῶν ἄρθ. 14 καὶ 78 τοῦ Β.Π. νόμου τῆς 5 Αὐγ. 1892 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων. Α. Π. 305 τοῦ 1903.

Ι' Εἰς τὸν νόμον ΑΣΜΔ' τοῦ 1885.

Ν. ΑΣΜΔ' τοῦ 1885 ἄρθ. 1 καὶ 2.

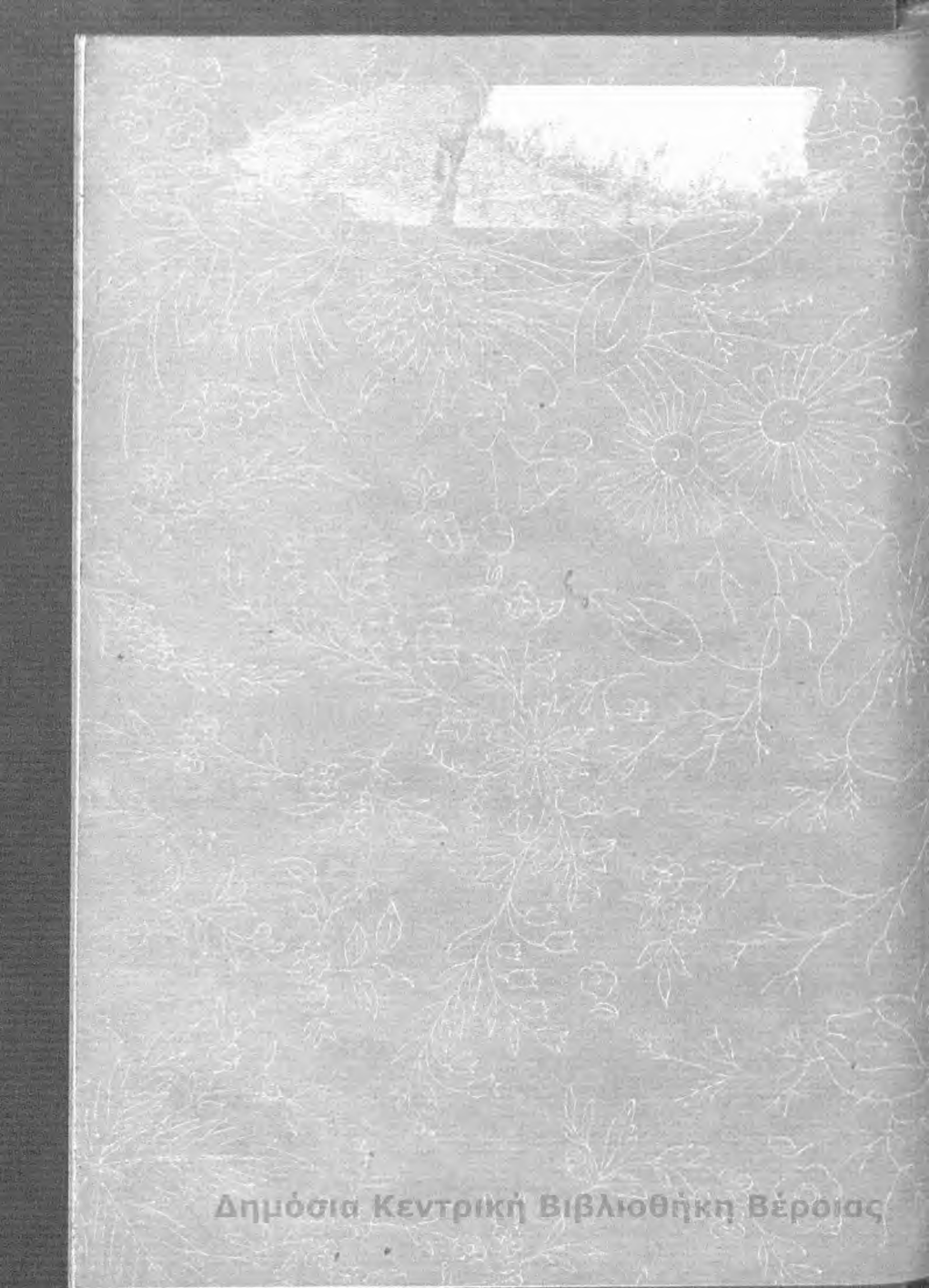
Ν. Οἱ ἀνώνυμοι τίτλοι, περὶ ὧν προνοεῖ ὁ νόμος ΑΣΜΔ', δὲν ἀποτελοῦσιν ἀπλῶς ἀπόδειξιν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ τῆς ἐνοχλῆς καὶ τὸ μέρος τῆς τελειοποιήσεως αὐτῆς, καθ' ἕσσαν ἢ μὴ κυριότητος τῶν τίτλων,

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόιας

ἐξομοιουμένων πρὸς τὰ ἐνσώματα κινητὰ μεταδιδάσκεται δι' ἀπλῆς παραδόσεως, ὁ δὲ ἐκδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸ ἐμφαινόμενον ἐν τῷ τίτλῳ ποσὸν καὶ τὰς παρεπομένας ἐξ αὐτῶν ἀποδόσεις ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς κομιδῆς τοῦ τίτλου εἰς τὸν κομίζοντα αὐτόν, χωρὶς νὰ ὀφείλῃ νὰ ἐρευνᾷ ἐκ τίνος λόγου περιῆλθεν οὗτος εἰς τὴν κατοχὴν του. Ὅθεν ἡ ἀπώλεια τῆς κατοχῆς τοῦ τίτλου, καθιστᾷσα ἀνέφικτον τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, κωλύει τὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἀπολέσαντος, ὅπως ἀπαίτησιν παρὰ τοῦ ἐκδότης τὴν καταβολήν. Εἰς ταῦτα δὲν ἀντίκειται τὰ ἐν τοῖς ἀρθ. 1 καὶ 2 τοῦ ἈΣΜΔ' νόμου ὁριζόμενα ὅτι ὁ καλῆς πίστεως κάτοχος λογίζεται κύριος τῶν τίτλων καὶ ὅτι ἡ διεκδίκησις αὐτῶν ἐπιτρέπεται μόνον ἐν περιπτώσει ἀπωλείας καὶ κραιρέσεως διὰ ληστείας ἢ κλοπῆς κατὰ νόμου τοῦ εὐρόντος ἢ ἀφαίρεσαντος ἢ κατ' ἐκείνου, ὅστις ἐν γνώσει τῶν προεκτεθέντων ἐλαττωμάτων ἔλαβεν αὐτούς, διότι ἐντεῦθεν δὲν ἀναιρεῖται ἡ ἀρχὴ ὅτι ὁ ἐκδότης ὀφείλει πρὸς τὸν κομιστὴν, καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τούτῳ χορηγεῖται ἡ διεκδίκησις, ἵνα ὁ ἀπολέσας, ἀποκαθιστῶν εἰς τὴν κατοχὴν τοὺς τίτλους, δυνήθῃ νὰ προσαγάγῃ αὐτούς καὶ νομιμοποιηθῇ οὕτως εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἐκδότης ἀπαίτησιν του. Α. Π. 64 τοῦ 1903. — Οἱ ἀνώνυμοι τίτλοι ἀπαρτίζοντες ἐνοχὴν ἔχουσιν πιστωτὴν ἀδήλον πρόσωπον, τὸν ἐκάστοτε κάτοχον αὐτῶν, εἰς ὃν καὶ μόνον ὀφείλεται ἡ καταβολὴ τοῦ ὀφλήματος, δίδονται καὶ ὑπὸ τῶν περὶ κυριότητος καὶ νομικῆς διατάξεων. Μόνος τῆς ὕλικῆς κατοχῆς τοῦ τίτλου μὴ νομιμοποιούσης τὸ πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ ὀφλήματος δικαίωμα τοῦ δανιστοῦ, εἰς ὃ πρέπει νὰ συντρέχωσι καὶ ἡ κυριότης ἢ ἡ ταύτην τεκμαιριμένη καλῇ τῇ πίστει κατοχῇ αὐτοῦ, ὑποβάλλονται καὶ τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα εἰς τὴν γενικὴν ἀρχήν, καθ' ἣν ἡ καταστροφὴ καὶ ἀπώλεια αὐτῶν εἶναι παντῶσιν ἀνεξάρτητος τῆς ἰσχύος καὶ διαρκείας τῆς ἐν αὐτοῖς ἐμφαινόμενης ἐνοχικῆς σχέσεως. Ὅθεν ἐν τῇ τοιαύτῃ τῆς ἀπωλείας ἢ ἐξαφανίσεως τῶν τοιούτων βεβαιωτικῶν τῆς εἰρημένης ἐνοχικῆς σχέσεως ἔγγραφων περιπτώσει ὁ δυνάμενος ἄλλως νὰ ἀποδείξῃ ἑαυτὸν κύριον ἢ καὶ καλῇ πίστει κάτοχον αὐτῶν, ἔχων καὶ ἐκ τῆς ἐν 2 ἀρθ. τοῦ ἈΣΜΔ' νόμου διατάξεως δικαίωμα διεκδικήσεως κατὰ τοῦ εὐρόντος ἢ ἀφαίρεσαντος ταῦτα, δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὰ ἐκ τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως δικαιώματα αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐκδότης, δικαιουμένου καὶ ὀφείλοντος καταβαλεῖν τὸ ὀφλῆμα τῷ καλῆς πίστεως κατόχῳ τοῦ τίτλου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὁ ἐπιδιώκων τὴν καταβολὴν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ τίτλου νὰ παράσχω αὐτῷ κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθ. 152 καὶ ἀπ. τοῦ Ἑμπ. Νόμου ἀποχωρῶσαν καὶ ἐπαρκῆ ἐγγύησιν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐμπανίσεως τῶν τίτλων ὑπὸ ἐτέρου καλῇ τῇ πίστει κομιστοῦ. πρὸς ὃν δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν πληρωμὴν. Α. Π. 539 τοῦ 1903. — Ἡ κομιδὴ τοῦ τίτλου ὑπάρχοντος ὕλικῶς ἀποτελεῖ τὴν αἵρεσιν, ὅπ' ἣν ὁ ἐκδότης εἶναι ὑπόχρεος νὰ καταβάλῃ τὸ ἐμφαινόμενον ἐν τῷ τίτλῳ ποσὸν καὶ τὰς παρεπομένας ἐξ αὐτοῦ ἀποδόσεις εἰς τὸν κομίζοντα αὐτὰ χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐρωτᾷ ἐκ τίνος λόγου περιῆλθεν οὗτος εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, ἢ δὲ διὰ τῆς κλοπῆς ἢ

ἄλλως ἀπώλεια τῆς κατοχῆς τοῦ τίτλου καθιστᾷσα ἀνέφικτον τὴν ὑπὸ τοῦ ὑποστάντος τὴν ἀπώλειαν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, κωλύει τὴν νομιμοποίησιν αὐτοῦ ὅπως ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐκδότου τὴν πληρωμὴν. Οὐδὲν δὲ δικαίωμα ἔχει ὁ ἀπολέσας τὸν τίτλον ὅπως ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ ἐκδότου εἴτε τὴν ἐκδοσιν ὑποκαταστάτου τίτλου ἀντὶ τοῦ ἀπολεσθέντος, εἴτε τὴν πληρωμὴν τῆς ἐν τῷ τίτλῳ ἀπαιτήσεως. Α. Π. 293 τοῦ 1904.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας



Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας



Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΛΛΗΝΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟ